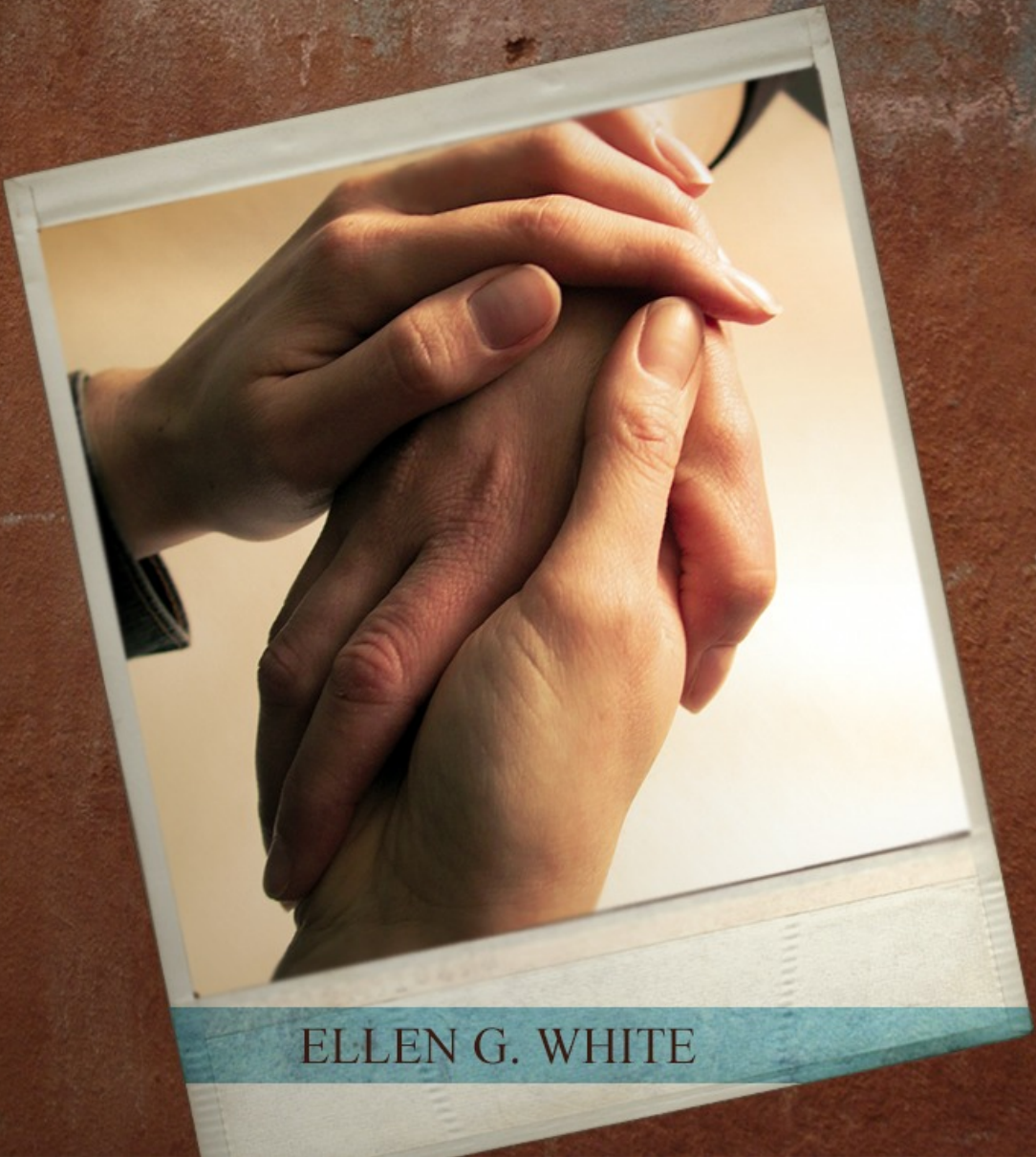

Ellen G. White Estate

SUUREN LÄÄKÄRIN SEURAAJANA

ELLEN G. WHITE

Suuren Lääkäarin seuraajana

Ellen G. White

1989

**Copyright © 2015
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sisältö

Information about this Book	i
Alkusanat	ix
Osa 1—Ihmistä auttamassa	11
Luku 1—Meidän esikuvamme	12
Veljellinen rakkaus	16
Henkilökohtainen työ	17
Luku 2—Ihmisten keskellä	19
”Hän kokoaa karitsat käsivarsillensa”	24
Viisi pientä ohraleipää ravitsee kansanjoukon	27
Luku 3—Luonnossa ja Jumalan yhteydessä	31
Luku 4—Uskon kosketus	35
”Hän pelasti meidät laupeutensa mukaan”	37
”Sinä voit minut puhdistaa”	40
”Te löydätte levon”	42
Luku 5—Sielun parantaminen	45
”Tahdotko tulla terveeksi”	49
”Mene, äläkä tästedes enää syntiä tee”	52
”Minä olen antanut teille vallan”	56
Luku 6—Pelastettu palvelemaan	58
”Sinua minä alati ylistän”	61
”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa”	63
”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä”	64
Osa 2—Lääkäriin työ	69
Luku 7—Yhteistyössä Jumalan kanssa	70
Terveystien lähde	70
Jumalan lupauksia	77
Luku 8—Lääkäri kasvattajana	80
Terveysperiaatteiden opettamisen tarve	80
Luonnonmukaiset parannuskeinot	81
Itsekurin tarve	82
Esimerkin voima	85
Lääkäri ja raittiustyö	86
Osa 3—Lääkäri sielunhoitajana ja parantajana	91
Luku 9—Opetus- ja parannustyö	92

Opetuslasten työ	92
Terveysperiaatteiden opettaminen	96
Hyödyllinen elämä	100
Pienet tilaisuudet	102
Omavaraista työtä toisten hyväksi	102
Hienotunteisuus ja myötätunto	104
Luku 10—Kiusattujen auttaminen	109
Toivossa pelastetut	112
Virheistä huomauttaminen	113
Luku 11—Raittiuteen opettaminen	116
Oma apu välttämätön	118
Tahdonvoima	119
Pettymyksiä ja vaaroja	120
Luku 12—Työttömien ja kodittomien auttaminen	126
Jumalan suunnitelma muinaista Israelia varten	126
Ammattiopetus	127
Anteliaisuus	127
Liikeperiaatteet	128
Kaupunkien slummit	130
Esimerkiksi muille	133
Toivoa ja rohkeutta	135
Parhainta elämässä	136
Luku 13—Puutteenalaiset	139
Uskonystävät	139
Lesket ja orvot	139
Vanhukset	141
Luonteen koetukseksi	142
Luku 14—Työ rikkaiden hyväksi	145
Osa 4—Sairaanhoito	151
Luku 15—Potilaan huoneessa	152
Auringonvalo, tuuletus ja lämpötila	153
Sairaan ravinto	153
Hoitajien velvollisuudet	153
Vierailut sairaiden luona	154
Sairaan hoito laitoksissa	154
Luku 16—Rukous sairaiden puolesta	156
Syntien tunnustaminen	158
Luku 17—Hoitokeinojen käyttö	163

Järkeviä hoitokeinoja	163
Ruokavalio	164
Lepo	164
Veden käyttö	164
Liikunta	165
Luku 18—Mielenterveyden hoito	168
Mieli toisen valvonnassa	168
Myötätunto	170
Tahdonvoima	171
Apu kaikissa koettelemuksissa	173
Kiitollisuus	176
Laula ylistystä	177
Yritä auttaa muita	180
Luku 19—Ulkona luonnossa	183
Osa 5—Terveysperiaatteita	187
Luku 20—Yleinen terveydenhoito	188
Verenkierto	188
Hengitys	188
Tuuletus ja auringonvalo	189
Puhtaus	191
Luku 21—Raamatullisia terveydenhoitoperiaatteita	192
Sairauksien ehkäiseminen	192
Puhtaus	193
Ruokavalio	194
Ilo	195
Luku 22—Vaatetus	199
Muodin valta	201
Sopimattoman vaatetuksen haitat	202
Luku 23—Ruokavalio ja terveys	205
Ruoan valinta	205
Vaihtelua	207
Ruoanvalmistus	208
Säännölliset ateriat	210
Vääriä ruokailutottumuksia	211
Ruokavalion uudistaminen	213
Luku 24—Liharuoka	215
Miksi luopua liharuoasta	216
Mitä liharuoan tilalle?	217

Luku 25—Äärimmäisyyksien välttäminen	219
Luku 26—Piristeet ja huumeet	223
Mausteet	223
Tee ja kahvi	223
Tupakointi	224
Päihdyttävät juomat	226
Miedot alkoholijuomat	227
Luku 27—Alkoholin väärinkäytön ongelma	231
Turmiollista toimintaa	231
Seurakunnan vastuu	233
Anniskelu- ja myyntioikeudet	234
Kieltolaki	236
Osa 6—Koti	239
Luku 28—Kodin tehtävä	240
Elämän tarjoamat tilaisuudet	243
Luku 29—Kodin perustajat	245
”Kärsien toinen toistanne rakkaudessa”	248
Epäitsekkään palveluksen onni	249
Luku 30—Kodin sijainti ja sisustus	250
Sisustuksen yksinkertaisuus	252
Kaunis ympäristö	254
Luku 31—Äiti	255
Raittius ja itsehillintä	255
Liikarasitus	257
Iloisuus	257
Vanhemmat lastensa ohjaajina	258
Äidin tilaisuudet	259
Luku 32—Lapsi	260
Pikkulasten hoito	261
Lapsen ruokavalio	263
Sairaiden lasten hoito	264
Elimistön toimintaan perehtyminen	265
Luku 33—Kodin vaikutus	267
Isän vastuu	268
Luku 34—Oikean kasvatuksen merkitys	272
Koulutus palvelukseen	272
Laaja perusta	274
Koulun tehtävä	276

Opettamalla oppii itse	276
Osa 7—Välttämätön teito	283
Luku 35—Jumalan tunteminen	284
Jumalan ilmeneminen luonnossa	285
Luonto ei ole Jumala	287
Maailman luominen	288
Jumalan kaitselmus	291
Jumalan olemus ilmaistuna Kristuksessa	292
Opetuslapsille annettu ilmoitus	293
Jumalan luonne ilmaistuna Kristuksessa	295
Ristin kunnia	296
Se oli Kristus	297
Tieto, joka saa aikaan muutoksen	298
Luku 36—Järkeisopin vaarat	299
Panteistiset teoriat	299
Jumalallisten salaisuuksien tutkiminen	301
Luku 37—Väärä ja oikea kasvatus	311
Epäuskoiset kirjailijat	311
Historiallinen ja jumaluusopillinen tieto	312
Klassiset kielet	314
Mieltä kiihottava kiijallisuus	315
Tarut ja sadut	316
Kristuksen opetustyö	318
Luku 38—Oikean tiedon merkitys	321
Harkintaa vaativa tehtävä	321
Perehtymisen arvoinen tiede	322
Aikaa ei ole hukattavissa	323
Itsekieltämyksen tarve	324
Kristus todellisen tiedon alkulähde	325
Luku 39—Jumalan sanasta saatava tieto	327
Apua luonnon tutkimiseen	329
Selkeitä ilmoituksia Jumalasta	332
Osa 8—Työssä tarpeellista	335
Luku 40—Apua jokapäiväiseen elämään	336
Koettelemusten koulu	336
Jumalan suunnitelmat ovat parhaat	339
Opetus Mooseksen elämästä	340
Tulevaisuudensuunnitelmat	342

Palkka	343
Jumala pitää huolen	344
Luku 41—Ihmissuhteet	346
Huomaavaisuus vastuussa olevia kohtaan	346
Kärsivällisyys pahaa kohtaan	347
Kohteliaisuus	351
Itsekuri	352
Kiitos ja rohkaisu	353
Kärsivällisyys erehtyviä kohtaan	354
Luku 42—Kasvu palvelutyössä	357
Luonteenlujuus	357
Henkinen kypsyyys	358
Palveluksen vaikutin	359
Määrätietoisuus	361
Luku 43—Syvämmämpi kokemus	362
Ilo Herrassa	362
Vuorella Jumalan kanssa	365
Rukouksen etuoikeus	365
Jumalallinen neuvonantaja	368
Antaumuksellinen luottamus	368

Alkusanat

Maailma on sairas. Kaikkialla, missä ihmisiä asuu, on kärsimystä. Kaikkialla kaivataan lievitystä tuskiin.

Luoja tarkoitus ei ole ollut, että ihmiskunta nääntyisi kärsimysten taakan alla, että sairaus lyhentäisi ihmisen elinvuosia. Mutta aivan liian usein niitä lakeja, jotka Jumala on luomisessa säätänyt ihmislasten onneksi, on räikeästi rikottu. Seurauksena on ollut kärsimystä, sairautta ja kuolemaa.

On tärkeää tuntea ruumistamme hallitsevia lakeja ja saattaa elämämme sopusointuun niiden kanssa. On tärkeää ymmärtää niiden monien seikkojen merkitys, jotka tekevät elämämme onnelliseksi, kotimme miellyttäväksi, ihmissuhteet sopusointuisiksi.

Kun sairaus iskee, on välttämätöntä ryhtyä toimiin, jotka luonnon parantavien voimien kanssa vahvistavat ruumista ja palauttavat terveyden. Vielä tärkeämpää on kuitenkin meidän suhteemme Luojaamme. Hän on antanut elämän ja säätänyt ne ehdot, joiden mukaan elämä voi olla onnellista. Hän on myös jatkuvasti kiinnostunut meidän hyvinvoinnistamme.

Tämän teoksen syvällisesti elämää ymmärtävä kirjoittaja tarjoaa tämän kirjan sivuilla jokaiselle isälle ja äidille, jokaiselle miehelle ja naiselle tarpeellista tietoa elämästä ja sen laeista, terveydestä ja sen edellytyksistä, sairaudesta ja sen parannuskeinoista, mielenterveyden järkkymisestä ja sen parantamisesta. Vaikka teos on julkaistu englanniksi ensimmäisen kerran jo vuonna 1905, sen sanoma on edelleen tuore ja ajankohtainen siitä huolimatta, että kirjoittaja on soveltanut joissakin kohdin sanottavansa oman aikansa Pohjois-Amerikan oloihin. [8]

Toivomme, että tämä kirja, joka on omistettu kaikille niille, jotka osallistuvat siunaukselliseen työhön ihmiskunnan hädän lieventämiseksi, auttaisi monia löytämään tien terveempään, tasapainoisempaan, onnellisempaan ja valoisampaan elämään.

Julkaisijat

Osa 1—Ihmistä auttamassa

[9]

”Herran Henki on minun päälläni,
sillä hän on voidellut minut
julistamaan ilosanomaa nöyrille,
lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä,
julistamaan vangituille vapautusta
ja kahlituille kirvoitusta,
julistamaan Herran otollista vuotta — —
lohduttamaan kaikkia murheellisia.”

[10]

[11]

Luku 1—Meidän esikuvamme

Meidän Herramme Jeesus Kristus tuli tähän maailmaan täyttämään uupumatta ihmisen tarpeita. ”Hän otti päällensä meidän sairautemme ja kantoi meidän tautimme” voidakseen huolehtia ihmiskunnan jokaisesta tarpeesta. Matt. 8: 17. Hän tuli ottamaan pois sairauden ja kurjuuden ja synnin taakan. Hänen tehtävänä oli uudistaa ihmiset kokonaan. Hän tuli antamaan heille terveyttä ja rauhaa ja luonteen täydellisyyttä.

Hänen apuaan etsivät ihmiset tulivat erilaisista oloista ja heillä oli erilaisia tarpeita, eikä yksikään heistä poistunut hänen luotaan saamatta apua. Hänestä virtasi parantavaa voimaa, ja ihmiset tervehdyivät ruumiiltaan, mieleltään ja sielultaan.

Vapahtajan työ ei rajoittunut mihinkään tiettyyn aikaan tai paikkaan. Hänen säälinensä ei tuntenut mitään rajoja. Hänen parannusja opetustyönsä oli niin laajamittaista, ettei Palestiinassa ollut riittävän suurta rakennusta, johon hänen luokseen tungeksivat kansanjoukot olisivat mahtuneet. Hänen sairaalansa sijaitsi Galilean kukkuloiden vihreillä rinteillä, liikenteen valtavyylillä, merenrannalla, synagogissa ja jokaisessa paikassa, jonne hänen luokseen voitiin tuoda sairaita. Jokaisessa kaupungissa ja jokaisessa kylässä, jonka läpi hän kulki, hän pani kätensä ahdistettujen päälle ja paransi heidät. Missä tahansa sydämet olivat valmiit ottamaan hänen sanomansa vastaan, siellä hän lohdutti ihmisiä vakuuttamalla heille heidän taivaallisen Isänsä rakkautta. Koko päivän hän palveli niitä, jotka tulivat hänen luokseen. Illalla hän omistautui niille, joiden oli aherrettava koko päivä ansaitakseen niukan elannon perheelleen.

[12]

Jeesus kantoi suunnattoman raskaan vastuun ihmisten pelastuksesta. Hän tiesi, että jos ihmissuvun periaatteissa ja tavoitteissa ei tapahtuisi ratkaisevaa muutosta, kaikki olisi hukassa. Tämä oli hänen sielunsa taakka, eikä kukaan voinut täysin ymmärtää kuormaa, joka oli hänen harteillaan. Hän kulki yksin lapsuuden, nuoruuden ja miehuuden. Kuitenkin hänen läsnäolonsa toi mukanaan taivaan rauhan. Hän kohtasi päivittäin koettelemuksia ja kiusauksia; hän

joutui päivittäin tekemisiin pahan kanssa ja näki voiman, jolla se piti otteessaan niitä, joita hän pyrki siunaamaan ja pelastamaan. Silti hän ei epäonnistunut eikä masentunut.

Kaikissa asioissa hän piti tehtävänsä tärkeämpänä kuin omia toivomuksiaan. Hän kirkasti elämänsä alistamalla kaikki siihen kuuluvat asiat Isänsä tahtoon. Kun hän oli nuori ja hänen äitinsä löytäessään hänet rabbiinien koulusta sanoi: ”Poikani, miksi meille näin teit?”, hän vastasi: ”Mitä te minua etsitte? Ettekö tiede, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?” Luuk. 2:48,49. Hänen vastauksensa ilmaisi hänen elämänsä päävaikuttimen.

Hänen elämänsä oli jatkuvaa itsensä uhraamista. Hänellä ei ollut kotia tässä maailmassa paitsi milloin ystävät huolehtivat hänestä, matkamiehestä. Hän tuli elämään meidän puolestamme köyhimmän ihmisen elämää ja vaeltamaan ja työskentelemään puutteellisten ja kärsivien keskellä. Tuntemattomana ja vailla kunniaa hän liikkui sen kansan keskellä, jonka hyväksi hän oli tehnyt paljon.

Hän oli aina kärsivällinen ja iloinen, ja ahdistetut tervehtivät häntä elämän ja rauhan lähettiläänä. Hän näki miesten ja naisten, lasten ja nuorten tarpeet, ja kaikille hän esitti kutsun: ”Tulkaa minun tyköni.”

Työssään Jeesus käytti enemmän aikaa sairaiden parantamiseen kuin saarnaamiseen. Hänen ihmeensä vahvistivat hänen sanojensa totuuden, sen ettei hän tullut tuhoamaan vaan pelastamaan. Mihin tahansa hän meni, sinne uutiset hänen armostaan kulkivat hänen edellään. Missä hän oli käynyt, siellä hänen myötätuntonsa kohteet iloitsivat terveydestä ja kokeilivat vasta saamiaan voimia. Ihmiset tungeksivat heidän ympärillään kuullakseen heidän huuliltaan teoista, jotka Herra oli tehnyt. Hänen äänensä oli ensimmäinen ääni, jonka monet olivat koskaan kuulleet, hänen nimensä ensimmäinen sana, jonka he olivat koskaan lausuneet, hänen kasvonsa ensimmäiset, joihin he olivat koskaan katsoneet. Miksi he eivät rakastaisi Jeesusta ja kaiuttaisi hänen ylistystään? Kulkiessaan kylien ja kaupunkien läpi hän oli kuin elävä virta, joka levitti elämää ja iloa.

”Sebulonin maa ja Naftalin maa, meren tie, Jordanin tuonpuoleinen maa, pakanain Galilea — kansa, joka pimeydessä istui, näki suuren valkeuden, ja jotka istuivat kuoleman maassa ja varjossa, niille koitti valkeus.” Matt. 4: 15, 16.

Vapahtaja käytti jokaista parannustekoa hyväkseen istuttaakseen jumalallisia periaatteita mieleen ja sieluun. Tämä oli hänen työssänsä tarkoitus. Hän antoi maallisia siunauksia voidakseen taivuttaa ihmisten sydämen ottamaan vastaan hänen armonsa evankeliumin.

Kristus olisi voinut saavuttaa korkeimman aseman Juudan kansan opettajien keskuudessa, mutta hän piti parempana viedä evankeliumia köyhille. Hän kulki paikasta toiseen, jotta ihmiset teillä ja kujilla kuulisivat totuuden sanat. Merenrannalla, vuorenrinteellä, kaupungin kaduilla ja synagoogassa hänen äänensä kuultiin selittävän kirjoituksia. Usein hän opetti temppelin uloimmalla esipihalla, niin että pakanat voisivat kuulla hänen sanansa.

[14] Kristuksen opetus poikkesi niin paljon kirjanoppineiden ja fariseusten raamatunselityksestä, että se herätti kansan huomion. Rabiinit keskittyivät perimätietoon, ihmisten teorioihin ja arveluihin. Usein se, mitä ihmiset olivat opettaneet ja kirjoittaneet Raamatusta, asetettiin itse Raamatun sijaan. Kristuksen opetuksen aiheena oli Jumalan sana. Kysyjille hän vastasi yksinkertaisesti: ”Kirjoitettu on”, ”Mitä Raamattu sanoo?” ja ”Kuinkas luet?” Aina tilaisuuden tullen, kun joko ystävä tai vihollinen herätti mielenkiinnon, hän esitti sanaa. Hän julisti evankeliumin sanomaa selvästi ja voimakkaasti. Hänen sanansa loivat valoa patriarkkojen ja profeettojen opetukseen, ja Raamattu avautui ihmisille kuin uutena ilmoituksena. Koskaan ennen hänen kuulijansa eivät olleet nähneet Jumalan sanassa niin syvällistä merkitystä.

Kristuksen veroista evankelistaa ei ole milloinkaan ollut. Hän oli taivaan majesteetti, mutta hän nöyryytti itsensä ja otti meidän luontomme voidakseen kohdata ihmiset siellä, missä he olivat. Kaikille ihmisille, rikkaille ja köyhille, vapaille ja orjille, Kristus, liiton sanansaattaja, toi viestin pelastuksesta. Hänen maineensa suurena parantajana levisi koko Palestiinaan. Sairaat tulivat paikkoihin, joiden läpi hän aikoi kulkea, jotta he voisivat pyytää häneltä apua. Sinne tulivat monet, jotka halusivat kuulla hänen sanojaan ja tuntea hänen kätensä kosketuksen. Näin hän kulki kaupungista ja kylästä toiseen saarnaamassa evankeliumia ja parantamassa sairaita — kunian kuningas vaatimattomassa ihmishahmossa.

Hän osallistui kansakunnan suuriin vuotuisiin juhliin, puhui ulkonaisiin seremonioihin uppoutuneelle kansanjoukolle taivaallisista asioista ja toi ikuisuuden ihmisten näköpiiriin. Kaikille hän toi aar-

teita viisauden aarraitasta. Hän puhui heille niin yksinkertaista kieltä, etteivät he voineet olla ymmärtämättä. Hänelle luonteenomaisella tavalla hän auttoi kaikkia surussa ja ahdistuksissa olevia. Helän ja kohteliaan rakastavasti hän huolehti synninsairaasta sielusta parantaen ja antaen voimaa.

Hän, opettajien ruhtinas, pyrki lähestymään ihmisiä heille tuimpien asioiden kautta. Hän esitti totuuden tavalla, joka sai hänen kuulijansa elämänsä loppuun saakka yhdistämään sen rakkaimpiin muistoihinsa ja myötätuntonsa kohteisiin. Hän opetti tavalla, joka sai heidät tuntemaan, miten täydellisesti hän ajatteli heidän etuaan ja onneaan. Hänen opetuksensa oli niin suoraa, hänen esimerkinsä niin valaisevia, hänen sanansa niin myötätuntoisia ja rohkaisevia, että hänen kuulijansa ihastuivat. Yksinkertaisuus ja vilpittömyys, joilla hän puhutteli puutteessa eläviä, pyhitti jokaisen sanan.

[15]

Miten kiireistä elämää hän viettikään! Päivittäin saatettiin nähdä hänen astuvan puutteen ja murheen täyttämiin vaatimattomiin asuntoihin ja tuovan toivoa masentuneille ja rauhaa ahdistetuille. Ystävällisenä, hyväsydämisenä ja säälivänä hän kulki ympäri ja nosti maahan painettuja ja lohdutti murheellisia. Mihin tahansa hän meni, sinne hän vei siunauksen mukanaan.

Samalla kun Jeesus huolehti köyhistä, hän etsi keinoja myös rikkaiden saavuttamiseksi. Hän hakeutui rikkaan ja sivistyneen fariseuksen, juutalaisen aatelismiehen ja roomalaisen hallitusmiehen seuraan. Hän otti vastaan heidän kutsunsa, osallistui heidän juhliinsa, perehtyi heidän harrastuksiinsa ja työhönsä löytääkseen tien heidän sydämeensä ja paljastaakseen heille katoamattomat rikkaudet.

Kristus tuli tähän maailmaan osoittaakseen, että vastaanottamalla voimaa ylhäältä ihminen voi elää tahratonta elämää. Uupumattoman kärsivällisesti ja myötätuntoista apuaan antaen hän vastasi ihmisten tarpeisiin. Armon lempeällä kosketuksella hän karkotti sielusta rauhattomuuden ja epäilyn muuttaen vihamielisyyden rakkaudeksi ja epäuskon luottamukseksi.

Hän saattoi sanoa kenelle halusi: ”Seuraa minua”, ja puhuteltu nousi ja seurasi häntä. Maailman lumouksen voima murtui. Hänen äänensä kuuluessa ahneuden ja kunnianhimon henki pakeni sydäimestä ja ihmiset nousivat vapautettuina seuraamaan Vapahtajaa.

Veljellinen rakkaus

[16] Kristus ei tunnustanut mitään kansallisuuteen, arvoasemaan tai uskontunnustukseen perustuvaa eroa. Kirjanoppineet ja fariseukset halusivat tehdä taivaan lahjoista paikallisen ja kansallisen yksinoikeuden ja sulkea ulkopuolelle Jumalan perheen muut jäsenet maailmassa. Mutta Kristus tuli purkamaan jokaisen erottavan väliseinän. Hän tuli osoittamaan, että hänen armonsä ja rakkautensa lahja on kaikkien ulottuvilla kuten ilma, päivänvalo tai sadekuurot, jotka virkistävät maan.

Elämällään Kristus perusti uskonnon, jossa ei ole kastijakoa ja jossa juutalaiset ja pakanat, vapaat ja orjat liittyvät yhteiseen veljeskuntaan tasa-arvoisina Jumalan edessä. Poliittiset kysymykset eivät vaikuttaneet hänen toimiinsa. Hän ei tehnyt eroa tuttujen ja tuntemattomien, ystävien ja vihollisten välillä. Elämän vettä janoava sielu herätti hänen sydämessään aina myötätuntoa.

Hän ei sivuuttanut ainoatakaan ihmistä arvottomana, vaan pyrki vaikuttamaan parantavasti jokaiseen sieluun. Missä tahansa seurassa hän oli, hän esitti ajankohtaan ja tilanteeseen sopivan opetuksen. Jokainen laiminlyönti tai loukkaus, jonka ihmiset kohdistivat lähimmäisiinsä, teki hänet vain entistä tietoisemmaksi siitä, miten paljon he tarvitsivat hänen jumalallis-inhimillistä myötätuntoaan. Hän pyrki elähdyttämään toivolla kaikkein karkeimpia ja alhaisimpia vakuuttaen heille, että he voisivat tulla moitteettomiksi ja nuhteettomiksi sekä saavuttaa luonteen, joka osoittaisi heidän olevan Jumalan lapsia.

Hän tapasi usein niitä, jotka olivat ajautuneet saatanan vallan alle ja joilla ei ollut voimaa vapautua tämän pauloista. Tällaiselle masentuneelle, sairaalle, kiusatulle ja langenneelle olenolle Jeesus lausui mitä lempeimpiä ja säälivimpiä sanoja, joita kaivattiin ja ymmärrettiin. Hän tapasi sellaisia, jotka kävivät lähitaistelua sielunvihollisen kanssa. Heitä hän rohkaisi pysymään lujina vakuuttaen, että he voittaisivat, sillä Jumalan enkelit olivat heidän puolellaan ja antaisivat heille voiton.

[17] Publikaanien pöydässä hän istui kunniavieraana ja myötätuntoa ja seurallista ystävällisyyttä osoittamalla ilmaisi tunnustavansa ihmiskunnan arvon, ja ihmiset ikävöivät tulla hänen luottamuksensa arvoisiksi. Hänen siunaavat, uutta elämää synnyttävät sanansa lanke-

sivat heidän janoiseen sydämeensä. Heissä heräsi uusia virikkeitä, ja näille yhteiskunnan hylkiöille avautui mahdollisuus uuteen elämään.

Vaikka Jeesus oli juutalainen, hän liikkui avoimesti samarialaisten parissa uhmaten kansansa farisealaisia tapoja. Heidän ennakkoluuloistaan välittämättä hän nautti tämän halveksitun kansan vieraanvaraisuudesta. Hän nukkui heidän kanssaan heidän kattonsa alla, söi heidän kanssaan heidän pöydässään, nautti ruokaa, jonka heidän kätensä olivat valmistaneet ja tarjoilleet, opetti heidän kaduillaan ja kohteli heitä äärimmäisen ystävällisesti ja kohteliaasti. Ja samalla kun hän veti heidän sydämensä puoleensa inhimillisen myötätunnon sitein, hänen jumalallinen armonsa toi heille pelastuksen, jonka juutalaiset torjuivat.

Henkilökohtainen työ

Kristus ei lyönyt laimin ainoatakaan tilaisuutta julistaa pelastuksen evankeliumia. Kuuntele hänen ihmeellisiä sanojaan tuolle yhdelle samarialaiselle naiselle. Hän oli istumassa Jaakobin kaivolla, kun nainen tuli nostamaan vettä. Naisen hämmästykseksi hän pyysi tältä palvelusta. ”Anna minulle juoda”, hän sanoi. Hän halusi viileää juotavaa, ja lisäksi hän halusi löytää keinon, jonka avulla voisi antaa naiselle elämän vettä. ”Kuinka sinä”, nainen sanoi, ”joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?” Jeesus vastasi: ”Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: ’Anna minulle juoda’, niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä. — Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.” Joh. 4: 7-14.

Miten suurta kiinnostusta Kristus osoittikaan tätä yhtä naista kohtaan! Miten vakavia ja kaunopuheisia hänen sanansa olivatkaan! Kun nainen kuuli ne, hän jätti vesiruukunsa ja meni kaupunkiin sanomaan ystävilleen: ”Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt. Eihän se vain liene Kristus?” Me luemme, että ”monet samarialaiset siitä kaupungista uskoivat häneen”. Jakeet 29, 39. Ja kuka pystyy arvioimaan, miten paljon

nämä sanat ovat vaikuttaneet sielujen pelastumiseen vuosina, jotka ovat kuluneet sen jälkeen?

Missä tahansa sydämet ovat avoimet ottamaan vastaan totuuden, siellä Kristus on valmis opettamaan ihmisiä. Hän ilmaisee heille Isän ja palveluksen, joka on mieluista hänelle, joka tuntee sydämet. Tällaisille hän ei puhu vertauksin. Heille hän sanoo kuten naiselle kaivolla: ”Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi.”

Luku 2—Ihmisten keskellä

[19]

Kalastajan kodissa Kapernaumissa Pietarin anoppi sairasti ”kova kuumetta”, ja ”he puhuivat hänestä Jeesukselle”. Jeesus ”koski tämän käteen, ja kuume lähti hänestä”, ja hän nousi ja palveli Vapahtajaa ja tämän opetuslapsia. Luuk. 4: 38; Mark. 1: 30; Matt. 8: 15.

Uutiset levisivät nopeasti. Ihmetyö oli tehty sapattina, ja rabbiinien pelosta ihmiset eivät uskaltaneet tulla parannettaviksi ennen kuin aurinko oli laskenut. Silloin kaupungin asukkaat kiiruhtivat kodeista, puodeista ja toreilta kohti vaatimatonta asuntoa, jossa Jeesus majaili. Sairaita tuotiin paareilla, heitä tuli sauvoihin nojaten, tai ystävien taluttamina he horjuivat voimattomina Vapahtajan luokse.

Tunti tunnin jälkeen heitä tuli ja meni, sillä kukaan ei tiennyt, olisiko Parantaja enää huomenna heidän keskuudessaan. Milloinkaan aikaisemmin ei Kapernaum ollut kokenut tällaista päivää. Ilma oli täynnä riemua ja voitonhuutoja.

Jeesus ei lopettanut työtään ennen kuin viimeinenkin kärsijä oli saanut avun. Ilta oli jo pitkällä kun väkijoukko hajaantui ja hiljaisuus laskeutui Simonin kotiin. Pitkä, jännittävä päivä oli päättynyt, ja Jeesus asettui levolle. Mutta kun kaupunki vielä nukkui, Vapahtaja nousi, ”kun vielä oli pimeää”, ja ”lähti ulos ja meni autioon paikkaan ; ja siellä hän rukoili”. Mark. 1: 35.

Varhain aamulla Pietari tovereineen tuli Jeesuksen luo sanoen, että Kapernaumin ihmiset jo etsivät häntä. Hämmästyneinä he kuulivat Kristuksen sanat: ”Minun tulee muillekin kaupungeille julistaa Jumalan valtakunnan evankeliumia, sillä sitä varten minä olen lähetetty.” Luuk. 4: 43.

[20]

Oli vaara, että Kapernaumissa vallitseva kiihtymys kääntäisi katseet pois hänen työnsä päätarkoituksesta. Jeesus ei halunnut kiinnittää itseensä huomiota vain ihmeiden tekijänä tai ruumiillisten sairauksien parantajana. Hän pyrki vetämään ihmisiä puoleensa heidän Vapahtajanaan. Ihmiset olivat halukkaita uskomaan, että hän oli tullut kuninkaana perustaakseen maallisen valtakunnan, mutta

hän halusi kääntää heidän mielensä maallisista asioista hengellisiin. Pelkkä maallinen menestys vain haittaisi hänen työtään.

Sitä paitsi huolettoman väkijoukon ihastelu vaivasi häntä. Itsethostuksella ei ollut sijaa hänen elämässään. Ihmisen Poika vierasti kunnianosoituksia, joita maailma jakelee aseman, varallisuuden tai lahjakkuuden perusteella. Jeesus ei käyttänyt ainoatakaan niistä keinoista, joilla ihmiset pyrkivät hankkimaan suosiota tai vaikutusvaltaa. Vuosisatoja ennen hänen syntymäänsä hänestä oli ennustettu: ”Ei hän huuda eikä korota ääntään, ei anna sen kuulua kaduilla. Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti.” Jes. 42: 2, 3.

Fariseukset koettivat saada kunniaa pikkutarkalla muotomenojen noudattamisella, mahtailevalla jumalanpalveluksella ja hyväntekeväisyydellä. He osoittivat uskonnollista intoaan keskustelemalla uskonnosta. Väittelyt eri lahkosten välillä olivat äänekkäitä ja pitkiä, eikä ollut epätavallista, että kaduilla kuultiin lainoppineiden vihaista kiistelyä.

Jeesuksen elämä oli täysin erilaista. Hänen elämäänsä ei sisällynyt äänekkäitä väittelyjä, mahtailevaa jumalanpalvelusta eikä tekoja, jotka olisi tehty suosionosoitusten toivossa. Kristus oli Jumalassa, ja Jumala ilmoitettiin Poikansa luonteessa. Tähän ilmoitukseen Jeesus halusi suunnata ihmisten mielen.

[21] Vanhurskauden aurinko ei loistanut maailmaan sokaistakseen ihmiset kirkkaudellaan. Kristuksesta on kirjoitettu: ”Hänen nousunsa on varma kuin aamurusko.” Hoos. 6: 3. Hiljaa ja lempeästi päivänvalo loistaa maahan hälventäen pimeyden ja herättäen maailman elämään. Samalla tavalla nousi vanhurskauden aurinko ”ja parantuminen sen siipien alla”. Mal.4: 2.

”Katso, minun palvelijani, jota minä tuen,
minun valittuni, johon minun sieluni mielistyi.”

Jes. 42: 1

”Sillä sinä olit turvana vaivaisella,
turvana köyhälle hänen ahdingossansa,
suojana rankkasateelta, varjona helteeltä.”

Jes. 25: 4

”Näin sanoo Jumala, Herra,
joka on luonut taivaan ja levittänyt sen,
joka on tehnyt maan laveuden ja mitä siinä kasvaa,
antanut henkäyksensä kansalle, joka siinä on,
ja hengen niille, jotka siellä vaeltavat:
Minä, Herra, olen vanhurskaudessa kutsunut sinut,
olen tarttunut sinun käteesi,
varjellut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi,
pakanoille valkeudeksi,
avaamaan sokeat silmät,
päästämään sidotut vankeudesta,
pimeydessä istuvat vankihuoneesta.”

Jes. 42: 5-7

”Minä johdatan sokeat tietä, jota he eivät tunne;
polkuja, joita he eivät tunne, minä kuljetan heidät.
Minä muutan pimeyden heidän edellään valkeudeksi
ja koleikot tasangoiksi.
Nämä minä teen enkä niitä tekemättä jätä.”

Jae 16

”Veisatkaa Herralle uusi virsi,
veisatkaa hänen ylistystänsä hamasta maan äärestä,
te merenkulkijat ja meri täysinensä, [22]
te merensaaret ja niissä asuvaiset.
Korottakoot äänensä erämaa ja sen kaupungit,
kylät, joissa Keedar asuu.
Riemuitkoot kallioilla asuvaiset,
vuorten huipuilta huutakoot ilosta.
Antakoot Herralle kunnian
ja julistakoot hänen ylistystään merensaarissa.”

Jakeet 10-12

”Iloitkaa, te taivaat, sillä Herra sen tekee;
riemuitkaa, te maan syvyydet,
puhjetkaa riemuun, te vuoret,
ynnä metsä ja kaikki sen puut;

sillä Herra lunastaa Jaakobin,
kirkastaa itsensä Israelissa.”

Jes. 44: 23

Seuratessaan pettyneenä ja huolissaan Vapahtajan toimintaa Herodeksen vankityrmästä käsin Johannes Kastaja lähetti kaksi opetuslastaan Jeesuksen luo kysymään:

”Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?”
Matt. 11:3.

Vapahtaja ei heti vastannut opetuslasten kysymykseen. Kun he seisoivat ihmetellen hänen vaitioloaan, hänen luokseen tuli sairaita. Mahtavan Parantajan ääni tunkeutui kuuron korvaan. Yksi ainoa sana ja hänen kätensä kosketus avasivat sokeat silmät näkemään päivänvalon, luonnon näkymät, ystävien kasvot ja Vapauttajan kasvot. Hänen äänensä tavoitti kuolevien korvat, ja he nousivat terveinä ja elinvoimaisina. Halvaantuneet riivatut tottelivat hänen sanojaan, vapautuivat hulluudestaan ja ylistivät häntä. Köyhät talonpojat ja työläiset, joita rabbiinit karttoivat pitäen heitä saastaisina, kerääntyivät hänen ympärilleen, ja hän puhui heille ikuisen elämän sanoja.

[23] Näin päivä kului, ja Johanneksen opetuslapset näkivät ja kuulivat kaiken. Lopulta Jeesus kutsui heidät luokseen ja pyysi heitä menemään ja kertomaan Johannekselle, mitä olivat nähneet ja kuulleet, ja lisäsi: ”Ja autuas on se, joka ei loukkaannu minuun.” Matt.II: 6. Opetuslapset veivät viestin, ja se riitti.

Johannes palautti mieleensä Messiasta koskevan ennustuksen: ”Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta ja — lohduttamaan kaikkia murheellisia.” Jes. 61: 1, 2. Jeesus Nasaretilainen oli luvattu Messias. Todistus hänen jumaluudestaan näkyi hänen toiminnassaan kärsivän ihmiskunnan hyväksi. Hänen kirkkautensa ilmeni siinä, että hän nöyrytyi ottamaan meidän alhaisen muotomme.

Kristuksen teot eivät ainoastaan julistaneet, että hän oli Messias, vaan osoittivat myös, millä tavalla hänen valtakuntansa perustettaisiin. Johannekselle avautui sama totuus, joka oli selvinnyt Elialle erämaassa, kun ”suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliit, kävi Herran edellä; mutta Herra ei ollut myrskyssä. Myrskyn

jälkeen tuli maanjäristys; mutta Herra ei ollut maanjäristyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta; mutta Herra ei ollut tullessa.” Ja tulen jälkeen Jumala puhui profeetalle hiljaisella, hennolla äänellä. 1 Kun. 19: 11,12. Siten oli Jeesuksenkin suoritettava työnsä, ei kukistamalla valtaistuimia ja valtakuntia, ei ylvästeliä ulkonaisella loistolla, vaan puhumalla ihmisten sydämelle armon ja itsensä uhraavan elämän kautta.

Jumalan valtakunta ei tule ulkonaisessa loistossa. Se tulee hänen sanansa lempeän innoituksen kautta, hänen Henkensä sisäisen vaikutuksen kautta, sielun yhteydestä häneen, joka on sen elämä. Sen voima näkyy parhaiten ihmisluonnossa, joka on saatettu Kristuksen luonteen täydellisyyteen.

Kristuksen seuraajien on määrä olla maailman valona. Jumala ei kuitenkaan käske heitä ponnistelemaan loistaakseen. Hän ei hyväksy mitään itsetyytyväistä pyrkimystä osoittautua hyvydessä muita paremmaksi. Hän haluaa, että taivaan periaatteet täyttäisivät heidän sielunsa. Kun he sitten joutuvat tekemisiin maailman kanssa, heissä oleva valo tulee kyllä näkymään. Heidän järkähtämätön uskollisuutensa elämän kaikissa toimissa tulee olemaan valon lähteenä muille.

[24]

Rikkaus tai korkea asema, kalliit laitteet, rakennukset tai huonekalut eivät ole välttämättömiä Jumalan asian edistämiseksi; eivät myöskään saavutukset, joille ihmiset osoittavat suosiotaan ja jotka ruokkivat turhamaisuutta. Maallinen loisto, oli se miten vaikuttavaa tahansa, on täysin arvotonta Jumalan silmissä. Näkyväisen ja ajallisen yläpuolelle hän asettaa näkymättömän ja ikuisen. Edellisellä on arvoa vain silloin, kun se ilmentää jälkimmäistä. Parhaidenkaan taideteosten kauneutta ei voi verrata luonteen kauneuteen, joka on seurausta Pyhän Hengen työstä sielussa.

Kun Jumala antoi Poikansa maailmallemme, hän lahjoitti ihmisille katoamattomia rikkauksia, joihin verrattuina kaikki ihmisten aarteet maailman alusta asti eivät ole mitään. Kristus tuli maailmaan ihmislasten luo mukanaan ikuinen rakkaus, ja tämä on se aarre, jonka me hänen yhteydessään voimme ottaa vastaan, ilmaista ja jakaa lähimmäisillemme.

Inhimilliset ponnistelut tuottavat hedelmää Jumalan työssä siinä määrin kuin työntekijä pyhittää itsensä ja ilmentävät Kristuksen armon elämää muuttavaa voimaa. Meidän on erottauduttava maa-

ilmasta, koska Jumala on painanut sinettinsä meihin ja koska hän ilmaisee meissä oman luonteensa rakkauden. Lunastajamme sulkee meidät vanhurskauteensa.

Valitessaan miehiä ja naisia palvelukseensa Jumala ei kysy, onko heillä maallista varallisuutta, oppineisuutta tai kaunopuheisuutta. Hän kysyy: ”Vaeltavatko he niin nöyrästi, että minä voin opettaa heille tieni? Voinko panna sanani heidän huulilleen? Tulevatko he edustamaan minua?”

[25] Jumala voi käyttää jokaista henkilöä juuri siinä määrin kuin hän voi täyttää sielun tempelin omalla Hengellään. Työ, jonka hän hyväksyy, heijastaa hänen kuvaansa. Hänen seuraajiensa tulee esittää maailmalle valtakirjanaan hänen ikuisten periaatteittensa katoamattomat tunnusmerkit.

”Hän kokoaa karitsat käsivarsillensa”

Kun Jeesus suorittaa laupeudentyötään kaupungin kaduilla, väkijoukon läpi työntyy äitejä, jotka kantavat sylissään sairaita ja kuolevia pienokaisia. He yrittävät päästä Jeesuksen lähelle herättääkseen hänen huomionsa.

Katso näitä äitejä, jotka ovat kalpeita, uupuneita, miltei epätoivoisia, mutta kuitenkin päättäväisiä ja peräänanta-mattomia. Kärsimyksensä taakkaa kantaen he etsivät Vapahtajaa. Kun tungeksiva ihmisjoukko työntää heitä kauemmaksi, Kristus lähestyy heitä askel askeleelta, kunnes hän on aivan heidän lähellään. Toivo syttyy heidän sydämessään. Ilon kyneleet valuvat, kun he saavat osakseen hänen huomionsa ja katsovat silmiin, jotka ilmaisevat rajatonta sääliä ja rakkautta.

Vapahtaja valitsee joukosta yhden ja pyrkii herättämään hänen luottamuksensa sanoen: ”Mitä haluat minun tekevän sinulle?” Nainen pyytää nyyhkyttäen: ”Mestari, paranna lapseni.” Kristus ottaa pienokaisen hänen käsivarsiltaan ja tauti pakenee hänen kosketuksesta. Kuoleman kalpeus on poissa, elämää antava voima virtaa suonissa, lihakset vahvistuvat. Äidille lausutaan lohdutuksen ja rauhan sanoja; ja sitten on vuorossa toinen sairaustapaus, aivan yhtä kiireellinen. Jälleen Kristus käyttää elämää antavaa voimaansa, ja kaikki antavat kiitoksen ja kunnian hänelle, joka saa aikaan ihmeitä.

Me mietiskelemme paljon Kristuksen elämän suuruutta. Puhumme niistä suurenmoisista asioista, joita hän sai aikaan, ihmeistä, joita hän teki. Mutta huomio, jonka hän kohdisti vähäpätöisinä pidettyihin seikkoihin, tarjoaa vielä vakuuttavamman todistuksen hänen suuruudestaan. [26]

Juutalaisten keskuudessa oli tapana viedä lapset jonkun rabbiinin luo, jotta tämä panisi kätensä heidän päälleen ja siunaisi heidät. Opetuslapset kuitenkin ajattelivat, että Vapahtajan työ oli liian tärkeää keskeytettäväksi tällä tavalla. Kun äidit tulivat toivoen hänen siunaavan heidän pienokaisiaan, opetuslapset katsoivat heitä paheksuvasti. He ajattelivat näiden lasten olevan liian nuoria hyötyäkseen käynnistä Jeesuksen luona ja päättelivät, että hän olisi tyytymätön heidän läsnäoloonsa. Mutta Vapahtaja ymmärsi äitien huolen ja taakan lapsistaan, joita he yrittivät kasvattaa Jumalan sanan mukaisesti. Hän oli kuullut heidän rukouksensa. Hän itse oli vetänyt heidät luokseen.

Eräs äiti oli lapsensa kanssa lähtenyt kotoa löytääkseen Jeesuksen. Matkalla hän kertoi eräälle naapurille aikeestaan, ja tämä halusi Jeesuksen siunaavan hänenkin lapsiaan. Näin useita äitejä tuli tänne yhdessä pienokaisineen. Muutamat lapsista olivat ohittaneet varhaislapsuuden ja ehtineet lapsuus- ja nuoruusikään. Kun äidit ilmaisivat toiveensa, Jeesus kuunteli myötätuntoisesti heidän arkaa, itkunsekaista pyyntöään. Mutta hän odotti nähdäkseen, miten opetuslapset kohtelisivat heitä. Kun hän huomasi opetuslasten moittivan äitejä ja lähettävän heidät pois luullen siten tekevänsä hänelle palveluksen, hän osoitti heille heidän erehdyksensä sanoen: ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.” Mark. 10: 14. Hän otti lapset syliinsä, laski kätensä heidän päälleen ja antoi siunauksen, jota varten he olivat tulleet.

Äidit tunsivat itsensä lohdutetuiksi. He palasivat kotiinsa Kristuksen sanojen vahvistamina ja siunaamina. Rohkaistuneina ja iloisin mielin he ryhtyivät kantamaan taakkaansa ja työskentelemään toiveikkaasti lastensa hyväksi.

Jos voisimme nähdä tuon pienen ryhmän myöhemmän elämän, näkisimme varmasti äitien palauttavan lastensa mieleen tuon päivän tapahtumat ja toistavan heille Vapahtajan rakastavia sanoja. Näkisimme varmasti myös, miten usein myöhemmin vuosina näiden sanojen muisto esti lapsia eksymästä polulta, joka on määrätty Herran lunastetuille. [27]

Kristus on meidän päivinämme sama lempeä Vapahtaja kuin vaeltaessaan ihmisten keskellä. Hän on nykyään aivan yhtä halukas auttamaan äitejä kuin kootessaan pienokaiset käsivarsilleen Juudeassa. Meidän rakkaat lapsemme ovat hänen verellään ostettuja aivan samalla tavalla kuin silloin eläneet lapset.

Jeesus tuntee jokaisen äidin sydäntä painavan taakan. Hän, jolla oli puutetta ja köyhyyttä vastaan taisteleva äiti, tuntee myötätuntoa jokaista ponnistelevaa äitiä kohtaan. Hän, joka teki pitkän matkan huojentaakseen kanaanilaisen naisen ahdistunutta sydäntä, on valmis tekemään aivan yhtä paljon nykyajan äitien hyväksi. Hän lohduttaa ja auttaa kaikissa murheissa ja vastoinkäymisissä.

Äidit tulkoot huolineen Jeesuksen luo. He saavat osakseen riittävästi armoa voidakseen huolehtia lapsistaan. Portit ovat auki jokaista äitiä varten, joka haluaa laskea taakkansa Vapahtajan jalkojen juureen. Hän, joka sanoi: ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä” (Mark. 10: 14), kehottaa yhä äitejä tuomaan pienokaisensa hänen siunattavikseen.

Luokseen tuoduissa lapsissa Jeesus näki miehiä ja naisia, joiden tulisi olla hänen armonsa perillisiä ja hänen valtakuntansa alamaisia ja joista muutamat kuolisivat marttyyrikuoleman hänen tähtensä. Hän tiesi, että nämä lapset kuuntelisivat häntä ja ottaisivat hänet vastaan Lunastajanaan paljon halukkaammin kuin aikuiset ihmiset, joista monet olivat itseriittoisia ja kovasydämissä. Opettaessaan heitä hän laskeutui heidän tasolleen. Hän, taivaan majesteetti, vastasi heidän kysymyksiinsä ja yksinkertaisti tärkeät opetuksensa vastaamaan heidän lapsenomaista käsityskykyään. Hän kylvi heidän mieleensä totuuden siemeniä, jotka myöhemmin vuosina nousisivat oraalle ja kantaisivat hedelmää ikuiseen elämään.

[28] Kun Jeesus kielsi opetuslapsia estämästä lapsia tulemasta hänen luokseen, hän puhui seuraajilleen kaikkina aikoina — seurakunnan virkailijoille, saarnaajille, avustajille ja kaikille kristityille. Jeesus vetää puoleensa lapsia ja hän kääntää meitä: ”Sallikaa heidän tulla”, aivan kuin hän tahtois sanoa: ”He tulevat kyllä, mikäli te ette estä heitä.”

Älä anna oman epäkristillisen luonteesi esittää Kristusta väärässä valossa. Älä estä kylmyydelläsi ja kovuudellaasi pienokaisia tulemasta hänen luokseen. Älä anna heidän milloinkaan tuntea, että taivas olisi heille vastenmielinen paikka, jos sinä olisit siellä. Älä

puhu uskonnosta ikään kuin lapset eivät voisi sitä ymmärtää, äläkä käyttäydy ikään kuin heidän ei pitäisi ottaa Kristusta vastaan jo lapsuudessaan. Älä anna heille sitä väärää käsitystä, että Kristuksen uskonto on synkkä uskonto ja että tullessaan Vapahtajan luo heidän on luovuttava kaikesta, mikä tekee elämän riemukkaaksi.

Kun Pyhä Henki vaikuttaa lasten sydämessä, toimi yhteistyössä hänen kanssaan. Opeta heille, että Vapahtaja kutsuu heitä, ettei mikään tuo hänelle enemmän iloa kuin se, että he antavat itsensä hänelle nuoruutensa kukoistuksessa.

Vapahtaja suhtautuu äärettömän hellästi sieluihin, jotka hän on ostanut omalla verellään. Rakkautensa tähden hänellä on oikeus heihin. Hän katsoo heitä sanomatonta kaipausta tuntien. Hänen sydämensä ei ole kiintynyt vain parhaiten kasvatettuihin ja miellyttävimpiin lapsiin vaan myös niihin, joilla perinnöllisten tekijöiden ja laiminlyöntien vuoksi on epämiellyttäviä luonteenpiirteitä. Monet vanhemmat eivät ymmärrä, miten suuressa määrin he ovat vastuussa näistä luonteenpiirteistä lapsissaan. Heillä ei ole lempeyttä eikä viisautta kohdella oikein harhailevia lapsiaan, jotka he ovat tehneet sellaisiksi kuin nämä ovat. Mutta Jeesus katsoo näitä lapsia säälien. Hän näkee syyn ja seurauksen välisen suhteen.

Kristitty työntekijä voi toimia Kristuksen välikappaleena ja vetää näitä puutteellisia ja erehtyviä olentoja Vapahtajan luo. Menettelemällä viisaasti ja tahdikkaasti hän voi sitoa heidät sydämeensä, antaa rohkeutta ja toivoa ja Kristuksen armon kautta nähdä heidän muuttuvan luonteeltaan, niin että heistä voidaan sanoa: ”Senkaltaisten on taivasten valtakunta.”

[29]

Viisi pientä ohraleipää ravitsee kansanjoukon

Koko päivän ihmiset olivat tungeksineet Kristuksen ja hänen opetuslastensa ympärillä hänen opettaessaan meren rannalla. He olivat kuunnelleet hänen ystävällisiä sanojaan, jotka olivat niin yksinkertaisia ja selkeitä, että ne olivat kuin Gileadin palsamia heidän sielulleen. Hänen jumalallisen kätensä parantava voima oli tuonut terveyden sairaille ja elämän kuoleville. Päivä oli tuntunut heistä taivaalta maan päällä, eivätkä he huomanneet, miten kauan oli kulunut siitä, kun he olivat viimeksi syöneet.

Aurinko laskee jo lännessä mutta ihmiset viipyvät yhä. Lopulta opetuslapset tulivat Kristuksen luo vaatimaan, että kansanjoukko olisi sen parasta ajatellen lähetettävä pois. Monet olivat tulleet kaukaa eivätkä olleet syöneet kuin aamulla. Ympäröivistä kaupungeista ja kylistä he kenties onnistuisivat hankkimaan ruokaa. Mutta Jeesus sanoi: ”Antakaa te heille syödä.” Matt. 14: 16. Sitten hän kääntyi Filippuksen puoleen ja kysyi: ”Mistä ostamme leipää näiden syödä?” Joh. 6: 5.

Filippus katseli ihmismerta ja ajatteli, miten mahdotonta olisi hankkia ruokaa niin suurelle seurueelle. Hän vastasi, etteivät kahdensadan denarin leivät riittäisi jaettaviksi kaikkien kesken, niin että jokainen saisi edes vähän.

Jeesus tiedusteli, miten paljon ruokaa seurueella oli mukanaan. ”Täällä on poikanen”, sanoi Andreas, ”jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa, mutta mitä ne ovat näin monelle?” Joh.6: 9. Jeesus käski tuoda ne hänelle. Sitten hän pyysi opetuslapsiaan asettamaan ihmiset ruohikolle istumaan. Kun se oli tehty, hän otti ruoan, ”katsoi ylös taivaaseen ja siunasi, mursi ja antoi leivät opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle. Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät jääneet palaset, kaksitoista täyttä vakallista.” Matt. 14: 19, 20.

Kristus ruokki kansanjoukon jumalallisella ihmevoimallaan, mutta miten yksinkertaista tarjottu ruoka olikaan — ainoastaan kalaa ja ohraleipää, jotka muodostivat Galilean kalastajaväen päivittäisen ruokavalion.

Kristus olisi voinut kattaa ihmisille runsaan juhla-aterian, mutta vain ruokahalun hemmottelemiseksi valmistettu ruoka ei olisi ollut heille siunaukseksi. Tämän ihmeen kautta Jeesus halusi antaa opetuksen yksinkertaisuudesta. Jos nykyajan ihmiset olisivat tavoiltaan yksinkertaisia ja eläisivät sopusoinnussa luonnonlakien kanssa, kuten Adam ja Eeva alussa tekivät, ihmisperheen tarpeet voitaisiin tyydyttää runsain mitoin. Mutta itsekkyyks ja ruokahalun hemmottelu ovat tuoneet mukanaan syntiä ja kurjuutta: toiset elävät kohtuuttomuudessa, toiset taas puutteessa.

Jeesus ei yrittänyt houkutellessa ihmisiä luokseen tyydyttämällä heidän ylellisyydenhaluaan. Tuolle suurelle väkijoukolle, joka oli väsynyt ja nälissään pitkän, jännittävän päivän jälkeen, yksinkertainen ruoka oli vakuutus sekä hänen voimastaan että siitä hellästä tavasta,

jolla hän pitäisi huolta heidän päivittäisistä tarpeistaan. Vapahtaja ei ole luvannut seuraajilleen maailman ylellisyyksiä. Köyhyys saattaa olla heidän osansa, mutta hänen sanansa ovat takeena siitä, että heidän tarpeensa tyydytetään, ja hän on luvannut jotakin parempaa kuin maallinen hyvä, hänen oman läsnäolonsa jatkuvan lohdutuksen.

Kun väkijoukko oli ruokittu, ruokaa oli vielä runsaasti jäljellä. Jeesus pyysi opetuslapsiaan: ”Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan.” Joh. 6: 12. Nämä sanat merkitsivät enemmän kuin vain ruoan kokoamista koreihin. Opetus oli kaksinkertainen. Mitään ei saa haaskata. Emme saa jättää käyttämättä ainoatakaan maallista tilaisuutta. Emme saa laiminlyödä mitään, mikä voisi hyödyttää toista ihmistä. Meidän on koottava talteen kaikki, mikä voi lievittää maailman nälkäisten osaa. Yhtä huolellisesti meidän on koottava talteen taivaan leipää sielun tarpeiden tyydyttämiseksi. Meidän on elettävä jokaisesta Jumalan sanasta. Emme saa hukata mitään siitä, mitä Jumala on puhunut. Emme saa laiminlyödä ainoatakaan sanaa, joka koskee ikuista pelastustamme. Yksikään sana ei saa pudota hyödyttömänä maahan.

[31]

Leipien ihme opettaa meitä luottamaan Jumalaan. Kun Kristus ruokki ne viisituhatta, ruokaa ei ollut saatavilla. Näytti siltä, ettei hänellä ollut mitään keinoja käytettävissään. Siellä hän oli, erämaassa, mukanaan viisituhatta miestä sekä naiset ja lapset. Hän ei ollut pyytänyt kansanjoukkoa seuraamaan häntä sinne. He olivat tulleet ilman kutsua tai kehotusta saadakseen olla hänen seurassaan. Hän kuitenkin tiesi, että kuunneltuaan koko päivän hänen opetustaan he olivat nälkäisiä ja uupuneita. He olivat kaukana kotoa ja ilta oli tulossa. Monilla heistä ei ollut rahaa ruokaan. Hän, joka oli paastonnut neljäkymmentä päivää erämaassa heidän tähtensä, ei sallisi heidän palata kotiin nälissään.

Jumalan kaitselmus oli johdattanut Jeesuksen sinne, missä hän nyt oli, ja hän oli riippuvainen taivaallisesta Isästään voidakseen tyydyttää ihmisten tarpeen. Kun me joudumme ahtaalle, meidän on luotettava Jumalaan. Jokaisessa vaikeassa tilanteessa meidän on etsittävä apua häneltä, jolla on rajattomat keinot käytettävissään.

Tässä ihmeessä Jeesus sai ruokaa Isältä. Hän antoi sen edelleen opetuslapsille, opetuslapset antoivat kansalle, ja kansa jakoi keskenään. Samalla tavalla kaikki, jotka ovat Kristuksen yhteydessä, ottavat häneltä vastaan elämän leipää ja jakavat sitä muille. Hänen

opetuslapsensa on määrätty hoitamaan Kristuksen ja kansan välistä viestiyhteyttä.

[32] Kun opetuslapset kuulivat Vapahtajan määräyksen: ”Antakaa te heille syödä”, kaikki vaikeudet nousivat heidän mieleensä. He tiedustelivat: ”Menemmekö kyliin ostamaan ruokaa?” Mutta mitä Kristus sanoi? ”Antakaa *te* heille syödä.” Opetuslapset toivat Jeesukselle kaiken mitä heillä oli, mutta hän ei kehottanut heitä syömään. Hän pyysi heitä tarjoamaan kansalle. Ruoka moninkertaistui hänen käsissään, ja opetuslasten kädet, jotka ojentuivat hänen puoleensa, täyttyivät joka kerta. Tuosta pienestä määrästä riitti kaikille. Kun väkijoukko oli ruokittu, opetuslapset söivät kallisarvoista, taivaasta saatua ruokaa Jeesuksen kanssa.

Kun näemme köyhien, tietämättömien ja kärsivien tarpeet, miten usein sydämemme masentuukaan. Kysymme: ”Miten meidän heikot voimamme ja niukat varamme riittävät tämän suunnattoman tarpeen tyydyttämiseksi? Eikö meidän tulisi odottaa, että joku kyvykkäämpi henkilö ryhtyisi johtamaan työtä tai että jokin järjestö ottaisi huolehtiakseen siitä?” Kristus sanoo: ”Antakaa *te* heille syödä.” Käytä niitä varoja, sitä aikaa ja niitä kykyjä, joita sinulla on. Tuo ohraleipäsi Jeesukselle.

Vaikka varasi eivät riittäisi tuhansien ruokkimiseen, ne voivat riittää yhden ruokkimiseen. Kristuksen kädessä ne voivat ravita monia. Kristus moninkertaistaa lahjasi. Hän palkitsee vilpittömän, yksinkertaisen luottamuksesi häneen. Se, mikä vaikutti niukalta aterialta, osoittautuukin juhlapäivälliseksi.

”Joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää. — — Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää; niin kuin kirjoitettu on:

’Hän sirottelee, hän antaa köyhille,
hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti.’

”Ja hän, joka antaa siemenen kylväjälle ja leivän ruuaksi, on antava teillekin ja enentävä kylvönne ja kasvattava teidän vanhurskautenne hedelmät, niin että te kaikessa vaurastuen voitte vilpittömästi harjoittaa kaikkinaista anteliaisuutta.” Kor. 9: 6, 8-11.

Luku 3—Luonnossa ja Jumalan yhteydessä

[33]

Vapahtajan elämä maan päällä oli elämää luonnossa ja Jumalan yhteydessä. Tässä hän paljasti meille voimallisen elämän salaisuuden.

Jeesus oli innokas, uskollinen työntekijä. Milloinkaan ei ole elänyt toista ihmistä, jonka harteilla olisi ollut yhtä raskas vastuu. Milloinkaan ei kukaan ole kantanut raskaampaa taakkaa maailman surun ja synnin vuoksi. Milloinkaan ei kukaan ole ahertanut yhtä innokkaasti ja uhrautuvasti ihmisten hyväksi. Kuitenkin hän oli kuin itse terveys. Ruumiillisesti samoin kuin hengellisestikin häntä edusti uhrikaritsa, joka oli virheetön ja tahraton. 1 Piet. 1: 19. Sekä ruumiin että sielun puolesta hän oli esimerkki siitä, millaisiksi Jumala ihmiset tarkoitti ja millaisia he myös olisivat olleet, jos he olisivat pysyneet kuuliaisina hänen laeilleen.

Katsoessaan Jeesukseen ihmiset näkivät kasvot, joissa jumalallinen myötätunto yhdistyi määrätietoiseen voimaan. Häntä näytti ympäröivän hengellisen elämän ilmapiiri. Vaikka hänen käytöksensä oli lempeää ja vaatimatonta, hän antoi ihmisille vaikutelman voimasta, joka oli kätkeytyä mutta jota ei kuitenkaan voinut täysin salata.

Viekkat ja tekopyhät miehet vainosivat Jeesusta jatkuvasti hänen toimintansa aikana ja tavoittelivat hänen henkeään. Vakoilijat seurasivat hänen kannoillaan ja tarkkailivat hänen sanojaan löytääkseen jotakin, minkä perusteella syyttää häntä. Kansakunnan terävimmät ja sivistyneimmät miehet yrittivät voittaa hänet väitteilyssä. Mutta kertaakaan he eivät saaneet hänestä yliotetta. Heidän oli peräännyttävä taistelukentältä häkeltyneinä, vaatimattoman galilealaisen opettajan häpeään saattamina. Kristuksen opetuksessa oli sellaista tuoreutta ja voimaa, jota ihmiset eivät olleet milloinkaan nähneet. Vieläpä hänen vihollisensa joutuivat tunnustamaan: ”Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.” Joh.7: 46.

[34]

Jeesuksen lapsuutta, jonka hän vietti köyhyydessä, eivät turmeluneen aikakauden luonnottomat tavat olleet pilanneet. Työsken-

nellessään puusepän höyläpenkin ääressä, kantaessaan kotielämän taakkoja, oppiessaan kuuliaisuutta ja ahkeruutta hän löysi virkistystä luonnon maisemista ja keräsi tietoa yrittäessään ymmärtää luonnon salaisuuksia. Hän tutki Jumalan sanaa, ja suurimmat onnen hetket hän koki voidessaan jättää työnsä ja mennä niityille, mietiskellä hiljaisissa laaksoissa, seurustella Jumalan kanssa vuorenrinteellä tai metsän puiden siimeksessä. Varhain aamulla hän oli usein jossain syrjäisessä paikassa mietiskelemässä, tutkimassa kirjoituksia tai rukoilemassa. Lauaen hän toivotti aamun valon tervetulleeksi. Kiitoslauluilla hän piristi työpäiväänsä ja toi taivaan iloa työn uuvuttamille ja masentuneille.

Toimintansa aikana Jeesus eli hyvin paljon ulkosalla. Hän matkasi paikasta toiseen jalan ja opetti pääasiassa taivasalla. Kouluttaessaan opetuslapsiaan hän vetäytyi usein kaupungin hälinästä rauhallisille niityille, jotka olivat paremmin sopusoinnussa niiden yksinkertaisuutta, uskoa ja itsekieltämystä korostavien opetusten kanssa, jotka hän halusi antaa heille. Vuorenrinteen suojaavien puiden alla, vain pienen matkan päässä Galileanmerestä, ne kaksitoista kutsuttiin apostolinvirkaan ja vuorisaarna pidettiin.

[35] Kristus keräsi mielellään kansan ympärilleen sinisen taivaan alle, jollekin ruohoiselle mäenrinteelle tai järven rannalle. Täällä, omien luomistekojensa keskellä, hän saattoi suunnata ihmisten ajatukset kaikesta keinotekoisesta luonnolliseen. Luonnossa tapahtuva kasvu ja kehitys ilmaisivat hänen valtakuntansa periaatteet. Kun ihmisten piti nostaa silmänsä Jumalan kukkuloita kohti ja katsoa hänen kätensä ihmeellisiä tekoja, he saattoivat oppia kallisarvoisia asioita jumalallisesta totuudesta. Tulevina päivinä luonto toistaisi heille jumalallisen opettajan opetuksia. Mieli ylenisi ja sydän löytäisi levon.

Työhönsä osallistuville opetuslapsille Jeesus antoi usein vapautta, niin että he saattoivat käydä kotonaan ja levätä, mutta heidän yrityksensä irrottaa hänet työstä olivat turhia. Kaiken päivää hän työskenteli luokseen tulevien väkijoukkojen hyväksi, ja illalla tai varhain aamulla hän meni vuorten yksinäisyyteen seurustellakseen Isänsä kanssa.

Usein hänen taukoamaton työnsä sekä rabbiinien vihamielisyydestä ja vääristä opetuksista aiheutuvat selkkaukset uuvuttivat hänet niin täysin, että hänen äitinsä ja veljensä ja vieläpä opetuslapsiansakin pelkäsivät hänen menettävän henkensä. Mutta kun hän palasi

rukoushetkestä, joka päätti raskaan päivän, he panivat merkille hänen kasvoillaan vallitsevan rauhan sekä pirteuden, elämän ja voiman, jotka näyttivät täyttävän koko hänen olemuksensa. Jumalan kanssa kahden vietetyistä hetkistä hän palasi aamuisin tuomaan taivaan valoa ihmisille.

Kun opetuslapset palasivat ensimmäiseltä lähetysmatkaltaan, Jeesus kehotti heitä tulemaan yksinäisyyteen lepäämään. Opetuslapset olivat palanneet iloiten menestyksestään evankeliumin sanansaattajina, kun uutiset Johannes Kastajan kuolemasta Herodeksen käsissä olivat saavuttaneet heidät. Katkera suru ja pettymys valtasi heidät. Jeesus tiesi, että salliessaan Kastajan kuolla vankilassa hän oli vakavasti koetellut opetuslasten uskoa. Säälivän hellästi hän katsoi heidän murheellisia, kyyneleisiä kasvojaan. Kyyneleet täyttivät hänen omat silmänsä kun hän ääni väristen sanoi: ”Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän.” Mark.6: 31.

Beetsaidan lähellä, Galileanmeren pohjoisrannalla, oli yksinäinen paikka, joka raikkaassa keväisessä vehreydessään tarjosi tervetulleeseen lepopaikan Jeesukselle ja hänen opetuslapsilleen. He purjehtivat tähän paikkaan järven yli. Täällä he saattoivat levätä rauhassa metelöivältä väkijoukolta. Täällä opetuslapset saattoivat kuunnella Kristuksen sanoja fariseusten huomautusten ja syytösten häiritsemättä. Täällä he toivoivat saavansa nauttia tuokion verran toveruudesta Herransa seurassa.

[36]

Kauan ei Jeesus saanut olla yksin rakkaittensa kanssa, mutta miten kallisarvoisia nuo muutamat hetket heille olivatkaan. He keskustelivat yhdessä evankeliumin työstä ja siitä, miten he voisivat saavuttaa ihmiset tehokkaammin. Kun Jeesus avasi heille totuuden aarteet, jumalallinen voima elävöitti heidät ja toivo sekä rohkeus täyttivät heidän mielensä.

Mutta pian väkijoukko etsi häntä taas. Arvellen hänen menneen tavanomaiseen levähdyspaikkaansa ihmiset seurasivat häntä sinne. Hänen toivonsa saada nauttia hetken levosta osoittautui turhaksi. Mutta puhtaan, myötätuntoisen sydämensä syvyydessä lampaitten hyvä paimen tunsu ainoastaan rakkautta ja sääliä näitä levottomia, janoavia sieluja kohtaan. Koko päivän hän työskenteli heidän hyväkseen ja lähetti heidät illalla koteihinsa lepäämään.

Eläessään kokonaan muiden hyväksi Vapahtaja huomasi, että hänen oli välillä levättävä loputtomasta työstä, etsittävä yksinäisyyttä

ja läheistä yhteyttä Isäänsä. Kun häntä seurannut väkijoukko poistuu, hän lähtee vuorille ja ollessaan kahden kesken Jumalan kanssa vuodattaa sielunsa rukouksessa näiden kärsivien, syntisten, puutteessa olevien ihmisten puolesta.

Kun Jeesus sanoi opetuslapsilleen, että eloa oli paljon mutta työmiehiä vähän, hän ei korostanut heille taukoamattoman uurastuksen merkitystä vaan kehotti heitä: ”Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.” Matt. 9: 38. Nykyisille ponnistusten rasittamille työntekijöilleen hän lausuu samat säälivät sanat kuin ensimmäisille opetuslapsille: ”Tulkaa te yksinäisyyteen — — ja le- vähtäkää vähän.”

[37]

Kaikki, joita Jumala kasvattaa, tarvitsevat hiljaisia hetkiä, jolloin he voivat tutkia sydäntään ja viipyä luonnon ja Jumalan yhteydessä. Heidän tulee elää elämää, joka ei ole sopusoinnussa maailman eikä sen tapojen ja tottumusten kanssa, ja he tarvitsevat henkilökohtaista kokemusta Jumalan tahdon tuntemisessa. Meidän on kunkin erikseen kuultava hänen puhuvan sydämelleemme. Kun kaikki muut äänet on vaiennettu ja odotamme rauhassa hänen edessään, sielun hiljaisuus tekee Jumalan äänen selvemmäksi. Hän kehottaa meitä: ”Olkaa hiljaa ja tietäkää, että minä olen Jumala.” Ps. 46: 11, engl.käännös. Tämä on tehokasta valmentautumista kaikkeen Jumalan työhön. Valon ja rauhan ilmapiiri ympäröi sitä, joka väkijoukon hälinässä ja elämän kiihkeän toiminnan pyörteissä virkistäytyy tällä tavalla. Hän saa lisää sekä ruumiillista että henkistä voimaa. Hänen elämänsä huokuu rauhaa ja ilmaisee jumalallista voimaa, joka tulee saavuttamaan ihmisten sydämen.

Luku 4—Uskon kosketus

[38]

”Jos vain saan koskettaa hänen vaippaansa, niin minä tulen terveeksi.” Matt. 9:21. Nämä sanat lausui eräs köyhä nainen, joka kahdentoista vuoden ajan oli kärsinyt sairaudesta, joka oli tehnyt hänen elämästään taakan. Hän oli käyttänyt kaikki varansa lääkäreihin ja lääkkeisiin vain saadakseen tietää olevansa parantumattomasti sairas. Mutta kun hän kuuli suuresta Parantajasta, hänen toivonsa heräsi jälleen. Hän ajatteli: ”Jos vain pääsisin riittävän lähelle puhuakseni hänelle, saattaisin parantua.”

Kristus oli matkalla Jairuksen, juutalaisen rabbiinin, luo, joka oli pyytänyt häntä tulemaan ja parantamaan hänen tyttärensä. Sydäntä särkevä pyyntö: ”Pieni tyttäreni on kuolemaisillaan; tule ja pane kätesi hänen päällensä, että hän tulisi terveeksi ja jäisi eloon” (Mark. 5: 23) oli kosketanut Kristuksen lempeää, myötätuntoista sydäntä, ja hän lähti heti päämiehen kanssa tämän kotiin.

He pääsivät tuskin eteenpäin, sillä väkijoukko piiritti Kristusta joka puolelta. Raivatessaan tietään ihmismassan läpi Vapahtaja tuli lähelle paikkaa, jossa sairas nainen seiso. Yhä uudestaan tämä oli turhaan yrittänyt päästä Jeesuksen lähelle. Nyt hänen tilaisuutensa oli tullut. Hän ei kuitenkaan tiennyt, miten voisi puhua Jeesukselle. Hän ei yrittäisi estää tämän hidasta etenemistä. Hän oli kuitenkin kuullut, että Jeesuksen vaatteiden koskettamisesta seuraisi paraneminen, ja peläten menettävänsä ainoan paranemismahdollisuutensa hän työntyi eteenpäin puhellen itsekseen: ”Jos vain saan koskettaa hänen vaippaansa, tulen terveeksi.”

[39]

Kristus tiesi naisen jokaisen ajatuksen ja raivasi tiensä kohti paikkaa, jossa tämä seiso. Hän ymmärsi naisen suuren tarpeen ja auttaisi tätä harjoittamaan uskoa.

Jeesuksen kulkiessa ohi nainen kurkotti eteenpäin ja onnistui juuri ja juuri hipaisemaan hänen viittansa helmaa. Sillä hetkellä hän tiesi parantuneensa. Tuohon kosketukseen oli keskittynyt koko hänen elämänsä usko, ja siinä samassa hänen kuumeensa ja heikkou- tensa hävisivät. Hänestä tuntui kuin sähkövirta olisi kulkenut koko

hänen olemuksensa läpi. Täydellisen terveyden tunne valtasi hänet. ”Hän tunsu ruumiissansa, että oli parantunut vaivastaan.” Mark. 5: 29.

Onnellinen nainen halusi ilmaista kiitollisuutensa suurelle Parantajalle, joka yhdellä ainoalla kosketuksella oli tehnyt hänen hyväkseen enemmän kuin kaikki lääkärit kahdentoista pitkän vuoden aikana, mutta hän ei uskaltanut. Sydän täynnä kiitollisuutta hän yritti vetäytyä väkijoukosta. Yllättäen Jeesus pysähtyi, katsoi ympärilleen ja kysyi: ”Kuka minuun koski?”

Katsoen häntä hämmästyneenä Pietari sanoi: ”Mestari, väentungos ahdistaa ja pusertaa sinua.” Luuk. 8: 45.

”Joku minuun koski”, Jeesus sanoi, ”sillä minä tunsin, että voimaa lähti minusta.” Jae 46. Hän pystyi erottamaan uskon kosketuksen varomattoman väkijoukon sattumanvaraisesta tönimisestä. Joku oli koskenut häntä aivan erityisessä tarkoituksessa ja saanut vastauksen.

[40] Kristus ei esittänyt kysymystä tietoja saadakseen. Hän halusi antaa kansalle, opetuslapsilleen ja naiselle opetuksen. Hän halusi herättää toivoa ahdistuneissa. Hän halusi osoittaa, että juuri usko oli synnyttänyt parantavan voiman. Naisen luottamusta ei tullut sivuuttaa huomiotta. Hänen kiitollisen tunnustuksensa tuli koitua kunniaksi Jumalalle. Kristus tahtoi naisen ymmärtävän, että hän antoi hyväksymisensä tämän uskolle. Hän ei halunnut tämän poistuvan mukanaan vain puoli siunausta. Naisen ei tullut jäädä tietämättömäksi siitä, että hän oli selvillä tämän kärsimyksistä, että hän oli täynnä sääliä rakkautta ja että hän hyväksyi tämän uskon siihen, että hän voi täydellisesti pelastaa kaikki, jotka tulevat hänen luokseen.

Katsoen naista kohti Kristus vaati saada tietää, kuka oli häneen koskenut. Huomaten salailun olevan turhaa nainen astui eteenpäin vapisten ja heittäytyi hänen jalkoihinsa. Kiitollisuuden kyyneleet silmistä valuen hän kertoi Jeesukselle koko kansan edessä, miksi hän oli koskenut tämän viittaa ja miten hän oli heti parantunut. Hän pelkäsi tehneensä julkean teon koskiessaan Jeesuksen vaatteita, mutta Kristuksen huuilta ei kuulunut ainoatakaan moittivaa sanaa. Hän ilmaisi vain hyväksymisensä. Sanat tulivat rakastavasta sydäimestä, täynnä myötätuntoa inhimillistä kärsimystä kohtaan: ”Tyttäreni”, hän sanoi lempeästi, ”uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan.”

Luuk. 8:48. Miten rohkaisevia nämä sanat olivatkaan hänelle. Pelko siitä, että hän oli menetellyt väärin, ei enää sumentanut hänen iloaan.

Jeesuksen ympärillä tungeksiva utelias ihmisjoukko ei saanut lisää elinvoimaa. Mutta häntä uskossa koskenut kärsivä nainen parani. Myös hengellisissä asioissa on eroa satunnaisen kosketuksen ja uskon kosketuksen välillä. Usko Kristukseen ainoastaan maailman Vapahtajana ei milloinkaan paranna sielua. Pelastava usko ei ole pelkkää evankeliumin totuuden myöntämistä. Oikea usko ottaa Kristuksen vastaan henkilökohtaisena Vapahtajana. Jumala antoi ainokaisen Poikansa, jotta *minä* en hukkuisi vaan saisin iankaikkisen elämän. Joh. 3:16. Kun tulen Kristuksen luo, minun on hänen sanansa mukaisesti uskottava, että osallistun hänen pelastavasta armostaan. Sitä elämää, jota nyt elän, minun on elettävä ”Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä *minun* edestäni.” Gal. 2: 20.

Monille usko on vain mielipide. Pelastava usko on sopimus, jonka kautta ne, jotka ottavat vastaan Kristuksen, solmivat liiton Jumalan kanssa. Elävä usko merkitsee lisääntyntä elinvoimaa, lujaa luottamusta, jonka avulla sielu alkaa Kristuksen armosta saavuttaa [41] voittoja.

Usko on kuolemaakin väkevämpi. Jos sairaat saadaan uskossa kiinnittämään katseensa mahtavaan Parantajaan, tulemme näkemään ihmeellisiä asioita. Usko tuo elämän sekä ruumiille että sielulle.

Kun työskentelet paheiden uhrien hyväksi, älä kiinnitä heidän katsettaan siihen kurjuuteen ja perikatoon, johon he ovat menossa, vaan suuntaa heidän silmänsä Jeesukseen. Kiinnitä ne taivaan loistoon. Tämä tulee edistämään ruumiin ja sielun pelastusta enemmän kuin kaikki ne kuoleman kauhut, joista näitä avuttomia ja näennäisesti toivottomia olentoja muistutetaan.

”Hän pelasti meidät laupeutensa mukaan”

Erään sadanpäämiehen palvelija makasi halvaantuneena sairaavuoteella. Roomalaisten keskuudessa palvelijat olivat orjia, joita ostettiin ja myytiin toreilla ja kohdeltiin usein väkivaltaisesti ja julmasti. Tämä sadanpäämies oli kuitenkin hyvin kiintynyt palvelijaansa ja toivoi hartaasti hänen paranevan. Hän uskoi Jeesuksen voivan parantaa palvelijan. Hän ei ollut nähnyt Vapahtajaa, mutta hänen

kuulemansa kertomukset olivat vahvistaneet hänen uskoaan. Juutalaisten kaavamaisuudesta huolimatta hän oli vakuuttunut, että heidän uskontonsa oli parempi kuin hänen omansa. Jo nyt hän oli murtanut kansallisen ennakkoluulon ja vihamielisyyden muurin, joka erotti valloittajat voitetusta kansasta. Hän oli suhtautunut kunnioittavasti Jumalan palvelemiseen ja osoittanut ystävällisyyttä juutalaisia, Herran palvelijoita, kohtaan. Hän oli kuullut Kristuksen opetuksista ja havainnut, että ne tyydyttivät sielun tarpeet. Hän hyväksyi täysin Vapahtajan sanat. Mutta hän piti itseään arvottomana lähestymään Jeesusta, ja siksi hän kääntyi juutalaisten vanhimpien puoleen, jotta nämä esittäisivät pyynnön hänen palvelijansa parantamisesta.

[42] Vanhimmat esittivät tapauksen Jeesukselle ja korostivat: ”Hän ansaitsee, että teet hänelle tämän; sillä hän rakastaa meidän kansamme, ja hän on rakentanut meille synagoogan.” Luuk. 7: 4, 5.

Mutta ollessaan matkalla sadanpäämiehen kotiin Jeesus saa häneltä itseltään viestin: ”Herra, älä vaivaa itseäsi, sillä en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle.” Jae 6.

Vapahtaja jatkaa kuitenkin matkaansa, ja sadanpäämies tulee itse täydentämään viestiään: ” — sentähden en katsonutkaan itseäni arvolliseksi tulemaan sinun luoksesi; vaan sano sana, niin minun palvelijani paranee. Sillä minä itsekkin olen toisen vallan alaiseksi asetettu, ja minulla on sotamiehiä käskettävinäni, ja minä sanon tälle: ’Mene’, ja hän menee, ja toiselle: ’Tule’, ja hän tulee, ja palvelijalleni: ’Tee tämä’, ja hän tekee.” Luuk. 7: 7; Matt. 8: 8, 9.

”Minä edustan Rooman valtaa, ja sotilaani tunnustavat arvovaltani. Samalla tavalla sinä edustat äärettömän Jumalan valtaa, ja koko luomakunta tottelee sinun sanaasi. Sinä voit käskää tätä tautia poistumaan, ja sen on toteltava sinua. Lausu vain sana, niin palvelijani paranee.”

Kristus sanoi: ”Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon.” Matt. 8: 13.

Juutalaisten vanhimmat olivat kehuneet sadanpäämiestä Kristukselle, koska hän oli suhtautunut suopeasti ”meidän kansamme”. ”Hän on ansainnut sen”, he sanoivat, ”sillä hän on rakentanut meille synagoogan.” Mutta sadanpäämies itse sanoi: ”En minä ole sen arvoinen.” Silti hän ei pelännyt pyytää apua Jeesukselta. Hän ei luottanut omaan hyvyteensä vaan Vapahtajan armoon. Hän ei vedonnut muuhun kuin suureen tarpeeseensa.

Samalla tavalla voi jokainen ihminen tulla Kristuksen luo. ”Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus ilmestyi, pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan.” Tiit. 3: 4, 5. Tuntuuko sinusta, että koska olet syntinen, et voi toivoa saavasi siunausta Jumalalta? Muista, että Kristus tuli maailmaan pelastamaan syntisiä. Meillä ei [43] ole mitään, mikä suosittelee meitä Jumalalle; nyt ja aina voimme vain vedota täysin avuttomaan tilaamme, joka tekee hänen lunastavan voimansa välttämättömäksi. Omahyväisyydestämme luopuen voimme katsoa Golgatan ristille ja sanoa:

”Ei ansioita ole käsissäni mun,
sinun ristiisi yksin turvaudun.”

”Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.” Mark. 9:23. Juuri usko yhdistää meidät taivaaseen ja antaa meille voiman vastustaa pimeyden valtoja. Kristuksessa Jumala on antanut keinot jokaisen huonon taipumuksen voittamiseksi ja jokaisen kiusauksen vastustamiseksi, oli se miten voimakas tahansa. Monista kuitenkin tuntuu, ettei heillä ole uskoa, ja siksi he pysyvät poissa Kristuksen luota. Näiden sielujen tulisi avuttomassa arvottomuudessaan jättäytyä säälivän Vapahtajansa armon varaan. Älä katso itseesi vaan Kristukseen. Hän, joka paransi sairaita ja ajoi ulos demoneja vaeltaessaan ihmisten parissa, on yhä sama mahtava Lunastaja. Tartu siis hänen lupauksiinsa kuin elämän puun lehtiin: ”Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.” Joh. 6:37. Kun tulet hänen luokseen, usko että hän hyväksyy sinut, koska hän on luvannut. Kun näin teet, et milloinkaan voi hukkoa — et milloinkaan.

”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme.” Room. 5: 8.

Ja ”jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?” Room. 8: 31, 32.

”Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rak- [44]

kaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. Jakeet 38, 39.

”Sinä voit minut puhdistaa”

Kaikista idässä tunnetuista sairauksista lepra oli pelätyin. Sen parantumaton ja tarttuva luonne sekä kammottava vaikutus uhreihinsa täytti rohkeimmankin kauhulla. Juutalaisten keskuudessa sitä pidettiin rangaistuksena synnistä, ja siksi sitä kutsuttiin ”iskuksi” ja ”Jumalan sormeksi”. Koska se oli syvälle juurtunut, parantumaton ja tappava, sitä pidettiin synnin vertauskuvana.

Seremonialain perusteella pitaalinen julistettiin saastaiseksi. Mihiin tahansa hän koski, se muuttui saastaiseksi. Ilma saastui hänen hengityksestään. Hänet suljettiin ihmisasuntojen ulkopuolelle aivan kuin hän olisi ollut kuollut. Sairaudesta epäillyn oli mentävä pappien luo, joiden oli määrä tutkia hänet ja ratkaista hänen kohtalonsa. Jos hänet julistettiin pitaaliseksi, hänet eristettiin perheestään, suljettiin Israelin seurakunnan ulkopuolelle ja tuomittiin oleskelemaan vain kohtalotoveriensä seurassa. Edes kuninkaat ja hallitsijat eivät tehneet poikkeusta. Yksinvaltiat, joka joutui tämän kammottavan taudin uhriksi, joutui luopumaan valtikastaan ja pakenemaan yhteiskunnasta.

Poissa ystäviensä ja sukulaistensa luota pitaalinen joutui kantamaan sairautensa kirousta. Hän oli velvollinen kuuluttamaan omaa onnettomuuttaan, repimään vaatteensa ja huutamaan varoitusta, niin että kaikki saattoivat paeta hänen saastuttavasta läheisyydestään. Hylätyn maanpakolaisen suusta kuuluva valittava huuto: ”Saastainen! Saastainen!” oli merkki, joka herätti pelkoa ja inhoa.

Seudulla, jolla Kristus toimi, oli paljon näitä raukkoja, ja kun uutiset hänen työstään saavuttivat heidät, usko alkoi orastaa erään sydämessä. Jos hän voisi mennä Jeesuksen luo, niin kenties hän paranis. Mutta miten hän löytäisi Jeesuksen? Hänethän on tuomittu loppuiäkseen elämään erillään muista, miten hän muka voisi esittäytyä Parantajalle? Entä parantaisiko Kristus hänet? Eikö hän fariseusten ja lääkäreiden tavoin kiroaisi hänet ja käskisi häntä pakenemaan ihmisten asuinseuduilta?

Hän miettii kaikkea, mitä hänelle on kerrottu Jeesuksesta. Ai-noatakaan avunpyytäjää ei ole torjuttu. Onneton mies päättää löytää

Vapahtajan. Häneltä on kielletty pääsy kaupunkeihin, mutta ehkä hän voisi kohdata Jeesuksen jollakin syrjäisellä vuoristotiellä tai löytää hänet opettamasta kaupunkien ulkopuolelta. Vaikeudet ovat suuret, mutta tässä on hänen ainoa toivonsa.

Pitaalinen seisoo kaukana syrjässä ja erottaa muutamia sanoja Vapahtajan huulilta. Hän näkee tämän panevan kätensä sairaiden päälle. Hän näkee rampojen, sokeiden, halvaantuneiden ja erilaisiin sairauksiin kuolemaisillaan olevien nousevan ylös terveinä ja ylistävän Jumalaa pelastuksestaan. Hänen uskonsa vahvistuu. Hän tulee yhä lähemmäksi kuuntelevaa väkijoukkoa. Häntä koskevat rajoitukset, ihmisten turvallisuus, pelko, jolla he suhtautuvat häneen, kaikki unohtuu. Hän ajattelee vain paranemisen autuaallista toivoa.

Hän on vastenmielisen näköinen. Sairaus on saanut aikaan kamottavaa jälkeä hänen märkivässä ruumiissaan. Nähdessään hänet ihmiset vetäytyvät taaksepäin. Kauhuissaan he törmäilevät toisiinsa yrittäessään välttää häntä. Jotkut koettavat estää häntä lähestymästä Jeesusta, mutta turhaan. Hän ei näe eikä kuule heitä. Hän on sokea heidän inhon ilmauksilleen. Hän näkee vain Jumalan Pojan, hän kuulee vain äänen, joka antaa elämän kuoleville.

Hän rientää Jeesuksen luo ja heittäytyy tämän jalkoihin huutaen: ”Herra, jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa.”

Jeesus vastaa: ”Minä tahdon; puhdistu” ja asettaa kätensä hänen päälleen. Matt. 8: 2, 3.

Pitaalisessa tapahtuu silmänräpäyksellinen muutos. Hänen vrensä tulee terveeksi, hermot saavat tunnon, lihakset jäntevöityvät. Pitaaliselle tyypillinen luonnottoman valkoinen, hilseilevä iho muuttuu pienen lapsen ihon kaltaiseksi.

[46]

Jos papit saisivat tietää totuuden pitaalisen paranemisesta, heidän vihansa Kristusta kohtaan voisi johtaa heidät julistamaan epärehellisen tuomion. Jeesus halusi varmistaa, että asiassa tehtäisiin puolueeton ratkaisu. Siksi hän käskää miestä olemaan kertomatta kenellekään paranemisesta ja esittäytymään viipymättä temppelissä uhrilahja mukanaan, ennen kuin huhut ihmeestä alkaisivat levitä. Ennen kuin papit saattoivat ottaa uhrin vastaan, heidän oli tutkittava uhraaja ja varmistuttava hänen täydellisestä paranemisestaan.

Tällainen tutkimus suoritettiin. Papit, jotka olivat tuominneet pitaalisen karkotettavaksi, totesivat hänen parantuneen. Parantunut mies palasi kotiinsa ja yhteiskuntaan. Hän piti terveyden lahjaa hyvin

kalliina. Hän iloitsi miehuutensa voimista ja paluusta perheensä luo. Jeesuksen varoituksesta huolimatta hän ei enää pystynyt salaamaan parantumistaan vaan iloissaan kertoi kaikille hänet terveeksi tehneen Parantajan voimasta.

Kun tämä mies tuli Jeesuksen luo, hän oli ”yltänsä pitalissa”. Sen kuolettava myrkkyy oli kyllästännyt koko hänen ruumiinsa. Opetuslapset yrittivät estää Mestariaan koskemasta häneen, sillä joka koski pitaaliseen, tuli itse saastaiseksi. Mutta pannessaan kätensä pitaalisen päälle Jeesus ei saastunut. Pitaalinen puhdistui. Näin tapahtuu myös synnin pitaalille — syvään juurtuneelle, tappavalle taudille, jota ei ihmisvoimin voida parantaa. ”Koko pää on kipeä, koko sydän sairas. Kantapäätä kiireeseen asti ei ole tervettä paikkaa, ainoastaan haavoja, mustelmia ja vereksiä lyömiä, joita ei ole puserrettu, ei sidottu eikä öljyllä pehmitetty.” Jes. 1:5,6. Ihmiseksi tullut Jeesus ei kuitenkaan saanut tartuntaa. Hänestä virtasi parantavaa voimaa syntiseen. Jokainen, joka heittäytyy hänen jalkojensa juureen jäsanooskossa: ”Herra, jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa”, saa kuulla vastauksen: ”Minä tahdon; puhdistu.”

[47] Eräissä paranemistapauksissa Jeesus ei heti antanut pyydettyä siunausta. Mutta pitaalin ollessa kyseessä se annettiin heti, kun pyyntö oli esitetty. Kun rukoilemme ajallisia siunauksia, vastaus rukouksemme voi viipyä, tai Jumala ehkä antaa meille jotain muuta kuin mitä pyydämme; näin ei kuitenkaan tapahdu silloin, kun pyydämme vapautusta synnistä. Hän haluaa puhdistaa meidät synnistä, tehdä meidät hänen lapsikseen ja kykeneviksi elämään pyhää elämää. Kristus ”antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden, pelastaaksensa meidät nykyisestä pahasta maailmanajasta meidän Jumalamme ja Isämme tahdon mukaan!” Gal. 1: 4. ”Ja tämä on se uskallus, joka meillä on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä. Ja jos me tiedämme hänen kuulevan meitä, mitä ikinä anommekin, niin tiedämme, että meillä myös on kaikki se, mitä olemme häneltä anoneet.” 1 Joh. 5: 14, 15.

”Te löydätte levon”

Jeesus katseli onnettomia, masentuneita, toivonsa menettäneitä ja niitä, jotka maallisilla iloilla pyrkivät tyyntymään sielun kaipausten, ja kutsui kaikki luokseen lepäämään.

Hän kehotti ponnistelevia ihmisiä lempeästi: ”Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne.” Matt. 11: 29.

Nämä sanat Jeesus osoitti jokaiselle ihmiselle. Kaikki ovat uupuneita ja raskautettuja, tiesivätpä he sen tai eivät. Jokaisella on raskaita taakkoja, jotka vain Kristus voi poistaa. Raskain kantamamme taakka on synnin taakka. Jos meidät jätettäisiin kantamaan tätä taakkaa, se murskaisi meidät. Mutta hän, joka oli synnitön, otti meidän paikkamme. ”Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.” Jes. 53: 6.

Hän on kantanut syyllisyytemme taakan. Hän ottaa kuorman uupuneilta harteiltamme. Hän antaa meille levon. Hän kantaa myös huolen ja surun taakan. Hän pyytää meitä laskemaan kaikki murheemme hänen harteilleen, sillä hän kantaa meitä sydämellään.

Ihmissuvun vanhin veli on ikuisen valtaistuimen luona. Hän näkee jokaisen sielun, joka kääntää kasvonsa häntä, Vapahtajaa, kohti. Hän tuntee kokemuksesta ihmiskunnan heikkoudet, tarpeet ja kiusaustemme voiman, sillä hän oli ”kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä”. Hebr. 4: 15. Hän huolehtii sinusta, sinä vapiseva Jumalan lapsi. Oletko joutunut kiusauksiin? Hän auttaa. Oletko heikko? Hän antaa voimaa. Oletko tietämätön? Hän opettaa. Oletko haavoittunut? Hän parantaa. Herra ”on määrännyt tähtien luvun” ja kuitenkin ”hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa”. Ps. 147: 4,3.

Olivatpa huolesi ja koettelemuksesi millaisia tahansa, kerro niistä Herralle. Hän antaa sinulle voimaa kestää. Tie vaikeuksista ja epäröinnistä vapautumiseen on sinulle avoin. Mitä heikompi ja avuttomampi tiedät olevasi, sitä vahvemmaksi tulet hänen voimassaan. Mitä raskaammat taakkasi ovat, sitä siunatumman levon saat laskiesiasi ne taakkojesi kantajan harteille.

Olosuhteet voivat erottaa ystävät toisistaan; aavan meren rauhatomat aallot voivat vyöryä välillämme. Mitkään olosuhteet, mikään välimatka ei kuitenkaan voi erottaa meitä Vapahtajasta. Olimmepa missä tahansa, hän on oikealla puolellamme tukemassa, ylläpitämässä ja rohkaisemassa meitä. Kristuksen rakkaus lunastettujaan kohtaan on suurempaa kuin äidin rakkaus lastaan kohtaan. Meidän etuoikeutemme on levätä hänen rakkaudessaan ja sanoa: ”Minä tahdon luottaa häneen, sillä hän antoi henkensä edestäni.”

[48]

Inhimillinen rakkaus voi muuttua, Kristuksen rakkaus ei. Kun me huudamme häntä avuksemme, hänen kätensä ojentuu pelastamaan.

[49]

”Sillä vuoret väistykööt
ja kukkulat horjukoot,
mutta minun armoni ei sinusta väisty,
eikä minun rauhanliittoni horju,
sanoo Herra, sinun armahtajasi.”

Jes. 54: 10

Luku 5—Sielun parantaminen

[50]

Monet niistä, jotka hakivat Kristukselta apua, olivat itse aiheuttaneet sairautensa, mutta hän ei kieltäytynyt parantamasta heitä. Ja kun hänestä virtasi voimaa näihin sieluihin, he tulivat synnintuntoon, ja monet paranivat sekä hengellisestä että ruumiillisesta sairaudestaan.

Näihin kuului eräs halvaantunut Kapernaumin kaupungista. Piitaalisen tavoin tämä halvaantunut oli menettänyt kaiken toivon paranemisesta. Hänen sairautensa oli seuraus syntisestä elämästä, ja tunnonvaivat lisäsivät hänen kärsimyksiään. Turhaan hän oli etsinyt apua fariseuksilta ja lääkäreiltä. He julistivat hänet parantumattomaksi, leimasivat hänet syntiseksi ja vakuuttivat hänen kuolevan Jumalan vihan alaisena.

Halvaantunut mies oli vajonnut epätoivoon. Sitten hän kuuli Jeesuksen teoista. Muita, yhtä syntisiä ja avuttomia kuin hän, oli parannettu, ja hän sai rohkeutta uskoa, että hänkin saattaisi parantua, jos hänet kannettaisiin Vapahtajan luo. Toivo kuitenkin himmeni, kun hän muisti sairautensa syyn, mutta vielääkään hän ei voinut luopua tuosta paranemismahdollisuudesta.

Hänen suuri kaipauksensa oli vapautua synnin taakasta. Hän halusi nähdä Jeesuksen ja saada vakuutuksen anteeksi-annosta ja rauhasta taivaan kanssa. Sen jälkeen hän olisi valmis elämään tai kuolemaan, miten vain Jumala tahtoi.

Aikaa ei ollut hukattavissa; kuoleman merkit näkyivät jo hänen kuihtuneessa ruumiissaan. Hän pyysi ystäviään kantamaan hänet vuoteellaan Jeesuksen luo, minkä he mielellään tekivätkin. Mutta sen talon edessä, jossa Vapahtaja oli, seisoskeli niin sankka väkijoukko, ettei sairas mies ystävineen voinut päästä hänen luokseen tai edes niin lähelle, että olisi kuullut hänen äänensä. Tällä kertaa Jeesus opetti Pietarin kodissa. Tapansa mukaan opetuslapset istuivat hänen ympärillään, ja lisäksi paikalla oli ”fariseuksia ja lainopettajia, joita oli tullut kaikista Galilean ja Juudean kylistä ja Jerusalemistä”. Luuk. 5:17. Monet heistä olivat tulleet vakoilemaan ja etsimään syytöksen aihetta Jeesusta vastaan. Heidän takanaan

[51]

tungeksi sekalainen väkijoukko, joka koostui innokkaista, kunnioitavista, uteliaista ja epäuskoisista ihmisistä. Paikalla oli edustajia useista kansallisuuksista ja kaikista yhteiskuntaluokista. ”Ja Herran voima vaikutti, niin että hän paransi sairaat.” Jae 17. Elämän Henki lepäsi kokoontuneen joukon yllä, mutta fariseukset ja lainoppineet eivät huomanneet hänen läsnäoloaan. He eivät tunteneet tarvitsevana mitään, joten paraneminen ei koskenut heitä. ”Nälkäiset hän on täyttänyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois.” Luuk. 1: 53.

Yhä uudelleen halvaantuneen kantajat yrittivät tunkeutua joukon läpi, mutta turhaan. Sairas mies katseli ympärilleen sanomattoman tuskaisena. Miten hän saattaisi luopua toivosta, kun kauan kaivattu apu oli niin lähellä? Hänen ehdotuksestaan ystävät veivät hänet talon katolle, tekivät siihen aukon ja laskivat hänet Jeesuksen jalkojen juureen.

Puhe keskeytyi. Vapahtaja katsoi murheellisiin kasvoihin ja näki rukoilevien silmien anovan ilmeen. Hän kyllä tunsu tuon ahdistuneen sielun kaipauksen. Hän oli herättänyt miehen omantunnon tämän vielä ollessa kotona. Kun mies oli katunut syntejään ja uskonut Kristuksen voimaan parantaa hänet, Vapahtajan armo oli siunannut hänen sydäntään. Jeesus oli katsellut, miten uskon ensimmäinen kipinä oli kasvanut vakaumukseksi siitä, että hän oli syntisen ainoa auttaja, ja nähnyt sen vahvistuvan jokaisesta yrityksestä tulla hänen luokseen. Kristus itse oli vetänyt kärsivää miestä puoleensa. Ja nyt Vapahtaja lausui sanat, jotka olivat kuin musiikkia kuulijan korville: ”Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” Matt. 9: 2.

Syyllisyyden taakka vierii pois sairaan miehen sielusta. Hän ei pysty epäilemään. Kristuksen sanat paljastavat hänen kykynsä tuntea sydämen ajatukset. Kuka voi kieltää hänen valtansa antaa syntejä anteeksi? Epätoivo vaihtuu toivoksi, ahdistava synkkyys riemuksi. Miehen ruumiillinen kipu on poissa, koko hänen olemuksensa on muuttunut. Pyytämättä enää mitään hän makaa rauhallisena, liian onnellisena lausuakseen sanaakaan.

Monet seurasivat henkeään pidätellen tämän ihmeellisen tapahtuman kulkua. Monet tunsivat, että Kristuksen sanat olivat kutsu myös heille. Eikö heidänkin sielunsa ollut sairas synnistä? Eivätkö hekin olleet halukkaat vapautumaan taakastaan?

Mutta fariseukset, jotka pelkäsivät menettävänsä vaikutusvaltansa kansaan, sanoivat sydämessään: ”Hän pilkkaa Jumalaa. Kuka voi antaa syntejä anteeksi paitsi Jumala yksin?” Mark. 2: 7.

Jeesus käänsi katseensa heihin, mikä sai heidät painamaan päänsä alas ja perääntymään, ja sanoi: ”Miksi te ajattelette pahaa sydämessänne? Sillä kumpi on helpompaa, sanoako: ’Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi’, vai sanoa: ’Nouse ja käy’? Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi, niin” — hän sanoi halvatulle — ”nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi.” Matt. 9: 4-6.

Siinä samassa mies, joka oli tuotu paareilla Jeesuksen luo, hypähti pystyyn kuin vahva ja jäntevä nuorukainen. Hän otti ”vuoteensa ja meni ulos kaikkien nähden, niin että kaikki hämmästyivät ja ylistivät Jumalaa sanoen: ’Tämänkaltaista emme ole ikinä nähneet.’” Mark. 2: 12.

Mikään luomisvoimaa vähäisempi ei olisi riittänyt palauttamaan terveyttä tuohon kuihtuneeseen ruumiiseen. Sama ääni, joka antoi elämän maan tomusta luodulle ihmiselle, oli antanut elämän kuolevalle halvaantuneelle. Ja sama voima, joka antoi elämän ruumiille, oli uudistanut sydämen. Hän, joka luomisessa ”sanoi, ja tapahtui niin”, joka ”käski, ja se oli tehty” (Ps. 33: 9), oli sanallaan antanut elämän tuolle rikoksiin ja synteihin kuolleelle sielulle. Ruumiin paraneminen oli todiste voimasta, joka oli uudistanut sydämen. Kristus käski halvaantunutta nousemaan ja kävelemään — ”tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi”.

Halvaantunut löysi Kristuksessa sekä sielun että ruumiin terveyden. Hän tarvitsi sielun terveyttä voidakseen arvostaa ruumiin terveyttä. Ennen kuin ruumiillinen sairaus voitiin parantaa, Kristuksen oli tuotava huojennus sydämen tuskaan ja puhdistettava sielu synnistä. Emme saa sivuuttaa tätä opetusta. Nykyaikana on tuhansia ruumiillisesta sairaudesta kärsiviä, jotka halvaantuneen tavoin kaipaavat sanomaa: ”Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” Synnin taakka sekä siihen liittyvä rauhattomuus ja tyydyttämätön kaipaus ovat heidän sairautensa perussy. He saavat huojennuksen vasta sitten, kun he tulevat sielun Parantajan luo. Se rauha, jonka vain hän voi antaa, tulee palauttamaan sielun elinvoiman ja ruumiin terveyden.

Halvaantuneen parantaminen vaikutti ihmisiin aivan kuin taivas olisi avautunut ja parempi maailma näkynyt kaikessa loistossaan.

Kun parannettu mies kulki joukon läpi siunaten Jumalaa joka askeleella ja kantaen taakkaansa kuin se olisi ollut höyhenenkevyt, ihmiset tekivät hänelle tilaa, tuijottivat pelokkaan kunnioituksen vallassa ja kuiskailivat hiljaa: ”Me olemme tänään nähneet ihmeellisiä.” Luuk. 5: 26.

[54] Halvaantuneen kodissa riemuittiin, kun hän palasi perheensä luokantaen vaivatta lavitsaa, jolla hänet vasta äsken oli hitaasti kannettu heidän luotaan. He kerääntyivät hänen ympärilleen itkien ilosta ja uskaltaen tuskin uskoa silmiään. Hän seiso i heidän edessään miehuutensa täydessä voimassa. Käsivarret, jotka olivat olleet aivan elottomat, tottelivat nyt helposti hänen tahtoaan. Ryppyinen ja lyijynharmaa iho oli muuttunut kimmoisaksi ja terveenväriiseksi. Hän käveli varmoin, kevein askelin. Ilo ja toivo heijastuivat hänen kasvojensa jokaisesta piirteestä, puhtaus ja rauha olivat tulleet synnin ja kärsimyksen merkkien sijaan. Iloiset kiitosrukoukset kohosivat tuosta kodista, ja Jumala tuli kirkastetuksi Pojassaan, joka oli antanut toivottomalle toivon ja sairauden murtamalle voiman. Tämä mies ja hänen perheensä olivat valmiit jättämään elämänsä Jeesukselle. Yksikään epäily ei himmentänyt heidän uskoaan, pieninkään epäröinti ei häirinnyt heidän uskollisuuttaan häntä kohtaan, joka oli tuonut valon heidän synkkään kotiinsa.

”Kiitä Herraa, minun sieluni,
 ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä.
 Kiitä Herraa, minun sieluni,
 äläkä unhot a, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt,
 hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi
 ja parantaa kaikki sinun sairautesi,
 joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta — —
 niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan.
 Herra tekee vanhurskauden
 ja hankkii oikeuden kaikille sorretuille. — —
 Ei hän tee meille syntiemme mukaan
 eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan. — —
 Niinkuin isä armahtaa lapsiansa,
 niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä.

Sillä hän tietää, minkäkaltaista tekoa me olemme:
hän muistaa meidät tomuksi.”

Ps. 103: 1-14

”Tahdotko tulla terveeksi”

”Ja Jerusalemissa on Lammasporthin luona lammikko, jonka nimi hebreankielellä on Betesda, ja sen reunalla on viisi pylväskäytävää. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia, jotka odottivat veden liikuttamista.” Joh. 5: 2, 3.

Tiettyinä aikoina tämän lammikon vesi kuohui, ja yleisesti uskottiin, että se johtui yliluonnollisen voiman vaikutuksesta ja että kuka tahansa astui veteen ensimmäisenä lammikon kuohumisen jälkeen, paranisi häntä vaivaavasta sairaudesta. Sadoittain kärsiviä vieraili paikalla, ja väkijoukko oli niin suuri, että kun se veden kuohutessa ryntäsi eteenpäin, heikoimmat miehet, naiset ja lapset jäivät jalkoihin. Monet eivät päässeet lähellekään lammikkoa. Useat niistä, jotka pääsivät, kuolivat sen reunalla. Paikalle oli pystytetty katoksia suojaamaan sairaita päivän kuumuudelta ja yön kylmyydeltä. Muutamat viettivät yönsä näissä pylväskäytävissä ja ryömivät joka päivä lammikon reunalle toivoen turhaan paranevansa.

[55]

Jeesus oli Jerusalemissa. Kävellessään yksinään, mietiskelyyn ja rukoukseen vaipuneena, hän tuli lammikolle. Hän näki sairasparkojen odottavan sitä, mitä he pitivät ainoana paranemismahdollisuutenaan. Hän olisi mielellään käyttänyt parantavaa voimaansa ja tehnyt kaikki kärsivät terveiksi. Mutta oli sapatinpäivä. Väkijoukot olivat menossa temppeleihin jumalanpalvelukseen, ja hän tiesi, että sellaisen parannustekemisen herättäisi juutalaisten ennakkoluulot ja keskeyttäisi hänen toimintansa.

Mutta sitten Vapahtaja näki äärimmäisen kurjan tapauksen. Kyseessä oli mies, joka oli ollut avuton raajarikko kolmenkymmenen kahdeksan vuoden ajan. Hänen sairautensa johtui pitkälti hänen omista paheistaan, ja sitä pidettiin Jumalan lähettämänä rangaistuksena. Yksin ja vailla ystäviä, tuntien olevansa Jumalan armon ulkopuolella miesparka oli viettänyt pitkät vuodet kurjuudessa. Kun lähestyi aika, jolloin vesi kuohuisi, eräät häntä säälivät ihmiset kantivat hänet pylväskäytävään, mutta hetken koittaessa kukaan ei ollut auttamassa häntä veteen. Hän oli nähnyt veden väreilyn mutta

[56] ei ollut milloinkaan päässyt lammikon reunaan lähemmäksi. Häntä voimakkaammat syöksyivät veteen ennen häntä. Avuton miesparka ei pystynyt kilpailemaan menestyksekkäästi ryntäilevän, itsekkään väkijoukon kanssa. Hänen hellittämättömät ponnistuksensa yhden ainoan päämäärän saavuttamiseksi sekä hänen ahdistuneisuutensa ja jatkuvat pettymyksensä kuluttivat nopeasti hänen viimeisiä voimiaan.

Sairas makasi matollaan nostaen välillä päätään katsellakseen lammikkoa, kun lempeät, myötätuntoiset kasvot kumartuivat hänen ylleen ja sanat: ”Tahtotko tulla terveeksi?” kiinnittivät hänen huomionsa. Toivo syttyi hänen sydämessään. Hänestä tuntui, että nyt hän tavalla tai toisella saisi apua. Mutta innostuksen hehku sammui pian. Hän muisti, miten usein hän oli yrittänyt ehtiä lammikkoon, ja nyt hänellä oli enää vähäiset mahdollisuudet elää siihen saakka, kun vesi seuraavan kerran kuohuisi. Hän kääntyi väsyneesti pois päin ja sanoi: ”Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu; ja kun minä olen menemässä, astuu toinen sinne ennen minua.”

Jeesus kääntyi häntä: ”Nouse, ota vuoteesi ja käy.” Joh. 5: 6-8. Uusi toivo sydämessään sairas mies katsoo Jeesukseen. Hän ei ole milloinkaan nähnyt sellaista kasvojen ilmettä, kuullut sellaista äänensävyä. Jeesuksen olemuksesta tuntuu huokuvan rakkautta ja voimaa. Raajarikko tarttuu uskossa Kristuksen sanaan. Epäröimättä hän tahtoo totella tämän käskyä, ja kun hän sen tekee, koko hänen ruumiinsa herää eloon.

Uusi elämä värähtelee jokaisessa hermossa ja lihaksessa, ja hänen surkastuneet raajansa vahvistuvat. Hän hypähtää jaloilleen ja menee menojaan vakain, kevein askelin, ylistäen Jumalaa ja iloiten uusista voimistaan.

Jeesus ei ollut luvannut raajarikolle mitään jumalallista apua. Mies olisi voinut sanoa: ”Herra, jos tahtot tehdä minut terveeksi, niin tottelen sanaasi.” Hän olisi voinut ryhtyä epäröimään, jolloin hän olisi menettänyt ainoan paranemismahdollisuutensa. Mutta ei, hän uskoi Kristuksen sanaan, uskoi, että hänet oli tehty terveeksi. Välittömästi hän ponnisti voimansa, ja Jumala antoi hänelle lisää voimaa. Hän pakottautui kävelemään, ja hän myös käveli. Noudattamalla Kristuksen käskyä hän tuli terveeksi.

[57]

Synti on erottanut meidät Jumalan elämästä. Sielumme on halvaantunut. Itsessämme olemme yhtä kyvyttömiä elämään pyhää elämää kuin tuo raajarikko oli kävelemään. Monet tajuavat avuttomuutensa ja kaipaavat sitä hengellistä elämää, joka saattaa ihmisen sopusointuun Jumalan kanssa. He ponnistelevat löytääkseen sen, mutta turhaan. Toivottomina he huutavat: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” Room. 7: 24. Kääntäkööt nämä epätoivoiset taistelijat katseensa ylöspäin. Vapahtaja on kumartunut verellään ostettujen puoleen, sanomattoman hellästi ja säälivästi hän kysyy: ”Tahtotko tulla terveeksi?” Hän käskää sinua nousemaan terveenä ja rauha sydämessä. Usko Vapahtajan sanaan. Aseta tahtosi Kristuksen puolelle. Pakottaudu palvelemaan häntä, ja kun toimit hänen sanojensa mukaisesti, tulet saamaan voimaa. Kristus on kykenevä ja halukas vapauttamaan sinut mistä tahansa huonosta tavasta tai intohimosta, joka pitkän hellimisen tuloksena on kahlinnut sekä sielun että ruumiin. Hän antaa elämän sielulle, joka on kuollut rikoksiinsa ja synteihinsä. Ef. 2: 1. Hän vapauttaa vangin, joka on heikkouden, onnettomuuden ja synnin kahleissa.

Synti on myrkyttänyt elämän lähteet. Mutta Kristus sanoo: ”Minä otan pois syntisi; minä annan sinulle rauhan. Olen ostanut sinut verelläni. Sinä olet minun. Minun armoni tulee vahvistamaan heikkoa tahtoasi, ja minä vapautan sinut tunnonvaivoistasi.” Kun kiusaukset ahdistavat sinua, kun huolet ja murheet ympäröivät sinut, kun masentuneena ja ahdistuneena olet valmis antamaan periksi epätoivolle, katso Jeesukseen, niin hänen läsnäolonsa kirkkaus hälventää sinua ympäröivän pimeyden. Kun synti pyrkii saamaan yliotteen sielussasi ja painaa omaatuntoasi, katso Vapahtajaan. Hänen armonsa riittää voittamaan synnin. Kääntykään kiihtoinen, epävarma ja vapiseva sydämesi hänen puoleensa. Tartu toivoon, joka on edessäsi. Kristus odottaa saadakseen ottaa sinut perheensä jäseneksi. Hänen voimansa tulee auttamaan heikkouttasi, hän tulee opastamaan sinua askel kerrallaan. Tartu hänen käteensä ja anna hänen johtaa sinua.

Älä koskaan luule, että Kristus on kaukana. Hän on aina lähelläsi. Hänen rakastava läsnäolonsa ympäröi sinua. Etsiessäsi häntä muista, että hän haluaa sinun löytävän hänet. Hän ei toivo, että kosketat vain hänen viittaansa vaan että vaellat jatkuvasti hänen yhteydessään.

”Mene, äläkä tästedes enää syntiä tee”

Lehtimajan juhla oli juuri päättynyt. Jerusalemin papit ja rabiinit olivat kärsineet tappion juonitteluissaan Jeesusta vastaan, ja kun ilta tuli, ”he menivät kukin kotiinsa. Mutta Jeesus meni Öljymäelle.” Joh. 7: 53; 8: 1.

Kaupungin melusta ja hälinästä, innokkaiden väkijoukkojen ja petollisten rabbiinien parista Jeesus vetäytyi oliivilehtojen rauhaan ollakseen Jumalan kanssa kahden. Varhain aamulla hän kuitenkin palasi temppeliin, ja kun väki kerääntyi hänen ympärilleen, hän istuutui ja ryhtyi opettamaan heitä.

Pian hänet keskeytettiin. Joukko fariseuksia ja kirjanoppineita lähestyi häntä raahaten mukanaan kauhun valtamaa naista, jota he äänekkäästi ja kiihtyneesti syyttivät seitsemännen käskyn rikkomisesta. He työnsivät hänet Jeesuksen eteen ja sanoivat teeskennellyn kunnioittavasti: ”Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä. Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?” Jakeet 4, 5.

Heidän teeskennelty kunnioituksensa kätki ovelan juonen, joka oli laadittu Jeesuksen tuhoamiseksi. Jos Jeesus vapauttaisi naisen, häntä voitaisiin syyttää Mooseksen lain halveksimisesta. Jos hän julistaisi, että tämä oli ansainnut kuolemantuomion, häntä voitaisiin syyttää roomalaisten edessä siitä, että hän oli ottanut käsiinsä vallan, joka kuului yksin heille.

[59] Jeesus katseli edessään oleva näkymää — vapisevaa, häpeän vallassa olevaa syytettyä ja kovailmeisiä arvohenkilöitä, jotka eivät tunteneet hiukkaakaan sääliä. Hänen tahrattoman puhdas henkensä tunsu syvää vastenmielisyyttä. Osoittamatta ilmeelläkään, että oli kuullut kysymyksen, hän kumartui ja katse maahan luotuna alkoi kirjoittaa tomuun.

Kärsimättöminä hänen viivyttelystään ja ilmeisestä välinpitämättömyydestään syyttäjät tulivat lähemmäksi ja vaativat häntä kiinnittämään huomionsa asiaan. Mutta kun heidän silmänsä Jeesuksen katsetta seuratessaan osuivat kiveykseen hänen jalkojensa juuressa, heidän äänensä hiljenivät. Siihen oli kirjoitettu heidän omat salaiset syntinsä.

Jeesus nousi, naulitsi katseensa juonitteleviin vanhimpiin ja sanoi: ”Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä.” Jae 7. Sitten hän kumartui ja jatkoi kirjoittamista.

Hän ei ollut syrjäyttänyt Mooseksen lakia eikä loukannut Rooman arvovaltaa. Syyttäjät kärsivät tappion. Nyt kun tekopyhyiden viitta oli riistetty heidän yltään, he seisoivat syyllisinä ja tuomittuina tuon ääretöntä puhtautta säteilevän olennon edessä. Vapisten pelosta, että heidän elämänsä salaiset synnit paljastettaisiin kansanjoukolla, he hiipivät pois pää kumarassa ja silmät maahan luotuina jättäen uhrinsa säälivän Vapahtajan luo.

Jeesus nousi, katsoi naista ja sanoi: ”Nainen, missä ne ovat, sinun syyttjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?” Nainen vastasi: ”Herra, ei kukaan.” Jeesus sanoi: ”En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.” Jakeet 10, 11.

Nainen oli pelosta kyyristellen seisonut Jeesuksen edessä. Jeesuksen sanat: ”Joka teistä on synnitön, se heittäköön ensimmäisenä kivellä”, olivat kuulostaneet hänestä kuolemantuomiolta. Hän ei uskaltanut nostaa katsettaan Vapahtajan kasvoihin vaan odotti hiljaa tuomionsa täytöntöönpanoa. Hämmästykseseen hän näki syyttäjänsä lähtevän sanattomina ja häpeissään. Sitten hän kuuli sanat: ”En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.” Hänen sydämensä suli, ja heittäytyen Jeesuksen jalkojen juureen hän sopersi kiitoksensa ja tunnusti syntinsä katkerasti itkien. [60]

Tästä alkoi hänen uusi elämänsä, Jumalalle pyhitetty puhdas, rauhan täyttämä elämä. Nostaessaan tämän langenneen sielun Jeesus teki suuremman ihmeen kuin parantaessaan vaikeimmankin ruumiillisen sairauden; hän paransi hengellisen sairauden, jonka seurauksena on ikuinen kuolema. Tästä katuvasta naisesta tuli hänen uskollisimpia seuraajiaan. Hänen kiitollisuutensa siitä, että Jeesus oli armahtanut hänet, ilmeni uhrautuvana rakkautena ja uskollisuutena. Maailma ainoastaan pilkkasi ja halveksi tätä hairahtunutta naista, mutta synnitön Vapahtaja sääli hänen heikkouttaan ja ojensi hänelle auttavan kätensä. Kun tekopyhät fariseukset tuomitsivat hänet, Jeesus kehotti häntä: ”Mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.”

Jeesus tuntee jokaisen ihmisen olot. Mitä suurempi syntisen syyllisyys, sitä enemmän hän tarvitsee Vapahtajaa. Hänen sydämensä, joka on täynnä jumalallista rakkautta ja myötätuntoa, tuntee eniten vetoa niihin, jotka toivottomimmin ovat kietoutuneet vihollis-

sen pauloihin. Omalla verellään hän on allekirjoittanut ihmissuvun vapauttamiskirjan.

Jeesus ei halua, että näin kalliilla hinnalla ostetut jäävät vihollisen kiusausten armoille. Hän ei halua meidän joutuvan perikatoon. Hän, joka piti kurissa leijonat niiden luolassa ja käveli uskollisten todistajiensa kanssa polttavien liekkien keskellä, on aivan yhtä valmis työskentelemään meidän hyväksemme, tukahduttamaan kaiken pahan meidän luonnossamme. Tänään hän seisoo armon alttarin edessä esittämässä Jumalalle niiden rukoukset, jotka kaipaavat hänen apuaan. Hän ei käännytä takaisin ainoatakaan itkevää, katuva syntistä. Hän antaa mielellään anteeksi jokaiselle, joka odottaa häneltä anteeksiantoa ja uudistusta. Hän ei kerro kenellekään kaikkea, mitä hän voisi ilmoittaa, mutta sen sijaan hän rohkaisee jokaista vapisevaa sielua. Kuka vain haluaa, voi saada voimaa Jumalalta ja tehdä rauhan hänen kanssaan.

Kun ihmiset etsivät turvaa Jeesuksen luota, hän nostaa heidät syytösten ja riitojen yläpuolelle. Yksikään ihminen tai langennut enkeli ei voi syyttää tällaisia sieluja. Kristus liittää heidät omaan jumalallis-inhimilliseen luontoonsa. He seisovat suuren Synninkantajan rinnalla valossa, joka loistaa Jumalan valtaistuimelta. Jeesuksen Kristuksen veri ”puhdistaa meidät kaikesta synnistä”. 1 Joh. 1: 7.

”Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme.” Room. 8: 33, 34.

Kristus osoitti, että hänellä oli täydellinen valta hallita tuulia ja aaltoja sekä demonien riivaamia ihmisiä. Hän, joka vaiensi myrskyn ja tyynnytti myllertävän meren, antoi rauhan sieluille, jotka saatana oli ajanut mielipuolisuuteen.

Jeesus puhui Kapernaumin synagoogassa tehtävästään, synnin orjien vapauttamisesta. Äkkiä kuului kammottavaa ulvontaa. Eräs mielenvikainen ryntäsi esiin ihmisten joukosta huutaen: ”Mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä tuhoamaan? Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä.” Mark. 1: 24.

Jeesus nuhteli demonia sanoen: ”Vaikene ja lähde hänestä.” ”Ja riivaaja viskasi hänet maahan heidän keskelleen ja lähti hänestä, häntä ollenkaan vahingoittamatta.” Luuk. 4:35.

Syy miehen kärsimyksiin oli hänen omassa elämässään. Synnin nautinnot olivat kiehtoneet häntä, ja hän oli päättänyt tehdä elämässään yhden ainoan suuren juhlan. Kohtuuttomuus ja kevytmielisyys turmelivat hänen luonteensa jalot ominaisuudet, ja saatana otti hänet täydellisesti valtaansa. Katumus tuli liian myöhään. Kun hän viimein olisi ollut halukas luopumaan nautinnoistaan ja omaisuudestaankin saadakseen takaisin kadotetun miehuutensa, hän ei enää pystynyt irtaantumaan paholaisen otteesta.

Vapahtajan läsnäolo herätti hänessä vapaudenkaipuun, mutta demoni vastusti Kristuksen valtaa. Kun mies yritti pyytää Jeesukselta apua, paha henki pani sanat hänen suuhunsa, ja hän huusi ahdistavan pelon vallassa. Riivattu ymmärsi hämärästi olevansa lähellä Häntä, joka voisi vapauttaa hänet, mutta kun hän yritti päästä tuon mahtavan käden ulottuville, erään toisen tahto pidätti häntä ja hänen suustaan kuuluivat tuon toisen sanat. [62]

Taistelu saatanan voiman ja hänen oman vapaudenkaipuunsa välillä oli hirvittävä. Näytti siltä, että piinattu mies menettäisi henkensä taistellessaan vihollisen kanssa, joka oli tuhonnut hänen miehuutensa. Mutta Vapahtaja lausui voimalliset sanansa ja päästi vangin vapauteen. Mies, joka oli ollut pahan hengen riivaama, seisoi ihmettelevän väkijoukon edessä vapaana ja rauhallisena.

Iloisella äänellä hän ylisti Jumalaa vapautumisestaan. Silmät, joissa hetki sitten oli hehkunut mielipuolisuuden tuli, säteilivät nyt järjen valoa ja olivat täynnä kiitollisuuden kyyneliä. Ihmiset olivat hämmästyksen mykistämiä. Heti kun he saivat puhekykynsä takaisin, he huudahtivat toisilleen: ”Mitä tämä on? Uusi, voimallinen oppi! Hän käskee saastaisia henkiäkin, ja ne tottelevat häntä.” Mark. 1: 27.

Nykyäänkin on paljon ihmisiä, jotka ovat pahojen henkien vallassa niin kuin tuo riivattu mies Kapernaumissa. Kaikki, jotka tieteen tahtoen rikkovat Jumalan käskyjä, luovuttavat itsensä saatanan valtaan. Moni leikkii pahan kanssa uskoen voivansa lopettaa sen milloin tahansa. Hänet kuitenkin houkutellessaan yhä pitemmälle, kunnes hän huomaa olevansa itseään voimakkaamman tahdon vallassa. Hän ei voi paeta sen salaperäistä voimaa. Salainen synti tai intohimo voi

pitää hänet otteessaan, ja hän on yhtä avuton kuin Kapernaumin riivattu.

[63] Hänen tilansa ei kuitenkaan ole toivoton. Jumala ei hallitse mieltämme ilman suostumustamme, mutta jokainen ihminen voi vapaasti valita, kenen hallinnassa tahtoo olla. Kukaan ei ole langennut niin syvälle, kukaan ei ole niin kurja, ettei voisi löytää vapautusta Kristuksessa. Rukouksen sijaan riivattu pystyi lausumaan vain saatanan sanoja, mutta sydämen sanaton pyyntö kuultiin. Hädässä olevan sielun huuto, vaikka sitä ei ilmaistaisikaan sanoin, ei milloinkaan jää kuulematta. Niitä, jotka suostuvat liittoon Jumalan kanssa, ei jätetä saatanan tai oman luontonsa heikkouden valtaan.

”Otetaanko sankarilta saalis, tai riistetäänkö vangit vanhurskaalta? Sillä näin sanoo Herra: ’Vaikka vangit otettaisiinkin sankarilta ja saalis riistettäisiin väkevältä, niin minä kuitenkin taistelen sitä vastaan, joka sinua vastaan taistelee, ja minä pelastan sinun lapsesi.’” Jes. 49: 24, 25.

Ihmeellinen on se muutos, joka tapahtuu kun ihminen avaa sydämensä oven Vapahtajalle.

”Minä olen antanut teille vallan”

Kahdentoista apostolin tavoin ne seitsemänkymmentä opetuslasta, jotka Kristus myöhemmin lähetti työhön, saivat merkiksi tehtävästään ylliluonnollisia kykyjä. Suoritettuaan tehtävänsä he palasivat iloiten ja sanoivat: ”Herra, riivaajatkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden.” Jeesus vastasi: ”Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niinkuin salaman.” Luuk. 10: 17, 18.

Tästä lähtien Kristuksen seuraajien on määrä pitää saatanaa voitettuna vihollisena. Ristillä Jeesus saavuttaisi heidän puolestaan voiton, ja tuon voiton hän toivoi heidän hyväksyvän omanaan. ”Katsso”, hän sanoi, ”minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava.” Jae 19.

Pyhän Hengen kaikkivalta on jokaisen katuvan sielun turva. Kristus ei salli kenenkään, joka katuen ja uskossa on pyytänyt hänen suojelustaan, joutua vihollisen armoille. Totta kyllä, että saatana on voimakas olento, mutta Jumalan kiitos meillä on mahtava Vapahtaja, joka karkotti paholaisen taivaasta. Saatana on mielissään, kun liioit-

telemme hänen voimaansa. Miksi emme puhuisi Jeesuksesta? Miksi emme ylistäisi hänen voimaansa ja rakkauttansa?

[64]

Lupauksen sateenkaari, joka ympäröi taivaan valtaistuimen, on ikuinen todistus siitä, että ”niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä”. Joh. 3: 16. Se todistaa maailmankaikkeudelle, ettei Jumala milloinkaan tule hylkäämään lapsiaan taistelussa paha vastaan. Se on meille vakuutus voimasta ja suojelusta niin kauan kuin itse valtaistuin pysyy.

Luku 6—Pelastettu palvelemaan

On aamu Galileanmeren rannalla. Jeesus ja hänen opetuslapsensa ovat tulleet rannalle vietettyään myrskyisän yön vesillä, ja nousevan auringon valo koskettaa merta ja maata kuin rauhan siunaus. Mutta kun he nousevat rannalle, heidän eteensä avautuu myrskyn myllertämää mertakin kammottavampi näky. Hautojen keskellä olevasta piilopaikasta kaksi mielenvikaista ryntää heitä kohti aivan kuin aikoen repiä heidät kappaleiksi. Miesten käsistä riippuvat kahleet, jotka he ovat katkaisseet paetessaan vankeudesta. Heidän ihonsa on rikki ja verillä, silmät tuijottavat pitkän ja takkuisen tukan takaa, kaikki ihmisyyys näyttää hävinneen heistä. He muistuttavat enemmän villipetoja kuin ihmisiä.

Opetuslapset seuralaisineen pakenevat kauhuissaan. Pian he kuitenkin huomaavat, ettei Jeesus ole heidän mukanaan, ja niin he kääntyvät takaisin etsimään häntä. Hän seisoo siellä, minne he hänet jättivät. Hän, joka tyynnytti myrskyn ja joka on aikaisemminkin kohdannut saatanan ja voittanut hänet, ei pakene näitä pahoja henkiä. Kun miehet lähestyvät häntä kiristellen hampaitaan ja suu vaahdos- sa, Jeesus kohottaa kätensä, joka on tyynnyttänyt aallokon, eivätkä he voi tulla lähemmäksi. He seisovat hänen edessään raivoissaan mutta avuttomina.

Arvovallallaan Jeesus kääntää saastaisia henkiä poistumaan heistä. Onnettomat miesparat ymmärtävät olevansa lähellä olentoa, joka voi vapauttaa heidät piinaavista demoneista. He heittäytyvät Vapahtajan jalkojen juureen rukoil- lakseen häneltä apua, mutta kun heidän huulensa avautuvat, demonit puhuvat heidän kauttaan huutaen: ”Mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, sinä Jumalan Poika? Oletko tullut tänne vaivaamaan meitä ennen aikaa?” Matt. 8:29.

Pahojen henkien on pakko vapauttaa uhrinsa, ja riivatuissa tapahtuu ihmeellinen muutos. Valo tunkeutuu heidän mieleensä. Älykyys loistaa heidän silmistään. Vääristyneet kasvot, jotka niin kauan olivat heijastaneet saatanan kuvaa, muuttuvat äkkiä lempeiksi, veren-

tahrimat kädet rauhoittuvat ja miehet korottavat äänensä ylistämään Jumalaa.

Sillä välin miehistä karkotetut demonit ovat menneet sikoihin ja ajaneet ne tuhoon. Sikopaimenet kiiruhtavat levittämään uutista, ja koko seudun väestö kerääntyy Jeesuksen luo. Nuo kaksi riivattua ovat olleet koko paikkakunnan kauhuna. Nyt nämä miehet istuvat puettuina ja selväjärkisinä Jeesuksen jalkojen juuressa kuunnellen hänen sanojaan ja ylistäen häntä, joka on tehnyt heidät terveiksi. Mutta tätä ihmeellistä näkyä todistavat ihmiset eivät iloitse. Sikojen menetys on vaikuttanut heihin enemmän kuin näiden saatanan vankien vapauttaminen. Kauhuissaan he tungeksivat Jeesuksen ympärillä ja pyytävät häntä poistumaan luotaan, mihin hän suostuukin ja lähtee heti veneellä vastakkaiselle rannalle.

Parantuneiden riivattujen mieliala on aivan toisenlainen. He haluavat olla Vapauttajansa seurassa. Hänen luonaan he tuntevat olevansa turvassa demoneilta, jotka ovat kiduttaneet heitä ja vieneet heidän miehuutensa. Kun Jeesus on astumaisillaan veneeseen, he polvistuvat hänen jalkojensa juureen ja pyytävät lupaa jäädä hänen luokseen voidakseen kuunnella hänen sanojaan. Mutta Jeesus kääntää heitä menemään kotiin ja kertomaan, miten suuria asioita Herra on tehnyt heidän hyväkseen.

Tässä on heille tehtävä — mennä pakanalliseen kotiin kertomaan siunauksista, joita he ovat saaneet Jeesukselta. Heidän on vaikea erota Vapahtajasta. Pakanallisten maanmiestensä parissa heitä odottavat suuret vaikeudet. Lisäksi heistä tuntuu, että pitkä eristyneisyys yhteiskunnasta on tehnyt heidät kykenemättömiksi tähän työhön. Mutta kun Jeesus osoittaa heille heidän velvollisuutensa, he ovat valmiit tottelemaan.

He eivät kertoneet Jeesuksesta vain omalle kotiväelleen ja naapureilleen vaan kiersivät koko Dekapoliin julistaen kaikkialla pelastuksen sanomaa ja kertoen, miten hän oli vapauttanut heidät demoneista.

Vaikka Gerasan asukkaat eivät olleet vastaanottaneet Jeesusta, hän ei jättänyt heitä heidän valitsemaansa pimeyteen. Kun he pyysivät häntä poistumaan luotaan, he eivät vielä olleet kuulleet hänen sanojaan. He eivät tienneet, mitä olivat torjumassa. Siksi hän lähetti valon heidän luokseen niiden välityksellä, joita he eivät kieltäytyisi kuulemasta.

Sikojen menetyksellä saatana pyrki kääntämään ihmiset pois Vapahtajan luota ja estämään evankeliumin julistamisen tuolla seudulla. Mutta juuri tämä tapahtuma herätti asukkaiden mielenkiinnon tehokkaammin kuin mikään muu ja suuntasi huomion Kristukseen. Vaikka Vapahtaja itse poistuikin, hänen parantamansa miehet jäivät todistamaan hänen voimastaan. Pimeyden ruhtinaan välikappaleista tuli valon kanavia, Jumalan Pojan sanansaattajia. Kun Jeesus palasi Dekapoliin, ihmiset kerääntyivät joukoittain hänen luokseen, ja kolmen päivän aikana tuhannet seudun asukkaat kuulivat pelastuksen sanoman.

[68] Kaksi parantunutta riivattua olivat ensimmäiset lähetyssaarnaajat, jotka Kristus lähetti opettamaan evankeliumia Dekapoliin alueelle. Vain lyhyen hetken nämä miehet olivat kuunnelleet hänen sanojaan. He eivät olleet kuulleet yhtään ainoata saarnaa hänen huuliltaan. He eivät voineet opettaa ihmisiä samalla tavalla kuin opetuslapset, jotka olivat päivittäin olleet Jeesuksen seurassa. Mutta he saattoivat kertoa, mitä tiesivät, mitä he itse olivat nähneet ja kuulleet ja miten he olivat kokeneet Vapahtajan voiman. Saman voi tehdä jokainen, jonka sydäntä Jumalan armo on koskettanut. Tämä on se todistustyö, johon Vapahtaja kutsuu meitä ja jonka puutteeseen maailma on menehtymäisillään.

Evankeliumia ei tule esittää hengettömänä teoriana vaan elävänä voimana, joka muuttaa elämän. Jumala haluaa palvelijoidensa todistavan, että hänen armonsä kautta ihmiset voivat saada Kristuksen kaltaisen luonteen ja iloita varmoina hänen suuresta rakkaudestaan. Hän haluaa meidän todistavan, ettei hän voi olla tyytyväinen ennen kuin kaikki ne, jotka tahtovat ottaa vastaan pelastuksen, on voitettu takaisin ja saatettu osallisiksi pyhistä etuoikeuksistaan hänen poikiinaan ja tyttärinään.

Hän ottaa mielellään vastaan nekin, joiden vaellus on loukannut häntä eniten. Kun he katuva, hän antaa heille jumalallisen Henkensä ja lähettää heidät uskottomien leiriin julistamaan hänen armoaan. Vielä nykyäänkin sieluja, jotka ovat alentuneet saatanan välikappaleiksi, uudistetaan Kristuksen voimasta vanhurskauden sanansaattajiksi ja lähetetään kertomaan, miten suuria asioita Jumala on tehnyt heidän hyväkseen ja miten hän on heitä säälinyt.

”Sinua minä alati ylistän”

Kun uskon kosketus oli parantanut naisen Kapernaumissa, Jeesus halusi hänen kertovan saamastaan siunauksesta muille. Evankeliumin tarjoamia lahjoja ei saa hankkia varkain eikä niistä saa nauttia salassa.

”Te olette minun todistajani, sanoo Herra,
ja minä olen Jumala.”

Jes. 43: 12

Taivaan päätöksen mukaisesti meidän todistustyömme on se keino, jolla Kristus ilmoitetaan maailmalle. Meidän on kerrottava hänen armostaan sellaisena, kuin se on tehty tunnetuksi muinaisten pyhien miesten kautta, mutta kaikkein tehokkaimmin vaikuttaa todistus omasta kokemuksestamme. Me todistamme Jumalasta vain siinä määrin kuin elämässämme näkyy jumalallisen voiman vaikutus. Jokaisen ihmisen elämä eroaa muiden elämästä, jokaisen kokemus poikkeaa olennaisesti muiden kokemuksesta. Jumala haluaa kuulla ylistystä, jossa on meidän oma yksilöllinen leimamme. Kun tällaisia arvokkaita todistuksia hänen armonsa kirkkauden kiitokseksi tukee Kristuksen kaltainen elämä, ne vaikuttavat vastustamattomalla voimalla sielujen pelastukseksi.

[69]

Me itse hyödyimme siitä, että pidämme Jumalan jokaisen lahjan tuoreena muistissamme. Tällä tavalla usko vahvistuu pyytämään ja ottamaan vastaan yhä enemmän. Pieninkin siunaus, jonka itse saamme Jumalalta, rohkaisee meitä enemmän kuin kaikki kertomukset, joita voimme lukea muiden uskosta ja kokemuksista. Jumalan armoon vastaava sielu on kuin kasteltu puutarha. Hänen haavansa kasvavat nopeasti umpeen, valkeus koittaa hänelle pimeydessä ja Herran kunnia näkyy hänen yllään.

”Kuinka minä maksan Herralle
kaikki hänen hyvät tekonsa minua kohtaan?
Minä kohotan pelastuksen maljan
ja huudan avukseni Herran nimeä.
Minä täytän lupaukseni Herralle
kaiken hänen kansansa edessä.”

Ps. 116: 12-14

”Kaiken ikäni minä ylistän Herraa,
 minä veisaan Jumalani kiitosta, niin kauan kuin elän.
 Olkoot minun tutkisteluni hänelle otolliset;
 minä iloitsen Herrassa.”

Ps. 104: 33, 34

”Kuka voi kertoa Herran voimalliset teot,
 julistaa kaiken hänen ylistyksensä?”

Ps. 106: 2

”Kiittäkää Herraa, julistakaa hänen nimeänsä,
 tehkää hänen suuret tekonsa tiettäviksi kansojen keskuudes-
 sa.

[70]

Laulakaa hänelle, veisatkaa hänelle,
 puhukaa kaikista hänen ihmeistänsä.
 Hänen pyhä nimensä olkoon teidän kerskauksenne;
 iloitkoon niiden sydän, jotka etsivät Herraa.”

Ps. 105: 1-3

”Sillä sinun armosi on parempi kuin elämä,
 minun huuleni ylistäkööt sinua. — —
 Minun sieluni ravitaan niinkuin lihavuudella ja rasvalla,
 ja minun suuni ylistää sinua riemuitsevillä huulilla,
 kun minä vuoteessani sinua muistan
 ja ajattelen sinua yön vartiohetkinä.
 Sillä sinä olet minun apuni,
 ja sinun siipiesi suojassa minä riemuitsen.”

Ps. 63: 4, 6-8

”Jumalaan minä turvaan enkä pelkää.
 Mitä ihminen minulle tekisi?
 Minulla on lupaus täytettävänä sinulle, Jumala;
 minä maksan sinulle kiitosuhrit.
 Sillä sinä pelastit minun sieluni kuolemasta,
 minun jalkani kompastumasta,

että minä vaeltaisin Jumalan edessä,
elävään valkeudessa.”

Ps. 56: 12-14

”Sinä Israelin Pyhä.

Minun huuleni riemuitsevat,
kun minä sinulle soitan,
ja myös minun sieluni,
jonka sinä olet lunastanut.

Minun kieleni julistaa sinun vanhurskauttasi kaiken päivää.”

”Sillä sinä olet minun toivoni — —

hamasta nuoruudestani — — sinua minä alati ylistän.”

”Minä teen sinun nimesi kuuluksi — —

sentähden kansat sinua ylistävät aina ja iankaikkisesti.”

Ps. 71:22-24, 5, 6; 45: 18

”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa”

[71]

Evankeliumin kutsua ei tule esittää rajoitetusti vain harvoille valituille, joiden oletamme tuovan meille kunniaa, jos he ottavat sen vastaan. Sanoma on vietävä kaikille. Kun Jumala siunaa lapsiaan, se ei tapahdu vain heidän itsensä vaan koko maailman vuoksi. Hän antaa meille lahjojaan siksi, että moninkertaistaisimme ne jakamalla muille.

Samarialainen nainen, joka keskusteli Jeesuksen kanssa Jaakobin lähteellä, oli tuskin löytänyt Vapahtajan, kun hän jo toi muita tämän luokse. Hän osoitti olevansa tehokkaampi lähetystyöntekijä kuin Jeesuksen omat opetuslapset. Opetuslapset eivät nähneet Samariassa mitään, mikä olisi osoittanut sen olevan lupaava työkenttä. Heidän ajatuksensa olivat kohdistuneet tulevaisuudessa tehtävään suureen työhön. He eivät nähneet, että aivan heidän ympärillään oli kypsää satoa korjattavaksi. Mutta heidän halveksimansa naisen ansiosta kokonainen kaupunki tuli kuulemaan Jeesusta. Nainen vei valon välittömästi maanmiehilleen.

Tämä nainen on esimerkki siitä, mitä käytännöllinen usko Kristukseen saa aikaan. Jokainen todellinen opetuslapsi syntyy lähetystyöntekijäksi Jumalan valtakuntaan. Tuskin hän on tullut tuntemaan

Vapahtajan kun hän jo haluaa tutustuttaa muutkin häneen. Pelastava ja pyhittävä totuus ei voi jäädä piiloon hänen sydämeensä. Se, joka juo elämän vettä, muuttuu elämän lähteeksi. Vastaanottajasta tulee antaja. Kristuksen armo sielussa on kuin erämaassa pulppuava lähde, joka virkistää kaikkia ja herättää nääntyneissä halun juoda elämän vettä. Tässä työssä saamme suuremman siunauksen kuin jos pyrkisimme hyödyttämään vain itseämme. Pelastuksen ilosanomaa levittämällä me pääsemme lähelle Vapahtajaa.

Niistä, jotka ottavat vastaan hänen armonsa, Herra sanoo:

[72] ”Ja minä teen siunatuiksi heidät ja kaiken, mitä minun kukkulani ympärillä on, ja vuodatan sateen ajallansa — ne ovat siunauksen sateita.” Hes. 34: 26.

”Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seiso i ja huusi ja sanoi: ’Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.’” Joh. 7: 37, 38.

Niiden, jotka saavat, on annettava muille. Kaikkialta kuuluu avunhuutoja. Jumala vetoaa ihmisiin, jotta he työskentelisivät iloisesti lähimmäistensä hyväksi. Meidän on määrä voittaa katoamaton kruunu, saavuttaa taivas, viedä valoa maailmaan, joka hukkuu tietämättömyydessä.

”Ettekö sano: ’Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu’? Katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valjenneet leikattaviksi. Jo nyt saa leikkaaja palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään.” Joh. 4: 35, 36.

”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä”

Kolmen vuoden ajan opetuslapsilla oli Jeesuksessa suurenmoinen esikuva. Päivästä toiseen he liikkuiivat hänen seurassaan, kuulivat hänen lausuvan rohkaisun sanoja väsyneille ja masentuneille, näkivät hänen käyttävän voimaansa sairaiden ja onnettomien hyväksi. Kun hänen oli aika jättää heidät, hän antoi heille armon ja voiman jatkaa työtä hänen nimessään. Heidän oli määrä levittää rakkauden ja parannuksen evankeliumin valoa kaikkialle. Ja Vapahtaja lupasi olla aina heidän luonaan. Pyhän Hengen kautta hän olisi vieläpä lähempänä heitä kuin vaeltaessaan näkyvästi ihmisten parissa.

Meidän tulee tehdä samaa työtä kuin opetuslapset tekivät. Jokaisen kristityn tulee olla lähetystyöntekijä. Myötätuntoisesti ja säälivästi meidän on työskenneltävä apua tarvitsevien hyväksi ja pyrittävä epäitsekään innokkaasti keventämään kärsivän ihmiskunnan taakkaa.

Kaikki voivat löytää jotain tekemistä. Kenenkään ei tarvitse tuntea, ettei hänelle ole paikkaa Kristuksen työssä. Vapahtaja samastaa itsensä jokaiseen ihmislapseen. Hän tuli maallisen perheen jäseneksi, jotta meistä voisi tulla taivaallisen perheen jäseniä. Hän on Ihmisen Poika ja siten Aadamin jokaisen pojan ja tyttären veli. Hänen seuraajansa eivät saa luulla olevansa erillään heitä ympäröivästä hukkuvasta maailmasta. He ovat osa ihmiskunnan suurta kudelmaa, ja taivas pitää heitä niin syntisten kuin pyhienkin veljinä.

Miljoonat ja taas miljoonat sairaudessa, tietämättömyydessä ja synnissä elävät ihmiset eivät ole milloinkaan kuulleet edes puhuttavan Kristuksen rakkaudesta heitä kohtaan. Jos osamme vaihtuisivat, mitä toivoisimme heidän tekevän hyväksemme? Kaikki se meidän on tehtävä heidän hyväkseen, mikäli vain siihen pystymme. Kristuksen elämänohje, jonka varassa jokainen meistä seisoo tai kaatuu tuomiolla, kuuluu näin: ”Sentähden kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille.” Matt. 7: 12.

Kaiken sen vuoksi, mikä on asettanut meidät muita edullisempaan asemaan, oli sitten kysymyksessä kasvatus ja sivistys, luonteen jalous, kristillinen koulutus tai uskonnollinen kokemus, olemme velassa vähempiosaisille, ja meidän on mahdollisuuksiemme mukaisesti työskenneltävä heidän hyväkseen. Jos me olemme vahvoja, meidän on tuettava heikompia.

Kirkkauden enkelit, jotka aina näkevät taivaallisen Isän kasvot, iloitsevat auttaessaan hänen lapsiaan. Enkelit ovat aina siellä, missä heitä tarvitaan eniten, niiden luona, jotka joutuvat ankarimmin taistelemaan omaa minää vastaan ja jotka elävät kaikkein masentavimmissa olosuhteissa. Heidän tehtävänä on huolehtia erityisesti niistä heikoista ja vapisevista sieluista, joilla on useita huonoja luonteenpiirteitä. Itsekkäät sydämet pitäisivät kurjien ja luonteeltaan kaikinpuolin kehojen ihmisten auttamista nöyryyttävänä palveluksena, mutta juuri se on taivaan puhtaiden, synnittömien olentojen työtä.

[73]

[74] Jeesus ei halunnut jäädä taivaaseen, kun me vielä olimme eksyksissä. Hän jätti taivaan asunnot elääkseen solvattuna ja häväistynä ja kärsiäkseen häpeällisen kuoleman. Hän, joka omisti taivaan verrattomat aarteet, tuli köyhäksi, jotta me rikastuisimme hänen köyhyydestään. Meidän on seurattava samaa polkua, jota hän kulki.

Jumalan lapseksi tulevan on vastedes pidettävä itseään renkaana ketjussa, joka on laskettu alas maailman pelastukseksi, sekä oltava yhtä Kristuksen kanssa ja lähdettävä hänen mukanaan etsimään ja pelastamaan eksyneitä.

Monet ajattelevat, että olisi suuri etuoikeus käydä Kristuksen maanpäällisen elämän tapahtumapaikoilla, kävellä missä hän asteli, katsella järveä, jonka rannalla hän mielellään opetti, ja mäkiä ja laaksoja, joissa hänen katseensa niin usein lepäsi. Meidän ei kuitenkaan tarvitse mennä Nasaretiin, Kapernaumiin tai Betaniaan kulkeaksemme Jeesuksen askelissa. Me löydämme hänen jalanjälkensä sairastuneiden vierestä, köyhien kodeista, suurten kaupunkien täpötäysiltä kaduilta ja kaikkialta, missä ihmissydämet kaipaavat lohdutusta.

Meidän on ruokittava nälkäisiä, vaatetettava alastomia ja lohdutettava kärsiviä ja onnettomia. Meidän on autettava ahdistuneita ja herätettävä toivoa toivottomissa.

Kristuksen rakkaus, joka ilmenee epäitsekäässä toiminnassa, uudistaa pahantekijän tehokkaammin kuin oikeuden miekka tai tuomioistuimet. Näitä tarvitaan herättämään pelkoa lainrikkajassa, mutta rakastava lähetystyöntekijä voi tehdä paljon enemmän. Usein sydän, joka paatuu moitteista, sulaa Kristuksen rakkauden vaikutuksesta.

Lähetystyöntekijä ei voi ainoastaan lievittää ruumiillisia sairauksia vaan myös johtaa syntisen suuren Lääkärin luo, joka voi puhdistaa sielun synnin pitaalista. Jumalan tarkoitus on, että sairastuneet, onnettomat ja ne, jotka ovat pahojen henkien vallassa, kuulevat hänen äänensä hänen palvelijoidensa välityksellä. Inhimillisten välkkäppäleidensä kautta hän haluaa lohduttaa tavalla, jota maailma ei vielä tunne.

[75] Vapahtaja on antanut kalliin elämänsä perustaakseen seurakunnan, joka pystyy auttamaan kärsiviä, murheellisia ja kiusattuja. Uskovien joukko sattaa olla köyhä, oppimaton ja tuntematon, mutta

Kristuksessa se voi tehdä kodissa, naapuristossa ja vieläpä vieraisissa maissa työtä, jonka tulokset ulottuvat kauaksi ikuisuuteen.

Seuraavat sanat on lausuttu Kristuksen nykyisille seuraajille yhtä hyvin kuin ensimmäisille opetuslapsille:

”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni.” ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.” Matt. 28: 18, 19; Mark. 16: 15.

Ja meillekin kuuluu lupaus hänen läsnäolostaan: ”Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.” Matt. 28: 20.

Nykyaikana uteliaat väkijoukot eivät kerääny asumattomille seuduille näkemään ja kuulemaan Kristusta. Hänen äänensä ei kuulu vilkkailla kaduilla. Tienreunalta ei kajahda huuto: ”Jeesus Nasaretilainen tulee!” Kuitenkin nämä sanat ovat tosia tänäkin päivänä. Kristus kulkee näkymättömänä kaduillamme. Armon viestejä tuoden hän tulee koteihimme. Hän haluaa olla yhteistyössä kaikkien niiden kanssa, jotka yrittävät auttaa muita hänen nimessään. Hän on meidän keskellämme parantaakseen ja siunatakseen, jos me vain otamme hänet vastaan.

”Näin sanoo Herra: Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut; minä olen valmistanut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi, kohottamaan ennalleen maan, jakamaan hävitetyt perintöosat, sanomaan vangituille: ’Käykää ulos!’” Jes. 49: 8, 9.

”Kuinka suloiset ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat,
hänen, joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman,
joka julistaa pelastusta, sanoo Siionille:
’Sinun Jumalasi on kuningas!’”

Jes. 52: 7

”Huutakaa ilosta, riemuitkaa, kaikki te Jerusalemin rauniot,
sillä Herra lohduttaa kansaansa, lunastaa Jerusalemin.
Herra paljastaa pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähden,
ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme autuuden.”

[76]

Jes. 52: 9, 10

Osa 2—Lääkärin työ

[77]

”Sillä minä annoin teille esikuvan,
että myös te niin tekisitte,
kuin minä olen teille tehnyt.”

[78]

Luku 7—Yhteistyössä Jumalan kanssa

Hoitotyössä lääkärin tulee toimia Kristuksen työtoverina. Vapahtaja paransi sekä sielun että ruumiin. Hänen opettamansa evankeliumi sisälsi sanoman sekä hengellisestä elämästä että ruumiillisesta paranemisesta. Vapautus synnistä ja paraneminen sairaudesta kuuluivat yhteen. Sama työ on uskottu kristitylle lääkärille. Hänen on yhdessä Kristuksen kanssa lievitettävä lähimmäistensä ruumiillista ja myös hengellistä hätää. Hänen on oltava sairaille armon sanansaattaja ja lääkittävä sekä sairasta ruumista että syntistä sielua.

Kristus on terveystyöntekijöiden todellinen johtaja. Ylilääkärinä hän seisoo jokaisen jumalaapelkäävän lääkärin rinnalla, joka työskentelee ihmiskunnan kärsimysten lievittämiseksi. Samalla kun lääkäri käyttää luonnon tarjoamia parannuskeinoja ruumiillisen sairauden hoidossa, hänen tulisi ohjata potilaansa suuren Lääkärin luo, joka voi parantaa sekä sielun että ruumiin vaivat. Kristus vie loppuun työn, jossa lääkärit voivat toimia vain avustajina. He pyrkivät auttamaan luontoa parannustyössä, mutta Kristus on varsinainen parantaja. Lääkäri yrittää säilyttää elämän, Kristus antaa elämän.

Terveyden lähde

[80] Vapahtajan ihmeteoissa ilmeni voima, joka vaikuttaa jatkuvasti ihmisten hyväksi pitäen heistä huolta ja parantaen heitä. Luonnon välityksellä Jumala työskentelee päivästä toiseen, tunnista toiseen, hetkestä toiseen pitääkseen meidät hengissä, vahvistaakseen ja uudistaakseen meitä. Kun mikä tahansa ruumiinosa vahingoittuu, paranemistapahtuma alkaa heti; luonto ryhtyy toimintaan terveyden palauttamiseksi. Mutta voima, joka vaikuttaa luonnon välityksellä, on Jumalan voima. Kaikki elämää antava voima tulee häneltä. Kun ihminen paranee sairaudesta, se tapahtuu Jumalan voiman vaikutuksesta. Sairaus, kärsimys ja kuolema ovat vastustavan voiman aikaansaannosta. Saatana tuhoaa, Jumala uudistaa.

Seuraavat sanat, jotka lausuttiin Israelille, koskevat myös niitä, jotka nykyään saavat takaisin ruumiin tai sielun terveyden: ”Minä olen Herra, sinun parantajasi.” 2 Moos. 15: 26.

Jumalan tahto jokaiseen ihmiseen nähden käy ilmi sanoista: ”Rakkaani, minä toivotan sinulle, että kaikessa menestyt ja pysyt terveenä, niinkuin sielusikin menestyy.” 3 Joh. 2.

Hän on se, joka ”antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella”. Ps. 103: 3, 4.

Kun Kristus paransi sairaita, hän varoitti useita heistä: ”Älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.” Joh. 5:14. Näin hän opetti, että he olivat itse aiheuttaneet sairautensa rikkomalla Jumalan lakeja ja että terveys voitiin säilyttää vain olemalla kuuliaisia.

Lääkärin tulee neuvoa potilaitaan, että näiden on yhdessä Jumalan kanssa edistettävä paranemistaan. Hän tulee yhä tietoisemmaksi siitä, että sairaus on synnin seurausta. Hän tietää, että luonnonlait ovat aivan yhtä jumalallisia kuin kymmenen käskyäkin ja että terveys voidaan palauttaa tai säilyttää vain noudattamalla niitä. Hän näkee monien kärsivän vahingollisten tapojen vuoksi, vaikka he voisivat saada terveytensä takaisin, jos tekisivät voitavansa parantuakseen. Näille on opetettava, että jokainen tottumus, joka vahingoittaa ruumiillisia, henkisiä tai hengellisiä voimavaroja, on syntiä ja että terveys voidaan turvata noudattamalla lakeja, jotka Jumala on säätänyt koko ihmiskunnan parhaaksi.

[81]

Kun lääkäri huomaa potilaan kärsivän sairaudesta, joka johtuu sopimattomasta ruoasta tai juomasta tai muista vääristä tavoista, eikä kerro sitä, hän tekee väärin lähimmäistään kohtaan. Juopot, mieleltään häiriintyneet ja irstaat osoittavat, että kärsimys on synnin seurausta, ja lääkärin tulisi tehdä tämä selväksi jokaiselle. Niiden, jotka ovat selvillä elämän peruseriaatteista, tulisi vakavasti pyrkiä vastustamaan sairauden syitä. Miten lääkäri voi vaieta nähdessään jatkuvan taistelun kipua vastaan ja pyrkiessään koko ajan lievittämään kärsimyksiä? Onko hän hyväntahtoinen ja armelias, jos hän ei korosta ehdotonta raittiutta parannuskeinona sairauteen?

On syytä tehdä selväksi, että Jumalan käskyjen tie on elämän tie. Jumala on säätänyt luonnonlait, mutta hänen lakinsa eivät ole mielivaltaisia määräyksiä. Jokaiseen kieltoon, oli sitten kyseessä fyysiset lait tai moraalilaki, sisältyy lupaus. Jos me noudatamme

sitä, saamme osaksemme siunauksen. Jumala ei milloinkaan pakota meitä tekemään oikein, mutta hän pyrkii pelastamaan meidät pahasta ja johtamaan meidät hyvään.

Ihmisten huomio on kiinnitettävä lakeihin, jotka opetettiin Israelille. Jumala antoi heille heidän elämäntapojaan koskevat selkeät ohjeet. Hän ilmoitti heille lait, jotka liittyvät sekä ruumiilliseen että hengelliseen hyvinvointiin, ja sillä ehdolla että he noudattavat niitä, hän lupasi: ”Ja Herra on poistava sinusta kaikki sairaudet.” 5 Moos. 7: 15.

”Painakaa sydämiinne kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teen todistajiksi teitä vastaan.” ”Sillä ne ovat elämä sille, joka ne löytää, ja lääke koko hänen ruumiillensa.” 5 Moos. 32: 46; Sanani. 4: 22.

[82] Jumala haluaa meidän pääsevän sille täydellisyyden tasolle, jonka voimme Kristuksen lahjan avulla saavuttaa. Hän kehottaa meitä valitsemaan oikein, liittymään taivaan voimiin ja omaksumaan periaatteet, jotka palauttavat meihin Jumalan kuvan. Kirjoitetussa sanassaan ja luonnon suuressa kirjassa hän on ilmoittanut elämän periaatteet. Meidän tehtävämme on hankkia tietoa näistä periaatteista ja kuuliaisina työskennellä yhdessä hänen kanssaan sielun ja ruumiin terveyden palauttamiseksi.

Ihmisten on opittava, että kuuliaisuuden siunaukset voivat täysin mitoin tulla heidän osakseen vasta sitten, kun he ottavat vastaan Kristuksen armon. Juuri hänen armonsa antaa ihmiselle voiman totella Jumalan lakeja ja murtaa pahojen tapojen kahleet. Se on ainoa voima, joka saa hänet kulkemaan järkähtämättä oikeaa tietä.

Kun evankeliumi otetaan vastaan puhtaudessaan ja voimassaan, se parantaa synnin aiheuttamat sairaudet. Vanhurskauden aurinko nousee ”ja parantuminen sen siipien alla”. Mal. 4: 2. Mitkään tämän maailman rikkaudet eivät voi parantaa särkynyttä sydäntä, antaa mielenrauhaa, poistaa huolta tai karkottaa sairautta. Kuuluisuus, lahjakkuus, kyvyt — mikään niistä ei kykene ilahduttamaan murheellista sydäntä eikä palauttamaan tuhlattuja elinvoimia. Jumalan elämä sielussa on ihmisen ainoa toivo.

Rakkaus, jonka Kristus vuodattaa koko olemukseemme, on elävöittävä voima. Se parantaa kaikki elimet: sydämen, aivot ja hermot. Se herättää toimintaan olemuksen korkeimmat voimat. Se vapauttaa sielun syyllisyydestä ja surusta, ahdistuksesta ja huolesta, jotka

kuluttavat elinvoimia. Se tuo mukanaan mielenrauhan ja tyyneyden. Se täyttää sielun ilolla, jota mikään maallinen ei voi hävittää: Pyhän Hengen ilolla, terveyttä tuovalla, elämää antavalla ilolla.

Vapahtajan sanat: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon” (Matt. 11: 28) osoittavat meille parannuskeinoon kaikkiin ruumiillisiin, henkisiin ja hengellisiin vaivoihin. Vaikka ihmiset ovat aiheuttaneet itselleen kärsimyksiä väärillä teoillaan, Kristus tuntee sääliä heitä kohtaan. Häneltä he voivat saada avun. Hän tulee tekemään suuria niiden hyväksi, jotka luottavat häneen.

[83]

Vaikka synti on tiukentanut otettaan ihmiskunnasta aikakausien kuluessa, vaikka saatana on valheiden ja juonien avulla luonut oman tulkintansa synkän varjon Jumalan sanan ylle ja saanut ihmiset epäilemään hänen hyvyttään, Isän armo ja rakkaus eivät ole lakanneet vuotamasta maailmaan runsaina virtoina. Jos ihmiset avaisivat sielun ikkunat kohti taivasta ja osoittaisivat siten arvostavansa jumalallisia lahjoja, parantava voima tulvisi runsaana heidän sydämeensä.

Lääkäri, joka haluaa toimia Kristuksen työtoverina, pyrkii kehittymään mahdollisimman päteväksi kaikilla työnsä osaalueilla. Hän opiskelee tunnollisesti voidakseen toimia vastuullisesti ammatissaan ja yrittää jatkuvasti kehittyä paremmaksi laajentaen tietojaan, hion taitojaan ja terävöittäen arvostelukykyyään. Jokaisen lääkärin olisi ymmärrettävä, että huono, epäpätevä henkilö ei ainoastaan vahingoita sairaita vaan tekee vääryyttä myös virkaveljilleen. Lääkäri, joka tyytyy vähäisiin tietoihin ja taitoihin, ei ainoastaan väheksy lääkärikuntaa vaan häpäisee Kristuksen, suuren Ylilääkärin.

Niiden, jotka huomaavat olevansa sopimattomia lääkintätyöhön, tulisi valita jokin muu ammatti. Ne, jotka soveltuvat hyvin sairaanhoitotyöhön mutta joiden koulutus ja lääketieteellinen pätevyys on riittämätön, tekevät viisaasti jos tyytyvät vaatimattomampaan työhön ja toimivat uskollisesti sairaanhoitajan tehtävissä. Työskennellessään kärsivällisesti taitavien lääkärin alaisina ja hyödyntäessään jokaisen tilaisuuden hankkia tietoa he voivat vähitellen saavuttaa lääkärin työssä tarvittavan pätevyyden. Nuorten lääkäreiden tulee hänen (Ylilääkärin) työtovereina ottaa vastaan ”Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi,” — etteivät ”missään kohden anna aiheutta pahennukseen”, ettei heidän virkaansa moitittaisi, vaan kaikessa osoittautuisivat Jumalan palvelijoiksi. 2 Kor. 6: 1-4.

[84] Jumalan tarkoitus on, että kuljemme koko ajan ylöspäin. Uskollinen lääkintälähetystyöntekijä kehittyy koko ajan ammattisaan. Lahjakkaita kristillisiä lääkäreitä tulisi rohkaista astumaan Jumalan palvelukseen paikoissa, joissa he voivat kasvattaa ja kouluttaa muita lääkintälähetystyöhön.

Lääkärin tulisi täyttää sielunsa Jumalan sanan valolla. Hänen tulisi kasvaa jatkuvasti armosta. Hänelle uskonto ei ole vain yksi asia muiden joukossa. Sen tulee olla hallitsevassa asemassa kaikkeen muuhun nähden. Hänen on toimittava puhtaista, pyhistä vaikuttimista, jotka ovat voimakkaita siksi, että ne ovat peräisin häneltä, joka antoi henkensä, jotta me saisimme voiman voittaa pahan.

Jos lääkäri pyrkii uskollisesti ja ahkerasti kehittymään ammatissaan, jos hän pyhittää itsensä Kristuksen palvelukseen ja käyttää aikaa oman sydämensä tutkimiseen, hän tulee pääsemään perille pyhän kutsumuksensa salaisuuksista. Hän voi kouluttaa ja kasvatata itsensä niin, että kaikki hänen vaikutuspiirissään olevat näkevät, miten erinomaisen koulutuksen ja viisauden voi hankkia se, joka on yhteydessä viisauden ja voiman Jumalaan.

Missään ei tarvita läheisempää yhteyttä Kristukseen kuin lääkärin työssä. Sen, joka haluaa suoriutua hyvin lääkärin velvollisuuksista, on joka hetki elettävä kristillisesti. Potilaan elämä on lääkärin käsissä. Yksikin huolimaton taudinmääritys, yksikin väärä lääkemääräys vaikeassa tapauksessa tai yksikin taitamaton kädenliike leikkauksessa, ehkä vain hiuskarvan verran väärään suuntaan, niin elämä saattaa tuhoutua, sielu poistua ikuisuuteen. Miten vakava ajatus! Miten tärkeää onkaan, että lääkäri on aina jumalallisen Ylilääkärin valvonnassa!

Vapahtaja haluaa auttaa kaikkia, jotka pyytävät häneltä viisautta ja selkeää käsityskykyä. Ja kuka tarvitsee enemmän viisautta ja ajatuksen kirkkautta kuin lääkäri, jonka valinnoista riippuu paljon? Pyytäköön se, joka yrittää pidentää elämää, uskossa Vapahtajaa ohjaamaan jokaista liikettään. Vapahtaja haluaa antaa hänelle viisautta ja taitoa vaikeiden tapauksien hoidossa.

[85] Sairaista vastuussa oleville tarjoutuu suurenmoisia tilaisuuksia. Sairaat tulisi saada ymmärtämään, että kaikessa, mitä lääkäri tekee heidän hyväkseen taudin parantamiseksi, heidän tulee toimia yhteistyössä Jumalan kanssa voittaakseen taudin. Heitä tulee auttaa

tuntemaan, että jokaisella askeleella, jonka he ottavat sopusoinnussa Jumalan lakien kanssa, he voivat odottaa apua Jumalalta.

Sairaat ja kärsivät tuntevat paljon suurempaa luottamusta sellaista lääkäriä kohtaan, jonka he tietävät rakastavan ja pelkäävän Jumalaa. He luottavat hänen sanaansa. Heidät täyttää turvallisuuden tunne tällaisen lääkärin läheisyydessä ja hoidossa.

Koska kristitty lääkäri tuntee Herran Jeesuksen, hänen etuoikeutensa on rukouksessa pyytää Vapahtajaa olemaan läsnä sairaahuoneessa. Ennen vaikeaa leikkausta lääkärin tulee pyytää suuren Lääkärin apua ja vakuuttaa kärsivälle, että Jumala voi auttaa häntä selviytymään koettelemuksesta ja että häden hetkellä Vapahtaja tarjoaa aina varman turvan niille, jotka luottavat häneen. Lääkäri, joka ei osaa näin tehdä, menettää potilaan toisensa jälkeen, vaikka hän muuten olisi voinut pelastaa heidät. Jos hän osaisi lausua sanoja, jotka herättävät uskon myötätuntoiseen Vapahtajaan, joka tuntee jokaisen sydämen ahdistuksen, ja voisi esittää sielun tarpeet hänelle rukouksessa, taudin kriittinen vaihe sivuutettaisiin useimmiten onnellisesti.

Vain hän, joka tuntee sydämen, tietää miten suurta pelkoa monet potilaat tuntevat antautuessaan kirurgin leikattaviksi. He ymmärtävät uhkaavan vaaran. Vaikka he luottaisivatkin lääkärin taitoon, he tietävät ettei hän ole erehtymätön. Mutta kun he näkevät lääkärin kumartuvan rukoukseen ja pyytävän apua Jumalalta, heidän luottamuksensa vahvistuu. Kiitollisuus ja luottamus avaa sydämen Jumalan parantavalle voimalle, koko olemus saa uutta elinvoimaa ja elämä saavuttaa suuren voiton.

Myös lääkäri saa voimaa Vapahtajan läsnäolosta. Työn vastuullisuus ja hänen omat mahdollisuutensa herättävät pelkoa. Epävarmuuden ja pelon aiheuttama kuumeinen jännitys tekee käden kömpelöksi. Mutta lääkäri saa tyyneyttä ja rohkeutta siitä varmuudesta, että jumalallinen Neuvonantaja seisoo hänen rinnallaan neuvomassa ja vahvistamassa. Vapahtajan käden kosketus antaa lääkärille tarmoa, mielenrauhaa, varmuutta ja voimaa.

Kun taudin käännekohta on onnellisesti takana ja paraneminen näyttää varmalta, lääkärin tulisi viettää rukoushetki potilaan kanssa ja ilmaista kiitollisuutensa elämän varjeltumisesta. Kun potilas kiittelee vuolaasti lääkäriä, tämän tulee suunnata ylistys ja kiitos

Jumalalle ja kertoa potilaalle, että hänen elämänsä varjeltui, koska hän oli taivaallisen Lääkärin suojeluksessa.

Lääkäri, joka menettelee tällä tavalla, johtaa potilaansa hänen luokseen, josta elämä riippuu, hänen, joka voi täydellisesti pelastaa kaikki, jotka tulevat hänen luokseen.

Lääkintälähetystyöntekijöiden tulisi olla hyvin kiinnostuneita ihmisten sielusta. Lääkärille ja sananjulistajalle on uskottu vakavampi vastuu kuin kenellekään muulle ihmiselle. Ymmärsipä hän sitä tai ei, sielunhoito on uskottu jokaisen lääkärin tehtäväksi.

Työssään sairauden ja kuoleman keskellä lääkärit aivan liian usein unohtavat tulevan elämän vakavan todellisuuden. Pyrkiessään innokkaasti torjumaan ruumista uhkaavan vaaran he unohtavat vaaran, joka uhkaa sielua. Ihminen, jota he auttavat, saattaa menettää otteensa elämään. Sen tarjoamat viimeiset mahdollisuudet valuvat hukkaan. Tämän sielun lääkäri joutuu kohtaamaan uudelleen Kristuksen tuomioistuimen edessä.

Usein menetämme mitä kallisarvoisimpia siunauksia, kun emme lausu oikeaa sanaa oikeaan aikaan. Jos kultaisesta tilaisuudesta ei oteta vaarin, se menetetään. Sairaana vuoteen vierellä ei tule puhua opillisista riitakysymyksistä. Kärsivä tulee johtaa hänen tykönsä, joka on halukas pelastamaan kaikki, jotka tulevat uskossa hänen luokseen. Pyri vakavasti ja lempeästi auttamaan sielua, joka häilyy elämän ja kuoleman välillä.

Lääkäri, joka tuntee Kristuksen henkilökohtaisena Vapahtajana saatuaan itse hänen luotaan turvapaikan, osaa suhtautua vapiseviin, syyllisyydentuntoisiin ja synninsairaisiin sieluihin, jotka kääntyvät hänen puoleensa saadakseen apua. Hän osaa vastata kysymykseen: ”Mitä minun on tehtävä pelastukseni?” Hän osaa kertoa Vapahtajan rakkaudesta. Omasta kokemuksestaan hän osaa puhua katumuksen ja uskon voimasta. Yksinkertaisin, vilpittömin sanoin hän voi esittää sielun tarpeet Jumalalle rukouksessa ja rohkaista sairasta itseään pyytämään ja ottamaan vastaan säälivän Vapahtajan armo. Kun hän näin palvelee sairaita ja yrittää puhua sanoja, jotka tuovat apua ja lohtua, Herra työskentelee hänen kanssaan ja kauttaan. Kun kärsivän mieli suuntautuu Vapahtajaan, Kristuksen rauha täyttää hänen sydämensä ja Jumala käyttää apunaan hänen uutta hengellistä terveyttään palauttaakseen ruumiin terveyden.

Sairaasta huolehtiessaan lääkäri saa usein mahdollisuuden auttaa kärsivän ystäviä. Kun he valvovat sairaan vuoteen vierellä ja tuntevat olevansa voimattomia lievittämään kärsivän tuskia, heidän sydämensä pehmenee. Muilta kätkeyty murhe ilmaistaan usein lääkärille. Silloin tarjoutuu tilaisuus ohjata nämä surevat hänen luokseen, joka on kutsunut kaikki ahdistuneet ja masentuneet tykönsä. Usein lääkäri voi rukoilla heidän puolestaan ja heidän kanssaan ja esittää heidän tarpeensa kaikkien haavojen Parantajalle, kaikkien murheellisten Lohduttajalle.

Jumalan lupauksia

Lääkärille tarjoutuu kallisarvoisia tilaisuuksia esittää potilaalleen Jumalan sanan lupauksia. Hänen on tuotava aarrekkammiosta esille uutta ja vanhaa, puhuttava silloin tällöin potilaan kaipaamia lohdun ja neuvon sanoja. Täyttäköön lääkäri mielensä tuoreilla ajatuksilla. Tutkikoon hän ahkerasti Jumalan sanaa oppiakseen tuntemaan sen lupaukset. Hänen on opittava toistamaan samoja lohduttavia sanoja, joita Kristus lausui maanpäällisen toimintansa aikana opettaessaan ja parantaessaan sairaita. Hänen tulee puhua Kristuksen suorittamista parannustöistä, hänen lempeydestään ja rakkaudestaan. Milloinkaan hän ei saa laiminlyödä potilaidensa ajatusten suuntaamista Kristukseen, suureen Ylilääkəriin. [88]

Sama voima, jota Kristus käytti vaeltaessaan näkyvästi ihmisten parissa, ilmenee hänen sanassaan. Sanallaan Jeesus paransi sairaita ja ajoi ulos pahoja henkiä; sanallaan hän tyynnytti meren ja herätti kuolleet; ja kansa vahvisti, että hänen sanansa oli voimallinen. Hän puhui Jumalan sanaa, kuten hän oli puhunut kaikille Vanhan testamentin profeetoille ja opettajille. Koko Raamattu on Kristuksen julistusta.

Raamattu on otettava vastaan Jumalan sanana meille, ei vain kirjoitettuna vaan myös puhuttuna. Kun ahdistuneet ihmiset tulivat Kristuksen luo, hän ei nähnyt edessään vain niitä, jotka pyysivät apua, vaan kaikki ne, jotka halki aikakausien tulisivat hänen luokseen samanlaisessa hädässä, samanlaisessa uskossa. Kun hän sanoi halvaantuneelle: ”Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi” (Matt. 9: 2) ja naiselle Kapernaumissa: ”Tyttäreni, uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan” (Luuk. 8:48),

hän puhui kaikille ahdistuneille, synnin taakkaa kantaville ihmisille, jotka tulisivat etsimään hänen apuaan.

Sama koskee kaikkia Jumalan sanan lupauksia. Niissä hän puhuu meille yhtä suoraan kuin jos kuulisimme hänen äänensä. Juuri näiden lupausten kautta Kristus välittää meille armonsa ja voimansa. Ne ovat lehtiä puusta, joka on ”kansojen tervehtymiseksi”. Ilm. 22: 2. Kun otamme ne vastaan ja omistamme itsellemme, ne vahvistavat luonnettamme ja tarjoavat innoitusta ja ravintoa elämällemme. Millään muulla ei ole sellaista parantavaa voimaa. Mikään muu ei anna sellaista rohkeutta ja uskoa, josta virtaa elinvoimaa koko olemukseen.

[89] Ihmiselle, joka seisoo vapisten haudan partaalla, sielulle, joka on väsynyt kärsimyksen ja synnin taakkaan, lääkäri toistakoon tilaisuuden tullen näitä Vapahtajan sanoja — sillä kaikki sanat Pyhässä Raamatussa ovat hänen:

”Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta. Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi, Israelin Pyhä, sinun vapahtajasi — -sinä olet minun silmissäni kallis ja suuriarvoinen — minä sinua rakastan.” ”Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista.” ”Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi.” Jes. 43: 1-4, 25, 5.

”Niinkuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä. Sillä hän tietää, minkäkaltaista tekoa me olemme: hän muista meidät tomuksi.” Ps. 103: 13, 14.

”Ainoastaan tunne rikoksesi, että olet luopunut Herrasta, Jumalastasi.” ”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” Jer. 3: 13; 1 Joh. 1:9.

”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niinkuin pilven ja sinun syntisi niinkuin sumun. Palaja minun tyköni, sillä minä lunastan sinut.” Jes. 44: 22.

”Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi, vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi. Jos

suostutte ja olette kuuliaiset, niin te saatte syödä maan hyvyttä.” Jes.1: 18, 19.

”Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sentähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta.” ”Minä peitin sinulta kasvoni silmänräpäykseksi, mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla.” Jer. 31: 3; Jes. 54: 8.

”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen.” ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö.” Joh. 14: 1,27.

[90]

”Silloin on jokainen heistä oleva turvana tuulelta ja suojana rankkasateelta, oleva kuin vesipurot kuivassa maassa, kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa.” Jes. 32: 2.

”Kurjat ja köyhät etsivät vettä, eikä sitä ole; heidän kielensä kii-vuu janoasta. Mutta minä, Herra, kuulen heitä, minä, Israelin Jumala, en heitä hylkää.” Jes. 41:17.

”Näin sanoo Herra, sinun Luojasi, joka on valmistanut sinut hamasta äidin kohdusta, joka sinua auttaa —. Sillä minä vuodatan vedet janoavaisen päälle ja virrat kuivan maan päälle. Minä vuodatan Henkeni sinun siemenesi päälle ja siunaukseni sinun vesojesi päälle.” Jes. 44: 2, 3.

”Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki.” Jes. 45: 22.

”Hän otti päällensä meidän sairautemme ja kantoi meidän tautimme.” ”Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.” Matt. 8:17; Jes. 53: 5.

Luku 8—Lääkäri kasvattajana

Oikea lääkäri on myös kasvattaja. Hän ymmärtää vastuunsa ei ainoastaan hoidossaan olevista sairaista vaan myös yhteisöstä, jossa hän elää. Hän on sekä ruumiillisen että moraalisen terveyden valvoja. Hän ei ainoastaan pyri opettamaan oikeita sairaanhoitomenetelmiä vaan myös rohkaisemaan oikeita elintapoja ja levittämään tietoa oikeista periaatteista.

Terveysperiaatteiden opettamisen tarve

Milloinkaan ei terveysperiaatteiden opettaminen ole ollut tärkeämpää kuin nyt. Huolimatta ihmeellisestä edistyksestä, jota on tapahtunut monissa hyvinvointiin ja mukavuuksiin liittyvissä asioissa ja vieläpä terveyden ja sairaanhoidossa, ihmisten ruumiinvoimat ja kestävyys ovat vähentyneet hälyttävästi. Tämä vaatii kaikkien niiden huomion, jotka kantavat huolta lähimmäistensä hyvinvoinnista.

Keinotekoinen sivistyksemme suosii paheita, jotka ovat terveiden periaatteiden vastaisia. Tavat ja muoti sotivat luontoa vastaan. Ihmisten tottumukset ja heidän hellimänsä nautinnot vähentävät jatkuvasti sekä ruumiin että hengen voimia ja rasittavat ihmiskuntaa sietämättömästi. Kohtuuttomuutta ja rikollisuutta, sairautta ja kurjuutta esiintyy kaikkialla.

[92] Monet rikkovat terveyden lakeja tietämättään, ja he kaipaavat opetusta. Mutta useimmat tekevät vastoin parempaa tietoaan. Heidät on saatava vakuuttuneiksi siitä, miten tärkeää on elää sen mukaan, minkä tietää oikeaksi. Lääkärille tarjoutuu monia tilaisuuksia antaa ohjausta terveysperiaatteissa ja osoittaa, miten tärkeää on soveltaa niitä käytäntöön. Sopivilla neuvoilla hän voi korjata monia huonoja tottumuksia, jotka saavat aikaan mittaamatonta vahinkoa.

Myrkyllisten lääkkeiden runsas käyttö on tapa, joka laskee perustuksen lukemattomille sairauksille ja muille vielä pahemmille epäkohdille. Sairauden iskiessä monikaan ei viitsi ottaa selvää taudin syystä. He haluavat ainoastaan päästä eroon kivusta ja epämu-

vuudesta. Niin he turvautuvat patenttilääkkeisiin, joiden todellisista vaikutuksista he eivät tiedä juuri mitään, tai kääntyvät lääkärin puoleen saadakseen helpotusta vaivoihin, jotka johtuvat heidän omista epäterveellisistä tavoistaan, aikomattakaan muuttaa niitä. Jos välitöntä apua ei saada, kokeillaan toista lääkettä, ja sitten taas toista. Näin kierre jatkuu.

Ihmisille on opetettava, etteivät lääkkeet paranna sairautta. Totta kyllä, että ne joskus antavat tilapäisen helpotuksen ja että potilas näyttää toipuvan niiden avulla. Tämä johtuu siitä, että luonto on riittävän voimakas ajamaan myrkyn ulos ruumiista ja korjaamaan syyt, jotka aiheuttivat sairauden. Terveys palautuu lääkkeestä huolimatta. Mutta useimmissa tapauksissa lääke vain muuttaa sairauden luonnetta ja paikkaa. Usein näyttää siltä, että myrkyn vaikutukset voitetaan, mutta seuraukset jäävätkin elimistöön ja aiheuttavat myöhemmin suurta vahinkoa.

Myrkyllisillä lääkkeillä monet hankkivat itselleen elinikäisen sairauden, ja monia sellaisia ihmishenkiä menetetään, jotka voitaisiin pelastaa luonnollisia parannusmenetelmiä käyttämällä. Myrkyt, joita monet niin kutsutut lääkkeet sisältävät, synnyttävät tottumuksia ja himoja, jotka merkitsevät tuhoa sekä sielulle että ruumiille. Monet suositut patenttilääkkeet ja osa lääkäreidenkin määräämistä lääkkeistä ovat osaltaan laskemassa perustusta alkoholin, oopiumin ja morfiinin käytölle, joka on muodostunut hirvittäväksi kiroukseksi nykyajan yhteiskunnalle.

Ainoa toivo asian korjaamiseksi on opettaa ihmisille oikeita periaatteita. Lääkärit opettakoot ihmisiä, ettei parantava voima ole lääkkeissä vaan luonnossa. Sairaus on luonnon keino yrittää vapauttaa elimistö seurauksista, jotka johtuvat terveyden lakien rikkomisesta. Sairauden sattua sen perussyö on selvitettävä. Epäterveelliset olosuhteet on muutettava, väärät tavat korjattava. Sen jälkeen on autettava luontoa sen yrityksessä poistaa epäpuhtaudet ja luoda oikeat olosuhteet elimistöön.

[93]

Luonnonmukaiset parannuskeinot

Puhdas ilma, auringonvalo, kohtuullisuus, lepo, liikunta, sopiva ruokavalio, veden käyttö, luottamus Jumalan voimaan — siinä todelliset parannuskeinot. Jokaisella ihmisellä tulisi olla tietoa luon-

non parantavista voimista ja niiden käytöstä. On tärkeää ymmärtää sairaanhoitoon liittyvät periaatteet ja saada käytännön koulutusta tämän tiedon oikeassa soveltamisessa.

Luonnonmukaisten parannuskeinojen käyttäminen vaatii sen verran huolellisuutta ja vaivannäköä, etteivät monet halua ryhtyä siihen. Luonnollinen paraneminen ja uudistuminen tapahtuu asteittain, ja kärsimättömistä se tuntuu hitaalta. Vahingollisista nautinnoista luopuminen vaatii uhrausta. Lopulta kuitenkin havaitaan, että kun luonto saa toimia esteettä, se tekee työnsä viisaasti ja hyvin. Ne, jotka noudattavat kuuliaisesti sen lakeja, saavat palkinnoksi terveen ruumiin ja mielen.

Yleensä terveyden säilyttämiseen kiinnitetään liian vähän huomiota. On paljon parempi ehkäistä sairaus kuin osata parantaa se kun se on saatu.

[94] Jokaisen ihmisen velvollisuus on sekä itsensä että ihmiskunnan vuoksi hankkia tietoa elämän laeista ja noudattaa niitä kuuliaisesti. Kaikkien on tutustuttava eliöistä ihmeellisimpään — ihmisruumiiseen. Meidän on tunnettava eri elinten tehtävät ja niiden keskinäinen riippuvuus koko elimistön terveyden kannalta. Meidän on tutkittava mielen vaikutusta ruumiiseen ja ruumiin vaikutusta mieleen sekä lakeja, jotka ohjaavat niiden toimintoja.

Itsekurin tarve

Meitä ei voi liian usein muistuttaa, ettei terveys riipu sattumasta. Se on seurausta lain noudattamisesta. Urheilukilpailujen ja voimainkoetusten osanottajat myöntävät tämän. Nämä miehet valmentautuvat mitä huolellisimmin. He harjoitelevat perusteellisesti ja kurinalaisesti. Jokainen ruumiillinen tottumus on tarkan valvonnan alainen. He tietävät, että laiminlyönti, kohtuuttomuus tai huolimattomuus, jonka seurauksena on yhdenkin elimen tai ruumiintoiminnon heikentyminen tai lamaantuminen, merkitsee varmaa tappiota.

Miten paljon tärkeämpää onkaan osoittaa samanlaista huolellisuutta menestyäkseen elämän taistelussa. Taistelut, joihin osallistumme, eivät ole leikkisotaa. Käymme sotaa, jonka lopputuloksesta riippuu ikuinen kohtalomme. Joudumme kohtaamaan näkymättömiä vihollisia. Pahat enkelit pyrkivät saamaan yliotteen jokaisesta ihmisestä. Kaikki mikä vahingoittaa terveyttä ei ainoastaan vähennä

ruumiinvoimia vaan heikentää myös henkisiä ja moraalisia voimavaroja. Mistä tahansa epäterveellisestä tottumuksesta kiinni pitäminen vaikeuttaa hyvän ja pahan erottamista toisistaan ja siten pahan vastustamista. Epäonnistumisen ja tappion vaara kasvaa.

”Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon?” 1 Kor. 9: 24. Sodassa, jossa me olemme mukana, voi voittaa jokainen, joka kuuliaisesti noudattaa oikeita periaatteita. Näiden periaatteiden soveltamista elämän pieniin yksityiskohtiin pidetään liian usein yhdentekeväenä asiana — joutavana pikkuseikkana, johon ei kannata kiinnittää huomiota. Mutta kun otamme huomioon kaiken, mikä on vaakalaudalla, ei mikään meitä koskeva asia ole vähäpätöinen. Jokainen teko painaa vaa’assa, joka ratkaisee elämän lopullisen voiton tai tappion. Raamattu kehottaakin meitä: ”Juoskaa niinkuin hän, että sen saavuttaisitte. Jae 24.

[95]

Ensimmäisten esivanhempiemme kohtuuttomuus johti Eedenin menetykseen. Meidän paluumme Eedeniin riippuu kohtuullisuudesta enemmän kuin ihmiset luulevatkaan.

Viitatessaan muinaisiin kreikkalaisiin kisoihin osallistuvien itsehillintään apostoli Paavali kirjoittaa: ”Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa; he saadakse vain katoavaisen seppeleen, mutta me katoamattoman. Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niinkuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.” Jakeet 25-27.

Uudistuksen edistyminen riippuu perustotuuksien selvästä ymmärtämisestä. Yhtäältä meitä uhkaa ahdaskatseisen ajattelun ja kovan, kylmän oikeaoppisuuden vaara, toisaalta taas huolimattomaan vapaamielisyyteen sisältyvä vakava uhka. Jumalan laki on kaiken kestävän uudistuksen perustus. Meidän on osoitettava selvästi ja yksityiskohtaisesti, miksi tämän lain noudattaminen on välttämätöntä. Sen periaatteet on aina pidettävä ihmisten silmien edessä. Ne ovat yhtä ikuisia ja muuttumattomia kuin Jumala itse.

Ensimmäisen luopumuksen valitettavimpia seurauksia oli se, että ihminen menetti kyvyn hillitä itsensä. Vasta kun tämä kyky saadaan takaisin, voi tapahtua todellista edistymistä.

Mieltä, sielua ja luonnetta voidaan kehittää ainoastaan ruumiin välityksellä. Siksi sielunvihollinen pyrkii kiusauksillaan heikentä-

mään ja huonontamaan ruumiinvoimia. Jos hän onnistuu siinä, se merkitsee koko olemuksen joutumista pahan valtaan. Ruumiillisen luontomme taipumukset, mikäli ne eivät ole korkeamman voiman hallinnassa, johtavat varmasti tuhoon ja kuolemaan.

[96] Ruumis on alistettava. Ihmisen korkeampien voimien on hallittava sitä. Intohimojen on oltava tahdon valvonnassa, jonka puolestaan tulee olla Jumalan valvonnassa. Järjen kuninkaallisen voiman on jumalallisen armon pyhittämänä hallittava elämäämme.

Jumalan vaatimukset on tehtävä selviksi omalletunnolle. Miehet ja naiset on saatava ymmärtämään, että heidän velvollisuutensa on hillitä itsensä, olla puhtaat ja vapaat jokaisesta turmelevasta halusta ja häpeällisestä tavasta. Heidän mieleensä on juurrutettava, että kaikki heidän ruumiinja sielunvoimansa ovat Jumalan lahjoja ja että ne on säilytettävä parhaassa mahdollisessa kunnossa hänen palveluksessaan käytettäväksi.

Ikivanhoissa jumalanpalvelusmenoissa, jotka esittivät evankeliumin vertauskuvallisessa muodossa, ei Jumalan alttarille saanut tuoda viallista uhrieläintä. Kristusta kuvaavan uhrin piti olla virheetön. Jumalan sanan mukaan tämä oli esikuva siitä, minkälaisia hänen lastensa tulee olla: eläviä, pyhiä, Jumalalle otollisia uhreja, joissa ei ole tahraa eikä ryppyä. Room. 12: 1; Ef. 5: 27.

Ilman jumalallista voimaa ei saada aikaan todellista uudistusta. Inhimilliset esteet luonnollisia ja hankittuja taipumuksia vastaan ovat kuin hiekkasärkkä vuolaassa virrassa. Vasta kun Kristuksen elämä tulee elvyttäväksi voimaksi omaan elämäämme, voimme vastustaa sekä sisältä että ulkoa tulevia kiusauksia.

Kristus tuli tähän maailmaan ja eli Jumalan lain mukaisesti, jotta ihminen voisi täydellisesti hallita luonnollisia taipumuksiaan, jotka turmelevat sielun. Sielun ja ruumiin lääkärinä hän antaa meille voiton sotivista intohimoista. Hän on luonut edellytykset sille, että ihminen voi saavuttaa luonteen täydellisyyden.

Kun ihminen jättäytyy Kristukselle, hän alistaa mielensä lain valvontaan, mutta kyseessä on kuninkaallinen laki, joka julistaa vapautta jokaiselle vangille. Tulemalla yhdeksi Kristuksen kanssa ihminen vapautuu. Alistuminen Kristuksen tahtoon merkitsee täyden ihmisarvon saamista takaisin.

[97] Kuuliaisuus Jumalalle merkitsee vapautta synnin orjuudesta, vapautusta inhimillisistä intohimoista ja mielihohteista. Ihminen voi

voittaa itsensä, omat taipumuksensa ja tulla voittajaksi taistelussa ”tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa”. Ef. 6:12.

Missään muualla ei tällaista opetusta kaivata kipeämmin kuin kotona, eikä se myöskään saa missään enemmän hyvää aikaan kuin juuri kotona. Vanhemmat laskevat perustuksen tavoille ja luonteelle. Uudistuksen tulee alkaa siten, että Jumalan lain periaatteet esitetään heille sekä ruumiilliseen että moraaliseen terveyteen vaikuttavana voimana. Osoita, että kuuliaisuus Jumalan sanalle tarjoaa ainoan turvan pahuutta vastaan, joka on syöksemässä maailman perikaatoon. Tee vanhemmille selväksi heidän vastuunsa ei vain itseään vaan myös lapsiaan kohtaan. He antavat lapsilleen esimerkin joko kuuliaisuudesta tai tottelemattomuudesta. Heidän esimerkkinsä ja opetuksensa määrää kodin kohtalon. Lapset tulevat sellaisiksi kuin vanhemmat heidät tekevät.

Jos vanhemmat voitaisiin opettaa näkemään menettelynsä seuraukset ja huomaamaan, miten he esimerkillään ja opetuksellaan jatkavat ja vahvistavat joko synnin tai vanhurskauden voimaa, tapah-tuisi varmasti muutos. Monet hylkäisivät tapansa ja tottumuksensa ja alkaisivat noudattaa elämän jumalallisia periaatteita.

Esimerkin voima

Lääkäri, joka käy ihmisten kodeissa, valvoo sairaiden vuoteen vierellä, helpottaa heidän kärsimyksiään, tuo heidät takaisin haudan partaalta ja valaa toivoa kuoleviin, voittaa heidän luottamuksensa ja kiintymyksensä aivan toisella tavalla kuin muut ihmiset. Evankeliumin julistajallakaan ei ole yhtä suuria vaikutusmahdollisuuksia kuin hänellä.

Lääkärin esimerkin samoin kuin hänen neuvojensakin tulee vaikuttaa myönteisesti oikean asian edistämiseksi. Uudistusliike tarvitsee miehiä ja naisia, joiden elintavat ovat esimerkkinä itsehillinnästä. Soveltamalla teroittamiamme periaatteita käytäntöön me annamme niille kantavuutta. Maailma tarvitsee havainnollisen esimerkin siitä, mitä Jumalan armo voi tehdä ihmisten palauttamiseksi kuninkaal-li-seen asemaansa, miten se voi antaa heille kyvyn hallita itseään. Maailma ei tarvitse mitään niin kipeästi kuin tietoa evankeliumin pelastavasta voimasta, joka ilmenee Kristuksen kaltaisessa elämässä.

Lääkäri joutuu jatkuvasti tekemisiin niiden kanssa, jotka tarvitsevat oikean esimerkin antamaa voimaa ja rohkaisua. Monet ovat moraaliselta voimaltaan heikkoja. Heiltä puuttuu itsehillintää, ja he lankeavat helposti kiusaukseen. Lääkäri voi auttaa näitä sieluja vain jos hänen omassa elämässään näkyy periaatteellista lujuttua, joka auttaa häntä voittamaan jokaisen vahingollisen tavan ja turmiollisen himon. Hänen elämässään täytyy näkyä jumalallisen voiman vaikutus. Jos hän epäonnistuu tässä, hänen vaikutuksensa on pahaksi, olivat hänen sanansa miten vakuuttavia tai uskottavia hyvänsä.

Monet, jotka kääntyvät lääkärin puoleen saadakseen neuvoja ja apua, ovat omien huonojen tapojensa vuoksi kärsineet moraalisesta haaksirikon. He ovat vammautuneita, heikkoja ja haavoittuneita, selvillä mielettömyydestään ja kyvyttömyydestään vastustaa kiusausta. Tällaisten ihmisten ympäristössä ei saisi olla mitään, mikä rohkaisee heitä pitämään kiinni niistä ajatuksista ja tunteista, jotka ovat tehneet heidät sellaisiksi kuin he ovat. Heidän on elettävä puhtaassa ilmapiiirissä, ylevien ja jalojen ajatusten ympäröiminä. Miten vakava vastuu onkaan niillä, joiden tulisi olla hyvänä esimerkkinä mutta jotka itse ovat vahingollisten tapojen orjia ja vaikutuksellaan vain voimistavat kiusausta!

Lääkäri ja raittiustyö

[99] Lääkärin hoitoon tulee monia, jotka tupakkaa ja väkijuomia käyttämällä vahingoittavat sieluaan ja ruumistaan. Vastuunsa tuntevan lääkärin täytyy tehdä näille potilaille selväksi heidän kärsimystensä todellinen syy. Mutta jos hän itse käyttää tupakkaa tai päihdyttäviä aineita, minkä verran hänen sanoilleen pannaan painoa? Eikö hän tietoisena omasta paheestaan epäröi kertoa potilaalle, mikä tämän elämässä on vikana? Miten hän voi saada nuoret vakuuttuneiksi näiden aineiden haitoista, jos hän itse käyttää niitä?

Miten lääkäri voi olla puhtauden ja itsekurin esikuvana yhteisössä, miten hän voi edistää raittiusasiasiaa tehokkaasti, kun hän itse on vahingollisen tavan orja? Miten hän voi menestyksellisesti työskennellä sairaiden ja kuolevien hyväksi, kun hänen hengessään tuntuu väkijuomien tai tupakan vastenmielinen tuoksu?

Jos hän vahingoittaa hermojaan ja sumentaa aivonsa käyttämällä huumaavia myrkkijä, miten hän voi olla sen luottamuksen arvoinen,

jota hänelle osoitetaan taitavana lääkärinä? Hänenhän on aivan mahdotonta tehdä nopeita päätöksiä ja tarkkuutta vaativia toimenpiteitä!

Jos hän ei noudata lakeja, jotka vallitsevat hänen omassa olemuksessaan, jos hän pitää itsekkäitä nautintoja tärkeämpinä kuin mielen ja ruumiin terveyttä, eikö hän siten osoita olevansa kykenemätön kantamaan vastuuta muiden elämästä?

Olipa lääkäri miten taitava ja uskollinen hyvänsä, hän tulee kohtaamaan paljon vaikeuksia ja vastoinkäymisiä. Usein hän ei ponnisteluillaan saa aikaan sitä mitä toivoi. Vaikka hänen potilaansa paranevatkin, siitä ei kenties koidu todellista hyötyä heille sen enempää kuin maailmallekaan. Monet saavat takaisin terveytensä vain palatakseen nautintoihin, jotka sairauden aiheuttivat. Entisellä innolla he syöksyvät kohtuuttomuuden ja mielettömyyden pyörteisiin. Lääkäarin työ heidän hyväkseen näyttää hukkaan heitetyltä.

Kristus joutui kokemaan samaa, mutta hän ei lakannut ponnistelemasta yhdenkään kärsivän sielun hyväksi. Kymmenestä puhdistetusta pitaalisesta vain yksi arvosti saamaansa lahjaa, ja hänkin oli muukalainen, samarialainen. Tuon yhden vuoksi Kristus paransi kaikki kymmenen. Jos lääkäri ei kohtaa parempaa menestystä kuin Vapahtaja, ottakoon hän silloin oppia Ylilääkäristä. Kristuksesta on kirjoitettu: ”Hän itse ei sammu eikä murru.” ”Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi.” Jes. 42: 4; 53: 11.

[100]

Vaikka vain yksi ainoa sielu olisi ottanut vastaan armon evankeliumin, Kristus olisi hänet pelastaakseen tullut elämään vaivalloisen, nöyryyttävän elämän ja kärsimään hä-peällisen kuoleman. Eikö meillä sitten ole aihetta iloon, jos yksikin sielu meidän ponnistustemme kautta jalostuu ja tulee sopivaksi loistamaan Herran valtakunnassa?

Lääkäarin työ on vaikeaa ja rasittavaa. Selviytyäkseen siitä parhaalla mahdollisella tavalla hänellä tulee olla vahva ruumiinrakenne ja hyvä terveys. Heikko tai sairaaloinen henkilö ei kestä sitä kuluttavaa uurastusta, joka liittyy lääkärin ammattiin. Se, jolta puuttuu täydellinen itsekuri, ei voi tulla päteväksi hoitamaan erilaisia sairauksia.

Lääkäarin elämä tuntuu usein synkältä, kun häneltä riistetään yöuni, säännölliset ateriat ja mahdollisuus osallistua täysipainoisesti seuraelämään ja uskonnolliseen toimintaan. Hänen näkemänsä kärsimykset, apua kaipaavat kuolevat ja kosketus rappiolla oleviin ih-

misiin tekevät sydämen sairaaksi ja melkein tuhoavat hänen uskonsa ihmisyyteen.

Taistelussa sairautta ja kuolemaa vastaan voimat jännittyvät sielokyvyn rajoille asti. Tämä hirvittävä paine asettaa luonteen äärimmäiselle koetukselle. Tällaisessa tilanteessa kiusaus on voimakkaimmillaan. Lääkäri tarvitsee enemmän itsehillintää, hengen puhtautta ja Jumalasta kiinni pitävää uskoa kuin minkään muun ammattikunnan edustajat. Muiden ja itsensä vuoksi hänellä ei ole varaa suhtautua välinpitämättömästi terveyden lakeihin. Huolettomuus elintavoissa johtaa helposti huolettomuuteen moraalikysymyksissä.

[101] Lääkäarin ainoa turva on toimia kaikissa oloissa periaatteellisesti sen määrätietoisuuden vahvistamana ja jalostamana, jonka vain Jumala voi antaa. Hän voi kestää Jumalan luonteen moraalisen paremmuuden turvin. Päivästä päivään, tunnista tuntiin ja hetkestä hetkeen hänen on elettävä kuin näkymättömän maailman silmien edessä. Hänen on kestettävä kuten Mooses, joka ”ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön”. Hebr. 11: 27.

Vanhurskauden juuret ovat jumalisuudessa. Yksikään ihminen ei voi jatkuvasti elää lähimmäistensä edessä puhdasta, vakuuttavaa elämää, jos hänen elämänsä ei ole kätkeytyä Kristuksen kanssa Jumalassa. Mitä enemmän ihmisten parissa toimitaan, sitä läheisemmässä yhteydessä sydämen on oltava taivaaseen.

Mitä kiireellisempiä lääkäarin velvollisuudet ovat ja mitä suurempi hänen vastuunsa, sitä enemmän hän tarvitsee jumalallista voimaa. Aikaa on otettava ajallisista asioista ikuisten asioiden mietiskelyyn. Lääkäri ei saa antaa maailman jatkuvien kohtuuttomien vaatimusten erottaa itseään voiman lähteestä. Hänen tulisi enemmän kuin kenenkään muun asettua Jumalan suojaavan kilven taakse rukoilemalla ja tutkimalla Raamattua. Hänen tulisi elää jatkuvassa tietoisessa yhteydessä totuuden periaatteisiin, vanhurskauteen ja armoon, jotka ilmaisevat Jumalan ominaisuuksia ihmisessä.

Jumalan sana antaa elämää ja voimaa kaikkeen toimintaan ja jokaiseen luonteenpiirteeseen juuri siinä määrin, kuin se omaksutaan ja sitä noudatetaan. Se puhdistaa jokaisen ajatuksen, valvoo jokaista halua. Ne, jotka luottavat Jumalan sanaan, ovat miehuullisia ja lujia. He nousevat kaiken alhaisen yläpuolelle turmeluksesta vapaaseen ilmapiiriin.

Kun ihminen on Jumalan yhteydessä, sama järkkymätön määrätietoisuus, joka varjeli Joosefia ja Danielia pakanallisten hovien turmeluksen keskellä, tekee hänen elämästään ehdottoman puhtaan. Hänen luonteensa vaatteet ovat tahrattomat. Kristuksen valo säteilee kirkkaana hänen elämässään. Kirkas aamutähti loistaa hänen yläpuolellaan muuttumattomassa kirkkaudessaan.

Tällaisen ihmisen elämä lujittaa yhteiskuntaa. Se toimii sulkuna [102] pahaan vastaan, se on turvana kiusatuille ja opastavana valona niille, jotka vaikeuksien ja vastoinkäymisten keskellä etsivät oikeata tietä.

Osa 3—Lääkäri sielunhoitajana ja parantajana

[103]

He ovat kansojen keskellä ”niinkuin kaste,
joka tulee Herralta.”

[104]

Luku 9—Opetus-ja parannustyö

Kun Kristus lähetti kaksitoista opetuslastaan ensimmäiselle lähetysmatkalle, hän käski heitä: ”Ja missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: Taivasten valtakunta on tullut lähelle’. Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.” Matt. 10: 7, 8.

Myöhemmin lähettämälleen seitsemällekympyvenelle hän sanoi: ”Ja mihin kaupunkiin te tulettekin — parantakaa sairaita siellä ja sanokaa heille: ’Jumalan valtakunta on tullut lähelle’.” Luuk. 10: 8, 9. Kristuksen läsnäolon voima seurasi heitä, ja ”ne seitsemänkymmentä palasivat iloiten ja sanoivat: ’Herra, riivaajatkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden’.” Luuk. 10: 17.

Samana työtä jatkettiin Kristuksen taivaaseen astumisen jälkeen. Samanlaisia tekoja ja ihmeitä tapahtui. ”Myöskin kaupungeista Jerusalemin ympäriltä tuli paljon kansaa, ja he toivat sairaita ja saastaiten henkien vaivaamia, ja ne kaikki tulivat parannetuiksi.” Ap.t. 5: 16.

Ja opetuslapset ”lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa”. Mark. 16: 20. ”Ja Filippus meni Samarian kaupunkiin ja saarnasi heille Kristusta. Ja kansa otti yksimielisesti vaarin siitä, mitä Filippus puhui — . Sillä monista, joissa oli saastaisia henkiä, ne lähtivät pois — ja moni halvattu ja rampa parani. Ja syntyi suuri ilo siinä kaupungissa.” Ap.t. 8: 5-8.

Opetuslasten työ

Luukas, evankeliumin kirjoittaja, oli lähetyslääkäri. Raamatussa häntä kutsutaan ”rakkaaksi lääkäriksi” Kol. 4:14. Apostoli Paavali kuuli hänen lääkärintaidoistaan ja etsi hänet käsiinsä aavistaen, että Herra oli uskonut hänelle erityisen tehtävän. Hän sai Luukkaan suostumaan yhteistyöhön, ja jonkin aikaa tämä seurasi häntä hänen matkoillaan paikasta toiseen. Jonkin ajan kuluttua Paavali jätti Luukkaan Filippiin, Makedoniaan. Täällä tämä toimi usean vuoden

ajan sekä lääkärinä että evankeliumin opettajana. Lääkärintyössään hän auttoi sairaita ja rukoili sitten heille Jumalan parantavaa voimaa. Näin tie avautui evankeliumin sanomalle. Luukkaan menestys lääkärinä tarjosi hänelle usein tilaisuuden saarnata Kristusta pakanoille. Jumalan suunnitelman mukaan meidän on työskenneltävä samalla tavalla kuin opetuslapset. Lääkintätyö liittyy kiinteästi evankeliumin julistustehtävään. Evankelioimistuksessa ei opetus ja parannustyötä saa milloinkaan erottaa toisistaan.

Opetuslasten työnä oli levittää tietoa evankeliumista. Heidän tehtäväkseen oli uskottu julistaa koko maailmalle niitä hyviä uutisia, jotka Kristus oli tuonut ihmisille. Sen työn he suorittivat loppuun oman aikansa ihmisten parissa. Yhden sukupolven aikana evankeliumin sanoma vietiin kaikille kansoille.

Evankeliumin välittäminen maailmalle on se työ, jonka Jumala on uskonut niille, jotka kantavat hänen nimeään. Evankeliumi on ainoa vastamyrkky maailman syntiin ja kurjuuteen. Jumalan armon sanoman julistaminen koko ihmiskunnalle on niiden tärkein tehtävä, jotka tuntevat sen parantavan voiman.

Kun Kristus lähetti opetuslapset viemään evankeliumin sanomaa, usko Jumalaan ja hänen sanaansa olivat miltei kokonaan hävinneet maailmasta. Juutalaiset, jotka väittivät tuntevansa Jehovan, olivat korvanneet Jumalan sanan perimätiedolla ja inhimillisillä teorioilla. Itsekäs kunnianhimo, kerskailunhalu ja voittonhimo täyttivät ihmisten ajatukset. Kun kunnioitus Jumalaa kohtaan hävisi, hävisi myös myötätunto ihmisiä kohtaan. Isekkyys oli toiminnan päävaikutin, ja saatana toteutti tahtonsa saattamalla ihmiskunnan kurjuuteen ja alennustilaan.

Saatanalliset voimat ottivat ihmiset hallintaansa. Jumalan tempeliksi luodut ihmisruumiit muuttuivat demonien asunnoiksi. Yli-luonnolliset voimat kiihottivat ihmisten aisteja, hermoja ja elimiä, niin että he vajosivat tyydyttämään mitä alahaisimpia intohimoja. Paholainen oli painanut leimansa ihmisten kasvoihin. Heidän ilmeis-sään näkyi pahuuden voimien vaikutus, joka oli riivannut ihmiset.

Minkälainen on maailman tilanne nykyään? Eivätkö ”korkeampi kritiikki” ja teoreettinen ajattelu ole hävittäneet uskon Raamattuun aivan yhtä tehokkaasti kuin perimätieto ja kirjanoppineisuus Kristuk-sen päivinä? Eivätkö ahneus ja kunnianhimo ja nautinnonhalu pidä ihmisiä aivan yhtä lujassa otteessa nyt kuin silloinkin? Kristityksi

[107]

tunnustautuvassa maailmassa ja vieläpä kristillisissä kirkoissakin on vain harvoja, joiden toimintaa kristilliset periaatteet ohjaavat. Liike-elämässä, seuralämässä, kotona ja uskovaistenkin piirissä vain harvat pitävät Kristuksen opetuksia päivittäisen elämänsä ohjeena. Eikö ole totta, että ”oikeus työnnetään takaperin — suoruus ei voi sisälle tulla. — ja joka pahasta luopui, se ryöstettiin paljaaksi”? Jes. 59: 14, 15.

Elämme keskellä ”rikollisuuden kulkutautia”, joka herättää tirmistystä ajattelevissa Jumalaa pelkävissä ihmisissä kaikkialla. Valitsevaa turmelusta ei voi sanoin kuvata. Joka päivä tulee julki uusia esimerkkejä poliittisista riidoista, lahjonnasta ja petoksista. Joka päivä kuulemme sydäntä särkeviä uutisia väkivallasta ja laittomuudesta, välinpitämättömyydestä inhimillisiä kärsimyksiä kohtaan sekä raa’asta ja julmasta ihmiselämän tuhoamisesta. Jokainen päivä todistaa mielenvikaisuuden, murhien ja itsemurhien lisääntymisestä. Kuka voi epäillä, etteivätkö saatanalliset voimat vaikuttaisi yhä enentyvästi ihmisissä hämmentääkseen ja

[108] turmellakseen mielen sekä saastuttaakseen ja tuhotakseen ruumiin?

Ja vaikka maailma on täynnä tällaista pahuutta, evankeliumia julistetaan silti aivan liian usein niin välinpitämättömästi, ettei se juurikaan vaikuta ihmisten omaantuntoon tai elämään. Kaikkialla ihmiset kaipaavat jotain sellaista, jota heiltä puuttuu. He kaipaavat voimaa, joka auttaisi heitä voittamaan synnin, voimaa, joka vapauttaisi heidät pahan orjuudesta, voimaa, joka antaisi heille terveyden, elämän ja rauhan. Monet, jotka aikaisemmin tunsivat Jumalan sanan voiman, asuvat seudulla, jossa Jumalaa ei tunnusteta, ja he kaipaavat Jumalan läsnäoloa.

Maailma tarvitsee nykyään samaa kuin yhdeksäntoista vuosisataa sitten — Kristuksen ilmestystä. Tarvitaan suurta uudistusta, ja vain Kristuksen armon kautta voidaan ruumiillinen, henkinen ja hengellinen parannustyö suorittaa loppuun.

Vain noudattamalla Kristuksen menetelmää voimme todella tavoittaa ihmiset. Vapahtaja liikkui siellä, missä ihmiset olivat ja osoitti haluavansa heidän parastaan. Hän ilmaisi myötätuntonsa heitä kohtaan, täytti heidän tarpeensa ja voitti heidän luottamuksensa. Sitten hän pyysi heitä: ”Seuraa minua.”

Meidän on lähestyttävä ihmisiä henkilökohtaisesti. Jos aikaa käytettäisiin vähemmän saarnaamiseen ja enemmän henkilökohtaiseen työhön, näkisimme parempia tuloksia. Köyhiä on autettava, sairaista huolehdittava, murheellisia ja surevia lohdutettava, oppimattomia opetettava ja kokemattomia neuvottava. Meidän on itkettävä itkevien kanssa ja iloittava iloitsevien kanssa. Jos työssä on mukana vakaumuksen, rukouksen ja Jumalan rakkauden voima, se ei voi olla kantamatta hedelmää.

Lääkintälähetystyön tarkoituksena on ohjata synninsairaot miehet ja naiset Golgatan miehen luo. Vain hän ottaa pois maailman synnin. Katsomalla häntä he muuttuvat hänen kaltaisikseen. Meidän on rohkaistava sairaita ja kärsiviä katsomaan Jeesukseen, jolloin he alkavat elää. Ne, jotka ruumiin ja sielun sairauden vuoksi ovat masentuneita tarvitsevat työntekijöiden apua jaksakseen aina kääntää katseensa Kristukseen, suureen Lääkäriin. Ohjatkaa heidät hänen luokseen, joka voi parantaa sekä ruumiilliset että hengelliset sairaudet. Kertokaa heille hänestä, joka säälii heidän heikkouttaan. Rohkaiskaa heitä jättämään itsensä hänen huostaansa, joka antoi henkensä, jotta he voisivat saada ikuisen elämän. Kertokaa hänen rakkaudestaan. Kertokaa hänen voimastaan pelastaa.

[109]

Tämä on lähetyslääkärin tärkeä velvollisuus ja suurenmoinen etuoikeus. Henkilökohtainen työ valmistaa usein tietä tähän. Jumala tavoittaa usein sydämiä niiden ponnistusten kautta, joita me teemme ruumiillisen kärsimyksen lievittämiseksi.

Lääkintälähetystyö valmistaa maaperää evankeliumille. Evankeliumia on julistettava ja sovellettava käytäntöön sekä saarnatyössä että lääkintälähetystyössä.

Melkein jokaisessa yhteisössä on suuri joukko sellaisia, jotka eivät kuuntele Jumalan sanan saarnaa eivätkä käy missään uskonnollisissa tilaisuuksissa. Mikäli haluamme evankeliumin saavuttavan heidät, meidän on vietävä se heidän kotiinsa. Usein heidän ruumiillisen hätänsä lievittäminen tarjoaa ainoan keinon heidän tavoittamiseksi. Lähetys sairaanhoitajat, jotka huolehtivat sairaista ja auttavat köyhiä näiden ahdingossa, saavat usein tilaisuuden rukoilla heidän kanssaan, lukea heille Jumalan sanaa ja kertoa heille Vapahtajasta. He voivat rukoilla niiden avuttomien kanssa ja puolesta, joilla ei ole tahdonvoimaa hillitä synnin turmelemia halujaan. He voivat tuoda toivon säteen epäonnistuneiden ja masentuneiden

elämään. Heidän epäitsekäs rakkautensa, joka ilmenee pyyteettömässä hyväntekemisessä, auttaa näitä kärsiviä uskomaan Kristuksen rakkauteen.

[110] Monet eivät usko Jumalaan ja ovat myös menettäneet luottamuksensa ihmisiin. Mutta he arvostavat myötätuntoa ja avuliaisuutta ilmaisevia tekoja. Kun he näkevät jonkun tulevan heidän kotiinsa ajallista kiitosta ja korvausta tavoittelematta auttamaan sairaita, ruokkimaan nälkäisiä, vaatettamaan alastomia, lohduttamaan murheellisia ja ohjaamaan kaikki lempeästi hänen luokseen, jonka rakkauten ja säälin sanansaattajia ihmiset ovat, heidän sydämensä heltyy. Kiitollisuus herää. Usko syttyy. He huomaavat Jumalan välittävän heistä ja ovat valmiit kuuntelemaan, kun hänen sanansa avataan.

Kaikki lähetystyöntekijät, sekä ulkoetta sisälähetystyössä toimivat miesja naistryöntekijät, pystyvät lähestymään ihmisiä paremmin ja saavat enemmän aikaan, jos he osaavat auttaa sairaita. Tällä tavoin naistryöntekijät saavat usein tilaisuuden viedä evankeliumia lähetysmaiden naisille silloinkin, kun muut ovet ovat suljettuja. Jokaisen, joka on mukana evankelioimistyössä, tulisi hallita yksinkertaiset hoitokeinot, joiden avulla voidaan tehdä paljon tuskien lievittämiseksi ja sairauksien poistamiseksi.

Terveysperiaatteiden opettaminen

Evankeliumin julistajien tulisi kyetä opettamaan myös terveelliseen elämään liittyviä periaatteita. Kaikkialla on sairautta. Suurin osa siitä voitaisiin kuitenkin välttää noudattamalla terveyden lakeja. Ihmisten on opittava näkemään terveysperiaatteiden vaikutus heidän omaan hyvinvointiinsa sekä tämän että tulevan elämän osalta. Heidät on herätettävä näkemään vastuunsa itsestään temppelinä, jonka Luoja valmisti asunnokseen ja josta hän haluaa heidän pitävän hyvää huolta. Heidän mieleensä on juurrutettava totuus, joka sisältyy seuraaviin Pyhän Raamatun sanoihin:

”Sillä me olemme elävän Jumalan temppeli, niinkuin Jumala on sanonut: ’Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellensä ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.’ 2 Kor. 6: 16.

[111] Tuhannet ihmiset tarvitsisivat ja ottaisivat iloiten vastaan opetusta hoitomenetelmistä, jotka korvaisivat myrkyllisten lääkkeiden käytön. Ruokavalion uudistukseen liittyvissä asioissa tarvitaan pal-

jon opetusta. Väärät ruokailutottumukset ja epäterveellinen ravinto ovat osasyllisiä maailmassa kirouksena olevaan juoppouteen, rikollisuuteen ja kurjuuteen.

Kun opetat terveysterveisiä, korosta sitä, että terveystuoksen tarkoituksena on kehittää ihmistä fyysisesti, psyykkisesti ja hengellisesti mahdollisimman korkealle tasolle. Osoita, että luonnonlait, jotka ovat Jumalan lakeja, on laadittu meidän parhaaksemme ja että niiden noudattaminen edistää onnea tässä elämässä ja auttaa valmistautumaan tulevaan elämään.

Ohjaa ihmiset tutkimaan Jumalan rakkauden ja viisauden ilmenemistä luonnon ihmeissä. Neuvo heitä perehtymään ihmisruumiin ihmeelliseen rakenteeseen ja sen toimintaa ohjaaviin lakeihin. Ne, jotka tajuavat Jumalan rakkauden ja ymmärtävät hieman hänen lakiansa viisautta ja hyödyllisyyttä sekä kuuliaisuuden seurauksia, alkavat suhtautua aivan toisella tavalla velvollisuuksiinsa ja tehtäviinsä. Sen sijaan että pitäisivät terveyden lakien noudattamista uhrauksena tai itsekieltämyksenä, he pitävätkin sitä mittaamattoman suurena siunauksena, mitä se todellisuudessa onkin.

Jokaisen evankeliumin julistajan tulisi tuntee, että terveellistä elämää koskevien periaatteiden opetus muodostaa osan hänelle uskottusta työstä. Tällaista työtä kaivataan kipeästi, ja maailma on avoin sitä varten.

Yksilöiden toiminta pyritään kaikkialla korvaamaan järjestöjen toiminnalla. Inhimillinen viisaus johtaa yhdistymiseen, keskittymiseen, suurten kirkkojen ja laitosten rakentamiseen. Ihmiset jättävät hyväntekeväisyystyön laitoksille ja järjestöille ja eristäytyvät maailmasta, ja niin heidän sydämensä kovettuu. Heistä tulee itsekeskeisiä ja välinpitämättömiä. Rakkaus Jumalaan ja ihmisiin sammuu sielusta.

Kristus velvoittaa seuraajansa henkilökohtaiseen työhön, jota ei voida jättää muiden tehtäväksi. Sairaiden ja köyhien auttamista ja evankeliumin viemistä eksyneille ei saa jättää toimikuntien tai hyväntekeväisyysjärjestöjen huoleksi. Evankeliumi vaatii henkilökohtaista vastuuta, yksilöllistä ponnistelua ja henkilökohtaista uhrausta.

”Mene teille ja aitovierille ja pakota heitä tulemaan sisälle”, kuuluu Kristuksen käsky, ”että minun taloni täyttyisi.” Luuk. 14:23. Hän johtaa ihmiset kosketuksiin niiden kanssa, joita he pyrkivät

[112]

auttamaan. Hän pyytää meitä viemään kurjat kulkijat kotiimme ja vaatettamaan alastomat. Jes. 58: 7. ”He panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.” Mark. 16: 18. Evankeliumin siunaukset on välitettävä suoran kosketuksen ja henkilökohtaisen työn kautta.

Antaessaan muinoin valoa kansalleen Jumala ei käyttänyt välikappaleenaan mitään tiettyä yhteiskuntaluokkaa. Daniel oli Juudan heimoon kuuluva ruhtinas. Myös Jesaja kuului kuninkaalliseen sukuun. Daavid oli paimenpoika, Aamos karjapaimen, Sakarja vanki Babylonista, Elisa maanviljelijä. Herra valitsi edustajikseen profeettoja ja ruhtinaita, ylhäisiä ja alhaisia, ja opetti heille totuudet, jotka oli määrä julistaa maailmalle.

Herra lähettää jokaisen, joka osallistuu hänen armostaan, työskentelemään muiden hyväksi. Jokaisen meistä on oltava valmiina paikallamme ja sanottava: ”Tässä minä olen, lähetä minut.” Jes. 6:8. Kaikki ovat vastuussa työstä — niin sananjulistajat, lähetyssairaanhoitajat, kristityt lääkärit kuin yksityiset kristitytkin, olivatpa he kauppiaita tai maanviljelijöitä, sivistyneistöön kuuluvia tai työläisiä. Tehtävämme on julistaa ihmisille pelastuksen evankeliumia. Kaikkien toimiemme tulisi tähdätä tähän päämäärään.

Ne, jotka ryhtyvät heille määrättyyn työhön, eivät ainoastaan siunaa muita vaan saavat itsekin siunauksen. Tietoisuus hyvin tehdystä työstä vaikuttaa heidän omaan sieluunsa. Epätoivoiset unohtavat epätoivonsa, heikoista tulee voimakkaita, tietämättömistä viisaita, ja kaikki saavat luotettavan avun häneltä, joka on heidät kutsunut.

[113] Kristuksen seurakunta on perustettu palvelutyötä varten. Sen tunnussana on palvelu. Sen jäsenet ovat sotilaita, joiden on valmistauduttava taisteluun pelastuksensa Päällikön alaisuudessa. Kristittyjen sananjulistajien, lääkärien ja opettajien työ on laajaalaisempaa kuin yleensä luullaan. Heidän tehtävänsä ei ole vain palvella ihmisiä vaan opettaa näitä palvelemaan. Heidän ei ole vain opetettava oikeita periaatteita vaan kasvatettava kuulijansa vuorostaan opettamaan niitä. Totuus, jota ei eletä, jota ei välitetä muille, menettää elämää antavan voimansa ja parantavan vaikutuksensa. Sen siunaus säilyy vain kun siitä kerrotaan muille.

Jumalan palvelemisemme yksitoikkoisuudesta on päästävä eroon. Jokaisen seurakunnanjäsenen on tehtävä jotain Mestarin sa hyväksi. Kaikki eivät voi tehdä yhtä paljon, mutta jokaisen tulisi

mahdollisuuksiensa mukaan pyrkiä torjumaan sairauden ja ahdingon hyökyaaltoa, joka vyöryy maailmamme yli. Monet haluaisivat ryhtyä työhön, jos vain joku neuvoisi heille miten aloittaa. Heitä on opetettava ja rohkaistava.

Jokaisen seurakunnan tulisi toimia kristittyjen työntekijöiden harjoituskouluna. Jäsenet tulisi opettaa pitämään raamatuntutkiste- luja, johtamaan ja opettamaan raamatuntutkisteluryhmiä, auttamaan köyhiä ja huolehtimaan sairaista parhaalla mahdollisella tavalla sekä työskentelemään kääntymättömien hyväksi. On perustettava ter- veydenhoitokouluja, keittokouluja ja annettava opetusta kristillisen avustustyön eri muodoissa. Tietopuolisen opetuksen lisäksi kokenei- den opettajien on annettava ohjausta käytännön työssä. Näyttäkööt opettajat esimerkkiä ihmisten hyväksi tehtävässä työssä, niin muut liityvät heihin ja seuraavat sitä. Yksi ainoa esimerkki on arvokkaam- pi kuin kaikki määräykset.

Kaikkien tulisi kehittää ruumiillisia ja henkisiä voimiaan par- haalla mahdollisella tavalla voidakseen työskennellä Jumalan hy- väksi siellä, minne hän kaitsemuksessaan heidät johtaa. Sama armo, jonka Kristus antoi Paavalille ja Apollok- selle ja joka osoitti hei- [114] dän olevan hengellisiä ruhtinaita, annetaan uskollisille kristillisille lähetystyöntekijöille nykyaikana. Jumala toivoo lapsillaan olevan älyä ja tietoa, jotta hänen kirkkautensa paljastuisi maailmallemme kiistattoman selvästi ja voimakkaasti.

Koulutetut, Jumalalle pyhittäytyneet työntekijät voivat palvella useammalla tavalla ja saada aikaan enemmän kuin oppimattomat. Heidän kasvatuksensa asettaa heidät edullisempaan asemaan. Mut- ta nekin, joilta erityislahjat ja laajapohjainen koulutus puuttuvat, voivat tyydyttävästi auttaa muita. Jumala käyttää ihmisiä, jotka tar- joutuvat hänen käytettäväkseen. Suurimmat ja kestävimmat tulokset eivät välttämättä ole seurausta etevimpien ja lahjakkaimpien työstä. Tarvitaan miehiä ja naisia, jotka ovat kuulleet sanoman taivaasta. Te- hokkaimpia työntekijöitä ovat ne, jotka vastaavat kutsuun: ”Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta.” Matt. 11: 29.

Tarvitaan lähetystyöntekijöitä, joiden sydän on mukana työssä. Se, jonka sydäntä Jumala koskettaa, palaa halusta auttaa niitä, jotka eivät milloinkaan ole tunteneet hänen rakkauttaan. Heidän tilansa saa hänet tuntemaan henkilökohtaista tuskaa. Oman henkensä uhal-

la hän lähtee taivaan lähettämänä ja innoittamana sanansaattajana suorittamaan työtä, johon enkelit osallistuvat.

Jos ne, joille Jumala on uskonut suuret hengenlahjat, käyttävät kykyjään itsekkäästi, hän jättää heidät koeajan jälkeen kulkemaan omia teitään. Heidän sijaansa hän valitsee ihmisiä, jotka eivät vaikuta yhtä lahjakkailta, joilla ei ole niin suurta itseluottamusta, ja muuttaa heikot voimakkaiksi, koska he uskovat hänen tekevän heidän puolestaan sen, mihin he eivät itse pysty. Jumala hyväksyy kokosydämisen palvelun, ja hän itse korjaa siinä esiintyvät puutteet.

[115] Herra on usein valinnut työtovereikseen ihmisiä, joilla on ollut tilaisuus vain puutteellisen koulusivistyksen hankkimiseen. He ovat käyttäneet kykyjään erittäin tunnollisesti, ja Herra on palkinnut heidän uskollisuutensa, ahkeruutensa ja tiedonjanonsa. Hän on nähnyt heidän kyöneleensä ja kuullut heidän rukouksensa. Hän antaa viisautta ja tietoa työntekijöilleen nykyaikana niin kuin hän siunasi pakkosiirtolaisia Babylonin hovissa.

Puutteellisen koulusivistyksen saaneet, alhaisessa yhteiskunnallisessa asemassa olevat henkilöt ovat Kristuksen armosta joskus olleet erittäin menestyksekkäitä sielujen voittamisessa. Heidän menestyksensä salaisuus oli heidän luottamuksessaan Jumalaan. He oppivat päivittäin häneltä, jonka neuvot ovat ihmeelliset ja voima mahtava.

Tällaisia työntekijöitä on rohkaistava. Herra johtaa heidät yhteen kyvykkäämpien henkilöiden kanssa täyttääkseen heidän puutteensa. Heidän kykynsä nähdä nopeasti, mitä tulee tehdä, heidän halukkuutensa auttaa tarvitsevia ja heidän ystävälliset sanansa avaavat ovia, jotka muuten pysyisivät lukittuina. He pystyvät lähestymään vaikeuksissa olevia, ja heidän vakuuttaviin sanoihinsa sisältyy voima, joka vetää monia heikkoja sieluja Jumalan luo. Heidän työnsä osoittaa, mitä tuhannet muut saattaisivat tehdä, jos vain haluaisivat.

Hyödyllinen elämä

Mikään ei herätä uhrimieltä eikä avarra ja vahvista luonnetta enemmän kuin työskenteleminen muiden hyväksi. Monet kristityiksi tunnustautuvat ajattelevat vain itseään liittyessään seurakuntaan. He haluavat nauttia seurakuntayhteydestä ja pastorin huolenpidosta. He liittyvät suuriin, varakkaisiin seurakuntiin ja tyytyvät tekemään vain vähän muiden hyväksi. Näin he riistävät itseltään kaikkein

suurimmat siunaukset. Monet hyötyisivät suuresti jos luopuisivat miellyttävästä, rauhoittavasta seurastaan. Heidän olisi parasta lähteä jonnekin, missä he voisivat käyttää voimansa kristilliseen työhön ja oppia kantamaan vastuuta.

Liian lähekkäin olevat taimet eivät kasva terveiksi ja vahvoiksi puiksi. Puutarhuri siirtää ne kauemmaksi toisistaan, jotta niillä olisi tilaa kehittyä. Samanlaisesta menettelystä olisi hyötyä monille isojen seurakuntien jäsenille. Heidät pitäisi siirtää paikkakunnille, joissa he joutuisivat käyttämään voimiaan kristilliseen työhön. Heidän hengellinen elämänsä kituu, he kuihtuvat ja tulevat heikoiksi, koska he eivät työskentele epäitsekästi muiden hyväksi. Jos heidät siirrettäisiin jollekin lähetykentälle, he kehittyisivät vahvoiksi ja elinvoimaisiksi.

[116]

Kenenkään ei kuitenkaan tarvitse odottaa kutsua jollekin kaukaiselle kentälle, ennen kuin ryhtyy auttamaan muita. Palveluksen ovet ovat auki kaikkialla. Kaikkialla ympärillämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat apuamme. Leskiä, orpoja, sairaita, kuolevia, ahdistuneita, masentuneita, tietämättömiä ja kodittomia on joka puolella.

Meidän on tunnettava erityistä vastuuta niistä, jotka asuvat naapuristossa. Ota selvää, miten voit parhaiten auttaa niitä, jotka eivät ole kiinnostuneita uskonnollisista asioista. Kun vieraillet ystäväsi ja naapurisi luona, osoita mielenkiintoa sekä heidän hengellistä elämäänsä että ajallista hyvinvointiaan kohtaan. Kerro heille Kristuksesta, syntejä anteeksi antavasta Vapahtajasta. Kutsu naapurit kotiisi ja lue heidän kanssaan Raamattua ja totuutta käsitteleviä kirjoja. Pyydä heitä laulamaan ja rukoilemaan kanssasi. Näissä koontumisissa Kristus itse on lupauksensa mukaisesti läsnä, ja hänen armonsä koskettaa sydämiä.

Seurakunnanjäsenten tulisi kouluttaa itsensä tähän työhön. Se on aivan yhtä tärkeää kuin pimeydessä elävien sielujen pelastaminen vieraisissa maissa. Toisten huolehtiessa sieluista kaukaisissa maissa tulee kotiin jäävien huolehtia ympärillään olevista kallisarvoisista sieluista ja työskennellä aivan yhtä uutterasti heidän pelastamiseen.

Monet valittavat elämänsä tyhjyyttä. He voivat kuitenkin itse tehdä elämästään rikkaan ja hyödyllisen, jos vain haluavat. Niille, jotka rakastavat Jeesusta kaikesta sydämestään, mielestään ja sielus-

taan ja lähimmäistään niin kuin itseään, avautuu suuri kenttä, jolla he voivat käyttää kykyjään ja voimiaan.

[117]

Pienet tilaisuudet

Älköön kukaan sivuuttako pieniä tilaisuuksia suuren työn toivossa. Saattaisit selvittää hyvin pienestä työstä mutta epäonnistua surkeasti suuremmassa ja vajota masennukseen. Suorittamalla parhaan kykysi mukaan käsillä olevat työt tulet kykeneväksi suurempiin tehtäviin. Välinpitämätön suhtautuminen päivittäin tarjoutuviin tilaisuuksiin ja käsillä olevien pikkuasioiden laiminlyöminen tekee monet hedelmättömiksi ja heikoiksi.

Älä ole riippuvainen inhimillisestä avusta. Katso ihmisten yli häneen, jonka Jumala valitsi kantamaan meidän sairautemme ja kipumme sekä huolehtimaan meidän tarpeistamme. Luota Jumalan lupauksiin, tartu käsillä olevaan työhön ja kulje järkähtämättömässä uskossa eteenpäin. Usko, että Kristuksen läsnäolo antaa voimaa ja kestävyyttä. Työskentele epäitsekkäästi, tunnollisesti ja peräänantamattomasti.

Uhrautuvat työntekijät ovat saaneet huomattavia muutoksia aikaan sellaisillakin kentillä, joilla olot ovat olleet niin epämiellyttävät ja masentavat, että monet ovat kieltäytyneet menemästä niille. He ovat työskennelleet kärsivällisesti ja sisukkaasti eivätkä ole turvautuneet ihmisvoimiin vaan Jumalaan, ja hänen armonsa on vahvistanut heitä. Näin suoritettuna hyvän määrää ei saada milloinkaan tietää tässä maailmassa, mutta siunatut tulokset tulevat näkymään ikuisuudessa.

Omavaraista työtä toisten hyväksi

Toimintansa itse kustantavat lähetystyöntekijät voivat työskennellä menestyksekkäästi monilla paikkakunnilla. Apostoli Paavalikin hankki itse elantonsa levittäessään tietoa Kristuksesta kautta koko maailman. Opettaessaan evankeliumia Aasian ja Euroopan suurissa kaupungeissa hän työskenteli samalla käsityöläisenä elättääkseen itsensä ja toverinsa. Hänen jäähyväissanansa Efesoksen vanhimille ilmaisevat hänen työtapansa, ja ne sisältävät arvokkaita opetuksia jokaiselle evankeliumin julistajalle:

[118]

”Te tiedätte ensimmäisestä päivästä asti, kun minä Aasiaan tulin, miten minä kaiken aikaa olen ollut teidän kanssanne — — kuinka minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille sitä, mikä hyödyllistä on, ja opettamasta teitä sekä julkisesti että huone huoneelta — — .En minä ole halunnut kenenkään hopeata tai kultaa tai vaatteita; te tiedätte itse, että nämä minun käteni ovat työllänsä hankkineet, mitä minä ja seuralaiseni olemme tarvinneet. Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: Autuaampi on antaa kuin ottaa’.” Ap.t. 20: 18-35.

Monet voisivat nykyään tehdä hyvää työtä samalla tavalla, jos sama uhrautuva mielenlaatu täyttäisi heidät. Kahden tai useamman henkilön tulee ryhtyä yhdessä evankelioivaan työhön. Heidän tulee käydä ihmisten kodeissa rukoilemassa, laulamassa, opettamassa, selittämässä Raamattua ja auttamassa sairaita. Jotkut voivat elättää itsensä kirjaevankelistoina, toiset taas voivat apostolin tavoin työskennellä käsityöläisinä tai jossain muussa ammatissa. Kun he siten jatkavat työtään, avuttomuutensa ymmärtäen mutta samalla nöyrästi Jumalaan luottaen, he saavat osakseen suuren siunauksen. Herra Jeesus kulkee heidän edellään, ja sekä rikkaiden että köyhien keskuudessa he saavat suosiota ja apua.

Niitä, jotka ovat saaneet koulutuksen lääkintälähetystyöhön ulkomailla, tulisi rohkaista lähtemään viipymättä kohdemaahansa ja aloittamaan työnsä kansan keskuudessa ja samalla opettelemaan kielen. Hyvin pian he tulevat kykeneviksi opettamaan Jumalan sanan yksinkertaisia totuuksia.

Kaikkialla maailmassa tarvitaan armon sanansaattajia. Kristittyjä perheitä kutsutaan lähtemään paikkakunnille, joissa vallitsee pimeys ja eksytys, menemään ulkomaisille kentille, perehtymään lähimmäistensä tarpeisiin ja työskenteleminään Mestarin asian edistämiseksi. Jos tällaiset perheet asettuisivat asumaan paikkoihin, joissa ihmisiä ympäröi hengellinen pimeys, ja antaisivat Kristuksen valon loistaa, miten paljon hyvää saataisiinkaan aikaan!

Tämä työ vaatii uhrauksia. Monet odottavat, että kaikki esteet raivattaisiin pois tieltä, ja siksi työ, jonka he voisivat tehdä, jää tekemättä, ja ihmiset kuolevat joukoittain ilman toivoa ja ilman Jumalaa. Taloudellisen hyödyn tavoittelu tai tieteellinen kiinnostus saa monet uskaltautumaan asumattomille seuduille ja kestävästi iloisesti vas-

toinkäymisiä ja koettelemuksia, mutta miten harvat ovat lähimmäisensä tähden valmiit muuttamaan perheineen alueille, joilla tarvitaan evankeliumia.

Ihmisten tavoittaminen siellä, missä he ovat, riippumatta heidän asemastaan tai tilastaan, ja heidän auttamisensa kaikin mahdollisin keinoin on todellista palvelutyötä. Siten voidaan voittaa sydämiä ja tavoittaa hukkuvia sieluja.

Muista kaikessa työssäsi, että olet sitoutunut olemaan yhtä Kristuksen kanssa, olet osa suuresta lunastussuunnitelmasta. Kristuksen rakkaus on silloin pulppuava parantavana, elävöittävä virtana elämäsi kautta muille. Kun yrität vetää muita hänen rakkautensa piiriin, anna puhtaan kielenkäyttösi, epäitseekkään palveluksesi ja iloisen käytöksesi todistaa hänen armonsa voimasta. Anna maailmalle hänestä niin puhdas ja vanhurskas kuva, että ihmiset näkevät hänet kaikessa kauneudessaan.

Hienotunteisuus ja myötätunto

On vain vähän hyötyä siitä, että yrittää saada toisia tekemään parannusta syyttämällä heitä tottumuksista, joita itse pidämme väärinä. Tämä saa usein aikaan enemmän pahaa kuin hyvää. Sen sijaan että olisi samarialaisen naisen kanssa keskustellessaan puhunut halveksivasti Jaakobin lähteestä, Kristus kertoi jostain paremmasta. ”Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan”, hän sanoi, ”ja kuka se on, joka sinulle sanoo: ’Anna minulle juoda’, niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä.” Joh. 4: 10. Hän ohjasi keskustelun siihen aarteeseen, joka hänellä oli annettavana, ja tarjosi naiselle jotain parempaa kuin tällä oli, elävää vettä, evankeliumin iloa ja toivoa.

[120]

Tämä on esimerkki siitä, miten meidän on toimittava. Meidän on tarjottava ihmisille jotakin parempaa kuin heillä on, nimittäin Kristuksen rauhaa, joka ylittää kaiken ymmär-ryksen. Meidän on kerrottava heille Jumalan pyhästä laista, joka on hänen luonteensa ilmaus ja osoitus siitä, millaisiksi hän tahtoo heidän muuttuvan. Osoita heille, miten äärettömän paljon parempi on taivaan katoamaton kirkkaus maailman hetkellisiin iloihin ja nautintoihin verrattuna. Kerro heille siitä vapaudesta ja levosta, joka voidaan löytää Vapah-
tajassa. ”Joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa”, hän julisti. Joh. 4: 14.

Korota Jeesusta sanoen: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.” Joh. 1: 29. Vain hän voi tyydyttää sydämen kaipauksen ja antaa sielulle rauhan.

Uskonpuhdistajien tulisi olla muita ihmisiä epätsekkäämpiä, ystävällisempiä ja kohteliaampia. Aidon hyvyuden tulisi näkyä heidän elämässään epätsekkäinä tekoina. Työntekijä voi sulkea sydänten ovet niin peruuttamattomasti, ettei enää koskaan pysty niitä avaamaan, jos hän ei ole kohtelias ja suhtautuu kärsimättömästi muiden tietämättömyyteen tai oikullisuuteen, puhuu harkitsemattomasti tai toimii ajattelemattomasti.

Kun yrität saada ihmisiä luopumaan erheistään, puheesi tulee olla yhtä lempeää kuin kuihtuvien kasvien ylle lempeästi lankeava kaste tai sade. Jumalan tarkoitus on ensin saavuttaa sydän. Meidän on esitettävä totuus rakkaudessa ja luotettava siihen, että Jumala antaa sille elämää uudistavan voiman. Pyhä Henki vaikuttaa sieluun rakastavan puheen välityksellä.

Me olemme luonnostamme itsekeskeisiä ja jyrkkiä, mutta kun opimme mitä Kristus haluaa meille opettaa, alamme saada hänen luonteenpiirteitään. Sen jälkeen elämme hänen elämäänsä. Kristuksen ihmeellisen esimerkin, sen verrattoman herkkyuden, jolla hän eläytyi toisten tunteisiin, itkien itkevien kanssa, iloiten iloitsevien kanssa, on vaikutettava voimakkaasti jokaisen sellaisen ihmisen luonteeseen, joka haluaa vilpittömästi seurata häntä. He pyrkivät tasoittamaan uupuneiden polkua ystävällisin sanoin ja teoin.

”Herra, Herra on minulle antanut opetuslasten kielen, niin että minä taidan sanalla virvoittaa väsynyttä.” Jes. 50:4.

Kaikkialla ympärillämme on ahdistuneita ihmisiä. Voimme löytää heitä joka puolelta. Etsikäämme nämä kärsivät ja lausukaamme heille oikea sana oikeaan aikaan lohduttaaksemme heidän sydäntään. Olkaamme joka hetki kanavia, joiden kautta myötätunnon virkistävät vedet virtaavat.

Joutuessamme kosketuksiin ihmisten kanssa meidän on muistettava, että heidän elämässään on lukuja, joita kukaan ihminen ei tunne. Muistissa on surullisia kertomuksia, jotka pidetään visusti salassa uteliailta silmiltä. Sinne on tallennettu pitkiä ja vaikeita taisteluja, jotka on käyty koettelevissa oloissa. Ehkä siellä on kotielämään liittyviä vaikeuksia, jotka vähitellen jäytävät rohkeutta, luottamusta ja uskoa. Ne, jotka käyvät elämän taistelua suurissa

vaikeuksissa, voivat saada apua ja rohkaisua pienistä huomionosoituksista. Se vaatii meiltä vain hitusen rakkaudellista vaivannäköä. Uupunut ihminen arvostaa todellisen ystävän lujaa, auttavaa kättä enemmän kuin kultaa tai hopeaa. Ystävälliset sanat ovat yhtä tervetulleita kuin enkelien hymy.

Suuret ihmisjoukot taistelevat köyhyyttä vastaan pakotettuina raatamaan pienellä palkalla, joka riittää juuri ja juuri elämän perustarpeiden tyydyttämiseen. Raadanta, puute ja ankeat tulevaisuudennäkymät tekevät heidän elämänsä erittäin raskaaksi. Kivut ja sairaudet muuttavat taakan sietämättömäksi. Huolten uuvuttamina ja masentamina he eivät tiedä, mistä saisivat apua. Osoita heille myötätuntoa heidän vastoinkäymisissään, ahdistuksissaan ja pettymyksissään. Näin saat mahdollisuuden auttaa heitä. Kerro heille Jumalan lupauksista. Rukoile heidän kanssaan ja heidän puolestaan, anna heille toivoa.

Sairaille ja pelokkaille sieluille lausuttuihin lohdun ja rohkaisun sanoihin Vapahtaja suhtautuu aivan kuin ne olisi lausuttu hänelle itselleen. Taivaan enkelit ilahtuvat nähdessään ihmisten rohkaisevan toisiaan.

Herra on pyrkinyt aina herättämään ihmisissä tunteen siitä, että he kuuluvat veljinä ja sisarina Jumalan perheeseen. Jumala kutsuu meitä osallistumaan tähän työhön. Epäluulon ja vieraantumisen yleistyessä maailmassa Kristuksen opetuslasten on ilmaistava samaa henkeä, joka hallitsee taivaassa.

Puhu niin kuin Jeesus puhuisi, toimi niin kuin hän toimisi. Ilmaise jatkuvasti hänen luonteensa kauneutta. Osoita samaa rajatonta rakkautta, joka oli keskeistä hänen opetuksessaan ja toiminnassaan. Vähäisimmätkin työntekijät voivat yhteistyössä Kristuksen kanssa koskettaa kieliä, joiden värähtelevä sointi kaikuu maan ääriin ja halki ikuisuuden.

Taivaalliset olennot toivovat yhteistyötä ihmisten kanssa. Vain tämän yhteistyön kautta maailma voi nähdä, mitä ihmisistä voi tulla ja mitä Jumalan avulla voidaan tehdä hukkumaisillaan olevien sielujen pelastamiseksi. Ei ole mitään rajoja sellaisen henkilön käyttökelpoisuudella, joka panee oman minän syrjään, antaa Pyhälle Hengelle mahdollisuuden vaikuttaa sydämessään ja elää kokonaan Jumalalle pyhitettyä elämää. Kaikki, jotka pyhittävät ruumiinsa, sielunsa ja henkensä hänen palvelukseensa, saavat jatkuvasti lisää ruumiillis-

ta, henkistä ja hengellistä voimaa. Taivaan rajattomat voimavarat ovat heidän käytettävinsä. Kristus antaa heille osuuden omasta Hengestä, elämän omasta elämästään. Pyhä Henki ryhtyy vaikuttamaan täysivoimaisesti mielessä ja sydämessä. Lahjaksi saatu armo mahdollistaa voitot, jotka omien virheellisten käsitystemme ja ennakkoluulojemme sekä luonteen virheidemme ja vähäisen uskomme vuoksi ovat vaikuttaneet mahdottomilta.

Jokaiselle, joka jättää itsensä Herran palvelukseen pidät- [123]
 mitään itsellään, annetaan voimaa rajattomien tulosten saavuttami-
 seksi. Jumala tekee suuria heidän puolestaan. Hän vaikuttaa ihmisten
 mieleen, niin että jo tässä maailmassa voidaan nähdä, miten tulevai-
 suutta koskeva lupaus toteutuu heidän elämässään.

”Erämaa ja hietikko iloitsee,
 aromaa riemuitsee ja kukoistaa kuin lilja.
 Se kauniisti kukoistaa
 ja iloitsee ilolla ja riemulla.
 Sille annetaan Libanonin kunnia,
 Karmelin ja Saaronin ihanuus.
 He saavat nähdä Herran kunnian,
 meidän Jumalamme ihanuuden.

”Vahvistakaa hervonneet kädet,
 voimistakaa horjuvat polvet.
 Sanokaa hätääntyneille sydämille:
 ’Olkaa lujat, älkää peljätkö.
 Katso, teidän Jumalanne!’ — —

”Silloin avautuvat sokeain silmät
 ja kuurojen korvat aukenevat.
 Silloin rampa hyppii niinkuin peura
 ja mykän kieli riemuun ratkeaa;
 sillä vedet puhkeavat erämaahan
 ja aromaahan purot.

”Hehkuva hiekka tulee lammikoiksi
 ja kuiva maa vesilähteiksi — —
 Ja siellä on oleva valtatie,

ja sen nimi on 'pyhä tie':
sitä ei kulje saastainen;
se on heitä itseänsä varten.
Joka sitä tietä kulkee, ei eksy — eivät hullutkaan.

”Ei ole siellä leijonaa,
ei nouse sinne raateleva peto;

[124]

ei sellaista siellä tavata:
lunastetut sitä kulkevat.
Niin Herran vapahdetut palajavat
ja tulevat Siioniin riemuiten,
päänsä päällä iankaikkinen ilo.
Riemu ja ilo saavuttavat heidät,
mutta murhe ja huokaus pakenevat.”

Jes. 35: 1-10.

Luku 10—Kiusattujen auttaminen

[125]

Kristus ei rakastanut meitä siksi, että me rakastimme häntä ensin, vaan hän kuoli puolestamme, ”kun me vielä olimme syntisiä”. Hän ei kohtele meitä ansiomme mukaan. Vaikka syntimme ovat ansainneet tuomion, ei hän tuomitse meitä. Vuodesta toiseen hän on sietänyt meidän heikkouttamme, tietämättömyyttämme, kiittämättömyyttämme ja itsepäisyyttämme. Harharetkistämme, sydämemme kovuudesta ja hänen pyhän sanansa laiminlyömisestä huolimatta hänen kätensä pysyy ojennettuna.

Armo on Jumalan ominaisuus, ja se ilmenee hänen suhteessaan ansiottomiin ihmisiin. Me emme etsineet sitä, vaan se lähetettiin etsimään meitä. Jumala antaa mielellään armonsa meille, ei siksi että me olisimme sen ansainneet, vaan siksi että olemme täysin arvottomia. Meillä ei ole muuta perustetta vaatia hänen armoaan kuin suuri tarpeemme.

Jeesuksessa Kristuksessa Herra Jumala pitää kättään ojennettuna kaiken päivää kutsuen luokseen syntisiä ja langenneita. Hän tahtoo ottaa vastaan jokaisen. Hän toivottaa kaikki tervetulleiksi. Hän kirkastaa itsensä antaessaan anteeksi suurimmillekin syntisille. Hän riistää saaliin maailman valtiaalta, vapauttaa vangin ja tempaa kekälehen tulesta. Hän laskee armonsa kultaisen ketjun inhimillisen kurjuuden alimpiin syvyyksiin ja nostaa pohjalle vaipuneen, synnin saastuttaman sielun.

Hän, joka antoi henkensä johtaakseen ihmiset takaisin Jumalan luo, tuntee rakastavaa mielenkiintoa jokaista ihmistä kohtaan. Niin kuin paimen huolehtii laumansa lampaista, niin hän huolehtii syyllisistä ja avuttomista sieluista, jotka saatana johtaa helposti turmioon viekkailla juonillaan.

[126]

Työssämme kiusattujen ja eksyneiden hyväksi meidän on seurattava Vapahtajan esimerkkiä. Meidän on osoitettava muita kohtaan samanlaista mielenkiintoa, lempeyttä ja pitkämielisyyttä kuin hän osoitti meille. ”Uuden käskyn minä annan teille”, hän sanoo, ”että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut — että te-

kin niin rakastatte toisianne.” Joh. 13: 34. Jos Kristus asuu meissä, osoitamme hänen epäitsekästä rakkauttaan kaikille, joiden kanssa olemme tekemisissä. Kun näemme myötätunnon ja avun tarpeessa olevia miehiä ja naisia, emme kysy: ”Ovatko he sen arvoisia?” vaan: ”Miten voin auttaa heitä?”

Rikkaat ja köyhät, ylhäiset ja alhaiset, vapaat ja orjat, kaikki kuuluvat Jumalalle. Hän, joka antoi henkensä lunastaakseen ihmiskunnan, arvioi jokaisen yksilön niin kalliiksi, että se ylittää inhimillisen käsityskykymme. Ristin salaisuuden ja kirkkauden valossa voimme aavistaa, miten suuren arvon hän antaa ihmiselle. Tämän jälkeen ymmärrämme, että olivatpa ihmiset miten kurjia tahansa, he ovat maksaneet liian paljon, jotta voisimme kohdella heitä kylmästi tai halveksivasti. Ymmärrämme, miten tärkeää on toimia lähimmäistemme hyväksi, niin että heidät voidaan korottaa Jumalan valtaistuimen luo.

Vapahtajan vertauksen kadonnut raha oli yhä hopearaha, vaikka se lojuikin lian ja roskien keskellä. Omistaja etsi sitä, koska se oli arvokas. Samalla tavalla jokainen sielu on arvokas Jumalan silmissä, vaikka olisikin synnin turmelema. Kuten rahassa oli hallitsijan kuva ja nimikirjoitus, niin on ihmiseenkin luomisen yhteydessä painettu Jumalan kuva ja nimikirjoitus. Vaikka synti onkin turmellut ja himmentänyt tuon kirjoituksen, sen ääriviivat näkyvät yhä jokaisessa ihmisessä. Jumala haluaa voittaa takaisin kaikki ihmiset ja piirtää heihin uudelleen oman vanhurskaan ja pyhän kuvansa.

Miten vähän yhteistä meillä ja Kristuksella onkaan siinä tärkeimmässä asiassa, minkä tulisi muodostua lujimmaksi siteeksi välillemme — myötätunnossa langenneita, syyllisiä, kärsiviä sieluja kohtaan, jotka ovat kuolleet rikoksiinsa ja synteihinsä! Epäinhimillisyys toisia kohtaan on suurin syntimme. Monet luulevat edustavansa Jumalan oikeudenmukaisuutta vaikka epäonnistuvat täysin hänen lempeytensä ja rakkautensa osoittamisessa. Usein ne, joita he kohtelevat tylästi ja ankarasti, ovat kiusauksen paineen alaisia. Saatana kamppailee näiden sielujen kanssa, ja kovat, töykeät sanat masentavat heidät ja saavat heidät lankeamaan kiusaajan voiman vaikutuksesta.

Ihmisiä on käsiteltävä hellävaraisesti. Vain hän, joka tuntee sydämen, osaa johtaa ihmiset parannukseen. Vain hänen viisautensa avulla voimme saavuttaa eksyneet. Voit seisoa selkä suorana ja ajatella olevasi pyhempi kuin muut, mutta vaikka todistelusi olisi miten

terävää tahansa ja sanasi miten tosia hyvänsä, ne eivät kosketa sydämiä. Sanoissa ja teoissa ilmenevä Kristuksen rakkaus sen sijaan saavuttaa sielun silloinkin, kun käskyjen ja väitteiden toistaminen ei saa mitään aikaan.

Me tarvitsemme enemmän Kristuksen kaltaista myötätuntoa; ei vain myötätuntoa niitä kohtaan, jotka meistä näyttävät moitteettomilta, vaan onnettomia, kärsiviä ja taistelevia sieluja kohtaan, joiden näemme usein lankeavan, tekevän syntiä ja katuvan, joutuvan kiusaukseen ja masentuvan. Meidän on mentävä lähimmäistemme luo säälien heidän heikkouksiaan kuten armollinen Ylimmäinen pappimme.

Juuri laitapuolen kulkijoita, publikaaneja, syntisiä ja ihmiskunnan hylkiöitä Kristus kutsui ja veti luokseen laupeudellaan. Ainoa ryhmä, jota hän ei koskaan hyväksynyt, koostui niistä, jotka omahyväisesti eristäytyivät muista ja halveksivat toisia.

”Mene teille ja aitovierille”, kehottaa Kristus meitä, ”ja pakota heitä tulemaan sisälle, että minun taloni täyttyisi.” Tämän käskyn mukaisesti meidän on mentävä niiden pakanoiden luo, jotka ovat lähellämme, ja niiden, jotka ovat kaukana. ”Publikaanien ja porttojen” on kuultava Vapahtajan kutsu. Hänen sanansaattajiensa ystävällisyys ja kärsivällisyys antavat kutsulle vastustamattoman voiman, joka nostaa ihmiset synnin syvyyksistä.

Kristilliset tavoitteet vaativat meitä toimimaan määrätietoisesti, kiinnostuneesti ja yhä sitkeämmin niiden ihmisten hyväksi, jotka saatana pyrkii tuhoamaan. Mikään ei saa estää meitä työskentelemästä innokkaasti ja hellittämättömästi eksyneiden pelastamiseksi.

Huomaa, miten kaikkialla Jumalan sanassa esitetään kiireellinen kutsu, harras vetoamus miehille ja naisille tulla Kristuksen luo. Meidän on tartuttava jokaiseen tilaisuuteen, niin yksityiseen kuin julkiseenkin. Meidän on esitettävä kaikki todisteet ja vedottava jokaiseen asiaan, jolla on ikuisuusarvoa vetääksemme ihmiset Vapahtajan luo. Kaikin voimin meidän on kehotettava heitä katsomaan Jeesukseen ja ottamaan vastaan hänen uhrautuva, kieltäymysten täyttämä elämänsä. Meidän on osoitettava, että odotamme heidän ilahduttavan Kristusta käyttämällä kaikkia hänen lahjojaan hänen nimensä kunniaksi.

[128]

Toivossa pelastetut

[129] ”Sillä toivossa me olemme pelastetut.” Room. 8: 24. Langenneet on saatava tuntemaan, että he voivat vielä muuttua. Kristus arvosti ihmisiä osoittamalla heille luottamusta ja herätti näin heidän kunniantuntonsa. Kaikkein syvimmällekkin langenneita hän kohteli kunnioittavasti. Kristus kärsi jatkuvasti siitä, että joutui kohtaamaan vihamielisyyttä, turmelusta ja epäpuhtautta, mutta milloinkaan hän ei sanallakaan osoittanut, että hänen tunteitaan tai hienostunutta makuaan oli loukattu. Ihmisten huonoihin tapoihin, vahvoihin ennakkoluuloihin ja hillittömiin intohimoihin hän suhtautui aina säälivän hellästi. Kun osallistumme hänen Hengestään, tulemme pitämään kaikkia ihmisiä veljinä, joilla on samoja kiusauksia ja koettelemuksia kuin meilläkin. Hekin lankeavat usein ja ponnistelevat noustakseen jälleen, kamppailevat vaikeuksien ja masennuksen keskellä ja tarvitsevat myötätuntoa ja apua. Lähestymme heitä tavalla, joka ei aiheuta heissä masennusta eikä vastenmielisyyttä, vaan herättää toivoa. Kun heitä näin rohkaistaan, he voivat sanoa luottavasti: ”Älkää iloitko, minun viholliseni, minusta: jos minä olen langennut, niin minä nousen; jos istun pimeydessä, on Herra minun valkeuteni. — hän minun asiani toimittaa ja hankkii minulle oikeuden. Hän tuo minut valkeuteen, minä saan nähdä hänen vanhurskautensa.” Miika 7: 8, 9.

Jumala ”katselee kaikkia maan asukkaita,
hän, joka on luonut kaikkien heidän sydämensä.”

Ps. 33: 14, 15.

Hän kehottaa meitä suhteessamme kiusattuihin ja erehtyviin olemaan varuillamme, ettemme itse ”joutuisi kiusaukseen”. Gal. 6: 1. Kun tunnemme oman heikkoutemme, voimme sääliä muiden heikkouksia.

”Sillä kuka antaa sinulle etusijan? Ja mitä sinulla on, jota et ole lahjaksi saanut?” 1 Kor. 4: 7. ”Yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä.” Matt. 23: 8. ”Mutta sinä, minkätähden sinä tuomitset veljeäsi? Taikka sinä toinen, minkätähden sinä halveksit veljeäsi?” Room. 14: 10. ”Älkäämme siis enää toisiamme tuomitko, vaan päättäkää pikemmin olla panematta veljenne eteen loukkauskiveä tai langetusta.” Room. 14: 13.

Virheistä huomauttaminen

Tuntuu aina nöyryyttävältä, kun joku huomauttaa virheistämme. Kenenkään ei tulisi tehdä kokemusta vielä katkerammaksi tarpeettomalla moittimisella. Ketään ei ole milloinkaan palautettu oikealle tielle moitteilla, vaan päinvastoin ne ovat karkottaneet monet pois ja saaneet heidät kovettamaan sydämensä omantunnon äänelle. Lempä asenne ja ystävällinen, myötätuntoinen käytös sen sijaan voi pelastaa eksyneen ja peittää syntien paljouden.

[130]

Apostoli Paavali piti tarpeellisena nuhdella synnistä, mutta hän yritti aina osoittaa olevansa hairahtuneiden ystävä! Kuinka huolellisesti hän perustelikaan menettelyänsä! Hän sai heidät ymmärtämään, että tuskan tuottaminen muille aiheutti tuskaa hänelle itselleen. Hän osoitti luottamusta ja myötätuntoa niitä kohtaan, jotka kamppailivat saavuttaakseen voiton.

”Sillä suuressa sydämen ahdistuksessa ja hädässä minä kirjoitin teille monin kyynelin”, hän sanoi, ”en sitä varten, että te murheellisiksi tulisitte, vaan että tuntisitte sen erinomaisen rakkauden, joka minulla on teihin.” 2 Kor. 2:4. ”Sillä vaikka murehutinkin teitä kirjeelläni, en sitä kadu, ja jos kadunkin — — nyt iloitsen, en siitä, että tulitte murheellisiksi, vaan siitä, että murheenne oli teille parannukseksi — —. Sillä katsokaa, kuinka suurta intoa juuri tuo Jumalan mielen mukainen murehtimisenne on saanut teissä aikaan, mitä puolustautumista, mitä paheksumista, mitä pelkoa, ikävöimistä, kiihvautta, mitä kurittamista! Olette kaikin tavoin osoittaneet olevanne puhtaat tässä asiassa. — — Sentähden me olemme nyt lohdutetut.” 2 Kor. 7: 8-13.

”Minä iloitsen, että kaikessa voin olla teistä turvallisella mielellä.” 2 Kor. 7:16. ”Minä kiitän Jumalaani, niin usein kuin teitä muistan, aina kaikissa rukouksissani ilolla rukoillen teidän kaikkien puolesta, kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumiin ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka, varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. Ja oikein onkin, että minä näin ajattelen teitä kaikkia, koska te olette minun sydämessäni.” Fil. 1: 3-7. ”Sentähden, rakkaat ja ikävöidyt veljeni, te minun iloni ja kruununni, seisokaa näin Herrassa lujina, rakkaat!” Fil. 4: 1. ”Sillä nyt me elämme, jos te seisotte lujina Herrassa.” 1 Tess. 3: 8.

[131]

Paavali kirjoitti näille veljille kuin ”pyhille Kristuksessa Jeesuksessa”, mutta hän ei kirjoittanut sellaisille, jotka olivat luonteeltaan täydellisiä. Hän kirjoitti miehille ja naisille, jotka taistelivat kiusauksia vastaan ja olivat vaarassa langeta. Hän kiinnitti heidän huomionsa rauhan Jumalaan, ”joka on kuolleista nostanut — meidän Herramme Jeesuksen”. Hän vakuutti heille, että ”iankaikkisen liiton veren kautta” Jumala tekisi heidät ”kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta”. Hebr. 13: 20, 21.

Kun lähimmäisesi tulee tietoiseksi erehdyksestään, varo tuhoamasta hänen itsekunnioitustaan. Älä masenna häntä osoittamalla välinpitämättömyyttä tai epäluuloisuutta. Älä sano: ”En luota häneen ennen kuin näen, tuleeko hän kestäväksi.” Usein juuri tällainen epäluottamus saa kiusatun kompastumaan.

Meidän on pyrittävä ymmärtämään muiden heikkouksia. Me tiedämme kovin vähän niiden ihmisten koettelemuksista, jotka ovat olleet pimeyden kahleissa ja joilta puuttuu lujuuutta ja siveellistä voimaa. Ihminen, joka kärsii omantunnon tuskista on kaikkein sääliävimmissä tilassa. Hän on kuin huumaantunut, horjuva ja maahan vaipuva raukka. Hän ei näe mitään selvästi. Mieli on sumentunut eikä hän tiedä mihin ryhtyä. Moni ihmisparka on väärinymmärretty, väheksyty, täynnä ahdistusta ja tuskaa — eksynyt, harhaileva lammas. Hän ei löydä Jumalaa, ja kuitenkin hän kaipaa suunnattomasti anteeksiantoa ja rauhaa.

Sanallakaan et saa lisätä uupuneen tuskaa! Synnilliseen elämään väsynyt ihminen, joka ei tiedä mistä saisi avun, on vietävä säälivän Vapahtajan luo. Tartu hänen käteensä, lausu hänelle rohkaisun ja toivon sanoja. Auta häntä tarttumaan Vapahtajan käteen.

[132] Menetämme liian helposti toivomme niiden ihmisten suhteen, jotka eivät heti vastaa ponnistuksiimme. Emme milloinkaan saisi lakata työskentelemästä jonkun sielun hyväksi, niin kauan kuin näkyvässä on pieninkin toivon pilkahdus. Arvokkaat sielut tulivat uhrautuvalla Lunastajallemme liian kalliiksi, jotta voisimme muitta mutkitta jättää heidät kiusaajan valtaan.

Meidän on asetettava itsemme kiusattujen asemaan. Ottakaamme huomioon perinnöllisyyden, huonojen toverien ja ympäristön sekä huonojen tapojen vaikutus. Voimmeko ihmetellä, jos monet tur-

meltuvat sellaisissa olosuhteissa? Voimmeko ihmetellä, jos he ovat hitaat vastaamaan heidän hyväkseen tekemiimme ponnistuksiin?

Usein ne, jotka vaikuttavat karkeilta ja vähemmän lupaavilta, osoittautuvat evankeliumin uskollisimmiksi kannattajiksi ja esitais-telijoiksi, kun heidät ensin voitetaan sen puolelle. He eivät ole täysin turmeltuneita. Kovan ulkokuoren alla on hyviä ominaisuuksia, jotka voidaan herättää eloon. Ilman auttavaa kättä monikaan ei toipuisi, mutta kärsivällisellä, hellittämättömällä yrityksellä heidät voidaan nostaa. Tällaiset ihmiset tarvitsevat lempeitä sanoja, ystävällistä huomiota ja kouriintuntuvaa apua. He tarvitsevat neuvoja, jotka eivät tukahduta sielussa kytevää rohkeuden kipinää. Muistakoot heidän kanssaan kosketuksiin joutuvat työntekijät tämän.

Joskus kohtaamme ihmisiä, jotka ovat eläneet alennustilassa niin kauan, etteivät he enää tässä elämässä voi saavuttaa tasoa, joka suotuisammassa oloissa olisi ollut mahdollinen. Mutta vanhurskauden auringon säteet voivat valaista myös tällaisen sielun. Heidän etuoikeutensa on elää Jumalan yhteydessä. Istuta heidän mieleensä kohottavia, jalostavia ajatuksia. Anna oman elämäsi todistaa heille, mikä ero on paheen ja puhtauden, pimeyden ja valon välillä. Osoita esimerkilläsi, mitä merkitsee olla kristitty. Kristus pystyy nostamaan syntisimmätkin ihmiset ja tekemään heidät Jumalan lapsiksi, jotka yhdessä hänen kanssaan osallistuvat katoamattomasta perinnöstä.

Jumalan armo voi ihmeellisellä tavalla auttaa monia elämään hyödyllistä elämää. Halveksittuina ja hylättyinä he ovat masentuneet täysin ja saattavat vaikuttaa hitailta ja tylsiltä. Tylsyys, joka saa heidän auttamisensa näyttämään niin toivottomalta haihtuu Pyhän Hengen vaikutuksesta. Välinpitämätön, samea mieli kirkastuu. Synnin orja vapautuu. Paheet häviävät ja tietämättömyyden valta murtuu. Rakkauden kautta vaikuttava usko puhdistaa sydämen ja valaisee mielen.

[133]

Luku 11—Raittiuteen opettaminen

Jokainen oikea terveysuudistus auttaa ihmistä elämään uutta, jalompaa elämää, ja siksi sillä on oma paikkansa evankelioimistystöissä. Erityisesti raittiustyö tarvitsee kristittyjen työntekijöiden tukea. Heidän on kiinnitettävä ihmisten huomio tähän työhön ja tehtävä siitä päivänpolttava asia. Heidän tulisi kaikkialla opettaa ihmisille todellisen raittiuden periaatteita ja kehottaa heitä allekirjoittamaan raittiuslupaus. Vakavia ponnistuksia on tehtävä niiden hyväksi, jotka ovat huonojen tottumusten orjia.

Kaikkialla on tehtävä työtä niiden hyväksi, jotka ovat sortuneet juoppouteen. Seurakunnissa, uskonnollisissa laitoksissa ja kristinuskoa tunnustavissa kodeissa monet nuoret valitsevat turmioon johtavan tien. Hillittömällä elintavoillaan he aiheuttavat itselleen sairautta, ja saadakseen rahaa synnillisiin nautintoihin he sortuvat epärehellisyyteen. Terveys ja luonne turmeltuvat. Erossa Jumalasta ja yhteiskunnan hylkiöinä nämä ihmisparat luulevat olevansa ilman toivoa sekä tämän että tulevan elämän suhteen. Vanhempien sydän murtuu. Ihmiset pitävät näitä erehtyviä toivottomina, mutta Jumala ei. Hän on perillä oloista, jotka ovat tehneet heistä sellaisia kuin he ovat, ja hän katsoo heitä säälien. Nämä ihmiset tarvitsevat apua. Älä milloinkaan anna heille aiheutta sanoa: ”Kukaan ei välitä sielustani.”

[135] Juoppouden uhreja on kaikissa yhteiskuntaluokissa ja ammatteluokissa. Korkeassa asemassa olevat älykkäät, erittäin lahjakkaat miehet ovat antautuneet nautintojen valtaan eivätkä enää pysty vastustamaan kiusausta. Eräät niistä, joilla kerran oli omaisuutta, ovat nyt ilman kotia ja ystäviä, ovat kärsiviä kurjia, sairaita ja rappiolla. He ovat menettäneet itsehallintansa. Ellei heille ojenneta auttavaa kättä, he tulevat vajoamaan yhä syvemmälle. Näissä tapauksissa nautinnonhalu on paitsi moraalinen synty myös ruumiillinen sairaus.

Auttaessamme juoppoja meidän on ensin kiinnitettävä huomiota heidän ruumiilliseen tilaansa, kuten Kristus niin usein teki. He tarvitsevat terveellistä ruokaa ja juomaa, jossa ei ole kiihottavia aineita. He tarvitsevat puhtaita vaatteita ja peseytymismahdollisuudet.

Heidät on ohjattava huolehtivaan, kohottavaan kristilliseen ilmapiiriin. Jokaiseen kaupunkiin tulisi perustaa paikka, jossa huonojen tottumusten orjat voisivat vapautua kahleistaan. Monet pitävät väkijuomia ainoana lohtunaan vaikeuksissa, mutta tilanne muuttuu, kun kristityiksi tunnustautuvat hylkäävät papin ja leeviläisen esimerkin ja alkavat toimia kuin laupias samarialainen.

Juoppouden uhrit eivät ole terveitä. He ovat ihmisiä, jotka sillä hetkellä ovat demonin vallassa. Ole kärsivällinen ja pitkämielinen. Älä ajattele heidän epämiellyttävää, luotaantyöntävää ulkoasuaan. Ajattele sitä arvokasta elämää, jonka lunastaakseen Kristus kuoli. Kun juoppo oivaltaa rappiotilansa, tee kaikkesi osoittaaksesi, että olet hänen ystävänsä. Älä lausu ainoatakaan moittivaa tai arvostelevaa sanaa. Älä teoin tai katsein ilmaise inhoa tai vastenmielisyyttä. Todennäköisesti sieluparka kiroaa itseään. Auta häntä nousemaan. Puhu sanoja, jotka lujittavat uskoa. Pyri vahvistamaan hänen luonteensa hyviä piirteitä. Opetä häntä pyrkimään ylöspäin. Näytä, että hän pystyy elämällään voittamaan lähimmäistensä kunnioituksen. Auta häntä arvostamaan Jumalalta saamiaan kykyjä, joiden kehittämisen hän on lyönyt laimin.

Vaikka tahto on turmeltunut ja heikentynyt, hänellä on toivoa Kristuksessa, joka tahtoo herättää hänen sydämessään jalompia vaikuttimia ja pyhempitä toiveita. Rohkaise häntä tarttumaan toivoon, joka annetaan hänelle evankeliumissa. Avaa tuolle kiusatulle, taistelevalle ihmiselle Raamattu ja lue hänelle yhä uudelleen Jumalan lupauksia. Ne ovat hänelle kuin elämän puun lehtiä. Jatka kärsivällisesti ponnistuksiasi, kunnes vapiseva käsi tarttuu kiitollisena ja iloiten lunastuksen toivoon Kristuksessa.

[136]

Sinun on pidettävä kiinni niistä, joita haluat auttaa, muuten et milloinkaan saavuta voittoa. He kohtaavat jatkuvasti kiusauksia. Yhä uudelleen he ovat joutumaisillaan juomahimon valtaan, yhä uudelleen he saattavat langeta, mutta älä tämän vuoksi lakkaa yrittämästä.

He ovat päättäneet yrittää elää Kristukselle, mutta heidän tahdonvoimansa on heikentynyt. Sielunhoitajien on tilivelvollisuutensa tuntien valvottava heitä. He ovat menettäneet ihmisarvonsa, ja se heidän on saatava takaisin. Monet joutuvat vastustamaan voimakkaita perinnöllisiä taipumuksia pahaan. Luonnottomat himot ja hillitön aistillisuus ovat heidän synnynnäisiä ominaisuuksiaan. Niiden suhteen heidän on oltava varuillaan. Sisältä ja ulkoa tuleva

paha taistelee ylivallasta. Ihmiset, jotka eivät ole kokeneet samaa, eivät tunne himon valtavaa voimaa eivätkä niitä ankaria taistelujia, joita nautinnonhalun vallassa oleva ihminen joutuu käymään pyrkinessään elämään kaikin puolin raitista elämää. Taistelua käydään lakkaamatta.

Monilta, jotka ovat tulleet Kristuksen luo, puuttuu moraalista rohkeutta jatkaa taistelua haluja ja himoja vastaan. Työntekijä ei kuitenkaan saa masentua tämän vuoksi. Eivätkö muka muut kuin syvimmästä rappiosta pelastetut lankea uudelleen?

Muista, ettet työskentele yksin. Palvelevat enkelit auttavat jokaista uskollista Jumalan poikaa ja tytärtä. Ja Kristus on se, joka uudistaa. Suuri Lääkäri itse seisoo uskollisten työntekijöidensä rinnalla ja sanoo katuvalle sielulle: ”Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.” Mark. 2: 5.

[137] Monet hyljeksityt ihmiset tarttuvat evankeliumissa tarjottuun toivoon ja astuvat taivaan valtakuntaan. Toiset, joille annettiin suuret mahdollisuudet ja suuri valo, eivät hyödyntäneet lahjojaan ja heidät jätetään ulos pimeyteen.

Oma apu välttämätön

Paheiden orjat on saatava tajuamaan, että heidän on itse autettava itseään. Muut voivat tehdä kaikkensa heidän hyväkseen: Jumala voi antaa heille runsaasti armoaan, Kristus voi rukoilla heidän puolestaan, enkelit antavat heille apuaan, mutta se on kaikki turhaa, jos he eivät itse herää taistelemaan oman asiansa puolesta.

Daavidin viimeiset sanat nuorelle Salomolle, joka pian saisi Israelin kruunun, olivat: ”Ole luja ja ole mies.” 1 Kun. 2:2. Jokaiselle ihmislapselle, katoamattoman kruunun tavoittelijalle, lausutaan samat innostavat sanat: ”Ole luja ja ole mies.”

Nautinnonhaluisia on autettava näkemään ja tuntemaan, että suuri moraalinen uudistus on tarpeen, mikäli he haluavat olla miehiä. Jumala pyytää heitä heräämään ja voittamaan Kristuksen voimassa takaisin Jumalalta saadun ihmisarvonsa, jonka he ovat uhranneet synnillisissä nautinnoissa.

Tuntiessaan kiusauksen kammottavan voiman, himon hehkun, joka johtaa nautinnonhalun tyydyttämiseen, moni huudahtaa epätoivoisesti: ”En pysty vastustamaan pahaa!” Kerro hänelle, että hän voi

ja että hänen tulee vastustaa. Ehkä hän on langennut yhä uudelleen, mutta näin ei tarvitse jatkua. Hänen moraalinen voimansa on heikko, synnillisen elämän tapojen hallitseminen. Hänen lupauksensa ja päätöksensä ovat kuin hiekkaköysiä. Tietoisuus rikotuista päätöksistä ja raittiuslupauksista heikentää hänen luottamustaan omaan vilpittömyyteensä ja saa hänet tuntemaan, ettei Jumala voi hyväksyä häntä eikä auttaa häntä hänen ponnistuksissaan. Mutta hänen ei tarvitse vajota epätoivoon.

Niiden, jotka panevat luottamuksensa Kristukseen, ei tule olla perinnöllisten tai hankittujen tottumusten tai taipumusten orjuuttamia. Sen sijaan että olisivat turmeltuneen luontonsa orjia, heidän on hallittava jokaista halua ja intohimoa. Jumala ei ole jättänyt meitä taistelemaan pahaan vastaan oman rajallisen voimamme varassa. Olivatpa perityt tai hankitut taipumuksemme pahaan millaiset hyvänsä, voimme saavuttaa voiton sen voiman turvin, jonka hän on valmis antamaan.

[138]

Tahdonvoima

Kiusauksissa olevan tulee ymmärtää tahdon todellinen merkitys. Se on ihmisluonnon hallitseva voima — kyky tehdä päätöksiä, valintoja. Kaikki riippuu tahdon oikeasta käytöstä. Halu hyvyyteen ja puhtauteen on itsessään kiitettävää, mutta jos kaikki jää siihen, ei se hyödytä mitään. Monet joutuvat perikatoon, vaikka koko ajan toivovatkin voittavansa pahat taipumuksensa. He eivät jätä tahtoaan Jumalalle. He eivät valitse palvella häntä.

Jumala on antanut meille kyvyn valita; sen käyttö riippuu itsestämme. Me emme voi muuttaa sydäntämme, hallita ajatuksiamme, mielihoiteitamme, tunteitamme. Me emme voi tehdä itseämme puhtaiksi, sopiviksi Jumalan palvelukseen. Mutta me voimme valita palvella Jumalaa, me voimme antaa hänelle tahtomme. Silloin hän vaikuttaa meissä sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. Näin koko luontomme tulee Kristuksen valvontaan.

Tahdon oikea käyttö voi muuttaa koko elämän. Luovuttamalla tahtomme Kristukselle pääsemme osallisiksi jumalallisesta voimasta. Saamme voimaa ylhäältä pysyäksemme lujina. Puhdas ja pyhä elämä, voitto haluista ja himoista, on mahdollinen jokaiselle, joka

liittää heikon, horjuvan inhimillisen tahtonsa Jumalan kaikkivaltiaaseen, horjumattomaan tahtoon.

[139] Nautinnonhalun voimaa vastaan taistelevia on neuvottava terveellisen elämän periaatteissa. Heille on näytettävä, että terveyden lakien rikkominen luo perustan alkoholinkäytölle, koska se aiheuttaa ruumiiseen sairaalloisen tilan ja herättää luonnottomia himoja. Vain noudattamalla terveysperiaatteita he voivat toivoa vapautuvansa luonnottomien piristeiden himosta. Päihteiden käyttäjät ovat riippuvaisia jumalallisesta voimasta vapautuakseen nautinnonhalun kahleista, silti heidän on toimittava Jumalan kanssa yhteistyössä noudattamalla hänen lakejaan, sekä moraalisia että luonnonlakeja.

Uutta, raitista elämää yrittäville tulisi tarjota työtä. Työkykyisiä ihmisiä ei saa opettaa odottamaan, että he voivat saada ruoan, vaatteet ja asunnon ilmaiseksi. Heidän itsensä ja myös muiden vuoksi olisi keksittävä tapa, jolla he voisivat korvata saamansa avun. Kannusta heitä kaikin tavoin tulemaan toimeen omillaan. Tämä lujittaa itsekunnioitusta ja edistää riippumattomuutta. Lisäksi hyödyllinen henkinen ja ruumiillinen työ on tarpeen suojaamaan kiusauksilta.

Pettymyksiä ja vaaroja

Langenneiden hyväksi työskentelevät tulevat pettymään moniin, jotka lupaavat aloittaa uuden elämän. Monissa tapahtuu vain pintapuolinen muutos. He ovat hetkellisten mielijohteiden vallassa, ja jonkin aikaa vaikuttaa siltä, että he ovat muuttuneet; todellista sydämen muutosta ei kuitenkaan ole tapahtunut. He ovat yhtä itserakkaita kuin ennenkin, tuntevat samaa vetoa järjettömiin huvituksiin ja itsekäisiin nautintoihin. Heillä ei ole aavistustakaan siitä, mitä luonteen kehittäminen merkitsee, eikä heihin voi luottaa niin kuin periaatteen miehiin. He ovat turmelleet henkiset ja hengelliset voimansa tyydyttämällä halujaan ja himojaan, ja se tekee heidät heikoiksi. He ovat epävakaita ja ailahtelevia, aistillisuuteen taipuvia. Tällaiset ihmiset ovat usein vaaraksi muille. Koska heitä pidetään parannuksen tehneinä miehinä ja naisina, heille uskotaan vastuullisia tehtäviä, joissa he vaikutuksellaan turmelevat viattomia.

Nekin, jotka vilpittömästi haluavat aloittaa uuden elämän, ovat vaarassa langeta. Heitä on kohdeltava erittäin viisaasti ja lempeästi. Ihmisten taipumus imarrella ja kehua niitä, jotka on pelastettu rap-

pion kuilusta, koituu joskus näiden tuhoksi. Tapa kehottaa miehiä ja naisia kertomaan julkisesti elämästään synnissä on erittäin vaarallinen sekä puhujalle että kuulijoille. Synnillisen elämän yksityiskohtiin syventyminen vaikuttaa turmelevasti mieleen ja sieluun. Sitä paitsi pelastuneiden saama julkisuus vaikuttaa heihin haitallisesti. Monet alkavat ajatella, että synnillinen elämä on tuonut heille eräänlaista kunniaa. Heidän itseluottamustaan ja rakkauttaan maineeseen ruokitaan, ja se osoittautuu kohtalokkaaksi sielulle. He voivat kestää ainoastaan epäilemällä itseään ja turvautumalla Kristuksen armoon.

Kaikkia todella kääntyneitä tulisi rohkaista työskentelemään muiden hyväksi. Älköön kukaan torjuko luotaan sielua, joka siirtyy saatanan palveluksesta Kristuksen palvelukseen. Kun ihmisestä näkyy, että Jumalan Henki vaikuttaa hänessä, rohkaise häntä kaikin tavoin astumaan Herran palvelukseen. ”Ja armahtakaa toisia, niitä, jotka epäilevät.” Juuda 22. Ne, jotka ovat täynnä Jumalan viisautta, löytävät kyllä apua tarvitsevia ihmisiä, sellaisia, jotka ovat vilpittömästi katuneet mutta jotka ilman rohkaisua tuskin uskaltaisivat tarttua toivoon. Herra tekee palvelijoidensa sydämenasiaksi näiden vapisevien, katuvien ihmisten lausumisen tervetulleiksi keskuuteensa. Olivatpa heidän helmasyntinsä olleet millaisia tahansa ja olivatpa he langenneet miten syvälle hyvänsä, Kristus ottaa heidät vastaan, kun he katuen tulevat hänen luokseen. Anna heidän silloin tehdä jotain hänen hyväkseen. Jos he haluavat toimia nostaakseen muita samasta kadotuksen kuilusta, josta heidät pelastettiin, anna heille siihen mahdollisuus. Pane heidät työskentelemään yhdessä kokoneiden kristittyjen kanssa, niin että heidän hengellinen voimansa kasvaisi. Täytä heidän sydämensä ja kätensä Mestarin hyväksi tehtävällä työllä.

Kun valo syttyy sielussa, saattavat kaikkein syvimmälle langenneet ihmiset ryhtyä menestyksekkääseen työhön samanlaisten syntisten hyväksi, jollaisia he itse ennen olivat. Luottamalla Kristukseen jotkut nousevat tärkeisiin asemiin, ja heille voidaan antaa vastuullisia tehtäviä sieluja pelastavassa työssä. He ovat selvillä omista heikkouksistaan ja ymmärtävät luonteensa turmeltuneisuuden. He tuntevat synnin vallan ja pahojen tapojen voiman. He tietävät, etteivät he voi voittaa ilman Kristuksen apua. Siksi he huutavat jatkuvasti: ”Sinun käsiisi jätän avuttoman sieluni.”

[140]

[141]

Nämä ihmiset voivat auttaa muita. Kiusaukset ja koettelemukset läpikäynyt henkilö, jonka toivo oli melkein sammunut mutta joka pelastui kuullessaan rakkauden sanoman, tuntee sielujen pelastamistaidon. Se, jonka sydämen täyttää rakkaus Kristukseen, osaa kyllä etsiä kadonneita, koska Vapahtaja on etsinyt hänet ja tuonut takaisin lammastarhaan. Hän voi ohjata syntiset Jumalan Karitsan luo. Hän on jättänyt itsensä ehdoitta Jumalalle, ja hänet on hyväksytty Jumalan rakkaassa Pojassa. Apua anovaan heikkoon käteen on tartuttu. Näiden ihmisten avulla monet tuhlaajapojat palaavat Isän luo.

Jokaista sielua, joka kamppailee noustakseen synnillisestä elämästä puhtaaseen elämään, odottaa suuri voima siinä ainoassa ihmisille annetussa nimessä, ”jossa meidän pitäisi pelastuman”. Ap.t. 4: 12. ”Jos joku janoaa” levollista toivoa, vapautusta synnillisistä taipumuksista, ”niin tulkoon minun tyköni ja juokoon”, Kristus sanoo. Joh. 7: 37. Ainoa lääke paheeseen löytyy Kristuksen armosta ja voimasta.

Omassa voimassa tehdyt hyvät päätökset eivät auta vähääkään. Mitkään maailman lupaukset eivät voi murtaa vahingollisen tavan valtaa. Ihmiset eivät ryhdy elämään kaikin puolin raitista elämää ennen kuin jumalallinen armo on uudistanut heidän sydämensä. Emme voi varjella itseämme synniltä hetkenkään vertaa. Olemme joka hetki riippuvaisia Jumalasta.

Todellinen uudistus alkaa sielun puhdistamisesta. Työmme langenneiden hyväksi menestyy toden teolla vain jos Kristuksen armo uudistaa luonteen, ja sielun ja Jumalan välille syntyy elävä yhteys.

[142] Kristus eli täydellisessä kuuliaisuudessa Jumalan laille, ja siten hän oli esimerkkinä jokaiselle ihmiselle. Hänen voimassaan ja ohjauksessaan meidän on elettävä tässä maailmassa samalla tavalla kuin hän.

Toimiessamme langenneiden hyväksi meidän on juurrutettava heidän mieleensä ja sydämeensä Jumalan lain vaatimukset ja korostettava, miten välttämätöntä on olla uskollinen häntä kohtaan. Älä milloinkaan jätä osoittamatta, miten selvästi Jumalan palvelija eroaa sellaisesta ihmisestä, joka ei häntä palvele. Jumala on rakkaus, mutta hän ei voi antaa anteeksi tahallista piittaamattomuutta hänen käskyistään. Hänen säätämänsä lait ovat sellaisia, etteivät ihmiset voi välttää kapinallisuutensa seurauksia. Hän voi kunnioittaa vain niitä, jotka kunnioittavat häntä. Ihmisen käytös tässä maailmassa

ratkaisee hänen ikuisen kohtalonsa. Mitä hän on kylvänyt, sitä hänen on niitettävä. Synn ja seurauksen laki vaikuttaa.

Jumalan vaatimuksia ei tyydytä mikään vähempi kuin täydellinen kuuliaisuus. Eivätkä hänen säädöksensä ole mitenkään epämääräisiä. Hän ei ole määrännyt mitään, mikä ei ole tarpeen ihmisen saattamiseksi sopusointuun hänen kanssaan. Meidän on kiinnitettävä syntisten huomio siihen ihanteeseen, jonka Jumala on luonteelle asettanut. Meidän on johdettava heidät Kristuksen luo, sillä vain hänen armonsa avulla tämä ihanne voidaan saavuttaa.

Vapahtaja osallistui ihmiskunnan heikkoudesta ja eli synnittömän elämän, jotta ihmisten ei tarvitsisi pelätä, etteivät he ihmisluonteen heikkouden vuoksi voisi saavuttaa voittoa. Kristus tuli tekemään meidät ”jumalallisesta luonnosta osallisiksi”. Hänen elämänsä osoittaa, ettei ihminen Jumalan yhteydessä eläessään tee syntiä.

Vapahtaja voitti näyttääkseen ihmiselle, miten tämä voi voittaa. Kristus torjui kaikki saatanan kiusaukset Jumalan sanalla. Luottamalla Jumalan lupauksiin hän sai voiman totella Jumalan käskyjä, eikä kiusaaja päässyt voitolle. Jokaiseen kiusaukseen hän vastasi: ”Kirjoitettu on.” Meillekin Jumala on antanut sanansa vastustaksemme sen avulla pahaa. Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset kuuluvat meille, jotta me niiden kautta tulisimme ”jumalallisesta luonnosta osallisiksi” ja pelastuisimme ”siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee”. 2 Piet. 1: 4.

[143]

Varoita kiusauksissa olevaa tuijottamasta olosuhteita, omaa heikkoutta tai kiusauksen voimaa. Hänen tulee katsoa Jumalan sanan voimaan. Se kuuluu kokonaisuudessaan meille. Psalmista sanoo: ”Minä kätken sinun sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan.” ”Sinun huultesi sanassa minä pysyn ja kavahdan väkivaltaisen teitä.” Ps. 119: 11; 17:4.

Rohkaise ihmisiä. Vie heidät Jumalan eteen rukouksessa. Kiusaukseen langenneet tuntevat usein häpeää epäonnistumistensa vuoksi ja ajattelevat, ettei heidän kannata lähestyä Jumalaa. Mutta tämä ajatus on peräisin vihollisesta. Kun ihmiset ovat tehneet syntiä ja tuntevat itsensä arvottomiksi rukoilemaan, sano heille, että juuri silloin on aika rukoilla. He voivat olla häpeissään ja syvästi masentuneita, mutta kun he tunnustavat syntinsä, hän, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa ne anteeksi ja puhdistaa heidät kaikesta vääryydestä.

Sielu, joka tuntee oman mitättömyytensä ja luottaa täydellisesti Vapahtajan ansioihin, on näennäisesti aivan avuton. Todellisuudessa hän on vahvempi kuin kukaan muu. Rukoilemalla, tutkimalla Jumalan sanaa ja uskomalla hänen jatkuvaan läsnäoloonsa heikoinkin ihminen voi olla yhteydessä elävään Kristukseen, joka pitää häntä kädestä eikä milloinkaan irrota otettaan.

Jokainen, joka pysyy Kristuksessa, saa omistaa seuraavat kallisarvoiset sanat itselleen:

”Mutta minä panen toivoni Herraan,
 odotan pelastukseni Jumalaa:
 minun Jumalani on minua kuuleva.
 Älkää iloitko, minun viholliseni, minusta:
 jos minä olen langennut, niin minä nousen;
 jos istun pimeydessä, on Herra minun valkeuteni.”

[144] ”Hän armahtaa meitä jälleen,
 polkee maahan meidän pahat tekomme.
 Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen.”

Miika 7: 7, 8, 19
 Jumala on luvannut:

”Minä teen kuolevaiset harvinaisemmiksi (kalliimmiksi, engl. käännös) kuin puhdas kulta,
 ihmiset harvinaisemmiksi kuin Oofirin kulta.”

Jes. 13: 12

”Jäättekö makailemaan karjatarhojen vaiheille?
 Kyyhkysen siivet ovat hopealla silatut,
 sen sulat keltaisella kullalla!”

Ps. 68: 14

Ne, joille Kristus on antanut eniten anteeksi, rakastavat häntä eniten. Viimeisenä päivänä he tulevat seisomaan lähimpänä hänen valtaistuintaansa.

He ”näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsis-
sansa.”

Ilm. 22: 4

[145] **Luku 12—Työttömien ja kodittomien auttaminen**

On olemassa avarasydämiisiä miehiä ja naisia, jotka ovat huolissaan köyhien tilasta ja miettivät, miten heitä voitaisiin auttaa. Monet etsivät innokkaasti ratkaisua siihen, miten parantaa työttömien ja kodittomien elinoloja, miten auttaa heitä elämään Jumalan tahdon mukaista ihmisarvoista elämää. Mutta ei ole montakaan, ei edes valtiomiesten ja kasvattajien joukossa, jotka ovat selvillä yhteiskunnan nykytilan syistä. Hallitusohjasten pitäjät eivät kykene ratkaisemaan köyhyyden, työttömyyden ja kasvavan rikollisuuden ongelmia. Turhaan he yrittävät saada talouselämää vakaammalle pohjalle.

Jos ihmiset ottaisivat paremmin vaarin Jumalan sanan opetuksesta, he löytäisivät ratkaisun ongelmiin, jotka vaivaavat heitä. Vanhasta testamentista he voisivat oppia paljon työväenkysymykseen ja köyhien auttamiseen liittyvistä asioista.

Jumalan suunnitelma muinaista Israelia varten

Jumalan Israelille laatiman suunnitelman mukaan jokaisella perheellä oli koti maaseudulla ja riittävästi maata viljeltäväksi. Tämä tarjosi edellytykset ja kannustimen hyödylliseen, toimeliaaseen ja omavaraiseen elämään. Tätä suunnitelmaa eivät ihmiset ole pystyneet parantamaan. Nykyinen köyhyys ja kurjuus johtuu suurelta osin siitä, että maailma on luopunut tuosta suunnitelmasta.

[146] Kun Israel asettui Kanaaniin, maa jaettiin koko kansan kesken. Vain leeviläiset, pyhäkön palvelijat, jäivät osattomiksi tästä tasajaosta. Sukukunnat jaettiin perheisiin, ja kullekin perheelle annettiin perintöosa pääluvun mukaan.

Ja vaikka joku saattoikin tilapäisesti myydä omaisuutensa, hän ei voinut lopullisesti vaihtaa pois lastensa perintöosaa. Jos hän kykeni ostamaan maansa takaisin, hän saattoi tehdä sen milloin tahansa. Velat annettiin anteeksi joka seitsemäs vuosi, ja joka viidentenä-kymmenentenä eli riemuvuotena palautettiin kaikki maaomaisuus alkuperäisille omistajilleen.

”Älköön maata ainaiseksi myytäkö”, kuului Herran käsky, ”sillä maa on minun ja te olette muukalaisia ja vieraita minun luonani. Ja kaikessa siinä maassa, jonka te saatte perintömaaksenne, antakaa oikeus maan sukulunastamiseen. Jos veljesi köyhtyy ja myy perintömaatansa, niin hänen lähin sukulunastajansa tulkoon ja lunastakoon sen, mitä hänen veljensä on myynyt. Mutta jos — — hän itse voi hankkia niin paljon, kuin lunastukseen tarvitaan — — palatkoon perintömaallensa. Mutta jos hän ei voi hankkia niin paljon, kuin maksamiseen tarvitaan, niin jääköön se, mitä hän on myynyt, ostajan haltuun riemuvuoteen asti.” 3 Moos. 25: 23-28.

”Ja pyhittäkää viideskymmenesvuosi ja julistakaa vapautus maassa kaikille sen asukkaille. Se olkoon teille riemuvuosi; jokainen teistä saa silloin palata perintömaallensa ja sukunsa luo.” 3 Moos. 25: 10.

Tämä turvasi jokaisen perheen omaisuuden ja esti sekä ylettömän rikastumisen että köyhtymisen.

Ammattiopetus

Israelissa pidettiin ammattitaidon hankkimista velvollisuutena. Jokaisen isän piti opettaa pojilleen jokin hyödyllinen ammatti. Israelin huomattavimmat miehet koulutettiin käy- tännön ammattiin. Kodinhoitoon kuuluvien tehtävien tuntemista pidettiin välttämättömänä jokaiselle naiselle. Taloustöiden taitava suorittaminen oli kunniaksi korkeimmissakin yhteiskunnallisissa asemissa oleville naisille.

[147]

Erilaisia ammatteja opetettiin profeettojen kouluissa, ja monet oppilaat elättivät itsensä ruumiillisella työllä.

Anteliaisuus

Nämä järjestelyt eivät kuitenkaan kokonaan poistaneet köyhyyttä. Jumalan tarkoitus ei ollut, että köyhyys kokonaan häviäisi. Köyhyys on yksi hänen keinoistaan luonteen kehittämiseksi. Hän sanoo: ”Koska köyhiä ei koskaan puutu maasta, sen tähden minä käsken sinua näin: Avaa auliisti kätesi veljellesi, kurjalle ja köyhälle, joita sinun maassasi on.” 5 Moos. 15: 11.

”Jos sinun keskuudessasi on joku köyhä, joku veljesi jossakin porttiesi sisäpuolella siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, niin älä kovenna sydäntäsi äläkä sulje kättäsi köyhältä veljeltäsi, vaan avaa auliisti kätesi hänelle ja lainaa mielelläsi, mitä hän puutteessansa tarvitsee.” 5 Moos. 15: 7, 8.

”Jos veljesi sinun luonasi köyhtyy tai ei jaksa pysyä pystyssä, tue häntä samoin kuin muukalaista tai loista; hän eläköön luonasi.” 3 Moos. 25: 35.

”Kun te korjaatte eloa maastanne, niin älä leikkaa viljaa pelloltasi reunoja myöten.” ”Jos korjatessasi eloa pelloltasi unhotat pellolle lyhteen, älä palaa sitä hakemaan — —. Kun olet pudistanut öljypuustasi hedelmät, älä enää jäännöstä oksilta poimi — —. Kun olet korjannut sadon viinitarhastasi, älä enää jälkikorjuuta pidä; se jääköön muukalaiselle, orvolle ja leskelle.” 3 Moos. 19: 9; 5 Moos. 24: 19-21.

[148] Kenenkään ei tarvitse pelätä, että anteliaisuus köyhdyttäisi hänet. Kuuliaisuus Jumalan käskyille johtaa varmasti hyvinvointiin. ”Sillä lahjasi tähden on Herra, sinun Jumalasi, siunaava sinua kaikissa töissäsi, kaikessa, mihin ryhdyt.” ”Sinä lainaat monelle kansalle, mutta sinun ei tarvitse lainaa ottaa, ja sinä vallitset monia kansoja, mutta he eivät vallitse sinua.” 5 Moos. 15: 10, 6.

Liikeperiaatteet

Jumalan sana ei hyväksy toimintaa, joka rikastuttaa yhtä kansanluokkaa toista sortamalla ja riistämällä. Se opettaa meitä asettamaan itsemme kaikissa liiketoimissamme niiden asemaan, joiden kanssa olemme tekemisissä, ja ajattelemaan oman etumme lisäksi myös heidän etuaan. Se, joka pyrkii hyötymään toisen vastoinkäymisistä, heikkouksista tai taitamattomuudesta, rikkoo sekä Jumalan sanan periaatteita että käskyjä.

”Älä vääristä muukalaisen äläkä orvon oikeutta, äläkä ota lesken vaatteita pantiksi.” 5 Moos. 24:17. ”Jos lainaat jotakin lähimmäisesi, älä mene hänen taloonsa ottamaan panttia. Jää ulos, ja se mies, jolle lainasit, tuokoon pantin sinulle ulos. Ja jos hän on köyhä mies, niin älä mene maata, pitäen hänen panttiansa.” 5 Moos. 24:10-12. ”Jos sinä olet lähimmäiseltäsi ottanut pantiksi vaipan, anna se hänelle takaisin, ennenkuin aurinko laskee; sillä se on hänen ainoa

peitteensä — —. Missä hän muutoin makaisi? Ja jos hän huutaa minua avukseen, kuulen minä häntä, sillä minä olen laupias.” 2 Moos. 22: 26, 27. ”Jos myyt jotakin lähimmäisesellesi tai ostat jotakin lähimmäiseseltäsi, niin älkää tehkö vääryyttä toinen toisellenne.” 3 Moos. 25: 14.

”Älkää tehkö vääryyttä tuomitessanne älkääkä käyttäessänne pituus-, painotai astiamittaa.” ”Älä pidä kukkarossasi kahdenlaisia punnuksia, suurempia ja pienempiä. Älä pidä talossasi kahdenlaista eefa-mittaa, suurempaa ja pienempää.” ”Olkoon teillä oikea vaaka, oikeat punnukset, oikea eefa-mitta ja oikea hiin-mitta.” 3 Moos. 19: 35; 5 Moos. 25: 13,14; 3 Moos. 19: 36.

”Anna sille, joka sinulta anoo, äläkä käännä selkääsi sille, joka sinulta lainaa pyytää.” ”Jumalaton ottaa lainan eikä maksa, mutta vanhurskas on armahtavainen ja antelias.” Matt.5: 42; Ps. 37: 21. [149]

”Anna neuvo, käy välittämään, tee varjosi yön kaltaiseksi keskellä päivää, kätke karkoitettut, älä ilmaise pakenevia. Salli minun karkoitettujeni asua tykönäsi, ole — suojana hävittäjää vastaan.” Jes. 16: 3, 4.

Elämäntapa, jonka Jumala antoi Israelille, oli tarkoitettu opetuksiksi koko ihmiskunnalle. Jos näitä periaatteita noudatettaisiin nykyaikana, miten erilainen paikka maailma oli-sikaan!

Avarassa luonnossa on yhä riittävästi tilaa, jotta kaikki kärsivät ja köyhät saisivat kodin. Sen helmasta he voivat hankkia elantonsa. Maan syvyykseen on kätkeyty siunaksia jokaiselle, jolla on rohkeutta, halua ja kestävyyttä kerätä sen aarteita.

Maanviljely, työ, jonka Jumala antoi ihmisille Eedenissä, tarjoaa suurille joukoille mahdollisuudet itsensä elättämiseen.

”Turvaa Herraan ja tee sitä, mikä hyvä on,
asu maassa ja noudata totuutta;
silloin sinulla on ilo Herrassa,
ja hän antaa sinulle,
mitä sinun sydämesi halajaa.”

Ps. 37: 3, 4

Maalla voisivat työskennellä tuhannet ja kymmenet tuhannet sellaiset, jotka tungeksivat kaupungeissa odottaen tilaisuutta muutaman lantin ansaitsemiseksi. Usein näitä lantteja ei käytetä leipään, vaan

ne päätyvät väkijuomakauppiaan kassaan, ja vastikkeeksi saadaan ainetta, joka tuhoaa sielun ja ruumiin.

Monet pitävät työtä raadantana ja yrittävät ansaita elantonsa keinottelulla mieluummin kuin rehellisellä uurastuksella. Tällainen halu hankkia toimeentulonsa ilman työtä avaa oven lähes äärettömälle kurjuudelle, paheille ja rikoksille.

[150]

Kaupunkien slummit

Suurissa kaupungeissa on tuhansittain ihmisiä, jotka saavat osakseen vähemmän huolenpitoa kuin mykät luontokappaleet. Ajattele perheitä, jotka ovat ahtautuneet kurjiin vuokrataloihin ja synkkiin, kosteisiin, likaisiin kellareihin. Näissä kolkoissa paikoissa lapsia syntyy, kasvaa ja kuolee. He eivät näe pilkahdustakaan luonnon kauneudesta, jonka Jumala on luonut ilahduttaakseen aisteja ja kohottaakseen sielua. Resuisina ja nälkiintyneinä he elävät paheiden ja kurjuuden keskellä synnin ja turmeluksen muovatessa heidän luonnettaan. Lapset kuulevat Jumalan nimen vain herjauksissa. Rivoudet, kiroukset ja solvaukset täyttävät heidän korvansa. Viinahöyryjen ja tupakansavun vastenmielinen katku sekä moraalinen rappio turmelevat heidän mielensä. Näin suuret joukot oppivat rikollisiksi, sen yhteiskunnan vihollisiksi, joka on jättänyt heidät köyhyyteen ja kurjuuteen.

Kaikki slummien köyhät eivät kuulu tähän ryhmään. Sairaudet, vastoinikäymiset ja toisten kustannuksella elävien henkilöiden epärehellinen keinottelu ovat vieneet monia jumalaapelkääviä miehiä ja naisia syvälle köyhyyteen. Ammattikoulutuksen puute johtaa monet rehelliset ja hyvää tarkoittavat ihmiset köyhyyteen. Tietämättömyys tekee heidät kykenemättömiksi vastaamaan elämän haasteisiin. He ajautuvat kaupunkeihin eivätkä useinkaan onnistu löytämään työtä. Paheiden ympäröiminä he joutuvat voimakkaisiin kiusauksiin. Heidät sullotaan yhteen paheellisten ja turmeltuneiden olentojen kanssa, joihin heidät usein luetaan kuuluviksi, ja vain ankarat ponnistukset ja yliluonnollinen voima voivat estää heitä vajoamasta samalle tasolle. Monet pitävät kiinni ihmisarvostaan ja mieluummin kärsivät kuin tekevät syntiä. Erityisesti tämä ryhmä tarvitsee apua, myötätuntoa ja rohkaisua.

Jos kaupunkeihin ahtautuneet köyhät löytäisivät itselleen kodin maalta, he voisivat paitsi elättää itsensä myös osallistua heille nyt tuntemattomasta terveydestä ja onnesta. Kova työ, yksinkertainen ruoka, tarkka säästäväisyys, vieläpä vastoinkäymiset ja puutekin olisivat heidän osanaan. Mutta miten suuren siunauksen he saisivatkaan vaihtaessaan kaupungin viettelykset, sekasorron ja rikollisuuden, kurjuuden ja liian maaseudun hiljaisuuteen, rauhaan ja puhtauteen!

[151]

Monilla kaupungin asukkailla ei koskaan ole tilaisuutta kävellä vihreällä nurmella. Vuodesta toiseen he ovat katselleet likaisia pihvoja ja kapeita kujia, tiilimuureja ja katukiveystä, pölyn ja savun peittämää taivasta. Jos tällaiset ihmiset vietäisiin jollekin maanviljelyseudulle, keskelle vihreitä peltoja, metsiä, kukkuloita ja puroja, maaseudun puhtaaseen ilmaan, he varmaan luulisivat tulleensa taivaaseen.

Erossa ja riippumattomina ihmisistä ja maailman turmiollisista periaatteista, tavoista ja huvituksista he pääsisivät lähemmäksi luonnon sydäntä. Jumalan läsnäolo tuntuisi heistä todellisemmalta. Monet oppisivat luottamaan häneen. Luonnossa he kuulisivat hänen äänensä kertovan heille hänen rauhastaan ja rakkaudestaan, ja parantava, elähdyttävä voima pääsisi vaikuttamaan heidän mieleensä, sieluunsa ja ruumiiseensa.

Monet tarvitsevat apua, rohkaisua ja opetusta, ennen kuin heistä voi tulla uutteria ja omavaraisia. On lukemattomia köyhiä perheitä, joiden hyväksi ei voida tehdä parempaa lähetystyötä kuin auttaa heitä asettumaan maalle ja opettaa hankkimaan elantonsa maasta. Tällaisen avun ja opetuksen tarve ei rajoitu ainoastaan kaupunkeihin. Maaseudullakin, missä on kaikki mahdollisuudet parempaan elämään, asuu paljon köyhiä suuressa puutteessa. Kokonaiset yhdyskunnat ovat vailla ammattija terveystieteistä. Perheitä asuu niukasti kalustetuissa hökkeleissä, heillä on vähän vaatteita eikä lainkaan työkaluja ja kirjoja, ja heiltä puuttuvat kokonaan sekä sivistyksen suomat mukavuudet että mahdollisuudet niiden hankkimiseen. Raaistuneet mielet, heikot ja epämuodostuneet ruumiit kertovat huonojen perintötekijöiden ja väärin tapojen vaikutuksesta. Näiden ihmisten opettaminen on aloitettava alkeista. He ovat viettäneet velttoa, laiskaa ja turmeltunutta elämää; heille on opetettava paremmat elintavat.

[152]

Miten heidät saadaan ymmärtämään muutoksen välttämättömyys? Miten heidät saadaan omaksumaan korkeampia ihanteita? Miten heitä voidaan auttaa nousemaan? Mitä voidaan tehdä alueilla, joissa köyhyyttä vastaan on taisteltava joka askeleella? Epäilemättä työ on vaikeata. Tarvittavaa uudistusta ei milloinkaan saada aikaan, jos nämä ihmiset eivät saa apua ulkopuoliselta voimalta. Jumalan tarkoitus on, että myötätunnon ja avuliaisuuden siteet liittäisivät rikkaat ja köyhät läheisesti toisiinsa. Varakkaiden, lahjakkaiden ja kyvykkäiden on käytettävä lahjojaan siunaukseksi lähimmäisilleen.

Kristityt maanviljelijät voivat tehdä todellista lähetystyötä auttamalla köyhiä löytämään kodin maaseudulta ja opettamalla heitä viljelemään maata ja tekemään sen tuottavaksi. Opettakaa heitä käyttämään maanviljelykalustoa, viljelemään eri viljalajeja sekä istuttamaan ja hoitamaan hedelmäpuita.

Monet maanviljelijät eivät laiminlyöntiensä vuoksi saa riittävää satoa. Hedelmäpuista ei huolehdi kunnolla, sato korjataan väärään aikaan ja maanmuokkaus on huolimatonta. Huonosta menestykseltään he syyttävät hedelmätöntä maaperää. Usein lausutaan väärä todistus kun tuomitaan maaperä, joka tuottaisi runsaan sadon, jos sitä viljeltäisiin kunnolla. Rajoittunut ajattelu ja heikko suunnittelu, riittämättömät ponnistukset ja riittämätön paneutuminen parempien työmenetelmien tutkimiseen puhuvat selvästi uudistuksen välttämättömyyden puolesta.

Oikeat menetelmät tulee opettaa kaikille halukkaille. Jos joku ei halua kuulla sinun kertovan uudenaikaisista aatteista, käytä sanaton-ta opetusta. Viljele omaa maatasi. Lausu naapurillesi sana silloin kun voit, ja anna sadon puhua kaunopuheista kieltään oikeiden menetelmien puolesta. Näytä, mitä maasta voidaan saada, kun sitä viljellään oikein.

[153] Huomiota olisi kiinnitettävä erilaisten teollisuusyritysten perustamiseen, niin että köyhät perheet saisivat työtä. Puuseppien, seppien ja jokaisen, joka osaa jonkin hyödyllisen ammatin, tulisi tuntee velvollisuudekseen opettaa ja auttaa oppimattomia ja työttömiä.

Köyhien hyväksi tehtävässä työssä on runsaasti tilaa niin naisille kuin miehillekin. Taitavia keittäjiä, taloudenhoitajia, ompelijoita ja sairaanhoitajia — kaikkia tarvitaan. Köyhien kotien jäsenet on opetettava laittamaan ruokaa, ompelemaan ja korjaamaan omat vaatteensa, hoitamaan sairaita ja pitämään kunnolla huolta kodistaan.

Pojille ja tytöille on annettava perusteellinen koulutus johonkin hyödylliseen ammattiin tai toimeen.

Esimerkiksi muille

Tarvitaan lähetystyötä tekeviä perheitä, jotka asettuisivat asumaan syrjäisille seuduille. Maanviljelijöiden, liikemiesten, rakentajien ja muiden ammattimiesten tulisi mennä laiminlyödyille kentille kehittämään maanviljelyä, perustamaan teollisuutta, rakentamaan vaatimattomia koteja itselleen ja auttamaan naapureitaan.

Jumala on tehnyt syrjäiset ja karut seudut viehättäviksi asettamalla kolkon maiseman keskelle kauniita yksityiskohtia. Meitä kutsutaan samaan työhön. Erämaaseudutkin, joiden maisemat vaikuttavat luotaantyöntäviltä, voivat muuttua Jumalan puutarhan kaltaisiksi.

”Sinä päivänä kuurot kuulevat kirjan sanat,
ja sokeain silmät näkevät vapaina synkeästä pimeydestä.
Nöyrät saavat yhä uutta iloa Herrassa,
ja ihmisistä köyhimmätkin riemuitsevat Israelin Pyhästä.”

Jes. 29: 18, 19

Usein voimme parhaiten auttaa köyhiä antamalla heille opetusta jossain käytännön työssä. Yleensä työhön kouluttamattomat eivät ole tottuneet ahkeruuteen, kestävyYTEEN, säästäväisyyteen ja itsekieltämykseen. He eivät osaa hoitaa asioitaan. Usein huolellisuuden ja arvostelukyvyn puute saa aikaan sen, että he tuhlaavat varat, jotka huolellisesti ja taloudellisesti käytettyinä riittäisivät perheen kohutuullisen mukavaan ylläpitoon. ”Köyhän uudiskyntö antaa runsaan ruuan; mutta moni tuhoutuu, joka ei oikeudessa pysy.” Sanani. 13: 23.

[154]

Me voimme antaa köyhille ja siten vahingoittaa heitä, koska opetamme heidät riippuvaisiksi muista. Tällainen antaminen lisää itsekkyyttä ja avuttomuutta. Usein se johtaa laiskuuteen, tuhlailuun ja juopotteluun. Yhdelläkään ihmisellä, joka pystyy itse ansaitsemaan elantonsa, ei ole oikeutta elää toisten kustannuksella. Sananlaskussa ”Maailma on minulle elatuksen velkaa” on vääryyden, petoksen ja ryöstön maku. Maailma ei ole elatusta velkaa kenellekään, joka pystyy työllään elättämään itsensä.

Todellinen lähimmäisenrakkkaus auttaa ihmisiä auttamaan itseään. Jos joku tulee ovellemme ja pyytää ruokaa, emme saa lähettää häntä pois nälkäisenä; hänen köyhyytensä voi johtua onnettomuudesta. Mutta aito hyväntekeväisyys merkitsee enemmän kuin vain lahjoja. Se merkitsee vilpitöntä kiinnostusta toisten hyvinvoinnista. Meidän tulisi pyrkiä ymmärtämään köyhien ja ahdingossa olevien tarpeita ja antamaan heille sitä apua, joka hyödyttää heitä eniten. Huomion osoittaminen, ajan uhraaminen ja henkilökohtainen työ tulevat paljon kalliimmiksi kuin pelkät rahalahjoitukset. Mutta se onkin todellista lähimmäisenrakkautta.

[155] Ne, jotka opetetaan ansaitsemaan sen, minkä saavat, oppivat myös parhaiten käyttämään ansionsa. Ja oppiessaan omavaraisiksi he eivät ainoastaan tule omillaan toimeen vaan pystyvät myös auttamaan muita. Opeta elämän velvollisuuksien merkitys niille, jotka tuhlaavat mahdollisuuksiaan. Osoita heille, ettei Raamatun uskonto milloinkaan tee ihmisistä laiskureita. Kristus kannusti aina toimeleaisuuteen. ”Miksi te seisotte täällä kaiken päivää joutilaina?” hän sanoi laiskoille. ”Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa — — ; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.” Matt. 20: 6; Joh. 9: 4.

Kaikkien etuoikeus on osoittaa maailmalle kotielämällään, tavoillaan, tottumuksillaan ja järjestyksellään, miten evankeliumi vaikuttaa niihin, jotka ovat sille kuuliaisista. Kristus tuli maailmaan antaa meille esimerkin siitä, mitä meistä voi tulla. Hän odottaa seuraajiensa olevan tunnollisuuden esikuvia kaikilla elämänaloilla. Hän haluaa jumalallisen kosketuksen näkyvän ulkonaisissa asioissa.

Kotimme ja ympäristömme tulisi tarjota havainto-opetusta tiellä parannukseen, niin että ahkeruus, siisteys, hyvä maku ja hienostuneisuus syrjäyttäisivät laiskuuden, epäsiisteyden, karkeuden ja epäjärjestyksen. Elämämme ja esimerkkimme avulla voimme auttaa muita huomaamaan, mikä heidän luonteessaan tai ympäristössään on vastenmielistä. Osoittamalla kristillistä kohteliaisuutta voimme rohkaista heitä parannukseen. Kun olemme kiinnostuneita heistä, saamme tilaisuuden opettaa heitä käyttämään voimiaan parhaalla tavalla.

Toivoa ja rohkeutta

Emme voi tehdä mitään ilman rohkeutta ja kestävyyttä. Puhu toivon ja rohkaisun sanoja köyhille ja masentuneille. Osoita tarvittaessa kiinnostuksesi auttamalla heitä käytännön asioissa silloin, kun he joutuvat ahtaalle. Paremmassa asemassa olevien tulisi muistaa, että he itsekin yhä erehtyvät monissa asioissa ja että heistäkin tuntuu tuskalliselta, kun joku muistuttaa heitä heidän virheistään ja kertoo, minkälaisia heidän tulisi olla. Muista siksi, että ystävällisyys saa aikaan enemmän kuin arvostelu. Yrittäessäsi auttaa muita osoita, että toivot heidän saavuttavan korkeimman tason ja että olet valmis antamaan heille apua. Jos he epäonnistuvat joissakin asioissa, älä ole kärkeä tuomitsemaan heitä.

Yksinkertaisuus, itsekieltämys ja taloudellisuus, joita köyhien välttämättä olisi opittava, tuntuvat heistä usein vaikeilta ja vastenmielisiltä. Maailman esimerkki ja henki kiihottaa ja ruokkii jatkuvasti ylpeyttä, komeilunhalua, nautinnonhalua, tuhlaavaisuutta ja laiskuutta. Nämä huonot ominaisuudet johtavat tuhannet köyhyyteen ja estävät heitä nousemasta alennustilastaan ja kurjuudestaan. Kristittyjen tulee rohkaista köyhiä vastustamaan näitä vaikutuksia.

[156]

Jeesus tuli tähän maailmaan nöyryydessä. Hän oli alhaista syntyperää. Taivaan majesteetti, kunnian kuningas, koko enkelien sotajoukon komentaja nöyrtyi ottamaan ihmishahmon ja valitsi sitten köyhän ja vaatimattoman elämän. Hänellä oli samat lähtökohdat kuin kaikilla köyhillä. Raadanta, vastoinkäymiset ja puute olivat osa hänen päivittäistä elämäänsä. ”Ketuilla on luolat”, hän sanoi, ”ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi.” Luuk. 9: 58.

Jeesus ei tavoitellut ihmisten ihailua eikä suosionosoituksia. Hän ei komentanut armeijaa. Hän ei hallinnut maallista valtakuntaa. Hän ei kosiskellut tämän maailman rikkaiden ja kunnioitettujen suosiota. Hän ei vaatinut paikkaa kansakunnan johtajien keskuudessa. Hän liikkui alhaisten parissa. Hän ei pannut painoa yhteiskunnan keinotekoisille rajoituksille. Syntymän, varallisuuden, lahjakkuuden, oppineisuuden ja korkean aseman tuomaan arvonantoon hän ei kiinnittänyt huomiota.

Hän oli taivaan ruhtinas, mutta hän ei valinnut opetuslapsiaan oppineiden lakimiesten, hallitusmiesten, kirjanoppineiden tai fariseus-

ten parista. Nämä hän sivuutti, koska he ylpeilivät oppineisuudestaan ja asemastaan sekä pitivät kiinni perinnäistavoistaan ja taikauskoi-
sista käsityksistään. Hän, joka pystyi lukemaan jokaisen sydämen
ajatukset, valitsi vaatimattomia kalastajia, jotka olivat halukkaita
oppimaan. Hän söi publikaanien ja syntisten karissa sekä liikkui
tavallisen kansan parissa, ei siksi, että olisi tullut rahvaanomaiseksi
ja maailmalliseksi kuten he, vaan opettaakseen heille puheellaan ja
esimerkillään oikeita periaatteita ja kohottaakseen heidät maailmal-
lisuudestaan ja alennustilastaan.

[157] Jeesus yritti muuttaa ne väärät perusteet, joilla maailma arvosteli
ihmisiä. Hän asettui köyhien pariin poistaakseen köyhyydestä sen
häpeällisen leiman, jonka maailma oli siihen painanut. Ikuisiksi
ajoiksi hän mitätöi siihen kohdistuvan pilkan julistamalla autuaiksi
köyhät, Jumalan valtakunnan perilliset. Hän ohjaa meidät tielle, jota
hän itse kulki, sanoen: ”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea,
hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon
minua.” Luuk. 9: 23.

Kristittyjen työntekijöiden on kohdattava ihmiset siellä, missä he
ovat, ja kasvatettava heitä, ei ylpeyteen, vaan kehittämään luonnet-
taan. Opeta heille, miten Kristus työskenteli ja kielsi itsensä. Auta
heitä oppimaan häneltä itsekieltämystä ja uhrautuvaisuutta. Opeta
heitä varomaan itsekeskeistä mukautumista muotiin. Elämä on liian
arvokas, liian täynnä arvokkaita, pyhiä velvollisuuksia, tuhlattavaksi
itsekkäissä nautinnoissa.

Parhainta elämässä

Miehet ja naiset eivät juurikaan ymmärrä elämän todellista tar-
koitusta. Heitä kiehtoo koreus ja loisto. Kunnianhimoisesti he tavoit-
televat maallista arvoasemaa. Sen vuoksi uhrataan elämän todelliset
tavoitteet. Elämän parhaita asioita — yksinkertaisuutta, rehellisyyt-
tä, totuudellisuutta, puhtautta, eheyttä — ei voi ostaa eikä myydä.
Ne ovat ilmaisia niin oppimattomille kuin oppineille, niin vaatimat-
tomille työmiehille kuin kunnioitetuille valtiomiehille. Jumala on
antanut niin rikkaille kuin köyhillekin tilaisuuden kokea puhtaitten
ajatusten ja epäitsekäitten tekojen synnyttämää iloa ja myötätun-
toisten sanojen ja ystävällisten tekojen tuomaa mielihyvää. Tällaista

palvelusta suorittavista loistaa Kristuksen valo, joka kirkastaa monen tummien varjojen synkentämän elämän.

Auttaessasi köyhiä ajallisissa asioissa pidä aina mielessäsi heidän hengelliset tarpeensa. Anna oman elämäsi todistaa Vapahtajan huolenpidosta. Anna luonteesi ilmaista se korkea taso, joka on kaikkien saavutettavissa. Opeta evankeliumia yksinkertaisen havainnollisesti. Anna kaikkien toimiesi olla esimerkkinä luonteen kehittämisestä.

[158]

Arkisessa aherruksessa voivat heikoimmatkin, syrjäytetyimmätkin olla Jumalan työtovereita ja saada lohtua hänen läsnäolostaan ja ylläpitävästä armostaan. Heidän ei tule rasittaa itseään alituisilla huolilla ja tarpeettomilla murheilla. Heidän tulee päivittäin suorittaa uskollisesti ne tehtävät, jotka Jumala kaitselmuksessaan antaa, niin hän pitää heistä huolen. Hän sanoo: ”Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.” Fil. 4: 6,7.

Herra huolehtii kaikista luoduistaan. Hän rakastaa heitä kaikkia eikä tee heidän välillään mitään eroa, paitsi että säälii eniten niitä, jotka joutuvat kantamaan elämän raskaimpia taakkoja. Jumalan lapset joutuvat kohtaamaan koetuksia ja vaikeuksia. Mutta heidän tulisi iloisin mielin hyväksyä osansa muistaen, että kaiken minkä maailma heiltä kieltää, sen Jumala itse korvaa parhaimmassa lahjassaan.

Juuri vaikeuksia kohdatessamme hän paljastaa voimansa ja viisautensa vastaamalla nöyrään rukoukseen. Luota häneen rukouksia kuulevana ja niihin vastaavana Jumalana. Hän ilmaisee itsensä sinulle Jumalana, jolla on apu jokaiseen kriisiisi. Hän, joka loi ihmisen ja lahjoitti tälle ihmeelliset ruumiilliset, henkiset ja hengelliset kyvyt, ei kieltäydy antamasta sitä, mitä hänen antamansa elämän ylläpitämiseen tarvitaan. Hän, joka on antanut meille sanansa — elämän puun lehdet — ei kiellä meiltä tietoa, miten hankkia ruokaa hänen puutteenalaisille lapsilleen.

Miten hän, joka pitää kiinni aurasta ja ajaa härkiä, voi hankkia viisautta? Hakemalla sitä kuin hopeaa ja etsimällä sitä kuin aarretta. ”Hänen Jumalansa on neuvonut hänelle oikean tavan ja opettaa häntä.” Jes. 28:26. ”Tämäkin on tullut Herralta Sebaotilta; hänen neuvonsa on ihmeellinen ja ymmärryksensä ylen suuri.” Jae 29.

[159]

Hän, joka opetti Aadamia ja Eevaa hoitamaan puutarhaa Eedenissä, haluaa neuvoa ihmisiä myös nykyaikana. Viisautta on varattu sille, joka kyntää auralla ja kylvää siemenen. Jumala avaa etenemismahdollisuuksia niille, jotka luottavat häneen ja ovat kuuliaisia. Heidän on edettävä rohkeasti luottaen siihen, että hän huolehtii heidän tarpeistaan hyvyytensä rikkauden mukaisesti.

Hän, joka ruokki väkijoukon viidellä leivällä ja kahdella pienellä kalalla, kykenee nykyäänkin antamaan meille työmme hedelmät. Hän, joka sanoi Galilean kalastajille: ”Heittäkää verkkonne apajalle” ja joka heidän totellessaan täytti verkot niin että ne repeilivät, haluaa kansansa näkevän tässä osoituksen siitä, mitä hän tulee tekemään heidän hyväkseen nykyaikana. Sama Jumala, joka erämaassa antoi Israelin lapsille mannaa taivaasta, elää ja hallitsee yhä. Hän tulee opastamaan kansaansa sekä antamaan taitoa ja ymmärrystä työssä, jota heidät on kutsuttu tekemään. Hän tulee antamaan viisautta niille, jotka pyrkivät suorittamaan velvollisuutensa huolellisesti ja järkevästi. Hänellä, joka omistaa maailman, on paljon keinoja käytettävissään, ja hän tulee siunaamaan jokaista, joka pyrkii siunaamaan muita.

Meidän on katsottava luottavasti taivaaseen. Emme saa antaa näennäisen epäonnistumisen tai viivytyksen masentaa itseämme. Meidän on työskenneltävä iloisesti, toiveikkaasti ja kiitollisesti uskoen, että maan helmassa odottavat runsaat aarteet uskollista työntekijää. Nämä aarteet ovat kallisarvoisempia kuin kulta tai hopea. Vuoret ja kukkulat horjuvat, maa vanhenee kuin vaate, mutta sen Jumalan siunaus, joka kattaa kansalleen pöydän erämaahan, ei koskaan lakkaa.

Luku 13—Puutteenalaiset

[160]

Kun olemme tehneet kaikkemme auttaaksemme köyhiä auttaamaan itseään, jäljelle jäävät vielä lesket ja orvot, vanhukset, avuttomat ja sairaat, jotka vaativat myötätuntoamme ja apuamme. Heitä ei saa milloinkaan lyödä laimin. Jumala itse on jättänyt heidät kaikkien niiden armon, rakkauden ja hellän huolenpidon varaan, joista hän on tehnyt taloudenhoitajiaan.

Uskonystävät

”Sentähden, kun meillä vielä aikaa on, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskonveljille.” Gal. 6: 10.

Kristus on erityisellä tavalla antanut seurakuntansa velvollisuudeksi huolehtia puutteenalaisista jäsenistään. Hänen sallimuksestaan jokaisen seurakunnan piirissä on hänen köyhiään. He tulevat aina olemaan keskuudessamme, ja Jeesus velvoittaa seurakunnan jäseniä huolehtimaan heistä henkilökohtaisesti.

Kuten oikean perheen jäsenet huolehtivat toisistaan auttaen sairasta, tukien heikkoa, opettaen tietämätöntä ja kasvattaen kokemattontaa, niin ”uskonveljienkin” tulee huolehtia puutteenalaisista ja avuttomista jäsenistään. Heitä ei missään tapauksessa saa sivuuttaa.

Lesket ja orvot

Lesket ja orvot ovat Herran erityisen huolenpidon kohde.

”Hän on orpojen isä ja leskien puolustaja,
Jumala pyhässä asunnossansa.”

[161]

Ps. 68: 6

”Sillä hän, joka sinut teki, on sinun aviomiehesi,
Herra Sebaot on hänen nimensä,

sinun lunastajasi on Israelin Pyhä,
hän joka kaiken maan Jumalaksi kutsutaan.”

Jes. 54: 5

”Jätä orposi minun elätettäväkseni,
ja sinun leskesi turvatkoot minuun.”

Jer. 49:11

Moni isä, jonka kuolema on erottanut rakkaistaan, on luottanut Jumalan lupaukseen pitää näistä huolen. Herra huolehtii leskistä ja orvoista, ei ihmeen kautta lähettämällä mannaa taivaasta, ei lähettämällä korppeja tuomaan ruokaa, vaan suorittamalla ihmeen ihmisten sydämessä, poistamalla itsekkyyden ja avaamalla Kristuksen kaltaisen rakkauden lähteen. Murheelliset ja turvattomat hän uskoo seuraajiensa kallisarvoisiksi suojateiksi. Nämä tarvitsevat myötätuntoamme eniten.

Elämän mukavuuksilla varustettuihin koteihin, runsaan sadon täyttämän laareihin ja viljaaittoihin, kutomatuotteita pursuaviin varastoihin sekä kultaa ja hopeaa täynnä oleviin holveihin Jumala on tallettanut varat näiden puutteenalaisten ylläpitämiseksi. Hän vetoaa meihin, jotta jakaisimme hänen runsaita antimiaan muille.

Moni leskiäiti orpoine lapsineen ponnistelee urhoollisesti kantaakseen kaksinkertaisen taakkansa, raataen usein yli voimiensa pitääkseen pienokaisensa luonaan ja tyydyttääkseen heidän tarpeensa. Hänellä ei juurikaan ole aikaa kasvattaa ja opettaa heitä eikä mahdollisuutta hankkia heille virikkeitä, jotka rikastuttaisivat heidän elämäänsä. Hän tarvitsee rohkaisua, myötätuntoa ja aineellista apua.

[162] Jumala pyytää meitä mahdollisuuksiemme mukaan korvaamaan näille lapsille isän huolenpidon. Sen sijaan että pysyttelisit välimatkan päässä ja valittaisit heidän vioistaan ja ikävyyksistä, joita he mahdollisesti saavat aikaan, auta heitä kaikin mahdollisin keinoin. Pyri tukemaan huolten uuvuttamaa äitiä. Kevennä hänen taakkaansa.

Sitten on niiden lasten suuri joukko, joilta on kokonaan riistetty vanhempien ohjaus ja kristillisen kodin hillitsevä vaikutus. Avatkoot kristityt sydämensä ja kotinsa näille avuttomille olennoille. Työtä, jonka Jumala on uskonut heidän henkilökohtaiseksi velvollisuudekseen, ei tule jättää jonkin hyväntekeväisyysjärjestön vastuulle tai maailman sattumanvaraisen armeliaisuuden varaan. Jos lapsilla

ei ole sukulaisia, jotka pystyvät huolehtimaan heistä, seurakunnan jäsenten tulee tarjota heille koti. Hän, joka meidät loi, on määrännyt meidät elämään perheittäin, ja lapsen luonto kehittyy parhaiten kristillisen kodin rakastavassa ilmapiirissä.

Monet, joilla ei ole omia lapsia, voisivat tehdä hyvää työtä huolehtimalla muiden lapsista. Sen sijaan että kohdistaisivat huomionsa lemmikkieläimiin ja tuhlaisivat rakkauttaan mykkiin luontokappaleisiin, heidän tulisi huolehtia pienistä lapsista, joiden luonnetta he voivat muovata jumalallisen esikuvan mukaiseksi. Kohdista rakkautesi ihmisperheen kodittomiin jäseniin. Katso, miten monta näistä lapsista pystyt kasvattamaan Herran kurissa ja nuhteessa. Moni hyötyisi siten itsekin suuresti.

Vanhukset

Myös vanhukset tarvitsevat perheen hyödyllistä vaikutusta. Oman kodin menetyksestä koituva haitta voidaan parhaiten korvata heille Kristukseen uskovien veljien ja sisarten kodissa. Jos heitä rohkaistaan osallistumaan perheen tavoitteista ja toimista, se auttaa heitä tuntemaan itsensä hyödyllisiksi. Osoita heille, että heidän apuaan arvostetaan, että he voivat yhä toimia muiden auttamiseksi. Niin he saavat iloa sydämeensä ja mielekkyyttä elämäänsä.

Mikäli suinkin mahdollista, antakaamme vanhusten, joiden harmaat hapsot ja horjuva käynti osoittavat heidän jo olevan haudan partaalla, jäädä ystäviensä ja läheistensä pariin. Antakaamme heidän palveluun Jumalaa yhdessä tuntemiensa ja rakastamiensa henkilöiden kanssa. Huolehtikaamme heistä rakastavin, hellin käsin.

Jokaisen perheen jäsenten tulisi pitää etuoikeutenaan huolehtia omista sukulaisistaan, milloin se suinkin on mahdollista. Jos se on mahdotonta, tehtävä kuuluu seurakunnalle, ja sitä on pidettävä sekä etuoikeutena että velvollisuutena. Kaikki ne, joissa on Kristuksen Henki, suhtautuvat lempeästi heikkoihin vanhuksiin.

Tällaisen avuttoman ihmisen läsnäolo kodissamme tarjoaa kalteisarvoisen tilaisuuden ottaa osaa Kristuksen rakkaudentyöhön ja kehittää hänen kaltaistaan luonnetta. Vanhojen ja nuorten yhdessäolo on siunauksellista. Nuoret voivat tuoda auringonpaistetta vanhus-ten sydämeen ja elämään. Ne, joiden ote elämästä on irtoamassa, tarvitsevat nuorten toiveikkuuden ja eloisuuden tuomaa piristystä.

[163]

Ja nuoret voivat saada apua vanhusten viisaudesta ja kokemukselta. Ennen kaikkea heidän on opittava palvelemaan epäitsekkäästi. Myötätuntoa, kärsivällisyyttä ja uhrautuvaa rakkautta vaativan ihmisen läsnäolo olisi korvaamaton siunaus monelle perheelle. Se sulostuttaisi ja jalostaisi kotielämää sekä kehittäisi vanhoissa ja nuorissa Kristuksen kaltaisia hyveitä, jotka antaisivat heille jumalallista kauneutta ja rikastuttaisivat heitä taivaan katoamattomilla aarteilla.

Luonteen koetukseksi

”Köyhät teillä on aina keskuudessanne”, Kristus sanoi, ”ja milloin tahdotte, voitte heille tehdä hyvää.” ”Puhdas ja tahraton Jumalanpalvelus Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta.” Mark. 14: 7; Jaak. 1:27.

[164]

Kristus koettelee niitä, jotka tunnustautuvat hänen seuraajikseen asettamalla heidän keskuuteensa avuttomia ja köyhiä, jotka ovat riippuvaisia heidän huolenpidostaan. Rakastamalla ja palvelemalla hänen köyhiä lapsiaan todistamme, että rakkautemme häntä kohtaan on aitoa. Lyömällä heidät laimin osoitamme olevamme vääriä opetuslapsia, jotka eivät tunne Kristusta ja hänen rakkauttaan. Vaikka tekisimme kaiken voitavamme tarjotaksemme orpolapsille kodin perheissä, jäljelle jäisi vielä paljon avun tarvitsijoita. Moni heistä on perinyt huonon luonteen. He ovat lahjattomia, epämiellyttäviä ja turmeltuneita, mutta heidät on ostettu Kristuksen verellä, ja hänen silmissään he ovat aivan yhtä arvokkaita kuin meidän omat lapsemme. Mikäli heille ei ojenneta auttavaa kättä, he varttuvat tietämättömyydessä ja ajautuvat paheisiin ja rikoksiin. Orpokodeissa moni näistä lapsista voitaisiin pelastaa.

Jotta tällaiset laitokset toimisivat tehokkaasti, niiden tulisi mahdollisimman paljon muistuttaa kristittyä kotia. Suurten laitosten sijaan, joihin mahtuu paljon lapsia, olisi eri paikkakunnille perustettava pieniä orpokoteja. Asutuskeskusten ja suurten kaupunkien asemesta niiden tulisi sijaita maaseudulla, jossa maata voidaan varata viljelyyn. Siellä lapset pääsevät läheiseen kosketukseen luonnon kanssa ja voivat oppia tekemään hyödyllistä työtä.

Tällaisten orpokotien johdossa tulisi olla miehiä ja naisia, jotka ovat avarasydämiisiä, sivistyneitä ja uhrautuvia, miehiä ja naisia,

jotka ryhtyvät työhön rakkaudesta Kristukseen ja jotka kasvattavat lapset hänelle. Tällaisessa hoidossa monista kodittomista ja laiminlyödyistä lapsista voi tulla hyödyllisiä yhteiskunnan jäseniä, jotka ovat kunniaksi Kristukselle ja jotka vuorostaan voivat auttaa muita.

Monet halveksivat säästäväisyyttä ja sekoittavat sen saituuteen ja kitsauteen. Mutta säästäväisyys on sopusoinnussa kaikkein avokätisimmän anteliaisuuden kanssa. Itse asiassa ilman säästäväisyyttä ei voi olla todellista anteliaisuutta. Meidän on säästettävä voidaksemme antaa.

Kukaan ei voi harrastaa todellista hyväntekeväisyyttä ilman kieltäymistä. Vain elämällä yksinkertaista, itsemme kieltävää ja tiukan säästäväistä elämää voimme suorittaa työn, joka meille Kristuksen edustajina on uskottu. Ylpeys ja maailmallinen kunnianhimo on poistettava sydämestämme. Kaikissa toimissamme tulee ilmetä sama epäitsekkyuden periaate, joka näkyi Kristuksen elämässä. Kotimme seiniltä, tauluista ja huonekaluista meidän on luettava: ”Vie kurjat kulkijat huoneeseesi.” Vaatekaappimme ovella tulee näkyä kuin Jumalan sormen kirjoittamana: ”Vaateta alastomat.” Ruokailuhuoneemme runsaasti katetulla pöydällä meidän on nähtävä sanat: ”Taita leipäsi isoavalle.” Jes. 58: 7.

[165]

Voimme olla avuksi tuhansin eri tavoin. Usein valitamme niukoja varojamme, mutta jos kristityt olisivat todella vakavissaan, he voisivat kasvattaa varallisuuttaan tuhatkertaiseksi. Itsekkyys ja nautinnonhalu estävät meitä olemasta hyödyksi.

Miten paljon varoja käytetäänkään asioihin, jotka ovat pelkkiä epäjumalia ja jotka vaativat kokonaan ajatuksemme, aikamme ja voimamme, jotka tulisi käyttää jalommalla tavalla! Miten paljon rahaa tuhlataankaan kalliisiin taloihin ja huonekaluihin, itsekkäisiin nautintoihin, ylelliseen ja epäterveelliseen ruokaan, vahingollisiin nautintoihin! Miten paljon haaskataankaan lahjoihin, jotka eivät hyödytä ketään! Kristityiksi tunnustautuvat käyttävät nykyään paljon enemmän rahaa tarpeettomiin, suorastaan vanhingollisiin asioihin kuin sielujen pelastamiseen kiusaajan vallasta.

Monet kristityiksi tunnustautuvat tuhlaavat vaatteisiin niin paljon, ettei heille jää mitään lahjoitettavaksi muiden tarpeisiin. He luulevat tarvitsevansa arvokkaita koruja ja kalliita vaatteita eivätkä välitä niiden tarpeista, joilla on hädin tuskin varaa edes yksinkertaisimpiin vaatteisiin.

[166] Sisareni, jos noudattaisitte Raamatussa annettuja ohjeita pukeutumisesanne, teille jäisi yltäkyllin lahjoitettavaa köyhemmille sisarillenne. Teillä ei olisi ainoastaan rahaa vaan myös aikaa. Usein tätä tarvitaan eniten. Voisitte auttaa monia ehdotuksillanne, taidikkeudellanne ja taidoillanne. Näyttäkää heille, miten he voivat pukeutua yksinkertaisesti mutta tyylikkäästi. Moni nainen pysyy poissa Herran huoneesta, koska hänen kuluneet, huonosti istuvat vaatteensa poikkeavat niin silmiinpistävästi muiden asusta. Tämä vastakohtaisuus synnyttää monessa herkkätunteisessa sielussa syvää katkeruutta ja epäoikeudenmukaisuuden tunnetta. Siksi monet alkavat epäillä uskonnon todenperäisyyttä ja paaduttavat sydämensä evankeliumille.

Kristus kehottaa meitä: ”Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan.” Tuhansien menehtyessä päivittäin nälkään, verenvuodatuksen, tuleen ja kulkutauteihin on jokaisen lähimmäistään rakastavan huolehdittava siitä, ettei mitään tuhjata, ettei tarpeettomasti heitetä pois mitään, mistä voisi olla hyötyä jollekin ihmiselle.

On väärin tuhjata aikaamme, väärin tuhjata ajatuksiamme. Menetämme jokaisen hetken, jonka käytämme oman edun tavoitteluun. Jos arvostaisimme ja käyttäisimme jokaisen hetken oikein, meillä olisi riittävästi aikaa kaikkeen, mitä meidän on tehtävä itsemme ja maailman hyväksi. Rahan, ajan, voimien ja mahdollisuuksien käytössä jokaisen kristityn tulisi pyytää Jumalan johdatusta. ”Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan.” Jaak. 1: 5.

”Tehkää hyvää ja lainatkaa, toivomatta saavanne mitään takaisin; niin teidän palkkanne on oleva suuri, ja te tulette Korkeimman lapsiksi, sillä hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille.” Luuk. 6: 35.

”Joka köyhälle antaa, se ei puutteeseen joudu; mutta joka silmänsä häneltä sulkee, saa kirouksia paljon.” Sanani. 28:27.

”Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaanne.” Luuk. 6:38.

Luku 14—Työ rikkaiden hyväksi

[167]

Kornelius, roomalainen sadanpäämies, oli rikas ja jalosukuinen mies. Hän oli vastuullisessa ja ylhäisessä asemassa. Syntyperältään, koulutukseltaan ja kasvatukseltaan hän oli pakana, mutta jouduttuaan kosketuksiin juutalaisten kanssa hän oli oppinut tuntemaan oikean Jumalan, jota hän palveli osoittaen uskonsa vilpittömyyden kohtelemalla köyhiä myötätuntoisesti. Hän ”antoi paljon almuja kansalle ja rukoili alati Jumalaa”. Ap.t. 10: 2.

Kornelius ei tuntenut evankeliumia sellaisena kuin se ilmeni Kristuksen elämässä ja kuolemassa, mutta Jumala lähetti hänelle sanoman suoraan taivaasta ja opasti toisella kertaa apostoli Pietarin opettamaan häntä. Kornelius ei kuulunut juutalaiseen seurakuntaan, ja rabbiinit olisivat pitäneet häntä pakanana ja saastaisena; mutta Jumala näki hänen sydämensä vilpittömyyden ja lähetti sanansaattajia valtaistuimeltaan auttamaan maan päällä olevaa palvelijaansa opettamaan evankeliumia tälle roomalaiselle upseerille.

Samalla tavalla Jumala nykyäänkin etsii sieluja niin ylhäisten kuin alhaistenkin parista. On paljon Korneliuksen kaltaisia ihmisiä, jotka hän haluaa liittää seurakuntaansa. Heidän myötätuntonsa on Herran kansan puolella. Mutta siteet, jotka liittävät heidät tähän maailmaan, pitävät heidät lujasti otteessaan. Näiltä ihmisiltä vaaditaan moraalista rohkeutta ottaa paikkansa alhaisten joukossa. On ryhdyttävä erityisiin ponnistuksiin näiden sielujen auttamiseksi, jotka vastuunalaisen asemansa ja suhteittensa vuoksi ovat suuressa vaarassa.

[168]

Puhutaan paljon velvollisuudestamme laiminlyötyjä köyhiä kohtaan, mutta eikö jonkin verran huomiota olisi syytä kiinnittää myös laiminlyötyihin rikkaisiin? Monet pitävät tähän luokkaan kuuluvia ihmisiä toivottomina tapauksina eivätkä tee juuri mitään avatakseen niiden silmät, jotka maallisen kunnian kimalluksen sokaisemina ovat kadottaneet ikuisuuden laskelmistaan. Tuhannet rikkaat ovat joutuneet hautaan varoitusta saamatta. Mutta vaikka he saattavat vaikuttaa välinpitämättömiltä, monet rikkaista ovat sielussaan tyytymättömiä.

”Joka rakastaa rahaa, ei saa rahaa kylläkseen, eikä voittoa se, joka rakastaa tavaran paljoutta.” Joka sanoo hienolle kullalle: ”Sinä olet minun turvani”, se on ”kieltänyt korkeuden Jumalan.” ”Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää iäti suorittamatta.” Saarn. 5: 9; Job 31: 24, 28; Ps. 49: 8, 9.

Rikkaus ja maallinen kunnia eivät voi tyydyttää sielua. Monet rikkaista kaipaavat jumalallista lohtua, hengellistä toivoa. Monet kaipaavat jotakin, mikä katkaisisi heidän tarkoituksettoman elämänsä yksitoikkoisuuden. Julkisen elämän henkilöistä moni tuntee tarvitsevänsä jotakin, mitä hänellä ei ole. Harvat heistä käyvät kirkossa, sillä he eivät tunne saavansa sieltä mitään. Heidän kuulemansa opetus ei kosketa sydäntä. Eikö meidän tulisi vedota heihin henkilökohtaisesti?

Köyhyyden ja synnin uhrien joukossa on niitä, jotka kerran omistivat huomattavia rikkauksia. Maailman turmelus, väkijuomien käyttö ja intohimojen tyydyttäminen on saanut valtaansa erilaisissa ammateissa ja yhteiskunnallisissa asemissa olevia ihmisiä, jotka ovat langenneet kiusaukseen. Nämä langenneet vaativat osakseen sääliä ja apua, mutta eikö olisi syytä kiinnittää huomiota myös niihin, jotka eivät vielä ole vajonneet yhtä syvälle mutta ovat lähteneet samalle tielle?

[169] Tuhannet tärkeässä ja arvostetussa asemassa olevat henkilöt noudattavat tapoja, jotka merkitsevät tuhoa sekä sielulle että ruumiille. Evankeliumin palvelijat, valtiomiehet, kirjailijat, rikkaat ja lahjakkaat ihmiset sekä taitavat ja kyvykkäät liikemiehet ovat suunnattomassa vaarassa, koska he eivät näe, miten välttämätöntä on hillitä itsensä kaikissa asioissa. Heidän huomionsa on suunnattava raittiusperiaatteisiin, ei kapeakatseisesti tai mielivaltaisesti, vaan Jumalan ihmiskuntaa varten laatiman suuren suunnitelman valossa. Jos todellisen raittiuden periaatteet esitettäisiin heille tällä tavalla, monet ylempiin luokkiin kuuluvista tunnustaisivat niiden arvon ja hyväksyisivät ne innokkaasti.

Meidän tulisi osoittaa näille henkilöille, miten vahingolliset nautinnot vähentävät ruumiillisia, henkisiä ja moraalisia voimia. Auta heitä ymmärtämään vastuunsa Jumalan lahjojen taloudenhoitajina. Näytä heille, mitä hyvää he voisivat tehdä rahalla, jonka he nyt käyttävät asioihin, jotka vain vahingoittavat heitä. Kehota heitä tekemään

ehdoton raittiuslupaus ja antamaan köyhien sairaiden hoitoon tai lasten ja nuorten kasvattamiseen ne rahat, jotka muuten kuluisivat väkijuomiin, tupakkaan tai muihin vastaaviin nautintoihin. Harva kieltäytyisi kuuntelemasta tällaista vetoomusta.

On toinenkin vaara, jolle rikkaat ovat erityisen alttiita, ja myös tässä tarjoutuu työkenttä lähetyslääkärille. Maailmassa on paljon menestyviä ihmisiä, jotka eivät milloinkaan lankea tavanomaisiin paheisiin mutta jotka rakkaus rahaan johtaa tuhoon. Vaikeinta ei ole kantaa tyhjää maljaa vaan sellainen, joka on reunojaan myöten täynnä. Se vaatii huolellisinta tasapainoilua. Koettelemukset ja vastoinkäymiset tuottavat pettymyksiä ja surua, mutta hengelliselle elämälle vaarallisinta on menestys.

Vastoinkäymisistä kärsiviä kuvaa Mooseksen erämaassa näkemä pensas, joka paloi mutta ei kulunut. Herran enkeli oli pensaan keskellä. Samalla tavalla näkymättömän Jumalan läsnäolon kirkkaus lohduttaa ja tukee meitä puutteessamme ja ahdistuksessamme. Usein kehoitetaan rukoilemaan sairaudesta tai vastoinkäymisistä kärsivien puolesta, mutta eniten rukouksiamme tarvitsevat ihmiset, joille on uskottu varallisuutta ja vaikutusvaltaa.

[170]

Nöyryytyksen laaksossa, jossa ihmiset tuntevat hätänsä ja ovat riippuvaisia Jumalan johdatuksesta, on suhteellisen turvallista. Mutta huipulla olevia ihmisiä, joiden oletetaan asemansa vuoksi olevan erityisen viisaita, uhkaa suurin vaara. Jos tällaiset henkilöt eivät turvaa Jumalaan, he varmasti kompastuvat.

Raamattu ei tuomitse ihmistä rikkauksien vuoksi, jos ne on hankittu rehellisin keinoin. Ei raha, vaan rakkaus rahaan on kaiken pahan juuri. Jumala itse antaa ihmisille kyvyn hankkia rikkautta, ja sellaisen ihmisen käsissä, joka toimii Jumalan taloudenhoitajana ja käyttää varojaan epäitsekkäästi, rikkaus on siunaus sekä omistajalleen että maailmalle. Mutta monet maallisiin aarteisiin kiintyneet muuttuvat välinpitämättömiksi Jumalan vaatimuksia ja lähimmäistensä tarpeita kohtaan. He pitävät rikkautta keinona saada kunniaa itselleen. He hankkivat lisää taloja ja maita sekä täyttävät kotinsa ylellisyysesineillä, vaikka heidän ympärillään on kurjuudessa ja rikoksissa eläviä ja sairaita ja kuolevia ihmisiä. Ne, jotka näin elävät vain itselleen, eivät kehitä itsessään Jumalan vaan paholaisen ominaisuuksia.

Nämä ihmiset tarvitsevat evankeliumia. Heidän katseensa on käännettävä aineellisten asioiden turhuudesta pysyvien rikkauksien kauneuteen. Heidän on opittava tuntemaan antamisen ilo ja Jumalan työtoverina olemisen siunauksellisuus.

Herra kehottaa meitä: ”Kehoita niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoansa epävarmaan rikkauteen. vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme, kehoita heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat, kooten itselensä aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän.” 1 Tim. 6: 17-19.

[171] Varakkaat, maailmanmieliset, maailmaa palvovat sielut eivät tule Kristuksen luo satunnaisen, tilapäisen kosketuksen kautta. Näitä henkilöitä on usein erittäin vaikea tavoittaa. Lähetysshengen täyttämien miesten ja naisten on väsymättä ja masentumatta työskenneltävä heidän hyväkseen.

Joillekin sopii erityisen hyvin ylempien kansankerrosten parissa tehtävä työ. Heidän tulisi pyytää Jumalalta viisautta ymmärtääkseen, miten tällaiset ihmiset voidaan saavuttaa, miten solmia heidän kanssaan läheinen ystävyys ja sitten henkilökohtaisen työn ja elävän uskon avulla saada heidät ymmärtämään sielun tarpeet ja johtaa heidät tuntemaan totuus sellaisena kuin se ilmeni Jeesusessa.

Monet luulevat, että ylempien kansankerrosten saavuttamiseksi on omaksuttava sellaiset elämäntavat ja työmenetelmät, jotka vastaavat näiden vaateliasta makua. Ulkonaista loistoa, mahtavia taloja, kalliita vaatteita ja ajoneuvoja, mukautumista maailmallisiin tapoihin, muodikkaiden seurapiirien teennäistä hienostuneisuutta, klassista sivistystä ja sulavaa puhetaitoa pidetään välttämättöminä. Tämä on erehdys. Jumala ei käytä maailmallisia menettelytapoja saavuttaakseen ylemmät kansankerrokset. Nämä voidaan saavuttaa julistamalla Kristuksen evankeliumia johdonmukaisesti ja epäitsekäästi.

Apostoli Paavalin kokemus hänen kohdatessaan Ateenan filosofit tarjoaa meille opetuksen. Julistaessaan evankeliumia Areiopagilla Paavali vastasi logiikkaan logiikalla, tieteeseen tieteellä, filosofiaan filosofialla. Viisaimmatkin kuulijat hämmästyivät ja vaikenivat. Hänen sanojaan ei voitu kumota. Mutta työ kantoi vain vähän hedelmää. Harvat ottivat vastaan evankeliumin. Tämän jälkeen Paavali

omaksui toisenlaisen työtavan. Hän vältti monimutkaisia todiste-
lujia ja väittälyä teorioista ja kiinnitti miesten ja naisten huomion
Kristukseen, syntisten Vapahtajaan. Kirjoittaessaan korinttolaisille
työstään heidän luonaan hän sanoi:

”Niinpä, kun minä tulin teidän tykönnne, veljet, en tullut puheen
tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julis-
tamaan. Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta
paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. — minun
puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen
ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten
viisauteen, vaan Jumalan voimaan.” 1 Kor. 2: 1-5.

[172]

Ja kirjeessään roomalaisille hän sanoo:

”Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima,
itsekullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös
kreikkalaiselle.” Room. 1: 16.

Ylempien kansankerrosten parissa työskentelevien on käyttäy-
dyttävä arvokkaasti ja muistettava, että enkelit ovat heidän seuralai-
siaan. Heidän mielensä ja sydämensä aarreaitan tulee olla täynnä
Raamatun sanaa: ”Kirjoitettu on.” Heidän tulee tallentaa muistiinsa
Kristuksen kallisarvoiset sanat. Niitä on arvostettava paljon enem-
män kuin kultaa tai hopeaa.

Kristus on sanonut, että kamelin on helpompi mennä neulan-
silmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan. Tämän luo-
kan hyväksi tehtävässä työssä kohdataan paljon vastoinkäymisiä
ja koetaan murheellisia asioita. Mutta Jumalalle kaikki on mah-
dollista. Hän voi ja tahtoo vaikuttaa inhimillisten välikappaleiden
kautta niiden ihmisten mieleen, jotka ovat käyttäneet elämänsä rahan
keräämiseen.

Aidon kääntymyksen ihmeitä tulee tapahtumaan, sellaista, mitä
nyt ei nähdä. Maan mahtavimmat miehet eivät ole ihmeitä tekevän
Jumalan voiman tavoittamattomissa. Jos hänen työntekijänsä tekevät
oman osansa rohkeasti ja uskollisesti, Jumala tulee käännyttämään
vastuullisilla paikoilla olevia älykkäitä ja vaikutusvaltaisia henki-
löitä. Pyhän Hengen voiman kautta monet saadaan hyväksymään
jumalalliset periaatteet.

Kun ihmisille tehdään selväksi, että Herra odottaa heidän hänen
edustajinaan lievittävän ihmiskunnan kärsimyksiä, monet ovat val-
miit vastaamaan kutsuun ja antamaan köyhille sekä varojaan että

[173] myötätuntoaan. Kun heidän mielensä näin suuntautuu pois itsekkäistä päämääristä, monet sielut jättäytyvät Kristukselle. He käyttävät mielellään vaikutusvaltaansa ja varojaan hyväntekeväisyyteen ja työskentelevät yhdessä sen nöyrän lähetystyöntekijän kanssa, jota Jumala käytti välikappaleenaan heidän käännättämisekseen. Käyttämällä oikein maallisia aarteitaan he kokoavat ”aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä varkaat eivät murtaudu sisään eivätkä varasta”.

Jättäytyttyään Kristukselle monista tulee Jumalan aseita työhön oman yhteiskuntaluokkansa jäsenten hyväksi. He tuntevat, että evankeliumi on uskottu heille siksi, että he veisivät sen niille, joille tämä maailma on kaikki kaikessa. He pyhittävät aikansa ja varansa Jumalalle ja käyttävät kykyjään ja vaikutusvaltaansa sielujen voittamiseksi Kristukselle.

Vasta ikuisuus tulee paljastamaan, mitä tällaisella työllä on saatu aikaan, miten monta epätoivoista, maailmallisuuteen ja levottomuuteen väsynyttä sielua on tuotu suuren Parantajan luo, joka haluaa täydellisesti pelastaa kaikki, jotka tulevat hänen luokseen. Kristus on ylösnoussut Vapahtaja, ja hänen siipiensä alla on parantuminen.

Osa 4—Sairaanhoito

[174]

[175]

”He panevat kätensä sairasten päälle,
ja nämä tulevat terveiksi.”

[176]

Luku 15—Potilaan huoneessa

Niiden, jotka hoitavat sairaita, tulisi ymmärtää, miten tärkeitä on noudattaa huolellisesti terveyden lakeja. Missään näiden lakien noudattaminen ei ole yhtä tärkeitä kuin sairaan huoneessa. Missään ei hoitajilta vaadita suurempaa tunnollisuutta pikkuasioissa. Vakavissa sairaustapauksissa pienikin laiminlyönti, vähäinenkin potilaan yksilöllisten tarpeiden tai vaarojen huomiotta jättäminen voi olla ratkaiseva. Pelon, kiihtymyksen tai ärtyisyyden ilmaiseminen, vieläpä myötätunnon puutekin voi kallistaa elämän ja kuoleman vaa'an ja viedä hautaan potilaan, joka muuten olisi voinut toipua.

Sairaanhoitajan tehokkuus riippuu suuresti määrin hänen ruumiillisista voimistaan. Mitä terveempi hän on, sitä paremmin hän pystyy kestämaan sairaanhoidon rasitukset ja sitä menestyksekkäämin suoriutumaan tehtävistään. Sairaita hoitavien tulisi kiinnittää erityistä huomiota ruokavalioon, siisteyteen, puhtaaseen ilmaan ja liikuntaan. Potilaan perheen tulee noudattaa samanlaista huolellisuutta voidakseen kestää kotia kohdanneen ylimääräisen rasituksen ja kyetäkseen paremmin vastustamaan sairautta.

Jos sairaus on niin vakava, että hoitajan apua tarvitaan yötä päivää, on työ jaettava vähintään kahden kyvykkään sairaanhoitajan kesken. Näin kumpikin saa tilaisuuden levätä ja liikkua ulkoilmassa. Erityisen tärkeitä tämä on silloin, kun sairaan huoneeseen ei saada riittävästi raitista ilmaa. Tietämättömyys raittiin ilman merkityksestä johtaa joskus siihen, että tuuletusta rajoitetaan. Tämä vaarantaa usein sekä potilaan että hoitajan hengen.

Jos ryhdytään tarpeellisiin varokeinoihin, ei muiden tarvitse sairastua. Muuttakaa virheelliset elintavat, pitäkää sairaan huone puhtaana myrkyllisistä aineista siivoamalla ja tuulettamalla riittävän usein. Tällaisissa olosuhteissa sairastuminen paranevat helpommin, ja useimmiten sekä hoitajat että perheenjäsenet välttyvät sairastumasta.

Auringonvalo, tuuletus ja lämpötila

Potilaan paranemista edistää suuri, valoisa ja miellyttävä huone, joka voidaan tuulettaa perusteellisesti. Potilaan huoneeksi valitaan kodin huoneista se, joka parhaiten täyttää nämä vaatimukset. Monissa taloissa ilmanvaihtoon ei ole kiinnitetty riittävästi huomiota, ja kunnollisen tuuletuksen järjestäminen voi olla vaikeata. Kaikki voitava on kuitenkin tehtävä, jotta potilaan huoneeseen virtaisi raitista ilmaa sekä yöllä että päivällä.

Potilaan huoneen lämpötila on pidettävä niin tasaisena kuin mahdollista. Lämpömittaria on tarkkailtava. Hoitajien on usein vaikea arvioida, onko huoneen lämpötila terveellinen, kun he itse palelevat helposti yöllä unen puutteen ja yöllisten herätysten vuoksi.

Sairaalan ravinto

Sairaalan ruokavaliosta huolehtiminen on tärkeä osa sairaanhoitajan työtä. Potilas ei saa kärsiä eikä kohtuuttomasti heiketä ravinnon puutteen vuoksi, mutta heikkoja ruoansulatuselimiä ei myöskään saa kuormittaa liikaa. Ruoka on valmistettava ja tarjoiltava siten, että se on maukasta mutta määrällisesti ja laadullisesti potilaan tarpeisiin sopivaa. Erityisesti toipilasaikana, jolloin ruokahalu on erinomainen, virheellinen ruokavalio voi saada aikaan suurta vahinkoa, koska ruoansulatuselimet eivät vielä ole vahvistuneet riittävästi.

Hoitajien velvollisuudet

[179]

Sairaanhoitajien ja kaikkien, jotka ovat tekemisissä potilaan kanssa, tulisi olla iloisia, tyyniä ja rauhallisia. Kaikkea kiirettä, kiihtymystä ja epäjärjestystä on vältettävä. Ovet on avattava ja suljettava varovasti, ja koko kodin on oltava hiljainen. Kuumetapauksissa on osoitettava erityistä varovaisuutta, kun käännekohta saavutetaan ja kuume alkaa laskea. Jatkuva valvonta on silloin usein tarpeen. Tietämättömyys, huolimattomuus ja välinpitämättömyys ovat aiheuttaneet kuoleman monille, jotka olisivat voineet jäädä eloon arvostelukykyisten, huolellisten sairaanhoitajien hoidossa.

Vierailut sairaiden luona

Joskus sairaiden luona käydään liian usein siksi, että ystävällisyyden ja kohteliaisuuden velvoitus ymmärretään väärällä tavalla. Heikkojen potilaiden luona ei tulisi käydä vieraita. Kävijöiden vastaanottoon liittyvä jännitys uuvuttaa potilaan juuri silloin kun hän eniten tarvitsee rauhallista, häiriötöntä lepoa.

Toipilaalle ja kroonisesta sairaudesta kärsivälle potilaalle on yleensä iloa ja hyötyä ystävällisestä muistamisesta. Useimmiten on kuitenkin tarkoituksenmukaisempaa ja riskittömämpää osoittaa se myötätuntoisella viestillä tai pienellä lahjalla kuin henkilökohtaisella käynnillä.

Sairaanhoidon laitoksissa

Parantoloissa ja sairaaloissa työskentelevät hoitajat ovat jatkuvasti tekemisissä monien sairaiden ihmisten kanssa. Heiltä vaaditaan määrätietoista pyrkimystä olla aina miellyttäviä ja iloisia ja osoittaa huomaavaista ystävällisyyttä sanoin ja teoin. On äärimmäisen tärkeitä, että sairaanhoitajat pyrkivät tekemään työnsä näissä laitoksissa viisaasti ja hyvin. Heidän on aina muistettava, että päivittäisiä velvollisuuksia suorittaessaan he palvelevat Herraa Kristusta.

[180]

Sairaille on puhuttava viisauden sanoja. Sairaanhoitajien tulisi tutkia Raamattua päivittäin, jotta he voisivat lausua sanoja, jotka valaisevat ja auttavat kärsiviä. Jumalan enkelit ovat huoneissa, joissa näitä kärsiviä autetaan. Hoitoa antavaa henkilöä tulisi ympäröidä puhdas ja miellyttävä ilmapiiri. Lääkärien ja sairaanhoitajien tulee vaalia Kristuksen periaatteita. Heidän elämänsä tulee ilmentää hänen hyveitään. Silloin heidän sanansa ja tekonsa vetävät sairaat Vapahtajan luo.

Samalla kun kristitty sairaanhoitaja työskentelee terveyden palauttamiseksi, hän suuntaa potilaan ajatukset lempeästi ja menestyksekkäästi Kristukseen, sielun ja ruumiin parantajaan. Pieninä annoksina esitetyt ajatukset tuottavat tulosta. Kokeneiden sairaanhoitajien ei tulisi menettää ainoatakaan suotuisaa tilaisuutta kiinnittää sairaiden huomio Kristukseen. Heidän tulisi aina olla valmiit yhdistämään hengellinen paraneminen ruumiilliseen paranemiseen.

Ystävällisellä ja lempeällä tavalla sairaanhoitajien on opetettava, että jos joku haluaa parantua, hänen on lakattava rikkomasta Jumalan lakia. Hänen on luovuttava syntisestä elämästä. Jumala ei voi siunata ihmistä, joka jatkaa sairauden ja kärsimyksen tuottamista itselleen rikkomalla tietoisesti taivaan lakeja. Mutta Kristus tulee parantavana voimana Pyhän Henkensä kautta niiden luo, jotka lakkaavat tekemästä pahaa ja opettelevat tekemään oikein.

Ne, jotka eivät rakasta Jumalaa, toimivat jatkuvasti vastoin ruumiin ja sielun hyvinvointia. Mutta ne, jotka heräävät arvostamaan, kuuliaisuutta Jumalalle, luopuvat halukkaasti jokaisesta pahasta tavasta. Kiitollisuus ja rakkaus täyttää heidän sydämensä. He tietävät, että Kristus on heidän ystävänsä. Monissa tapauksissa tietoisuus tällaisesta ystävästä vaikuttaa kärsivien toipumiseen sairaudesta enemmän kuin paraskaan saatavilla oleva hoito. Mutta kumpaakin auttamismuotoa tarvitaan. Ne kulkevat käsi kädessä.

Luku 16—Rukous sairaiden puolesta

Raamattu sanoo, että ihmisten tulee ”aina rukoilla, eikä väsyä.” Luuk. 18: 1. Eniten ihmiset tarvitsevat rukousta silloin, kun voimat uupuvat ja elämä näyttää luisuvan käsistä. Terveet ihmiset unohtavat usein ne siunaukset, joista he nauttivat päivästä toiseen ja vuodesta toiseen. He eivät anna Jumalalle kiitosta hänen avustaan. Mutta kun sairaus yllättää, Jumala tulee mieleen. Kun ihmisen voimat ehtyvät, hän tuntee tarvitsevansa jumalallista apua. Eikä armollinen Jumalamme milloinkaan käännä selkäänsä sielulle, joka vilpittömästi etsii hänen apuaan. Hän on meidän turvamme niin sairauden kuin terveydenkin aikana.

”Niinkuin isä armahtaa lapsiansa,
niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä.
Sillä hän tietää, minkäkaltaista tekoa me olemme:
hän muistaa meidät tomuksi.”

Ps. 103: 13, 14

”Heidän vaelluksensa oli syntinen,
ja he kärsivät vaivaa pahojen tekojensa tähden.
Heidän sielunsa inhosi kaikkea ruokaa,
ja he olivat lähellä kuoleman portteja.”

”Mutta hädässänsä he huusivat Herraa,
ja hän pelasti heidät heidän ahdistuksistaan.
Hän lähetti sanansa ja paransi heidät
ja pelasti heidät haudasta.”

Ps. 107: 17-20

Jumala on yhtä halukas parantamaan sairaita nyt kuin silloinkin, kun Pyhä Henki puhui nämä sanat psalmistan kautta. Ja Kristus on nykyäänkin sama säälivä lääkäri kuin maanpäällisen toimintansa

aikana. Hänellä on parantavaa palsamia jokaiseen sairauteen, elvyttävää voimaa jokaiseen heikkouteen. Hänen opetuslastensa on tänä aikana rukoiltava sairaiden puolesta yhtä hartaasti kuin ensimmäisten opetuslasten. Ja paranemisia tapahtuu, sillä ”uskon rukous pelastaa sairaan”. Meillä on Pyhän Hengen voima, levollinen varmuus uskossa, joka voi tarttua Jumalan lupauksiin. Herran lupaus: ”He panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi” (Mark. 16:18), on yhtä luotettava nyt kuin apostolienkin päivinä. Se ilmoittaa Jumalan lasten etuoikeuden. Meidän tulisi uskossa ottaa vastaan kaikki, mitä siihen liittyy. Kristuksen palvelijat ovat hänen vaikutuksensa kanavia. Heidän kauttaan hän haluaa käyttää parantavaa voimaansa. Meidän tehtävämme on kantaa sairaat ja kärsivät Jumalan luo uskomme käsivarsilla. Meidän on opetettava heitä uskomaan suureen Parantajaan.

Vapahtaja haluaa, että me rohkaisemme sairaita, epätoivoisia ja ahdistuneita tarttumaan hänen voimaansa. Uskon ja rukouksen kautta potilashuone voi muuttua Beeteliksi. Sanoin ja teoin lääkärit ja sairaanhoitajat voivat sanoa niin selvästi, ettei sitä voi ymmärtää väärin: ”Jumala on tässä paikassa pelastaakseen, ei tuhotakseen.” Kristus haluaa ilmaista läsnäolonsa potilashuoneessa täyttämällä lääkärit ja sairaanhoitajat suloisella rakkaudellaan. Jos Kristus vallitsee hoitajan elämää, tämä ei toimi yksin, vaan Kristus itse astuu hänen kanssaan potilaan vuoteen vierelle. Tällöin potilas tulee vakuuttuneeksi säälivän Vapahtajan läsnäolosta, ja tämä tietoisuus edistää huomattavasti sekä sielun että ruumiin paranemista.

Ja Jumala kuulee rukoukset. Kristus on sanonut: ”Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen.” Lisäksi hän sanoo: ”Jos joku minua palvelee — — Isä on kunnioittava häntä.” Joh. 14: 14; 12: 26. Jos me elämme hänen sanansa mukaisesti, jokainen hänen antamansa kallisarvoinen lupaus tulee toteutumaan meille. Me emme ansaitse hänen armoaan, mutta kun annamme itsemme hänelle, hän ottaa meidät vastaan. Hän työskentelee seuraajiensa hyväksi ja heidän kauttaan.

Mutta ainoastaan silloin, kun noudatamme hänen sanaansa, voimme odottaa hänen lupaustensa täyttyvän. Psalmista sanoo: ”Jos minulla olisi väärä sydämässäni, ei Herra minua kuulisi.” Ps. 66:18. Jos tottelemme häntä vain osittain, puolisydämisesti, hänen lupauksensa eivät toteudu meille.

Jumalan sanassa meille annetaan ohjeita, jotka koskevat sairaiden paranemisen puolesta esitettävää rukousta. Mutta tällaisen rukouksen esittäminen on mitä vakavin toimitus, eikä siihen tule ryhtyä ilman huolellista harkintaa. Useissa tapauksissa sairaiden paranemisen puolesta rukoiltaessa se, mitä kutsutaan uskoksi, on pelkkää omahyväisyyttä.

Monet aiheuttavat itselleen sairautta tyydyttämällä nautinnonhaluun. He eivät ole noudattaneet luonnonlakeja eivätkä ehdottoman puhtauden periaatteita. Toiset ovat rikkoneet terveyden lakeja ruoan, juoman, vaatetuksen tai työnteon suhteen. Usein mielen tai ruumiin heikkouden syynä on pahe muodossa tai toisessa. Jos tällaiset ihmiset saisivat terveyden siunauksen, moni heistä jatkaisi huolettomasti Jumalan säättämien luonnonlakien ja hengellisten lakien rikkomista. He ajattelisivat, että koska Jumala parantaa heidät vastauksena rukoukseen, heillä on oikeus vapaasti jatkaa epäterveellisten elämäntapojen noudattamista ja turmeltuneiden halujen tyydyttämistä. Jos Jumala tekisi ihmeen näiden henkilöiden parantamiseksi, hän suosisi syntiä.

[184] On turha opettaa ihmisiä odottamaan, että Jumala parantaa heidän sairautensa, jos heitä ei samalla opeteta luopumaan epäterveellisistä elintavoistaan. Saadakseen hänen siunauksensa vastauksena rukoukseen heidän on lakattava tekemästä pahaa ja opittava tekemään hyvää. Heidän elin- ympäristönsä tulee olla terveellinen, heidän elintapansa oikeat. Heidän on eletävä Jumalan lakien mukaisesti, sekä luonnonlakien että hengellisten lakien.

Syntien tunnustaminen

Niille, jotka toivovat esirukousta terveytensä palauttamiseksi, on tehtävä selväksi, että Jumalan lakien rikkominen on syntiä. Tämä koskee sekä luonnonlakeja että hengellisiä lakeja. Heidän on ymmärrettävä, että saadakseen hänen siunauksensa heidän on tunnustettava ja hylättävä syntinsä.

Raamattu kehottaa meitä: ”Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että te parantuisitte.” Jaak. 5:16. Esirukousta pyytävälle on esitettävä seuraavanlaisia ajatuksia: ”Me emme osaa lukea sydämen ajatuksia emmekä tiedä elämäsi salaisuuksia. Jos kadut syntejäsi, velvollisuutesi on tunnustaa ne.” Luonteeltaan

yksityinen synti on tunnustettava Kristukselle, ainoalle välittäjälle Jumalan ja ihmisen välillä. Sillä ”jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas”. 1 Joh. 2:1. Jokainen synti on rikkomus Jumalaa vastaan, ja se on tunnustettava hänelle Kristuksen kautta. Jokainen julkinen synti on tunnustettava julkisesti. Lähimmäiselle tehty vääräys on sovittava sen kanssa, jota vastaan on rikottu. Toisinaan parantumista toivova on syyllistynyt sellaiseen syntiin, joka on tunnustettava sekä Jumalalle että niille, joita vastaan hän on rikkonut. Tällaisia syntejä ovat pahan puhuminen, epäsovun kylväminen kotona, naapuristossa tai seurakunnassa. Myös vieraantumisen ja eripuraisuuden aiheuttaminen tai toisten johtaminen syntiin väärillä elintavoilla. ”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” 1 Joh. 1: 9.

Kun vääräydet on korjattu, voimme tuoda sairaan tarpeet Herralle luottavasti, niin kuin hänen Henkensä kehottaa. Hän tuntee jokaisen ihmisen nimeltä ja välittää jokaisesta aivan kuin tämä olisi maan päällä ainoa, jonka puolesta hän antoi rakkaan Poikansa. Koska Jumalan rakkaus on niin suuri ja horjumaton, sairaita tulisi rohkaista luottamaan häneen ja olemaan iloisia. Pelko tuo helposti mukanaan heikkoutta ja sairautta. Jos he nousevat masennuksen ja synkkyyden yläpuolelle, heidän tervehtymismahdollisuutensa paranevat, sillä ”Herran silmä valvoo niitä, jotka — panevat toivonsa hänen laupeuteensa”. Ps. 33: 18.

Sairaiden puolesta rukoiltaessa on muistettava, että ”me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niinkuin rukoilla tulisi”. Room. 8:26. Me emme tiedä, onko pyytämämme siunaus parhaaksi vai ei. Siksi meidän rukouksiimme tulisi sisältyä seuraava ajatus: ”Herra, sinä tiedät sielun kaikki salaisuudet. Sinä tunnet nämä ihmiset. Jeesus, heidän Puolustajansa, antoi henkensä heidän puolestaan. Hänen rakkautensa heitä kohtaan on suurempi kuin meidän voi ikinä olla. Jos se koituu kunniaksi sinun nimellesi ja sairaiden parhaaksi, pyydämme Jeesuksen nimessä heille terveyttä. Jos sinun tahtosi on, että he eivät parane, pyydämme että sinun armosi lohduttaisi heitä ja sinun läsnäolosi tukisi heitä heidän kärsimyksissään.”

Jumala tietää lopun alusta. Hän tuntee kaikkien ihmisten sydämen. Hän on selvillä kaikista sielun salaisuuksista. Hän tietää tulisi-

vatko ne, joiden puolesta rukoilemme, kestämaan koetukset, jotka kohtaisivat heitä, jos he jäisivät eloon. Hän tietää, olisiko heidän elämänsä siunaukseksi vai kiroukseksi heille itselleen ja maailmalle. Tässä on yksi syy siihen, miksi meidän rukoillessamme hartaasti tulisi sanoa: ”Älköön kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun.” Luuk. 22: 42. Näillä sanoilla Jeesus ilmaisi alistuvansa Jumalan viisauteen ja tahtoon, kun hän Getsemanessa rukoili: ”Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja.” Matt. 26:39. Ja jos nämä sanat sopivat hänelle, Jumalan Pojalle, miten paljon paremmin ne sopivatkaan rajallisten, erehtyvien kuolevaisten huulille!

[186] Varminta on jättää kaikki toivomuksemme kaikkietäivä- le tai- vaalliselle Isällemme ja täydellisesti luottaen uskoa kaikki hänelle. Me tiedämme, että Jumala kuulee meitä, jos me anomme hänen tah- tonsa mukaisesti. Mutta vastauksen vaatiminen ilman alistuvaa mie- lenlaatua ei ole oikein; meidän on esitettävä rukouksemme pyynnön, ei käskyn muodossa.

On tapauksia, joissa Jumala suoranaisesti käyttää jumalallista voimaansa terveyden palauttamiseksi. Mutta kaikki sairaut eivät pa- rane. Monet nukkuvat pois Jeesukseen uskoen. Johannesta pyydet- tiin Patmossaarella kirjoittamaan: ”Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästedes. Totisesti — sanoo Henki — he saavat levätä vaivoistansa, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä.” Ilm. 14:13. Tästä näemme, että vaikka ihmiset eivät tulisikaan terveiksi, heitä ei sen perusteella tule syyttää uskon putteesta.

Kaikki me toivomme välittömiä ja suoria vastauksia rukouk- siimme. Meillä on kiusaus masentua, kun vastaus viipyy tai tulee odottamattomassa muodossa. Mutta Jumala on liian viisas ja hyvä vastatakseen rukouksiimme aina juuri sillä hetkellä ja sillä tavalla kuin me toivomme. Hän tekee hyväksemme paljon enemmän kuin vain toiveemme täyttämisen. Koska voimme luottaa hänen viisau- teensa ja rakkauteensa, meidän ei tulisi pyytää häntä myöntymään tahtoomme, vaan pyrkiä alistumaan hänen suunnitelmiinsa ja toteut- tamaan niitä. Halujemme ja tavoitteidemme tulee mukautua hänen tahtoonsa. Nämä uskoamme koettelevat kokemukset ovat meidän parhaaksemme. Ne ilmaisevat, onko uskomme aitoa ja vilpittöntä ja perustuuko se yksin Jumalan sanaan, vai onko se tilanteesta riip- puvaa, epävarmaa ja vaihtelevaa. Usko vahvistuu harjoituksesta.

Meidän on annettava kärsivällisyyden kehittyä täyteen kypsyyteen ja muistettava, että Raamatussa on kallisarvoisia lupauksia niille, jotka odottavat Herraa.

Kaikki eivät ymmärrä näitä periaatteita. Monet, jotka etsivät Herran parantavaa armoa, luulevat, että jos he eivät saa suoraa ja välitöntä vastausta rukouksiinsa, heidän uskonsa on puutteellinen. Tämän vuoksi sairauden heikentämiä on neuvottava viisaasti, jotta he osaisivat toimia arvostelukykyisesti. He eivät saa lyödä laimin velvollisuuksiaan niitä ystäviään kohtaan, jotka mahdollisesti jäävät suremaan heidän kuolemaansa, eikä heidän tule jättää käyttämättä luonnon tarjoamia parannuskeinoja.

[187]

Usein tässä erehdytään. Uskoessaan että heidät parannetaan vastauksena rukoukseen, jotkut pelkäävät tehdä mitään, mikä voitaisiin tulkita uskon puutteeksi. Heidän ei kuitenkaan tule lyödä laimin asioidensa järjestämistä. Niistä on huolehdittava aivan kuin he odottaisivat kuoleman korjaavan heidät. He eivät myöskään saa pelätä lausua niitä rohkaisun tai neuvon sanoja, jotka he eron hetkellä haluaisivat sanoa rakkailleen.

Niiden, jotka etsivät parannusta rukouksen kautta, ei tule lyödä laimin käytettävissään olevia hoitokeinoja. Ei merkitse uskon kieltämistä, jos hyödyntää sellaisia parannuskeinoja, jotka Jumala on antanut käyttöömmekivun lievittämiseksi ja luonnon auttamiseksi parannustyössään. Emme kiellä uskoa, jos työskentelemme yhdessä Jumalan kanssa ja pyrimme kaikin keinoin edistämään toipumistamme. Jumala on antanut meille mahdollisuuden päästä selville elämän laeista. Tämä tieto on ulottuvillamme, jotta käyttäisimme sitä. Meidän on hyödynnettävä kaikkia mahdollisuuksia terveyden palauttamiseksi ja käytettävä jokaista tilaisuutta ja toimittava luonnonlakien mukaisesti. Kun olemme rukoilleet sairaan paranemisen puolesta, voimme työskennellä entistä tarmokkaammin ja kiittää Jumalaa etuoikeudesta toimia yhdessä hänen kanssaan ja pyytäen hänen siunaustaan keinoille, jotka hän itse on antanut käyttöömmekä.

Meillä on Jumalan sanan velvoitus parannuskeinojen käyttämiseen. Hiskia, Israelin kuningas, oli sairas, ja Jumalan profeetta toi hänelle tiedon, että hän kuolisi. Hän huusi avuksi Herraa, ja Herra kuuli palvelijaansa ja lähetti hänelle sanoman, että viisitoista vuotta lisättäisiin hänen elämäänsä. Sen sijaan että Jumala olisi sanallaan parantanut Hiskian välittömästi, hän antoi palvelijansa kautta eri-

[188]

tyiset hoitoohjeet: ”Ja Jesaja käski tuoda viikunakakkua ja hautoa paisetta, että hän tulisi terveeksi.” Jes. 38: 21.

Kerran tapahtui, että Kristus voiteli sokean miehen silmät savella ja käski: ”Mene ja peseydy Siiloan lammikossa — —. Niin hän meni ja peseytyi ja palasi näkeväenä.” Joh. 9: 7. Paraneminen tapahtui yksinomaan suuren Parantajan voimasta, mutta siitä huolimatta Kristus käytti luonnon yksinkertaisia apukeinoja. Vaikka hän ei kannattanut lääkehoitoa, hän kuitenkin antoi luvan käyttää yksinkertaisia ja luonnonmukaisia hoitokeinoja.

Kun olemme rukoilleet sairaan paranemisen puolesta, älkäämme menettäkö uskoamme Jumalaan, vaikka lopputulos olisi minkäläinen hyvänsä. Jos joudumme menettämään omaisemme, juokaamme katkera kalkki muistaen, että Isän kädet pitävät sitä huulillamme. Mutta jos terveys palautuu, ei tule unohtaa, että parantavan armon osakseen saanut on uudessa kiitollisuudenvelassa Luojalle. Jeesuksen puhdistamasta kymmenestä pitaalisesta vain yksi palasi takaisin ylistämään häntä. Älköön kukaan meistä olko kuten ne yhdeksän ajattelematonta miestä, joiden sydäntä Jumalan armo ei koskettanut. ”Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valkeuksien Isältä, jonka tykönä ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa.” Jaak. 1:17.

Sairaus ei milloinkaan tule ilman syytä. Piittaamattomuus terveyden laeista valmistaa tietä sairaudelle ja aiheuttaa taudin. Monet kärsivät vanhempiansa rikkomusten vuoksi. Vaikka he eivät ole vastuussa vanhempiansa teoista, heidän velvollisuutensa on kuitenkin varmistua siitä, mikä on terveyden lakien rikkomista ja mikä ei. Heidän tulisi välttää vanhempiansa vääriä elintapoja ja luoda itselleen paremmat olosuhteet elämällä oikein.

Useimmat kuitenkin kärsivät omien väärin elintapojensa vuoksi. He eivät välitä syömiseen, juomiseen, pukeutumiseen ja työhön liittyvistä terveysperiaatteista. Luonnonlakien rikkomisen seuraus on väistämätön. Kun sairaus yllättää ihmiset, monet eivät ymmärrä kärsimystensä todellista syytä vaan syyttävät Jumalaa koettelemuksistaan. Jumala ei kuitenkaan ole vastuussa kärsimyksistä, jotka aiheutuvat luonnonlakien rikkomisesta.

Jumala on lahjoittanut meille tietyn määrän elinvoimaa. Lisäksi hän on luonut meille elimet, jotka kykenevät pitämään yllä elämän eri toimintoja. Hänen tarkoituksensa on, että nämä elimet toimisivat sopusoinnussa keskenään. Jos säilytämme huolellisesti elinvoimamme ja pidämme ruumiin herkän järjestelmän kunnossa, seurauksena on terveys. Mutta jos elinvoimaa kulutetaan liian nopeasti, hermosto lainaa voimaa tämän hetken tarpeisiin tulevaisuutta varten varatuista voimavaroista, ja kun yksi elin vahingoittuu, kaikki muut kärsivät. Luonto näyttää sietävän paljon huonoa kohtelua, mutta sitten se nousee vastarintaan ja pyrkii määrätietoisesti poistamaan kokemansa väärän kohtelun seuraukset. Luonnon ponnistukset olosuhteiden korjaamiseksi ilmenevät usein kuumeena ja muina sairauden oireina.

Järkeviä hoitokeinoja

Kun terveyden väärinkäyttö lopulta johtaa sairauteen, sairas voi usein itse tehdä hyväkseen enemmän kuin kukaan muu. Ensiksi on varmistuttava sairauden todellisesta luonteesta. Sen jälkeen on

pyrittävä poistamaan järkevästi sen syy. Jos elimistön tasapainoinen toiminta on järkkynyt liiallisen työn, ylensyömisen tai muiden epäsäännöllisten elintapojen vuoksi, älä pyri ratkaisemaan ongelmia kuormittamalla elimistöä enää myrkyllisillä lääkkeillä.

Ruokavalio

Väärät ruokailutottumukset ovat usein sairauden syy. Luonto kaipaa eniten vapautusta sen kannettavaksi säilytetystä liiallisesta kuormasta. Useissa sairaustapauksissa parasta hoitoa on se, että potilas paastoo yhden tai kahden aterian ajan, niin että liikarasittuneet ruoansulatuselimet saavat mahdollisuuden levätä. Muutamia päiviä kestävä hedelmäpaasto on usein tuonut suuren helpotuksen henkisen työn tekijöille. Monta kertaa lyhyt täydellinen pidättyminen ruoasta ja sen jälkeen noudatettu yksinkertainen, kohtuullinen ruokavalio on luonnon oman parantavan voiman vaikutuksesta johtanut toipumiseen. Kuukauden tai kahden ajan noudatettu tiukan terveellinen ruokavalio saisi monet sairaat vakuuttuneiksi, että kieltämyksen tie on tie terveyteen.

Lepo

[191] Monet sairastuvat liikarasituksesta. Lepo, huolista vapaa elämä ja yksinkertainen, niukka ruokavalio ovat tarpeen, jotta he saisivat takaisin terveytensä. Ne, jotka ovat henkisesti uupuneita ja hermostuneita jatkuvan työn ja sisätiloissa oleskelun vuoksi, hyötyvät suuresti vierailusta maaseudulle, missä he voivat elää yksinkertaista, huoletonta elämää ja olla läheisessä yhteydessä luontoon. Kuljeskelu pelloilla ja metsissä, kukkien poimiminen ja lintujen laulun kuunteleminen edistävät heidän toipumistaan enemmän kuin mikään muu.

Veden käyttö

Puhdas vesi on taivaan parhaita siunauksia niin terveille kuin sairaillekin. Sen oikea käyttö edistää terveyttä. Se on juoma, jonka Jumala antoi eläinten ja ihmisten janon sammuttamiseksi. Runsaasti nautittuna se osaltaan tyydyttää elimistön tarpeet ja auttaa luontoa

vastustamaan sairautta. Veden ulkoinen käyttö on helpoimpia ja tyydyttävimpiä tapoja säädellä verenkiertoa. Kylmä tai viileä kylpy on erinomainen virkistyskeino. Lämpimät kylvyt avaavat ihohuokokset ja edistävät näin epäpuhtauksien poistumista. Sekä lämpimät että haaleat kylvyt rauhoittavat hermoja ja tasoittavat verenkiertoa.

Mutta monet eivät koskaan ole kokemuksesta oppineet veden oikean käytön hyödyllisiä vaikutuksia vaan pelkäävät sitä. Vesihoidoille ei anneta niille kuuluvaa arvoa, ja niiden taitava käyttö vaatii työtä, johon monet eivät halua ryhtyä. Kukaan ei kuitenkaan saa vedota tietämättömyyteen tai välinpitämättömyyteen tässä asiassa. Vettä voidaan käyttää usealla tavalla kivun lievitykseen ja sairauden torjumiseen. Jokaisen tulisi oppia käyttämään sitä yksinkertaisissa kotihoidoissa. Erityisesti äitien tulisi hallita veden käyttö sekä perheen terveydenettä sairaanhoidossa.

Liikunta

Toiminta on olemuksemme laki. Ruumiin jokaisella elimellä on oma tehtävänsä, jonka suorittamisesta sen kehitys ja voima riippuvat. Kaikkien elinten normaali kuormittaminen antaa voimia ja virkeyttä, kun taas toimettomuus rappeuttaa ja johtaa kuolemaan. [192] Sidos toinen käsivartesi vaikkapa vain muutamaksi viikoksi ja vapauta se sitten siteestä, niin huomaat, että se on heikompi kuin toinen, jota olet käyttänyt kohtuullisesti koko ajan. Toimettomuudella on sama vaikutus koko lihaksistoon.

Toimettomuus saa aikaan paljon sairautta. Liikunta tehostaa ja tasaa verenkiertoa, mutta joutilaan ihmisen veri ei kierrä vapaasti eikä siinä tapahdu muutoksia, jotka ovat välttämättömiä elämälle ja terveydelle. Myös ihon erityistoiminta vaikeutuu. Epäpuhtaudet eivät poistu samalla tavalla kuin jos reipas liikunta olisi kiihdyttänyt verenkiertoa. Siksi liikunnan seurauksena myös iho säilyy terveenä ja keuhkot saavat runsaasti puhdasta, raitista ilmaa. Liikunnan puute aiheuttaa kaksinkertaisen kuormituksen erityselimille, ja seurauksena on sairaus.

Sairaita ei tule rohkaista toimettomuuteen. Jos elimistö on tavalla tai toisella vakavasti liikarasittunut, tilapäinen täydellinen lepo voi joissakin tapauksissa estää vakavan sairauden puhkeamisen. Py-

syvästi sairaita ei kuitenkaan yleensä ole syytä määrätä täydelliseen toimettomuuteen.

Henkisestä liikarastuksesta aiheutuneen romahduksen jälkeen on vältettävä uuvuttavaa ajatustyötä. Potilaalle ei tule kuitenkaan uskotella, että henkisten voimien käyttö sinänsä olisi vaarallista. Monilla on taipumus pitää tilaansa pahempiana kuin se todellisuudessa on. Tällainen mielentila on toipumisen kannalta epäedullinen, eikä sitä pidä rohkaista.

[193] Sananjulistajat, opettajat, opiskelijat ja muut henkisen työn tekijät sairastuvat usein, koska he eivät katkaise ankaria henkisiä ponnistuksiaan liikunnalla. Tällaisten ihmisten on vietettävä toimeliaampaa elämää. Ehdottoman raitis suhtautuminen ruokaan ja juomiseen sekä sopiva liikunta turvaisivat sekä henkisen että ruumiillisen terveyden ja antaisivat kaikille henkisen työn tekijöille voimaa ja kestävyyttä.

Ruumiillisesta liikarastuksesta kärsiviä ei tule kehottaa kokonaan luopumaan ruumiillisesta työstä. Mutta jotta työstä koituisi suurin mahdollinen hyöty, sen on oltava järjestelmällistä ja miellyttävää. Ulkoilmassa liikkuminen on parasta. Liikunta on suunniteltava siten, että se vahvistaa heikentyneitä elimiä. Koko sydämen on oltava mukana työssä, sillä käsin tehtävä työ ei ikinä saa muuttua pelkäksi raadannaksi.

Kun sairailta ei ole mitään, mihin käyttäisivät aikansa ja suuntaisivat huomionsa, he kohdistavat ajatuksensa itseensä ja muuttuvat sairaalloisiksi ja ärtyisiksi. He hautovat usein katkeria ajatuksiaan, kunnes uskovat olevansa huonompia kuin ovatkaan ja täysin kykenemättömiä tekemään mitään.

Kaikissa näissä tapauksissa osoittautuisi hyvin ohjattu liikunta tehokkaaksi hoitokeinoksi. Muutamissa tapauksissa se on ehdottoman välttämätöntä toipumisen kannalta. Tahto ja työ liittyvät läheisesti toisiinsa, ja näiden sairaiden suurin tarve on, että heidän tahtonsa herää. Tahdon ollessa lamassa mielikuviutus muuttuu epänormaalksi, ja sairautta on mahdotonta vastustaa.

Toimettomuus on suurin kirous, mikä saattaa kohdata useimpia sairaita. Kevyt hyödyllinen työ ei rasita mieltä eikä ruumista, vaan vaikuttaa molempiin suotuisasti. Se vahvistaa lihaksia, parantaa verenkiertoa ja antaa sairaalle tyydytyksen tunteen. Hän huomaa, ettei ole täysin hyödytön tässä kiireisessä maailmassa. Aluksi hän

ehkä pystyy tekemään vain vähän, mutta pian hän huomaa voimiensa lisääntyvän, ja niin työmäärää voidaan lisätä vastaavasti.

Liikunta on hyödyksi heikkovatsaiselle, sillä se edistää ruoansulatuselinten toimintaa. Ankaru opiskelu tai raju liikunta heti syönnin jälkeen vaikeuttaa ruoansulatusta, mutta lyhyt kävely aterian jälkeen, pää pystyssä ja olkapäät taakse vedettyinä, on suureksi avuksi.

Vaikka niin paljon on sanottu ja kirjoitettu liikunnan merkityksestä, monet silti lyövät sen laimin. Jotkut lihovat, koska elimistön toiminta estyy; toiset muuttuvat laihoiksi ja heikoiksi, koska elinvoima kuluu liiallisen ravinnon poistamiseen. Maksa kuormittuu yrittäessään puhdistaa verta epäpuhtauksista, ja seurauksena on sairaus.

[194]

Paikallaan oloon tottuneiden tulisi sään salliessa liikkua ulkoilmassa joka päivä, kesät talvet. Käveleminen on parempaa kuin ratsastus tai ajelu, sillä se antaa työtä useammille lihasryhmille. Keuhkot pakotetaan terveelliseen toimintaan, sillä on mahdollista kävellä reippaasti täyttämättä niitä ilmalla.

Tällaisesta liikunnasta olisi monissa tapauksissa terveydelle enemmän hyötyä kuin lääkkeitä. Lääkärit kehottavat usein potilaitaan lähtemään merimatalle, vierailemaan jollain terveyslähteellä tai käymään erilaisissa paikoissa ilmaston vaihdoksen vuoksi, vaikka nämä useimmissa tapauksissa voisivat tervehtyä sekä säästää aikaa ja rahaa, jos söisivät kohtuullisesti ja harrastaisivat virkistävää, terveellistä liikuntaa.

Luku 18—Mielen terveyden hoito

Mielen ja ruumiin välillä vallitsee hyvin läheinen vuorovaikutus. Toisen vahingoittuessa toinenkin kärsii. Mielen tila vaikuttaa terveyteen paljon enemmän kuin monet luulevatkaan. Monet ihmisiä vaivaavista sairauksista johtuvat henkisestä masennuksesta. Murhe, ahdistus, tyytymättömyys, tunnonvaivat, syyllisyys, epäluottamus pyrkivät tuhoamaan elinvoimia ja johtavat rappeutumiseen ja kuolemaan.

Joskus sairauden tai sen pahenemisen syynä on mielikuvitus. Moni kärsii elinikäisestä sairaudesta vaikka voisi olla terve, jos vain itse ajattelisi niin. Monet kuvittelevat, että jokainen pieni altistuminen tekee heidät sairaiksi, ja vahingolliset vaikutukset ilmenevätkin, koska niitä odotetaan. Monet kuolevat sairauteen, joka on kokonaan mielikuvituksen tuotetta.

Rohkeus, toivo, usko, myötätunto ja rakkaus edistävät terveyttä ja pidentävät elämää. Tyytyväinen mieli ja iloinen sydän on terveydeksi ruumiille ja voimaksi sielulle. ”Terveydeksi on iloinen sydän.” Sanani. 17: 22.

Sairaiden hoidossa ei tule sivuuttaa mielen vaikutusta ruumiiseen. Oikein käytettynä tämä vaikutus on tehokkaimpia hoitokeinoja taistelussa sairautta vastaan.

Mieli toisen valvonnassa

[196] Yksi henkisen parantamisen muodoista on kuitenkin mitä tehokkain ase pahuuden voimien käsissä. Tämän tieteen nimellä kulkevan menetelmän avulla ihmisen mieli alistetaan toisen valvontaan, niin että heikomman yksilön persoonallisuus sulautuu vahvemman persoonallisuuteen. Ihminen toteuttaa toisen tahtoa. Väitetään, että näin voidaan vaikuttaa ajatusten kulkuun, antaa terveyttä edistäviä herätteitä ja auttaa potilasta vastustamaan sairautta ja voittamaan se.

Tätä hoitomenetelmää ovat käyttäneet henkilöt, jotka olivat tietämättömiä sen todellisesta luonteesta ja vaikutuksesta ja jotka uskoi-

vat sen olevan hyödyksi sairaille. Mutta tämä tieteen nimellä kulkeva menetelmä perustuu väärin periaatteisiin. Se on vieras Kristuksen luonnolle ja hengelle. Se ei johda ihmisiä hänen luokseen, joka on elämä ja pelastus. Se, joka kiinnittää ihmisten mielen itseensä, johtaa heidät eroon heidän voimansa todellisesta lähteestä.

Jumalan tarkoitus ei ole, että yksikään ihminen alistaisi mielensä ja tahtonsa toisen valvontaan ja muuttuisi tahdottomaksi välikappaleeksi tämän käsissä. Kenenkään ei tule antaa yksilöllisyytensä sulautua toisen persoonallisuuteen. Emme saa pitää ketään ihmistä parannuksen lähteenä. Meidän on luotettava Jumalaan. Jumala on antanut meille ihmisyyden, ja siihen perustuvalla arvokkuudella meidän on jättäydyttävä Jumalan itsensä valvontaan, ei kenenkään ihmisen.

Jumala haluaa johtaa ihmiset suoraan yhteyteen kanssaan. Suhteessaan ihmisiin hän aina tunnustaa henkilökohtaisen vastuun periaatteen. Hän pyrkii synnyttämään henkilökohtaisen riippuvuuden tunnetta ja tähdentämään persoonallisen ohjauksen tarvetta. Hän haluaa saattaa ihmiset jumaluuden yhteyteen, jotta he muuttuisivat hänen kuvansa kaltaisiksi. Saatana pyrkii tekemään tyhjäksi tämän suunnitelman. Hän yrittää tehdä meidät riippuvaisiksi ihmisistä. Kun mielet kääntyvät pois Jumalasta, kiusaaja voi alistaa ne valvontaansa. Näin hän voi hallita ihmiskuntaa.

Saatana loi teorian mielen alistumisesta toisen hallintaan suunnatakseen päähuomion itseensä ja korvatakseen jumalallisen filosofian ihmisfilosofialla. Kaikista erehdyksistä, jotka ovat saamassa jalansijaa kristityiksi tunnustautuvien joukossa, tämä on vaarallisin ja erottaa varmemmin kuin mikään muu ihmisen Jumalasta. Vaikka se saattaa vaikuttaa viattomalta, sen soveltaminen potilaisiin on pikemmin haitaksi kuin hyödyksi. Se avaa oven, jonka kautta saatana pääsee kummankin valtiaaksi, sekä hallittavan että hallitsijan.

Pelottava on se valta, joka näin annetaan pahojen miesten ja naisten käsiin. Mitä mahdollisuuksia se suokaan niille, jotka elättävät itsensä hyötymällä toisten heikkouksista ja tyhmyydestä! Miten monet saavatkaan tilaisuuden tyydyttää intohimojaan tai voitonhaluaan otettuaan valtaansa moraalisesti heikon tai sairaan sielun!

Meillä on parempaakin tekemistä kuin harrastaa menetelmiä, joilla ihmiset pyrkivät alistamaan toisiaan valvontaansa. Lääkäriin on ohjattava ihmiset kääntämään katseensa muista ihmisistä Juma-

laan. Sen sijaan että opettaisi sairaita turvautumaan ihmisiin sielun ja ruumiin hoidossa, hänen on ohjattava heidät hänen tykönsä, joka pystyy täydellisesti pelastamaan kaikki, jotka tulevat hänen luokseen. Hän, joka loi ihmisen mielen, tietää mitä se tarvitsee. Vain Jumala pystyy parantamaan. Mieleltään tai ruumiiltaan sairaiden on katsottava Kristukseen, parantajaan. ”Koska minä elän”, hän sanoo, ”niin tekin saatte elää.” Joh. 14: 19. Tästä elämästä meidän on kerrottava sairaille ja sanottava, että jos he uskovat Kristukseen parantajana, jos he ovat yhteistyössä hänen kanssaan, noudattavat terveyden lakeja ja pyrkivät saavuttamaan täydellisen pyhyden hänen pelossaan, niin hän tulee antamaan heille oman elämänsä. Kun esitämme heille Kristuksen tällä tavalla, annamme heille voiman, jolla on arvoa, koska se tulee ylhäältä. Tämä on sielun ja ruumiin parantamisen todellista tiedettä.

Myötätunto

[198] Suurta viisautta tarvitaan, kun ollaan tekemisissä mielen aiheuttamien sairauksien kanssa. Kipeä, sairas sydän ja masentunut mieli tarvitsee hellää hoitoa. Usein jokin kotielämään liittyvä ongelma on kuin syöpä, joka jäyttää sielua ja heikentää elinvoimia. Joskus taas synnistä johtuvat tunnonvaivat heikentävät terveyttä ja saattavat mielen epätasapainoon. Tähän ryhmään kuuluvia sairaita voidaan parhaiten auttaa osoittamalla heille lempeää myötätuntoa. Ensin lääkärin tulisi voittaa heidän luottamuksensa ja sitten ohjata heidät suuren Parantajan luo. Jos heidän uskonsa voidaan suunnata suureen Lääkäriin ja jos he pystyvät luottamaan siihen, että hän on ottanut hoitaakseen heidän asiansa, se rauhoittaa heidän mielensä ja parantaa usein ruumiinkin.

Myötätunto ja tahdikkaus vaikuttavat usein tehokkaammin sairaaseen kuin taitavinkaan hoito, joka annetaan tunteettomasti ja välinpitämättömästi. Lääkäri aiheuttaa potilaalle huomattavaa vahinkoa, jos hän tulee sairasvuoteen viereen haluttoman ja hajamielisen näköisenä, katsoo sairasta välinpitämättömästi ja sanoin tai teoin antaa sellaisen vaikutelman, ettei tapaus vaadi suurta huomiota, ja sitten jättää potilaan mietteisiinsä. Hänen välinpitämättömyytensä synnyttämä epäily ja masennus kumoavat usein hänen mahdollisesti määräämänsä hoidon hyvät vaikutukset.

Jos lääkärit pystyisivät asettumaan kärsimyksissä nöyryytetyn ja tahdoltaan heikentyneen, myötätuntoisia ja rohkaisevia sanoja kaipaavan ihmisen asemaan, he osaisivat paremmin ymmärtää hänen tunteitaan. Kun Kristuksen sairaita kohtaan osoittama rakkaus ja myötätunto yhdistyvät lääkärin tietoon, hänen pelkkä läsnäolonsa tulee osoittautumaan siunaukseksi.

Potilasta kohtaan osoitettu vilpittömyys synnyttää hänessä luottamusta ja siten edistää tärkeällä tavalla hänen toipumistaan. Eräiden lääkäreiden mielestä on viisasta salata potilaalta hänen kärsimänsä sairauden laatu ja syy. Monet pelkäävät, että potilas hermostuu tai masentuu kuullessaan totuuden, ja siksi he pitävät yllä väärää paranemisen toivoa ja jopa antavat potilaan kuolla varoittamatta häntä vaarasta. Kaikki tämä on epäviisasta. Aina ei ehkä ole turvallista eikä parasta selostaa potilaalle häntä uhkaavan vaaran koko laajuutta. Se saattaisi pelästyttää hänet ja hidastaa paranemista tai jopa estää sen. Koko totuutta ei aina voi kertoa myöskään niille, joiden vaivat ovat pääasiassa mielikuvituksen tuotetta. Monet heistä ovat arvostelukyvottomia ja tottumattomia hillitsemään itseään. Heillä on omalaatuisia päähänpistoja, ja he kuvittelevat kaikenlaista olematonta itsestään ja muista. Heille nämä asiat ovat tosia, ja heitä hoitavien tulee osoittaa jatkuvaa ystävällisyyttä ja uupumatonta kärsivällisyyttä ja hienotunteisuutta. Jos näille potilaille kerrottaisiin heitä koskevat tosiasiat, jotkut heistä loukkaantuisivat, toiset taas masentuisivat. Kristus sanoi opetuslapsilleen: ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa.” Joh. 16: 12. Mutta vaikka totuutta ei ehkä ole syytä kertoa joka tilanteessa, pettäminen ei koskaan ole tarpeellista eikä oikeutettua. Lääkärin tai sairaanhoitajan ei tule milloinkaan alentua valehtelemaan. Se, joka näin tekee, ei voi työskennellä yhdessä Jumalan kanssa. Menettäessään potilaidensa luottamuksen hän samalla menettää yhden parhaista inhimillisistä apukeinoista heidän parantamiseksi.

[199]

Tahdonvoima

Tahdonvoimaa ei arvosteta niin kuin sitä tulisi. Kun tahto säilytetään valppaana ja kohdistetaan oikein, se antaa voimaa koko olemukselle ja auttaa suurenmoisella tavalla terveyden säilyttämisessä. Sitä voidaan käyttää myös sairauden hoidossa. Oikein harjoitettuna se

[200] pystyy valvomaan mielikuvitusta ja tehokkaalla tavalla vastustamaan ja voittamaan sekä henkiset että ruumiilliset sairaudet. Tahdonvoimaa käyttämällä potilaat voivat asennoitua elämään oikein ja siten merkittävästi tukea lääkärin ponnistuksia terveyden palauttamiseksi. Tuhannet voivat saada takaisin terveytensä jos vain tahtovat. Herra ei halua heidän sairastavan. Hän toivoo heidän olevan terveitä ja onnellisia, ja heidän tulisi päättää tulla terveiksi. Usein vammaiset voivat vastustaa sairautta kieltäytymällä yksinkertaisesti antamasta periksi ja vaipumasta toimeettomuuteen. Heidän on noustava kipujensa ja vaivojensa yläpuolelle ja tehtävä voimillensa sopivaa hyödyllistä työtä. Tällainen työ sekä runsas ilma ja auringonvalo voisivat antaa terveyden ja voiman takaisin monelle riutuneelle sairaalle.

Niille, jotka haluavat saada takaisin tai säilyttää terveytensä, löytyy opetus Raamatun sanoista: ”Älkää juopuko viinistä, sillä siitä tulee irstas meno, vaan täytyykää Hengel-lä.” Ef. 5: 18. Luonnottomien ja epäterveellisten kiihotusaineiden tuottama kiihtymys tai lamaanus tai alhaisten halujen ja himojen tyydyttäminen eivät tuo ruumiille ja sielulle todellista terveyttä ja virkistystä. Sairaiden joukossa on monia, jotka ovat ilman Jumalaa ja ilman toivoa. He kärsivät tyydyttämättömistä haluista, harhautuneista himoista a omantunnon syytöksistä. He ovat menettämäisillään otteensa tästä elämästä eikä heillä ole toivoa tulevan elämän suhteen. Näistä potilaista huolehtivien henkilöiden ei tule kuvitella auttavansa heitä järjestämällä heille kevytmielisiä, jännittäviä nautintoja. Juuri ne ovat olleet heidän elämänsä kirous. Näлкäinen ja janoinen sielu pyssyy nälkäisenä ja janoisena niin kauan kuin yrittää löytää tyydytystä maallisista asioista. Itsekkään nautinnon lähteestä juovat ihmiset pettyvät. He erehtyvät luulemaan hilpeyttä voimaksi, ja kun jännitys on ohi, heidän innostuksensa lakkaa ja he jäävät tyytymättömyyden ja alakuloisuuden valtaan.

Kestävällä rauhalla, aidolla levon hengellä, on vain yksi lähde. Siitä Kristus puhui sanoessaan: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.” Matt. 11:28. ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa.” Joh. 14: 27. Tätä rauhaa hän ei anna irrallaan itsestään. Se on Kristuksessa, ja me voimme saada sen vain vastaanottamalla hänet.

[201] Kristus on elämän lähde. Monet tarvitsevat selvempää tietoa hä-

nestä. Heille on kärsivällisesti, ystävällisesti ja samalla vakavasti opetettava, miten koko olemus avataan taivaan parantavalle vaikutukselle. Kun Jumalan rakkauden auringonpaiste valaisee sielun synkät kammiot, rauhaton kyllästyneisyys ja tyytymättömyys väistyvät ja tyytyväinen ilo täyttää mielen tarmolla ja ruumiin terveydellä ja elinvoimalla.

Apu kaikissa koettelemuksissa

Me elämme kärsimysten maailmassa. Vaikeudet, koettelemukset ja murheet odottavat meitä pitkin matkaa tiellämme taivaskotiin. Mutta monet tekevät elämän taakan kaksinverroin raskaammaksi odottamalla jatkuvasti vaikeuksia. Jos he kohtaavat vastoinkäymisiä tai pettymyksiä, he ajattelevat, että kaikki on hukassa, että heidän osansa on kaikkein raskain, että he varmasti joutuvat elämään puutteessa. Näin he vaipuvat surkeuteen ja luovat varjon kaikkien lähimmäistensäkin ylle. Itse elämä muuttuu heille taakaksi. Mutta näin ei tarvitse olla. Ajatusten suunnan muuttaminen vaatii määrätietoisia ponnistuksia, mutta se on mahdollista. Heidän onnensa sekä tässä että tulevassa elämässä riippuu siitä, pystyvätkö he suuntaamaan mielensä iloiisiin asioihin. Heidän on käännettävä katseensa synkistä kuvitelmistaan niihin siunauksiin, joita Jumala on sirotellut heidän polulleen, ja niiden tuolle puolen näkymättömiin ja ikuisiin asioihin.

Jumala on varautunut auttamaan jokaisessa koettelemuksessa. Kun Israel tuli erämaassa Maaran karvaiden vesien ääreen, Mooses huusi apua Herralta. Herra ei antanut mitään uutta apukeinoja, vaan kiinnitti huomion siihen, mitä jo oli saatavilla. Puu, jonka hän oli luonut, piti heittää lähteeseen, jotta vedestä tulisi puhdasta ja makeaa. Kun tämä oli tehty, kansa joi vettä ja virkistyi. Kristus auttaa meitä kaikissa koettelemuksissa, jos etsimme häntä. Silmämme avataan näkemään hänen sanansa parantavat lupaukset. Pyhä Henki opettaa meille, miten voimme omistaa jokaisen siunauksen vastalääkkeeksi murheillemme. Jokaiselle katkeralle juomalle, joka nostetaan huulillemme, löydämme parantavan oksan.

Me emme saa antaa tulevaisuuden vaikeine ongelmineen ja epätydyttävine näköaloineen masentaa sydäntämme, vapisuttaa polviamme ja lamauttaa käsiämme. Jumala kehottaa meitä tekemään rauhan hänen kanssaan. Ne, jotka jättävät elämänsä hänen johtoonsa

[202]

ja palvelukseensa, eivät koskaan joudu olosuhteisiin, joissa hän ei antaisi apua. Oli tilanteemme mikä hyvänsä, meillä on Opas näyttämässä tietä, jos olemme hänen sanansa tekijöitä; oli vaikeutemme mikä hyvänsä, meillä on luotettava Neuvonantaja; oli surumme, murheemme ja yksinäisyytemme minkälainen tahansa, meillä on myötätuntoinen Ystävä.

Jos me tietämättömyydessämme astumme harhaan, Vapahtaja ei hylkää meitä. Meidän ei milloinkaan tarvitse tuntea olevamme yksin. Enkelit ovat seuralaisiamme. Lohduttaja, jonka Kristus lupasi lähettää nimessään, on luonamme. Tiellä Jumalan kaupunkiin ei ole vaikeuksia, joita häneen luottavat eivät voisi voittaa. Ei ole vaaroja, joita he eivät voisi välttää. Ei ole surua, ei murhetta, ei inhimillistä heikkoutta, johon hänellä ei olisi apua.

Kenenkään ei tarvitse jäädä masennuksen ja epätoivon valtaan. Saatana voi tulla luoksesi ja väittää julmasti: ”Olet toivoton tapaus. Et voi pelastua.” Mutta sinulla on toivoa Kristuksessa. Jumala ei vaadi meitä voittamaan omassa voimassamme. Hän pyytää meitä tulemaan lähelle itseään. Hän odottaa voidakseen vapauttaa meidät kaikista vaikeuksista, jotka painavat sieluamme ja ruumistamme. Hän, joka tuli ihmiseksi, osaa osoittaa sääliä ihmiskunnan kärsimyksiä kohtaan. Kristus ei ainoastaan tunne jokaista ihmistä erityisine tarpeineen ja vaikeuksineen, vaan hän on selvillä kaikesta, mikä ärsyttää ja hämmentää tämän mieltä. Hänen kätensä on ojentunut säälivän hellästi jokaista kärsivää lasta kohti. Ne, jotka kärsivät eniten, saavat eniten osakseen hänen myötätuntoaan ja sääliään. Hän on liikuttunut meidän heikkouksistamme, ja hän haluaa meidän laskevan huolemme ja murheemme hänen jalkojensa juureen ja jättävän ne sinne.

[203]

Ei ole viisasta katsoa itseään ja tarkkailla omia tunteitaan. Jos teemme näin, vihollinen tuo vaikeuksia ja kiusauksia, jotka heikentävät uskoa ja tuhoavat rohkeuden. Mielenliikkeiden yksityiskohtainen erittely ja ylivallan antaminen tunteille johtaa epäilyksiin ja tekee neuvottomaksi. Meidän on käännettävä katseemme pois itsestämme Jeesukseen.

Kun kiusaukset ahdistavat sinua, kun huolet, neuvottomuus ja pimeys näyttävät ympäröivän sielusi, katso sinne, missä viimeksi näit valon. Lepää Kristuksen rakkaudessa ja hänen suojeleuksessaan. Kun synti pyrkii saamaan määräysvallan sydämessä, kun syyllisyys

vaivaa sielua ja painaa omaatuntoa, kun epäusko synkentää mielen, muista, että Kristuksen armo pystyy voittamaan synnin ja karkottamaan pimeyden. Kun solmimme yhteyden Vapahtajaan, saavumme rauhan valtakuntaan.

”Herra lunastaa palvelijainsa sielut,
eikä yksikään, joka häneen turvaa, tule syynalaiseksi.”

Ps. 34:23

”Herran pelossa on vahva varmuus
ja turva vielä lapsillekin.”

Sanani. 14: 26

”Mutta Siion sanoo: ’Herra on minut hyljännyt,
Herra on minut unhottanut’.
Unhottaako vaimo rintalapsensa,
niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa?
Ja vaikka he unhottaisivatkin, minä en sinua unhota.
Katso, kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt.”

Jes. 49: 14-16

”Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi;
älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun jumalasi;

minä vahvistan sinua, minä autan sinua,
minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.”

[204]

Jes. 41: 10

”Kuulkaa minua, te Jaakobin heimo,
te kaikki Israelin heimon tähteet,
te, joita on pitänyt kantaa äidinkohdusta asti,
nostaa hamasta äidinhelmasta.
Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama,
hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan;
niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan,
minä kannan ja pelastan.”

Jes. 46: 3, 4

Kiitollisuus

Mikään ei edistä ruumiin ja sielun terveyttä enemmän kuin kiitollisuuden ja ylistyksen henki. Meidän ehdoton velvollisuutemme on vastustaa alakuloisia, tyytymättömiä ajatuksia ja tunteita — se on yhtä tärkeä velvollisuus kuin rukoileminen. Jos olemme matkalla taivaaseen, miten voimme kulkea Isän kotia kohti koko ajan huokaillen ja valittaen kuin hautajaissaatossa?

Todellisia uskovaisia eivät ole ne kristityiksi tunnustautuvat, jotka valittavat jatkuvasti ja näyttävät pitävän iloisuutta ja onnellisuutta syntinä. Ne, jotka saavat katkeraa nautintoa tämän maailman synkkydestä, jotka katsovat kuolleita lehtiä mieluummin kuin poimivat kauniita eläviä kukkia, jotka eivät näe jylhien vuorenhuippujen ja rehevän vihreiden laaksojen kauneutta ja jotka sulkevat aistinsa kuulemasta sitä riemukasta ääntä, joka puhuu heille luonnossa ja joka vastaanottavaisessa korvassa kuulostaa suloiselta ja sointuvalta, eivät ole Kristuksessa. He viipyvät pimeydessä ja synkkyudessa, vaikka heidän sydämissään voisi loistaa päivä, vanhurskauden aurinko ja parantuminen sen siipien alla.

[205] Usein tuska saa mielesi hämärtymään. Älä silloin yritä pohtia asioita. Sinä tiedät, että Jeesus rakastaa sinua. Hän ymmärtää heikkouttasi. Voit tehdä hänen tahtoaan yksinkertaisesti lepäämällä hänen käsivarsillaan.

Luonnonlaki on, että ajatuksemme ja tunteemme vahvistuvat ja lujittuvat, kun puemme ne sanoiksi. Sanat ilmaisevat ajatuksia, mutta on myös totta, että ajatukset seuraavat sanoja. Jos sanamme osoittaisivat enemmän uskoa ja iloa Jumalan siunauksista, suuresta armosta ja rakkaudesta, niin uskomme ja ilomme kasvaisi. Kieli ei voi kuvata eikä rajallinen mieli ymmärtää siunausta, joka kohtaa meitä, kun osoitamme arvostavamme Jumalan hyvyyttä ja rakkautta. Jo maan päällä sydämessämme voi olla ilon lähde, joka ei milloinkaan ehdy, sillä siihen virtaa koko ajan lisää vettä Jumalan valtaistuimelta.

Kasvattakaamme siis sydämemme ja huulemme ylistämään Jumalaa hänen verrattomasta rakkaudestaan. Opetelkaamme olemaan toiveikkaita ja pysymään Golgatan ristiltä loistavassa valossa. Milloinkaan emme saa unohtaa olevamme taivaallisen kuninkaan lapsia, Herran Sebaotin poikia ja tyttäriä. Etuoikeutemme on luottaa tyynesti Jumalaan.

”Ja vallitkoon teidän sydämissänne Kristuksen rauha — ja olkaa kiitolliset.” Kol. 3: 15. Unohtakaamme omat vaikeutemme ja ongelmamme ja ylistäkäämme Jumalaa mahdollisuudesta elää hänen nimensä kunniaksi. Kunpa näkisimme jokaisen uuden päivän tuoreet siunaukset osoituksina Jumalan huolenpidosta niin, että sydämessämme heräisi kiitollisuus häntä kohtaan. Kun avaat silmäsi aamulla, kiitä Jumalaa hänen varjeluksestaan yön aikana. Kiitä häntä hänen rauhastaan, joka täyttää sydämesi. Aamuin, päivin ja illoin nouskoon kiitollisuutesi taivaaseen kuin suloinen suitsutus.

Kun joku kysyy vointiasi, älä yritä löytää jotakin ikävää kerrottavaa saadaksesi osaksesi myötätuntoa. Älä puhu uskon puutteestasi äläkä suruistasi ja kärsimyksistäsi. Kiusaaja iloitsee kuullessaan sellaisia sanoja. Puhuessasi synkistä asioista tuotat kunniaa hänelle. Meidän ei tule puhua saatanan suuresta voimasta, jolla hän pyrkii voittamaan meidät. Usein annamme itsemme hänen käsiinsä puhumalla hänen voimastaan. Puhukaamme sen sijaan Jumalan suuresta voimasta, jolla hän voi yhdistää kaikki pyrkimyksemme omiinsa. Kerro Kristuksen verrattomasta voimasta ja puhu hänen kirkkaudestaan. Koko taivas on kiinnostunut pelastuksestamme. Jumalan enkelit, joita on tuhat kertaa tuhat ja kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta, on määrätty palvelemaan niitä, jotka perivät autuuden. He varjelevat meitä pahalta ja ajavat pois pimeyden joukot, jotka pyrkivät tuhoamaan meidät. Eikö meidän ole syytä olla kiitollisia joka hetki, silloinkin kun tiellämme näyttää olevan esteitä?

[206]

Laula ylistystä

Ilmaise ylistys ja kiitos laululla. Kun joudumme kiusaukseen, älkäämme tuoko julki omia tunteitamme vaan virittäkäämme uskossa kiitoslaulu Jumalalle.

Me kiitämme sua, Herra taivaan ja maan,
Kun Poikasi eestämme soit kuolemaan.

Me kiitämme myös, Herra, Hengestä sun,
joka juurelle ristin vie ahdistetun.

Me kiitämme Kristusta, Vapahtajaa,

joka synneistä päästää ja myös puhdistaa.

Sua kiitämme, Herra, kun korvesta maan,
meitä etsit ja käyt kotiin johdattamaan.

Meit' uudista, Herra, ja rakkauden
tulen hehkua rinnassa suo jokaisen.

Kertosäe:

Halleluja, kiitos Sulle, halleluja aamen!
Halleluja, Hengen voimaa suot sydämiimme.

Laulu on ase, jota voimme aina käyttää masennusta vastaan.
Kun näin avaamme sydämen Vapahtajan läsnäolon päivänpaisteelle,
saamme terveyttä ja hänen siunauksensa.

[207] ”Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä,
sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.
Niin sanokoot Herran lunastetut,
jotka hän on lunastanut ahdistuksen alta.”

Ps. 107: 1,2

”Laulakaa hänelle, veisatkaa hänelle,
puhukaa kaikista hänen ihmeistänsä.
Hänen pyhä nimensä olkoon teidän kerskauksenne;
Iloitkoon niiden sydän, jotka etsivät Herraa.”

Ps. 105: 2, 3

”Sillä hän ravitsee nääntyvän sielun
ja täyttää nälkäisen sielun hyvyydellä.
He istuivat pimeydessä ja synkeydessä,
vangittuina kurjuuteen ja rautoihin — —
Mutta hädässänsä he huusivat Herraa,
ja hän pelasti heidät heidän ahdistuksistaan.
Hän vei heidät ulos pimeydestä ja synkeydestä,
hän katkaisi heidän kahleensa.

Kiittäkööt he Herraa hänen armostansa
ja hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan.”

Ps. 107: 9, 10, 13-15

”Miksi murehdit, minun sieluni,
ja miksi olet minussa niin levoton?
Odot Jumalaa.
Sillä vielä minä saan kiittää häntä,
minun kasvojeni apua, minun Jumalaani.”

Ps. 42: 12

”Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.” 1 Tess. 5:18. Tämä käsky vakuuttaa, että nekin asiat, jotka näyttävät olevan meitä vastaan, koituvat meidän parhaaksemme. Jumala ei käskisi meitä olemaan kiitollisia sellaisesta, mikä vahingoittaa meitä.

”Herra on minun valkeuteni ja autuuteni:
ketä minä pekään!
Herra on minun elämäni turva:
ketä minä vapisen!”

[208]

”Sillä hän kätkee minut majaan pahana päivänä,
hän suojaa minua telttansa suojassa — —
ja minä uhraan riemu-uhreja hänen majassansa,
Herralta minä veisaan ja soitan.”

Ps. 27: 1, 5, 6

”Hartaasti minä odotin Herraa,
ja hän kumartui minun puoleeni
ja kuuli minun huutoni.
Ja hän nosti minut ylös turmion kuopasta,
lokaisesta liejusta,
ja asetti minun jalkani kalliolle,
hän vahvisti minun askeleeni.
Hän antoi minun suuhuni uuden virren,
kiitoslaulun Jumalallemme.”

Ps. 40: 2-4

”Herra on minun voimani ja kilpeni;
 häneen minun sydämeni turvasi,
 ja minä sain avun.
 Siitä minun sydämeni riemuitsee,
 ja veisuullani minä häntä ylistän.”

Ps. 28: 7

Yritä auttaa muita

Varmimpia esteitä sairaiden toipumiselle on se, että he kohdistavat huomion itseensä. Monet sairaat ajattelevat, että jokaisen tulisi osoittaa heille myötätuntoa ja antaa apua, kun heidän suurin tarpeensa itse asiassa on, että heidän huomionsa suunnattaisiin pois heistä itsestään muiden auttamiseen.

[209] Usein pyydetään rukoilemaan kärsivien, murheellisten ja masentuneiden puolesta, niin kuin oikein onkin. Meidän on rukoiltava, että Jumala valaisisi synkän mielen ja lohduttaisi murheellista sydäntä. Mutta Jumala vastaa niiden puolesta esitettäviin rukouksiin, jotka ryhtyvät hänen siunaustensa kanaviksi. Samalla kun rukoilemme murheellisten puolesta, meidän tulisi rohkaista heitä auttamaan niitä, jotka ovat suuremmassa avuntarpeessa kuin he. Pimeys tulee hälvenemään heidän sydämestään, kun he yrittävät auttaa muita. Kun pyrimme lohduttamaan muita sillä lohdutuksella, josta itse olemme osallistuneet, siunaus kohdistuu takaisin meihin.

Jesajan 58. luvussa on ohjeet sekä ruumiin että sielun sairauksien hoitoon. Jos kaipaamme terveyttä ja aitoa elämäniloa, meidän on sovellettava käytäntöön periaatteita, jotka esitetään tässä luvussa. Hyväksymästään palveluksesta ja sen siunauksista Herra sanoo:

”Eikö tämä: että taitat leipäsi isoavalle
 ja viet kurjat kulkijat huoneeseesi,
 kun näet alastoman, vaatetat hänet
 etkä kätkeydy siltä, joka on omaa lihaasi?
 Silloin sinun valkeutesi puhkeaa esiin niinkuin aamurusko,
 ja haavasi kasvavat nopeasti umpeen;
 sinun vanhurskautesi käy sinun edelläsi,
 ja Jumalan kunnia seuraa suojanasi.
 Silloin sinä rukoilet, ja Herra vastaa,

sinä huudat, ja hän sanoo: 'Katso, tässä minä olen'.
Jos sinä keskuudestasi poistat ikeen,
sormella-osoittelun ja vääryyden puhumisen,
jos taritset elannostasi isoavalle
ja ravitset vaivatun sielun,
niin valkeus koittaa sinulle pimeydessä,
ja sinun pilkkopimeäsi on oleva niinkuin keskipäivä.
Ja Herra johdattaa sinua alati
ja ravitsee sinun sielusi kuivissa erämaissa;

hän vahvistaa sinun luusi,
ja sinä olet oleva niinkuin runsaasti kasteltu puutarha,
niinkuin lähde, josta vesi ei koskaan puutu.”

[210]

Jes. 58: 7-11

Hyvät teot tuovat kaksinkertaisen siunauksen, sillä ne hyödyttävät sekä lahjan antajaa että vastaanottajaa. Tietoisuus hyvän tekemisestä on parhaita lääkkeitä sairaalle ruumiille ja mielelle. Hyvin suoritettu velvollisuus ja tyydytys, jonka koemme tehdessämme muut onnellisiksi, vaikuttavat rohkaisevasti ja virkistävästi koko olemukseen.

Sen sijaan että sairas vaatisi jatkuvasti myötätuntoa osakseen, hänen tulisi pyrkiä osoittamaan sitä muille. Jätä oman heikkoutesi, murheesi ja tuskasi taakka myötätuntoiselle Vapahtajalle. Avaa sydämesi hänen rakkaudelleen ja anna sen virrata muihin. Muista, että kaikilla on raskaita vastoinkäymisiä, vaikeasti vastustettavia kiusauksia ja että sinä voit tehdä jotain näiden taakkojen keventämiseksi. Osoita kiitollisuutta siunauksista, joita sinulla on; osoita arvostavasi saamiasi huomionosoituksia. Säilytä sydämessäsi Jumalan kallisarvoisia lupauksia voidaksesi jakaa tästä aarteesta lohdutuksen ja voiman sanoja muille. Näin ympärillesi kehittyy jalostava ja kohottava ilmapiiri. Pyri siunaamaan lähimmäisiäsi, niin löydät keinoja auttaa sekä oman perheesi jäseniä että muita.

Jos huonosta terveydestä kärsivät unohtaisivat itsensä ja tekisivät työtä muiden hyväksi, jos he noudattaisivat Herran käskyä auttaa niitä, jotka ovat suuremmassa tarpeessa kuin he itse, he saisivat kokea tämän profeetallisen lupauksen totuuden: ”Silloin sinun valkeutesi

puhkeaa esiin niinkuin aamurusko, ja haavasi kasvavat nopeasti umpeen.”

Luku 19—Ulkona luonnossa

[211]

Luoja valitsi ensimmäisille esivanhemmillemme ympäristön, joka parhaiten edisti heidän terveyttään ja onneaan. Hän ei pannut heitä asumaan palatsiin eikä ympäröinyt heitä niillä keinotekoisilla koristeilla ja ylellisyyksillä, joita niin monet nykyään kiihkeästi tavoittelevat. Hän asetti heidät läheiseen kosketukseen luonnon kanssa ja taivaan pyhien olentojen yhteyteen.

Puutarhassa, jonka Jumala valmisti kodiksi lapsilleen, viehättävät pensaat ja kauniit kukat ilahduttivat silmää kaikkialla. Siellä oli kaikenlaisia puita, monet niistä täynnä tuoksuvia ja herkullisia hedelmiä. Puiden oksilla linnut visersivät ylistyslaulujaan, ja niiden varjossa eläimet leikkivät yhdessä mitään pelkäämättä.

Tahrattomassa puhtaudessaan Aadam ja Eeva iloitsivat Eedenin näkymistä ja äänistä. Jumala pani heidät puutarhaan ”viljelemään ja varjelemaan sitä”. 1 Moos. 2: 15. Jokaisen päivän työ antoi heille terveyttä ja iloa, ja onnellinen pariskunta odotti innokkaasti Luojansa vierailuja, kun hän illan viileydessä keskusteli heidän kanssaan. Joka päivä Jumala opetti heitä.

Niistä elämänohjeista, jotka Jumala antoi ensimmäisille esivanhemmillemme, voimme mekin oppia. Vaikka synty on luonut varjonsa maailman ylle, Jumala toivoo lastensa löytävän iloa hänen kättensä töistä. Mitä tarkemmin hänen elämänohjeitaan seurataan, sitä ihmeellisemmin hän tulee vaikuttamaan kärsivän ihmiskunnan parantamiseksi. Saira on saatettava läheiseen yhteyteen luonnon kanssa. Ulkonaolo luonnon keskellä tekisi ihmeitä monelle avuttomalle ja lähes toivottoman sairaalle ihmiselle.

[212]

Kaupunkien melu, kiihkeys ja sekasorto, niiden väkinäinen, keinotekoinen elämä vaikuttavat sairaaseen erittäin väsyttävästi ja kulltavasti. Savun, pölyn, myrkyllisten kaasujen ja taudinaiheuttajien kyllästävä ilma on vaaraksi elämälle. Enimmäkseen neljän seinän sisällä oleskelevat sairaat tuntevat melkein olevansa vankina omassa huoneessaan. He katselevat taloja ja jalkakäytäviä ja kiiruhtavia ihmisjoukkoja eivätkä kenties näe vilaukseltaakaan sinistä taivasta,

auringonpaistetta, ruohoa, kukkia tai puita. Sisälle suljettuina he hautovat kärsimyksiään ja surkeuttaan ja joutuvat omien murheellisten ajatustensa uhreiksi.

Moraaliselta voimaltaan heikoille kaupungit ovat täynnä vaaroja. Niissä potilaat, joilla on luonnottomia haluja voitettavanaan, joutuvat jatkuvasti kohtaamaan kiusauksia. Heidät on siirrettävä uuteen ympäristöön, jossa heidän ajatustensa suunta muuttuu, heidät on ympäröitävä vaikutteilla, jotka poikkeavat täysin niistä, jotka ovat tuhonneet heidän elämänsä. Heidät on joksikin aikaa eristettävä vaikutuksista, jotka johtavat pois päin Jumalasta, ja vietävä puhtaampaan ilmapiiriin.

Sairaanhoitolaitokset olisivat paljon menestyksekkäämpiä, jos ne voitaisiin perustaa kaupunkien ulkopuolelle. Ja mikäli mahdollista kaikkien, jotka yrittävät saada takaisin terveytensä, tulisi asettua maaseudulle, jossa he voivat hyötyä ulkonaolosta. Luonto on Jumalan lääkäri. Puhdas ilma, kaunis auringonpaiste, kukat ja puut, hedelmä ja viinitarhat sekä liikunta ulkona tällaisessa ympäristössä antavat terveyttä ja elinvoimia.

[213] Lääkärien ja sairaanhoitajien tulisi kannustaa potilaitaan olemaan mahdollisimman paljon ulkona. Monet sairastavat eivät tarvitse muuta hoitoa kuin oleskelua ulkoilmassa. Sillä on ihmeellinen voima parantaa sairauksia, jotka johtuvat muodinmukaisen elämän kiihkeydestä ja kohtuuttomuudesta, elämän, joka heikentää ja tuhoaa ruumiin, mielen ja sielun voimia.

Miten suurenmoiselta maaseudun rauha ja vapaus tuntuukaan sairaista, jotka ovat väsyneet kaupunkielämään, räikeiden valojen loisteeseen ja katujen meluun! Miten innokkaasti he katsovatkaan luonnon maisemia! Miten iloisia he olisivatkaan, jos voisivat istua avoimen taivaan alla, iloita auringonpaisteesta ja hengittää kukkien ja puiden tuoksua! Männyn palsamissa, setrin ja kuusen tuoksussa on elämää antavia ominaisuuksia, ja myös muissa puissa on ominaisuuksia, jotka edistävät terveyttä.

Mikään ei edistä pitkäaikaissairaana paranemista ja onnea paremmin kuin asuminen miellyttävässä maalaisympäristössä. Siellä avuttomimmatkin voivat istua tai maata auringonpaisteesta tai puiden varjossa. Heidän on vain nostettava katseensa nähdäkseen yläpuolellaan olevan kauniin lehvistön. Suloinen rauhan ja virkistytksen tunne laskeutuu heidän sydämeensä heidän kuunnellessaan

tuulen huminaa. Masentunut mieli piristyy. Kadonneet voimat palaavat. Huomaamatta mieli rauhoittuu, kiihtynyt valtimo hidastuu ja muuttuu säännölliseksi. Kun sairaat vahvistuvat, he uskaltavat ottamaan muutamia askelia poimiakseen kauniita kukkia, jotka niin suloisella tavalla kertovat rakkaudesta, jota Jumala tuntee täällä alhaalla kärsivää perhettään kohtaan.

On tehtävä suunnitelmia potilaiden pitämiseksi ulkona. Työhön pystyville tulisi järjestää miellyttävää, helppoa työtä. Näytä heille, miten mukavaa ja hyödyllistä työ ulkoilmassa on. Kehota heitä hengittämään raitista ilmaa. Opetta heidät hengittämään syvään ja käyttämään vatsalihaksia hengittäessään ja puhuessaan. Tästä taidosta on heille korvaamatonta hyötyä.

Sairaille tulisi määrätä liikuntaa ulkoilmassa välttämättömänä elinvoiman antajana. Eikä tällaiseksi liikunnaksi mikään ole parempaa kuin maanviljely. Potilailta tulee olla kukkapenkki hoidettavanaan tai työtä tehtävänä hedelmä- tarhassa tai vihannespalstalla. Kun heitä rohkaistaan jättämään huoneensa ja viettämään aikaa ulkosalla kukkia hoitaen tai muuta kevyttä, mukavaa työtä tehden, he unohtavat itsensä ja kärsimyksensä.

[214]

Mitä enemmän potilas saadaan pysymään ulkona, sitä vähemmän hoitoa hän tarvitsee. Mitä miellyttävämpi ympäröivä luonto, sitä toiveikkaampi hän on. Sisälle taloon suljettuna hän muuttuu hermostuneeksi ja synkäksi, vaikka se olisi sisustettu miten tyylikkäästi tahansa. Vie hänet luonnon kauneuden keskelle, sijoita hänet paikkaan, jossa hän voi nähdä kukkien kasvavan ja kuulla lintujen laulavan, niin hänen sydämensä puhkeaa lauluun yhdessä lintujen kanssa. Sekä ruumis että mieli saavat avun. Äly terävöityy, mielikuvitus elävöityy, ja mieli valmistuu arvostamaan Jumalan sanan kauneutta.

Luonnosta löytyy aina jotakin, mikä kääntää sairaiden huomion pois heistä itsestään ja kohdistaa ajatukset Jumalaan. Hänen ihmeellisten tekojensa ympäröimänä heidän mielensä kohoaa näkyvistä asioista näkymättömiin. Luonnon kauneus saa heidät ajattelemaan taivaallista kotia, missä mikään ei pilaa kauneutta, mikään ei turmele eikä tuhoa, mikään ei aiheuta sairautta eikä kuolemaa.

Lääkärien ja sairaanhoitajien tulisi ottaa luonnosta esimerkkinsä kertoessaan Jumalasta. Heidän tulisi suunnata potilaiden katset häneen, jonka käsi on tehnyt mahtavat puut, ruohon ja kukat ja

auttaa heitä näkemään jokaisessa silmussa ja kukassa ilmaus hänen rakkaudestaan lapsiaan kohtaan. Hän, joka huolehtii linnuista ja kukista, huolehtii myös olennoista, jotka on luotu hänen kuvakseen.

Sairaille voidaan parhaiten kertoa uudesta elämästä Kristuksessa heidän ollessaan ulkona, Jumalan luomien asioiden keskellä, ja hengittäessään raitista, terveyttä antavaa ilmaa. Siellä heille voidaan lukea Jumalan sana. Siellä Kristuksen vanhurskauden valo pääsee loistamaan synnin pimentämiin sydämiin.

[215] Ruumiillista ja hengellistä parantumista tarvitsevat miehet ja naiset on näin johdettava niiden yhteyteen, joiden sanat ja teot vetävät heitä Kristuksen luo. Heidät on tuotava suuren Lähetyslääkärin vaikutuspiiriin, hänen, joka voi parantaa sekä sielun että ruumiin. Heidän on kuultava kertomus Vapahtajan rakkaudesta ja anteeksiannosta, joka tarjotaan auliisti kaikille, jotka tulevat hänen luokseen tunnustaen syntinsä.

Tällaisten vaikutusten alaisina tulevat monet kärsivät johdetuiksi elämän tielle. Taivaan enkelit toimivat yhteistyössä inhimillisten välikappaleiden kanssa tuoden rohkaisua, toivoa, iloa ja rauhaa sairaiden ja kärsivien sydämeen. Tällaisissa oloissa sairaat saavat kaksinkertaisen siunauksen ja monet paranevat. Horjuva askel saa takaisin jänteveytensä. Silmä kirkastuu uudelleen. Toivottomissa herrää toivo. Synkät kasvot saavat iloisen ilmeen. Valittavat äänensävyt vaihtuvat iloisiin, tyytyväisiin sävyihin.

Ruumiillisen terveyden palautuessa miehet ja naiset voivat paremmin harjoittaa uskoa Kristukseen, mikä varmistaa sielun terveyden. Tietoisuus syntien anteeksiannosta tuo mukanaan sanoin kuvaamattoman rauhan, ilon ja tyyneyden. Kristityn hämärtyneet toivo kirkastuu. Sanat ilmaisevat uskon: ”Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva.” ”Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat.” ”Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin.” Ps. 46: 2; 23: 4; Jes. 40: 29.

Osa 5—Terveysperiaatteita

[216]

[217]

Terveysperiaatteita tuntematon on
varustautunut puutteellisesti
kohtaamaan elämän haasteita.

[218]

[219]

Luku 20—Yleinen terveydenhoito

Tiedon siitä, että ihmisen on määrä olla Jumalan temppeli, hänen kirkkautensa ilmestymispaikka, tulisi olla meille voimakkaimpana kannustimena ruumiinvoimiemme hoitamiseen ja kehittämiseen. Jumala on suunnitellut ihmisen ihmeellisesti. Siksi hän kehottaa meitä tutkimaan sitä, perehtymään sen tarpeisiin ja tekemään oman osamme sen varjelemiseksi vahingolta ja saastumiselta.

Verenkierto

Hyvä terveys edellyttää hyvää verta, sillä veri on elämän virta. Se huolehtii kuona-aineiden poistosta ja elimistön ravitsemisesta. Kun veri saa sopivia ravintoaineita ja kun se puhdistuu puhtaan ilman vaikutuksesta, se vie elämää ja voimaa kaikkialle elimistöön. Mitä parempi verenkierto on, sitä paremmin tämä työ suoritetaan.

Jokaisella sydämenlyönnillä veren tulisi virrata nopeasti ja helposti kaikkialle ruumiiseen. Verenkiertoa ei saa häiritä kiristäväillä vaatteilla tai siteillä eikä raajojen riittämättömällä vaatetuksella. Kaikki, mikä estää verenkiertoa, pakottaa veren takaisin tärkeisiin elimiin aiheuttaen verentungosta. Seurauksena on usein päänsärkyä, yskää, sydämentykytystä tai ruoansulatushäiriöitä.

[220]

Hengitys

Hyvä veri edellyttää kunnollista hengitystä. Kun hengitämme syvään ja voimakkaasti puhdasta ilmaa, joka täyttää keuhkot hapella, veremme puhdistuu. Veri saa keuhkoissa kirkkaan värin ja lähtee elämää kuljettavana virtana kiertämään kaikkialle ruumiiseen. Kunnollinen hengitys rauhoittaa hermoja, parantaa ruokahalua, edistää ruoansulatusta ja antaa terveen, virkistävän unen.

Keuhkojen toiminnalle tulee suoda suurin mahdollinen vapaus. Niiden suorituskyky kasvaa, kun ne pääsevät vapaasti laajenemaan, mutta laskee, kun ne ovat painuneet kasaan. Siksi on haitallista työkennellä kumarassa, mikä on erittäin yleistä etenkin istumatyössä.

Tässä asennossa on mahdotonta hengittää syvään. Pinnallinen hengitys muuttuu pian tavaksi, ja keuhkot menettävät laajenemiskykynsä. Tiukoilla korseteilla on samanlainen vaikutus. Rintakehän alaosalle ei jää riittävästi tilaa; vatsalihakset, jotka on tarkoitettu auttamaan hengityksessä, eivät voi toimia täydellä teholla, ja keuhkojen toiminta häiriintyy.

Näin elimistö ei saa riittävästi happea. Verenkierto hidastuu. Myrkylliset kuona-aineet, joiden pitäisi poistua keuhkoista uloshengityksen aikana, jäävät elimistöön, ja veri muuttuu epäpuhtaaksi. Keuhkojen lisäksi myös vatsa, maksa ja aivot kärsivät. Iho muuttuu kelmeäksi, ruoansulatus hidastuu, sydän lamaantuu, aivot sumentuvat, ajatukset tulevat sekaviksi ja mieli alakuloiseksi. Koko elimistö lamaantuu ja tulee entistä alttiimmaksi sairauksille.

Keuhkot poistavat koko ajan epäpuhtauksia ja tarvitsevat jatkuvasti raitista ilmaa. Huono ilma ei anna riittävästi happea, ja niin veri joutuu virtaamaan aivoihin ja muihin elimiin puhdistumattomana. Siksi perusteellinen tuulettaminen on välttämätöntä. Koko elimistö heikentyy, jos elämme ahtaissa, huonosti tuuletetuissa huoneissa, joiden ilma on kuollutta ja pilaantunutta. Elimistö tulee erityisen herkäksi kylmälle, ja pienikin vilustuminen johtaa sairastumiseen. Juuri jatkuva sisätiloissa oleskeleminen tekee monet naiset kalpeiksi ja heikoiksi. He hengittävät samaa ilmaa yhä uudelleen, kunnes se on täynnä keuhkojen ja ihohuokosten kautta poistuneita myrkyllisiä aineita, ja niin epäpuhtaudet joutuvat takaisin vereen.

[221]

Tuuletus ja auringonvalo

Taloja rakennettaessa, tulivat ne sitten julkiseen käyttöön tai asunnoiksi, on huolehdittava hyvän tuuletuksen järjestämisestä ja runsaan auringonvalon saannista. Kirkot ja koulut ovat usein tässä suhteessa puutteellisia. Kunnollisen tuuletuksen laiminlyöminen on usein syynä uneliaisuuteen ja tylsyyteen, joka mitätöi monen saarnan vaikutuksen ja tekee opettajan työn raskaaksi ja tehottomaksi.

Jos suinkin mahdollista, kaikki asunnoiksi tarkoitettut rakennukset tulisi sijoittaa korkeille, hyvin ojitetuille paikoille. Näin varmistetaan maapohjan kuivuus ja torjutaan kosteudesta aiheutuvat sairaudet. Tähän asiaan suhtaudutaan usein liian kevyesti. Alavalla maalla sijaitsevien huonosti ojitettujen paikkojen kosteus ja suohöy-

ryt aiheuttavat jatkuvia terveysongelmia, vakavia sairauksia ja useita kuolemantapauksia.

Taloja rakennettaessa on erityisen tärkeätä varmistaa perusteellinen ilmanvaihto ja runsas auringonvalo. Talon jokaiseen huoneeseen on saatava raitista ilmaa ja paljon valoa. Makuuhuoneet on järjestettävä niin, että ilma pääsee vaihtumaan esteettä päivin ja öin. Sellainen huone ei sovellu makuuhuoneeksi, jonka ikkunoita ei voi päivittäin avata, niin että ilma ja auringonvalo pääsevät sisään. Useimmissa maissa makuuhuoneisiin on järjestettävä lämmitys, jotta ne saadaan kunnolla lämpimiksi ja kuiviksi kylmällä tai kostealla säällä.

[222] Vierashuoneesta on huolehdittava samalla tavalla kuin vakituiseen käyttöön tarkoitetuista huoneista. Muiden makuuhuoneiden tavoin siihen on saatava riittävästi ilmaa ja auringonvaloa. Myös vierashuonetta on voitava lämmittää, jotta käyttämättä olevaan huoneeseen aina kertyvä kosteus kuivuisi. Jokainen, joka nukkuu aurin-gottomassa huoneessa tai vuoteessa, jota ei ole kunnolla kuivattu ja tuuletettu, vaarantaa siten terveytensä ja jopa henkensäkin.

Rakentaessaan monet ottavat huomioon kasviensa ja kukkiensa hyvinvoinnin. Niille omistettu kasvihuone tai ikkuna on lämmin ja aurinkoinen, sillä ilman lämpöä, ilmaa ja auringonpaistetta kasvit eivät menesty. Jos tällaiset olot ovat välttämättömät kasveille, miten paljon tarpeellisemmat ne ovatkaan omalle terveydellemme sekä perheemme ja vieraidemme terveydelle!

Jos haluamme kotimme olevan terveyden ja onnen tyyssija, meidän on sijoitettava se alavien maiden sumujen ja huurujen yläpuolelle. Taivaan elähdyttävälle voimille on annettava vapaa pääsy. Luovu paksuista verhoista, avaa ikkunat ja kaihtimet, älä anna kauniidenkaan köynnösten varjostaa ikkunoita. Älä anna myöskään puiden kasvaa niin lähellä taloa, että ne peittävät auringonpaisteen. Auringonvalo saattaa haalistuttaa verhoilun ja matot ja tummentaa taulujen kehykset, mutta samalla se antaa terveen punan lasten poskille.

Vanhuksia hoitavien tulisi muistaa, että etenkin nämä tarvitsevat lämpimiä, mukavia huoneita. Vuosien karttuessa elinvoimat vähenevät ja niiden myötä kyky vastustaa epäterveellisiä vaikutuksia. Siksi vanhukset tarvitsevat runsaammin auringonvaloa ja raitista, puhdasta ilmaa.

Puhtaus

Ehdoton puhtaus on välttämätöntä sekä ruumiin että mielen terveydelle. Kuona-aineita poistuu ruumiista jatkuvasti ihon kautta. Ihon miljoonat huokokset tukkeutuvat nopeasti, jos sitä ei pidetä puhtaana kylpemällä riittävän usein. Jos peseytyminen lyödään laimin, kuona-aineet, joiden pitäisi poistua ihon kautta, aiheuttavat lisäkuorimituksen muille erityselimille.

[223]

Aamulla tai illalla otetut päivittäiset viileät tai haaleat kylvyt olisivat hyödyksi useimmille. Sen sijaan että kylpy lisäisi taipumusta vilustumiseen, se oikein otettuna karaisee kylmää vastaan, koska se parantaa verenkiertoa. Veri tulee pinnalle ja pääsee kiertämään helpommin ja säännöllisemmin. Sekä mieli että ruumis saavat uusia voimia. Lihakset jättevoituvat, äly terävöityy. Kylpeminen rauhoittaa hermoja, auttaa suolistoa, vatsaa ja maksaa antaen niille terveyttä ja energiaa, ja edistää ruoansulatusta.

On myös tärkeätä, että vaatteet pidetään puhtaina. Vaatteet imevät itseensä ihohuokosten kautta poistuvia kuonaaineita. Jos vaatteita ei vaihdeta ja pestä usein, epäpuhtaudet imeytyvät takaisin elimistöön.

Likaisuus kaikissa muodoissaan aiheuttaa sairautta. Kuolemaa aiheuttavia pieneliöitä kuhisee pimeissä, huonosti siivotuissa nurkissa, mätänevissä jätteissä, kosteissa, homeisissa ja ummehtuneissa tiloissa. Vihannesjätteitä tai lehtikasoja ei saa jättää talon lähistölle mätänemään ja myrkyttämään ilmaa. Likaa tai mätäneviä jätteitä ei tule suvaita kodissa. Täysin terveellisinä pidetyissä kaupungeissa monet kulkutaudit ovat saaneet alkunsa jonkin huolimattoman asukkaan talon lähellä olevasta jätekasasta.

Puhtaus, runsas auringonvalo ja terveydenhoidollisten vaatimusten tarkka noudattaminen ovat välttämättömiä kodin asukkaiden terveydelle, iloisuudelle ja elinvoimaisuudelle.

[224] **Luku 21—Raamatullisia terveydenhoitoperiaatteita**

Jumalan Israelille antamassa opetuksessa kiinnitettiin erityistä huomiota terveyden säilyttämiseen. Kansa oli orjuudessa omaksunut epäsiistit, saastaiset ja epäterveelliset tavat. Se joutui käymään läpi mitä tiukimman koulutuksen erämaassa ennen Kanaaniin menoa. Terveys periaatteita opetettiin, ja terveyssääntöjä korostettiin.

Sairauksien ehkäiseminen

Ei ainoastaan uskonnollisissa toimituksissa vaan myös kaikissa arkielämän asioissa tehtiin ero puhtaan ja saastaisen välillä. Kaikki, jotka joutuivat kosketuksiin tarttuvien tai saastuttavien tautien kanssa, eristettiin leiristä. He eivät saaneet palata pesemättä perusteellisesti sekä itseään että vaatteitaan. Jos joku sairasti saastuttavaa tautia, oli noudatettava seuraavia ohjeita:

[225] ”Jokainen vuode, jossa — — sairastava lepää, tulee saastaiseksi, ja jokainen istuin, jolla hän istuu, tulee saastaiseksi. Ja se, joka koskee hänen vuoteeseensa, peskään vaatteensa ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti. Ja se, joka istuu istuimelle, jolla — — sairastava on istunut, peskään vaatteensa ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti. Ja se, joka koskee — — sairastavan ruumiiseen, peskään vaatteensa ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti. — — Ja jokainen, joka koskee mihin hyvänsä, mikä on ollut hänen allaan, olkoon saastainen iltaan asti; ja joka sellaista kantaa, peskään vaatteensa ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti. Ja jokainen, johon — — sairastava koskee, ennenkuin on huuhtonut kätensä vedessä, peskään vaatteensa ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti. Ja saviastia, johon — — sairastava koskee, rikottakoon; mutta jokainen puuastia huuhdottakoon vedessä.” 3 Moos. 15: 4-12.

Pitaalia koskeva laki tarjoaa esimerkin siitä, miten tarkasti näitä määräyksiä oli noudatettava:

”Niin kauan kuin sairaus hänessä on, olkoon hän saastainen; saastaisena hän asukoon yksinänsä, hänen asuinsijansa olkoon leirin ulkopuolella. Jos pitalitartuntaa tulee vaatekappaleeseen, olipa vaatekappale villainen tai pellavainen, tai kudottuun tai solmustettuun kankaaseen, olipa se pellavaista tai villaista, tai nahkaan tai mihin nahasta tehtyyn esineeseen tahansa, — — se on näytettävä papille. — — Ja jos hän seitsemäntenä päivänä tarkastaessaan tartunnan paikkaa huomaa, että tarttuma on levinnyt vaatekappaleessa tai kuodotussa tai solmustetussa kankaassa tai nahassa tai missä nahasta tehdyssä esineessä tahansa, on tarttuma pahalaatuista pitalia; ne ovat saastaiset. Ja hän polttakoon vaatekappaleen tai kudotun tai solmustetun kankaan, olipa se villainen tai pellavainen, tai nahasta tehdyn esineen, olipa se mikä tahansa, jossa tarttuma on, sillä se on pahanlaatuista pitalia; kaikki sellainen poltettakoon tulella.” 3 Moos. 13: 46-52.

Samoin oli tuhottava jokainen tartuntalähteeksi osoittautuva talo. ”Sentähden se talo revittäköön, sekä sen kivet että puuaineet ja kaikki sen savi, ja vietäköön ne ulos kaupungista saastaiseen paikkaan. Ja se, joka on käynyt talossa sinä aikana, jona sen oli oltava suljettuna, olkoon saastainen iltaan asti. Ja se, joka siinä talossa on maannut, pesköön vaatteensa, ja se, joka siinä talossa on syönyt, pesköön vaatteensa.” 3 Moos. 14: 45-47.

Puhtaus

[226]

Henkilökohtaisen puhtauden välttämättömyyttä opetettiin hyvin vaikuttavalla tavalla. Ennen kokoontumistaan Siinain vuorelle kuulemaan Jumalan äänen julistamaa lakia kansan oli pestävä sekä itsensä että vaatteensa. Tämä määräys annettiin kuoleman uhalla. Mitään epäpuhtautta ei tullut suvaita Jumalan edessä.

Erämaavaelluksen aikana israelilaiset oleskelivat miltei jatkuvasti ulkoilmassa, missä epäpuhtauksien vahingolliset vaikutukset olivat vähäisempiä kuin umpinaisissa taloissa. Silti puhtautta oli noudatettava erittäin tarkasti niin teltoissa kuin niiden ulkopuolellakin. Roskia ei saanut jättää leiriin eikä sen välittömään läheisyyteen. Herra sanoi:

”Sillä Herra, sinun Jumalasi, vaeltaa leirissä auttaaksensa sinua ja antaakseen vihollisesi sinulle alttiiksi; sentähden olkoon sinun leirisi pyhä.” 5 Moos. 23: 14.

Ruokavalio

Puhtaan ja saastaisen välillä tehtiin ero kaikissa ruokavalioon liittyvissä asioissa:

”Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka olen teidät erottanut muista kansoista. Erottakaa myös puhtaat eläimet saastaisista ja saastaiset linnut puhtaista, ettette saattaisi itseänne inhottaviksi koskemalla nelijalkaisiin eläimiin, lintuihin tai maan matelijoihin, mihin tahansa, jotka minä olen erottanut, että te pitäisitte ne saastaisina.” 3 Moos. 20:24,25.

Monet ympärillä asuvien pakanoiden yleisesti käyttämistä ravintoaineista olivat kiellettyjä israelilaisille. Kysymys ei ollut mielivaltaisesta määräyksestä. Kielletyt asiat olivat epäterveellisiä. Ja niiden julistaminen saastaiseksi opetti, että vahingollisen ravinnon nauttiminen saastuttaa. Se mikä turmelee ruumiin, pyrkii turmelemaan myös sielun. Se tekee ihmisen kelvottomaksi Jumalan yhteyteen, kelvottomaksi arvokkaaseen ja pyhään palvelukseen.

[227] Erämaassa alkanut kasvatus jatkui luvatussa maassa oloissa, jotka olivat suotuisia hyvien tapojen kehittymiselle. Ihmisiä ei ahdettu kaupunkeihin, vaan jokaisella perheellä oli oma maaomaisuutensa, joka takasi kaikille luonnollisen, turmeltumattoman elämän terveyttä edistävät siunaukset.

Israelilaisten karkottamien kanaanilaisten julmista ja paheellisista tavoista Herra oli sanonut:

”Ja älkää vaeltako sen kansan tapojen mukaan, jonka minä karjoitan teidän tieltänne; sillä kaikkia näitä he ovat tehneet ja nostaneet minun inhoni.” 3 Moos. 20: 23. ”Äläkä vie sitä kauhistusta taloosi, ettet sinäkin samoin kuin se joutuisi vihittäväksi tuhon omaksi.” 5 Moos. 7: 26.

Kaikissa arkielämän asioissa israelilaisille tähdennettiin Pyhän Hengen antamaa opetusta:

”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala

turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette.” 1 Kor. 3: 16, 17.

Ilo

”Terveudeksi on iloinen sydän.” Sanani. 17: 22. Kiitollisuus, iloisuus, hyväntahtoisuus, luottamus Jumalan rakkauteen ja huolenpitoon — nämä ovat terveyden varmin turva. Niiden oli määrä muodostua koko elämän perussäveleksi israelilaisille.

Kolmesti vuodessa Jerusalemiin juhlille tehty matka ja viikon oleskelu lehtimajoissa lehtimajanjuhlan aikana tarjosivat tilaisuuden seurusteluun ja virkistäytymiseen ulkoilmassa. Nämä olivat ilojuhlia, ja erityisen suloisiksi ne teki muukalaisille, leeviläisille ja köyhille osoitettu vieraanvaraisuus.

”Ja iloitse kaikesta hyvästä, minkä Herra, sinun Jumalasi, on antanut sinulle ja sinun perheellesi, sinä ja leeviläinen ja muukalainen, joka asuu sinun keskuudessasi.” 5 Moos. 26:11.

Myöhempinä vuosina, kun Jumalan lakia luettiin Babylo- niasta palanneille pakkosiirtolaisille Jerusalemissa ja kansa itki rikkomuksiaan, lausuttiin nämä armolliset sanat:

[228]

”Älkää murehtiko — —. Menkää ja syökää rasvaisia ruokia ja juokaa makeita juomia ja lähettäkää maistiaisia niille, joilla ei ole mitään valmistettuna, sillä tämä päivä on pyhitetty meidän Herrallemme. Ja älkää olko murheelliset, sillä ilo Herrassa on teidän väkevyytenne.” Neh. 8: 9, 10.

Ja ”kaikissa heidän kaupungeissaan ja Jerusalemissa oli julistettava ja kuulutettava näin: ’Menkää vuorille ja tuokaa öljypuun lehviä tai metsäöljypuun lehviä sekä myrtin, palmupuun ja muiden tuuheiden puiden lehviä, ja tehkää lehtimajoja, niinkuin on säädetty. Ja kansa meni ja toi niitä ja teki itselleen lehtimajoja kukin katolensa ja pihoihinsa ja Jumalan temppelin esipihoihin sekä vesiportin aukealle ja Efraimin portin aukealle. Ja koko seurakunta, kaikki vankeudesta palanneet, tekivät lehtimajoja ja asuivat lehtimajoissa. — — Ja vallitsi hyvin suuri ilo.” Jakeet 15-17.

Jumala antoi Israelille opetusta kaikissa periaatteissa, jotka ovat välttämättömiä sekä ruumiilliselle että moraaliselle terveydelle, ja hän tarkoitti sekä näitä periaatteita että moraalilakia antaessaan käskyn:

”Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, painukoot sydämeesi. Ja teroita niitä lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi. Ja sido ne merkiksi käteesi, ja ne olkoot muistolauseena sinun otsallasi. Ja kirjoita ne talosi pihtipieliin ja portteihisi.” 5 Moos. 6-9.

”Kun poikasi vastaisuudessa kysyy sinulta ja sanoo: ’Mitä merkitsevät ne todistukset, säädökset ja oikeudet, jotka Herra, meidän Jumalamme, on teille antanut?’ niin vastaa pojalle: ’ — — Ja Herra käski meidän pitää kaikki nämä säädökset ja peljätä Herraa, meidän Jumalaamme, että me aina menestyisimme ja hän pitäisi meitä elossa, niinkuin tähän päivään saakka on tapahtunut.’” 5 Moos. 6: 20, 21, 24.

[229] Jos israelilaiset olisivat noudattaneet saamiensa opetuksia ja hyötyneet niiden tarjoamista eduista, he olisivat olleet maailmalle terveyden ja hyvinvoinnin esikuvia. Jos he kansana olisivat eläneet Jumalan suunnitelman mukaisesti, he olisivat varjeltuneet sairauksilta, jotka vaivasivat muita kansoja. Ruumiin voimiltaan ja älyn terävyydeltään he olisivat olleet kaikkia muita kansoja parempia. He olisivat olleet maailman mahtavin kansa. Jumala sanoi:

”Siunattu olet sinä oleva yli kaikkien muitten kansojen.” 5 Moos. 7: 14.

”Ja Herra on kuullut sinun tänä päivänä julistavan, että sinä tahdot olla hänen omaisuuskansansa, niinkuin hän on sinulle puhunut, ja noudattaa kaikkia hänen käskyjensä, että hän asettaisi sinut korkeammaksi kaikkia luomiansa kansoja, ylistykseksi, kunniaksi ja kiitokseksi, ja että olisit Herralle, sinun Jumalallesi, pyhitetty kansa, niinkuin hän on puhunut.” 5 Moos. 26: 18, 19.

”Ja kaikki nämä siunaukset tulevat sinun osaksesi ja saavuttavat sinut, jos kuulet Herran, sinun Jumalasi, ääntä. Siunattu olet sinä kaupungissa ja siunattu olet kedolla. Siunattu on sinun kohtusi hedelmä ja maasi hedelmä ja sinun karjasi hedelmä, raavaittesi vasikat ja lampaittesi karitsat. Siunattu on sinun korisi ja sinun taikinakalosi. Siunattu olet tullessasi ja siunattu olet lähtiessäsi.” 5 Moos. 28: 2-6.

”Herra käskee siunauksen seurata sinua jyvääitoissasi ja kaikessa, mihin ryhdyt; hän siunaa sinua siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa. Herra korottaa sinut hänelle pyhityksi kansaksi, niinkuin hän valalla vannon on sinulle luvannut,

jos sinä noudatat Herran, sinun Jumalasi, käskyjä ja vaellat hänen teitensä. Ja kaikki kansat maan päällä näkevät, että Herra on ottanut sinut nimiinsä; ja he pelkäävät sinua. Ja Herra antaa sinulle ylen runsaasti hyvää, tekee sinun kohtusi hedelmän ja maasi hedelmän ylen runsaaksi siinä maassa, jonka Herra sinun isillesi vannotulla valalla on luvannut antaa sinulle. Herra avaa sinulle rikkaan aarre-kammionsa, taivaan, antaakseen sinun maallesi sateen aikansa ja siunatakseen kaikki sinun kättesi työt — — .Ja Herra tekee sinut pääksi eikä hännäksi; sinä aina vain ylenet etkä koskaan alene, jos tottelet Herran, sinun Jumalasi, käskyjä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, että ne tarkoin pitäisit.” Jakeet 8-13.

[230]

Ylipappi Aaronille ja hänen pojilleen annettiin ohje:

”Siunatessanne israelilaisia sanokaa heille:

Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua;

Herra valistakoon kasvonsa sinulle

ja olkoon sinulle armollinen;

Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi

ja antakoon sinulle rauhan.

Näin he laskekoot minun nimeni israelilaisten ylitse,

ja minä siunaan heitä.”

Moos. 6: 23-27

”Niinkuin sinun päiväsi, niin olkoon sinun voimasikin.

Ei kukaan ole niinkuin Jesurunin Jumala,

joka kulkee taivasten yli sinun apunasi

ja korkeudessaan pilvien päällitse.

Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala,

sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret. — —

Näin Israel asuu turvassa,

Jaakobin lähde erillänsä

viljan ja viinin maassa,

jonka taivaskin tiukkuu kastetta.

Autuas olet sinä, Israel;

kuka on sinun vertaisesi!

Sinä olet kansa, jota Herra auttaa,

hän, joka on sinun kiipesi ja suojasi,
sinun miekkasi ja korkeutesi.”

Moos. 33: 25-29

[231] Israelilaiset eivät täyttäneet Jumalan tarkoitusta, ja siksi he eivät saaneet siunauksia, jotka olisivat voineet kuulua heille. Mutta Joosef ja Daniel, Mooses ja Elisa sekä monet muut tarjoavat meille kauniin esimerkin siitä, mihin oikean elämänsuunnitelman seuraaminen johtaa. Samanlainen uskollisuus nykyaikana johtaa samanlaisiin tuloksiin. Meille on kirjoitettu:

”Mutta te olette ’valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja’, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.” 1 Piet. 2: 9.

”Siunattu on se mies, joka turvaa Herraan,
jonka turvana Herra on.”

Hän ”viheriöitsee kuin palmupuu,

hän kasvaa kuin Libanonin setri.

He ovat istutetut Herran huoneeseen,

he viheriöitsevät meidän Jumalamme kartanoissa.

Vielä vanhuudessaan he tekevät hedelmää,
ovat mehevät ja vihannat.”

Jer. 17: 7; Ps. 92: 13-15

”Sinun sydämesi säilyttäköön minun käskyni;

sillä pitkää ikää, elinvuosiä

ja rauhaa ne sinulle kartuttavat. — —

Silloin sinä kuljet tiesi turvallisesti
etkä loukkaa jalkaasi.

Kun menet maata, et pelkää mitään,
ja maata mentyäsi on unesi makea.

Pääset peljästyvästä äkkikauhista
ja turmiota, joka jumalattomat yllättää.

Sillä sinä saat luottaa Herraan,
hän varjelee sinun jalkasi joutumasta kiinni.”

Sanani. 3: 1, 2, 23-26

Raamattu opettaa pukeutumaan vaatimattomasti. ” — niin myös, että naiset ovat säädyllisessä puvussa.” 1 Tim. 2: 9. Tässä kielellään huomiota herättävät vaatteet, räikeät värit ja liiallinen koristelu. Jumalan sanan määräämään säädylliseen pukuun ei kuulu mitään, minkä tarkoituksena on huomion ja ihailun herättäminen käyttäjäänsä kohtaan. Vaatteidemme on oltava halpoja — emme saa koreilla ”kullalla, ei helmillä eikä kallisarvoisilla vaatteilla”. Jae 9.

Raha on Jumalan antamaa lainaa. Me emme saa käyttää sitä oman ylpeytemme tai kunnianhimmomme tyydyttämiseen. Jumalan lasten käsissä raha merkitsee ruokaa nälkäisille ja vaatteita alastomille, apua sorretuille ja terveyttä sairaille. Sen avulla voidaan julistaa evankeliumia köyhille. Voit tuoda onnea moneen sydämeen käyttämällä viisaasti varoja, jotka nyt tuhlataan komeiluun. Ajattele Kristuksen elämää. Tutki hänen luonnettaan ja osallistu hänen epäitsekkästä elämästään.

Kristityksi tunnustautuvassa maailmassa käytetään jalokiviin ja tarpeettoman kalliisiin vaatteisiin niin paljon rahaa, että sillä voitaisiin ruokkia kaikki nälkäiset ja pukea alastomat. Varat, joilla voitaisiin auttaa köyhiä ja kärsiviä, tuhlataan muotiin ja hienosteeluun, jotka riistävät maailmalta Vapahtajan rakkauden evankeliumin. Lähetystyö kärsii. Tuhannet tuhoutuvat kristillisen opetuksen puutteessa. Omalla kotiseudullamme ja vieraisissa maissa pakanat jäävät ilman opetusta ja pelastusta. Jumala on täyttänyt maan runsailla lahjoillaan ja sen varastohuoneet elämän mukavuuksilla. Kun hän niin auliisti on antanut meille tiedon pelastavasta totuudesta, millä voimme puolustaa sitä, että sallimme leskien ja orpojen, sairaiden ja kärsivien sekä opetuksesta ja pelastuksesta osattomiksi jääneiden huutojen kohota taivaaseen? Miten ne, jotka käyttävät aikansa ja rahansa Jumalan kieltämiin nautintoihin, voivat puolustautua Jumalan päivänä joutuessaan kasvokkain hänen kanssaan, joka antoi henkensä puutteenalaisten puolesta? Eikö Kristus tule sanomaan sellaisille: ”Minun oli nälkä, ja te ette antaneet minulle syödä; minun oli jano,

ja te ette antaneet minun juoda; — minä olin alaston, ja te ette vaatteettaneet minua; sairaana ja vankeudessa, ja te ette käyneet minua katsomassa.” Matt. 25: 42, 43.

Vaikka vaatteidemme on oltava vaatimattomia ja yksinkertaisia, niiden on samalla oltava hyvälaatuisia, väriltään pukevia ja tarkoitukseensa sopivia. Valinnassa on kiinnitettävä huomiota kestävyyyteen pikemmin kuin muodinmukaisuuteen. Vaatteiden on oltava riittävän lämpimiä ja suojaavia. Sananlaskuissa kuvattu viisas nainen ei pelkää lunta, ”sillä koko hänen perheensä on puettu purppuravillaan”. Sanani. 31: 21.

Vaatteidemme tulee olla puhtaita. Likaiset vaatteet ovat epäterveellisiä ja saastuttavat siten ruumiin ja sielun. ”Te olette Jumalan temppeli — . Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet.” 1 Kor. 3: 16, 17.

Vaatteiden on oltava joka suhteessa terveyttä edistäviä. Jumala haluaa ennen kaikkea, että pysymme terveinä sekä ruumiiltamme että sielultamme. Yhdessä hänen kanssaan meidän on edistettävä ruumiimme ja sielumme terveyttä.

Luonnolliseen yksinkertaisuuteen kuuluvan miellyttävyyden, kauneuden ja tarkoituksenmukaisuuden tulisi näkyä vaatteissamme. Kristus on varoittanut meitä pyrkimyksestä näyttävyyteen elämässämme mutta ei sen suloudesta ja luonnollisesta kauneudesta. Hän viittasi kedon kukkiin, kaikessa puhtaudessaan avautuvaan liljaan, ja sanoi: ”Ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin [234] yksi niistä.” Matt. 6:29. Näin Kristus luonnon välityksellä valaisee sitä kauneutta, jota taivas arvostaa, sitä vaatimatonta suloutta, yksinkertaisuutta, puhtautta ja sopivuutta, joka tekee vaatteemme miellyttäviksi hänen silmissään.

Kauneimman puvun hän kehottaa meitä varaamaan sielullemme. Ei mikään ulkonainen koreus voi vetää vertoja ”hiljaisen ja rauhaisan hengen” kauneudelle, joka ” on Jumalan silmissä kallis”. 1 Piet. 3: 4.

Miten kalliita ovatkaan nämä Vapahtajan lupauksen sanat niille, jotka ottavat hänen periaatteensa oppaakseen:

”Mitä te murehditte vaatteista? — Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoa enemmän teitä, te vähäuskoiset? Älkää siis murehtiko sanoen: ’ — Millä me itsemme vaatetamme?’ — Teidän taivaallinen

Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan. Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan.” Matt. 6: 28, 30-33.

”Vakaamieliselle sinä talletat rauhan, rauhan, sillä hän turvaa sinuun.” Jes. 26: 3.

Muodin valta

Minkä vastakohtaan tämä muodostaakaan muodin ylivallan aiheuttamalle kyllästymiselle, rauhattomuudelle, sairaudelle ja kurjuudelle! Miten jyrkässä ristiriidassa monet muodin vaatimat pukeutumistavat ovatkaan Raamatussa esitettyjen periaatteiden kanssa! Ajattele muoteja, jotka ovat olleet vallalla muutaman viime vuosisadan tai vaikkapa vuosikymmenen aikana. Miten monet niistä julistettaisiinkaan säädytömiksi nyt, kun ne eivät enää ole muodissa; miten monet todettaisiinkaan sopimattomiksi hienostuneelle, Jumalaa pelkäävälle, itseään kunnioittavalle naiselle.

Jumalan sana ei hyväksy muutoksien tekemistä vaatetukseen vain siksi, että muoti vaatii sitä. Tyylien ja taidokkaiden, kalliiden koristeiden muuttaminen vie rikkailta aikaa ja rahaa sekä kuluttaa mielen ja sielun voimia. Keskiluokalle ja alemmille luokille se merkitsee raskasta rasitusta. Monet, jotka tuskin pystyvät ansaitsemaan elantonsa ja jotka osaisivat itse tehdä yksinkertaisen kuosin mukaiset vaatteensa, joutuvat turvautumaan ompelijaan pysyäkseen muodikkaana. Moni köyhä tyttö on tyylikkään leningin vuoksi luopunut lämpimistä alusvaatteista ja saanut maksaa sen hengellään. Moni muu on rikkaiden loistoa ja tyylikkyyttä kadehtiessaan joutunut epärehellisyyden ja häpeän poluille. Monelta kodilta on viety mukavuudet, moni mies on joutunut tekemään kavalluksen tai vararikon yrittäessään tyydyttää vaimon tai lasten kohtuuttomia vaatimuksia.

Moni nainen on joutunut jatkuvasti raatamaan siksi, että hän on tuntenut velvollisuudekseen valmistaa itselleen tai lapsilleen muodinmukaisia tyylikkäitä vaatteita. Moni äiti ahertaa hermot kireällä ja vapisevin sormin myöhään yöhön laittaakseen lastensa vaatteisiin koristeita, jotka eivät lainkaan lisää niiden terveellisyttä, mukavuutta tai todellista kauneutta. Hän uhraa muodin vuoksi terveytensä ja mielenrauhansa, joka on tuiki välttämätöntä lasten kasvatuksessa. Mielen ja sydämen kehittäminen lyödään laimin. Sielunelämä

[235]

surkastuu. Äidillä ei ole aikaa perehtyä ruumiillisen kehityksen lakeihin, jotka auttaisivat häntä huolehtimaan lastensa terveydestä. Hänellä ei ole aikaa huolehtia heidän henkisistä tai hengellisistä tarpeistaan eikä osoittaa heille myötätuntoa heidän pienissä pettymyksissään ja vaikeuksissaan tai ottaa osaa heidän harrastuksiinsa ja pyrkimyksiinsä.

Lapset joutuvat muodin vaikutuspiiriin melko pian maailmaan tulonsa jälkeen. He kuulevat puhuttavan enemmän vaatteista kuin Vapahtajasta. He näkevät äitinsä tutkivan muotilehtiä hartaammin kuin Raamattua. Hienoja vaatteita pidetään luonteen kehitystä tärkeämpinä. Vanhemmilta ja lapsilta riistetään se, mikä on parasta, suloisinta ja kestäväntä elämässä. Muodin pettäminä he lyövät laimin valmistautumisen tulevaan elämään.

[236]

Sopimattoman vaatetuksen haitat

Alati muuttuvien muotien keksiminen tapahtui kaiken hyvän vihamiehen yllytyksestä. Kaikkein mieluiten hän murehduttaa ja loukkaa Jumalaa johtamalla ihmisiä kurjuuteen ja tuhoon. Hänen parhaita keinojaan tämän päämäärän saavuttamiseksi ovat muodin oikut, jotka ruumiin lisäksi heikentävät mieltä ja kuihduttavat sielun.

Naiset ovat alttiita monille vakaville sairauksille. Väärä pukeutumistapa vain lisää heidän kärsimyksiään. Siksi heidän tulisi pyrkiä säilyttämään terveytensä voidakseen kestää elämän tuomat rasitteet. Todellisuudessa moni nainen uhraa terveytensä, jopa henkensä väärin tottumusten vuoksi. Perinnöksi lapsilleen he jättävät heikon ruumiinrakenteen, turmeltuneet tavat ja väärän elämäntapomuksen.

Maata laahaava hame on yksi muodin tuhlailevista ja vahingollisista oikuista. Se on muun muassa epäsiisti, hankala ja epäterveellinen. Se on kohtuuttoman kallis, koska se vaatii paljon kangasta ja koska se pituutensa vuoksi kuluu tarpeettomasti. Eikä tällaisen vaatekappaleen hankaluudesta ja epämukavuudesta tarvitse lisätodisteita kukaan, joka on nähnyt laahushameeseen pukeutuneen naisen, jolla on kädet täynnä paketteja, yrittävän nousta tai laskeutua portaita, nousta raitiovaunuun, tunkeutua väkijoukon läpi tai kävellä sateessa tai mutaisella tiellä.

Toinen vahingollinen tapa on käyttää hameita, joiden paino on kokonaan lantion varassa. Tämä raskas paino ahdistaa sisäelimiä ja

painaa niitä alaspäin aiheuttaen vatsa-vaivoja ja väsymyksen tunnetta sekä vetää henkilön kumaraan, mikä edelleen puristaa keuhkoja ja vaikeuttaa hengitystä.

Viime vuosina on puhuttu niin paljon vyötärön kuristamisen vaaroista, että vain harvat ovat niistä tietämättömiä. Muodin valta on kuitenkin niin suuri, että tuo vahingollinen tapa jatkuu. Naiset ja nuoret tytöt aiheuttavat siten itselleen suunnatonta vahinkoa. Terveyttä ajatellen on välttämätöntä, että rintakehällä on tilaa laajeta täyteen mittaansa, jotta keuhkot voitaisiin vetää täyteen ilmaa. Kun keuhkojen laajeneminen on estetty, niiden saama hapen määrä pienenee. Veri ei puhdistu tehokkaasti, ja myrkylliset kuona-aineet, joiden tulisi poistua keuhkojen kautta, jäävät elimistöön. Tämän lisäksi verenkierto häiriintyy ja sisäelimet joutuvat puristuksiin ja pois paikoiltaan eivätkä pysty suorittamaan tehtäväänsä kunnollisesti.

[237]

Tiukat kureliivit eivät paranna vartalon muotoa. Fyysisen kauneuden tärkeimpiä osatekijöitä on symmetria, ruumiinosien sopusuhtaisuus. Eikä oikean ruumiillisen kehityksen mittapuuna ole ranskalaisten muodinluojien mallit, vaan Jumalan luonnonlakien mukaisesti kehittynyt ihmisvartalo. Jumala on kaiken kauneuden Luoja, ja vasta mukautuessamme hänen ihanteeseensa lähestymme todellista kauneutta.

Toinen yleinen vahingollinen tapa on pukeutua siten, että vaatus jakaantuu epätasaisesti: osa ruumiista puetaan liian lämpimästi, osa taas riittämättömästi. Erityisesti raajat, jotka sijaitsevat kaukana sisäelimistä, tulisi suojata kylmältä riittävällä vaatetuksella. Ihminen ei voi olla terve, jos raajat ovat jatkuvasti kylmät. Jos niissä on verta liian vähän, sitä on muualla ruumiissa liikaa. Täydellinen terveys edellyttää täydellistä verenkiertoa, jota ei synny, jos se osa vartaloa, jossa sisäelimet ovat, puetaan neljä tai viisi kertaa niin lämpimästi kuin raajat.

Monet naiset ovat hermostuneita ja väsyneitä, siksi, että he eivät suo itselleen riittävästi raitista ilmaa, joka puhdistaisi veren, ja liikuntaa, joka vilkastuttaisi elämää, terveyttä ja voimia tuottavan veren kiertoa suonissa. Monet naiset ovat sairastuneet parantumattomasti, vaikka he olisivat voineet pysyä terveinä, ja monet ovat kuolleet keuhkotautiin ja muihin sairauksiin, vaikka he olisivat voineet elää jos olisivat pukeutuneet terveyden vaatimusten mukaisesti ja liikkuneet paljon raittiissa ilmassa.

[238] Mahdollisimman terveellisen vaatetuksen varmistamiseksi on perehdyttävä huolellisesti eri ruumiinosien tarpeisiin. On otettava huomioon ilmaston luonne, ympäristö, terveydentila, ikä ja ammatti. Jokaisen vaatekappaleen tulisi olla sopivan kokoinen, eikä se saisi häiritä verenkiertoa ja vapaata, luonnollista hengitystä. Vaatteiden tulisi olla niin löysiä, että ne käsivarsia kohotettaessa nousevat mukana.

Horjuvasta terveydestä kärsivät naiset voivat tehdä paljon omaksi hyväkseen pukeutumalla ja liikkumalla järkevästi. Pukeuduttuaan siten, että voivat nauttia liikunnasta, he voivat harrastaa sitä raittiissa ilmassa, ensin varovasti ja sitten lisäten rasitusta voimiensa mukaan. Siten monet voisivat saada takaisin terveytensä ja täyttää paikkansa maailmassa.

Sen sijaan että ponnistelisivat täyttääkseen muodin vaatimukset, naisten tulisi rohkeasti pukeutua terveellisesti ja yksinkertaisesti. Äidin ja vaimon ei tule alistua pelkäksi kotiorjaksi, vaan hänen on käytettävä aikaa lukemiseen pysyäkseen ajan tasalla. Hänen on seurusteltava miehensä kanssa ja tarkkailtava lastensa henkistä kehitystä. Hänen on käytettävä viisaasti hyväkseen kaikki mahdollisuudet suunnatakseen rakkaittensa mielenkiinnon jalompaan elämään. Hänen tulee omistaa päivittäin aikaa seurusteluun rakkaan Vapahtajansa, läheisen ystävänsä kanssa. Hänen on varattava aikaa Jumalan sanan tutkimiseen ja ulkoiluun lasten kanssa oppiakseen tuntemaan paremmin Jumalaa hänen kauniiden luomistekojensa kautta.

Äidin on oltava iloinen ja vireä. Sen sijaan että käyttäisi jokaisen hetken ompelemiseen, hänen tulisi tehdä illoista miellyttäviä seurustelutilaisuuksia, jolloin perhe kokoontuu yhteen päivän töiden päätyttyä. Moni mies jäisi silloin mieluummin kotiin kuin lähtisi kerhoonsa tai kapakkaan. Moni poika pysyisi poissa kadulta tai kioskilta. Moni tyttö varjeltuisi kevytmielisiltä, harhaan johtavilta tovereilta. Kodin vaikutus vanhempiin ja lapsiin olisi sellainen, miksi Jumala sen suunnitteli, elinikäinen siunaus.

Ruumiimme rakentuu syömästämme ruoasta. Ruumiin kudoksissa tapahtuu jatkuvaa uudistumista. Jokaisen elimen toimiessa syntyy kuona-aineita, jotka on korvattava uudella ravinnolla. Ruumiin jokainen elin tarvitsee osansa ravinnosta. Aivojen on saatava oma osansa, samoin luiden, lihasten ja hermojen. Ruoan muuttuminen vereksi ja veren käyttäminen eri kudosten rakentamiseen on ihmeellinen tapahtumasarja, joka tuottaa jatkuvasti elämää ja voimaa jokaiselle hermolle, lihakselle ja kudokselle.

Ruoan valinta

Meidän on valittava ruokia, joista parhaiten saamme ruumiin rakentamiseen tarvittavia aineita. Tässä valinnassa ei ruokahalu ole turvallinen opas. Väärät ruokailutottumukset ovat turmelleet ruokahalun. Usein se vaatii ruokaa, joka vahingoittaa terveyttä ja heikentää pikemmin kuin vahvistaa. Emme myöskään voi turvallisesti seurata enemmistön tottumuksia. Kaikkiialla vallitsevat sairaudet ja kärsimykset johtuvat pääasiassa yleisistä ruokavalioon liittyvistä virheistä.

Oppiaksemme tuntemaan parhaat ruoat meidän on tutkittava Jumalan alkuperäistä suunnitelmaa ihmisen ruokavalioksi. Hän, joka loi ihmisen ja tietää tämän tarpeet, määräsi Aadamille ravinnon. ”Katso”, hän sanoi, ”minä annan teille kaikkinaiset siementä tekevät ruohot, joita kasvaa kaikkiialla maan päällä, ja kaikki puut, joissa on siementä tekevä hedelmä; olkoot ne teille ravinnoksi.” 1 Moos. 1: 29. Kun ihminen lähti Eedenistä elättääkseen itsensä viljelemällä maata synnin kirouksen alaisena, hän sai luvan syödä myös ”kedon ruohoja”. 1 Moos. 3: 18.

[240]

Vilja, hedelmät, pähkinät ja vihannekset muodostavat Luojan meille antaman ruokavalion. Mahdollisimman yksinkertaisella ja luonnollisella tavalla valmistettuina ne ovat kaikkein terveellisintä ja ravitsevinta ruokaa. Niiden antamaa voimaa, kestävyyttä ja

ällyn terävyyttä ei saada monimutkaisemmasta ja kiihottavammasta ravinnosta.

Mutta kaikki sinänsä terveelliset ruoat eivät välttämättä sovi tarpeisiimme yhtä hyvin kaikissa oloissa. Ruoan valinnassa on oltava huolellinen. Ruokavaliomme on sovitettava vuodenajan, ilmaston ja ammattimme mukaiseksi. Jotkut ruoat, jotka sopivat käytettäväiksi jonakin vuodenaikana tai jossakin ilmastossa, eivät sovi käytettäväiksi toisessa. Samoin eri ruoat sopivat eri työtä tekeville. Usein ruoka, joka sopii raskasta ruumiillista työtä tekeväälle, on sopimattonta istumatyössä tai vaativassa henkisessä työssä olevalle. Jumala on antanut meille runsaan valikoiman terveellisiä ruokia, ja jokaisen tulisi valita niistä ne, jotka kokemuksen ja terveen järjen mukaan parhaiten vastaavat hänen tarpeitaan.

Luonto tarjoaa runsaasti hedelmiä, pähkinöitä ja viljaa, ja parantuneiden kuljetusmahdollisuuksien vuoksi eri maiden tuotteiden jakelu on järjestetty entistä paremmin. Siksi monet ruokatavarat, joita pidettiin kalliina herkkuna joitakin vuosia sitten, ovat nyt kaikkien saatavilla olevaa jokapäiväistä ravintoa. Erityisesti tämä koskee kuivattuja ja säilöttyjä hedelmiä.

[241] Pähkinät ja pähkinäruoat korvaavat yhä suuremmassa määrin liharuoan. Terveellisten ja ravitsevien ruokien valmistamiseksi pähkinöihin voi yhdistää viljaa, hedelmiä ja eräitä juureksia. On kuitenkin varottava käyttämästä pähkinöitä liikaa. Pähkinäruoista vatsavaivoja saavat voivat huomata vaivojensa häviävän, kun he noudattavat tätä ohjetta. On myös muistettava, että kaikki pähkinät eivät ole yhtä terveellisiä. Mantelit ovat parempia kuin maapähkinät, mutta pieninä määrinä yhdessä viljan kanssa käytettyinä maapähkinät ovat ravitsevia ja helposti sulavia.

Oikein valmistettuina oliivit korvaavat pähkinöiden tavoin voin ja liharuoan. Öljy, jota saamme syömällä oliiveja, on paljon parempaa kuin eläinkunnasta peräisin olevat rasvat. Se toimii ulostusaineena. Sen käyttö on hyväksi keuhkotautisille, ja se vaikuttaa parantavasti tulehtuneeseen, ärtyneeseen mahalaukkuun.

Voimakkaasti maustettuun, rasvaiseen ja kiihottavaan ruokaan tottuneilla henkilöillä on turmeltunut makuaste, eivätkä he voi heti oppia pitämään vaatimattomasta, yksinkertaisesta ruoasta. Vie aikansa ennen kuin makuaste muuttuu luonnolliseksi ja vatsa toipuu kärsimästään väkivallasta. Mutta ne, jotka jatkavat sitkeästi terveel-

lisen ruoan käyttöä, huomaavat sen ennen pitkää maukkaaksi. He alkavat arvostaa sen hienoa ja herkullista aromia ja nauttivat siitä enemmän kuin epäterveellisistä makupaloista. Ja hyvässä kunnossa oleva vatsa, joka ei ole ärtynyt eikä liikarasittunut, selviytyy tehtävästään hienosti.

Vaihtelua

Terveyden säilyttämiseksi tarvitaan riittävästi hyvää, ravitsevaa ruokaa.

Suunnitteleamalla viisaasti voimme melkein jokaisessa maassa hankkia ruokaa, joka parhaiten edistää terveyttä. Erilaisia riisi-, vehnä-, maissi- ja kauratuotteita viedään kaikkialle samoin kuin papuja, herneitä ja linssejä. Nämä yhdessä kotimaisten tai ulkomaisten hedelmien sekä kullakin seudulla kasvavien erilaisten vihannesten kanssa muodostavat ruokavalion, joka on täysipainoinen ilman liharuokaa.

Kaikkialla missä voidaan kasvattaa runsaasti hedelmiä, niitä tulee säilöä reilusti talven varalle. Marjoja, kuten herukoita, karviaismarjoja, mansikoita, vadelmia ja karhunvatukoita voidaan viljellä menestyksekkäästi monissa sellaisissa paikoissa, joissa niitä on käytetty vain vähän ja joissa niiden viljely on lyöty laimin.

[242]

Kotisäilönnässä on mikäli mahdollista aina käytettävä lasitölkkejä peltipurkkien asemesta. On erittäin tärkeätä, että säilöntään käytetyt hedelmät ovat hyvälaatuisia. Käytä hieman sokeria ja keitä hedelmiä vain sen verran, että ne säilyvät. Näin säilötyt hedelmät ovat erinomainen korvike tuoreille hedelmille.

Missä vain kuivattuja hedelmiä kuten rusinoita, luumuja, omenia, päärynöitä, persikoita ja aprikooseja on saatavana kohtuuhintaan, niitä voidaan käyttää peruselintarvikkeina paljon runsaammin kuin yleensä on tapana, terveydeksi ja elinvoimaksi kaikille työntekijöille.

Yhdellä aterialla ei tulisi tarjota kovin monia ruokia, sillä se johtaa helposti ylensyönteihin ja aiheuttaa ruoansulatushäiriöitä.

Ei ole hyvä syödä hedelmiä ja vihanneksia samalla aterialla. Jos ruoansulatus on huono, niiden samanaikainen käyttö voi aiheuttaa vatsavaivoja ja kyvyttömyyttä henkisiin ponnistuksiin. On parempi syödä hedelmät yhdellä aterialla ja vihannekset toisella.

Aterioiden tulee olla vaihtelevia. Samalla tavalla valmistettuja samoja ruokia ei tule tarjoilla ateriasta toiseen ja päivästä toiseen. Ateriat nautitaan paremmalla ruokahalulla ja elimistö tulee paremmin ravituksi, kun ruoka on vaihtelevaa.

Ruoanvalmistus

On väärin syödä pelkästään ruokahalun tyydyttämiseksi, mutta ruoan laatuun ja valmistukseen ei saa suhtautua välinpitämättömästi. Jos ruoka ei maistu, ruumiskaan ei tule hyvin ravituksi. Ruoka on valittava huolellisesti ja valmistettava järkevästi ja taitavasti.

[243] Erittäin hieno valkoinen jauho ei ole parasta leivän leivontaan. Sen käyttö ei ole terveellistä eikä taloudellista. Hienoista jauhoista valmistetusta leivästä puuttuu ravintoaineita, joita täysjyväleipä sisältää. Valkoinen leipä aiheuttaa usein ummetusta ja muita vaivoja.

Soodan tai leivinjauheen käyttö leivän valmistuksessa on vahingollista ja tarpeetonta. Sooda aiheuttaa tulehduksia vatsassa ja myrkyttää usein koko elimistön. Monet perheenäidit luulevat, etteivät he voi valmistaa hyvää leipää ilman soodaa, mutta se on erehdys. Jos he vaivautuisivat opettelemaan parempia menetelmiä, heidän leipänsä olisi terveellisempää ja maittavampaa luonnollisen makuainin omaaville.

Hiivaleivän leivonnassa ei vettä tule korvata maidolla. Maidon käyttö lisää kustannuksia ja vähentää huomattavasti leivän terveellisyyttä. Maitoon leivottu leipä ei säily tuo-reena yhtä kauan kuin veteen leivottu ja rupeaa käymään vatsassa helpommin.

Leivän tulee olla helposti sulavaa ja maukasta. Se ei saa olla vähääkään hapanta. Leipien tulee olla pieniä ja niin kypsiksi paistettuja, että hiivasienet tuhoutuvat mahdollisimman tarkoin. Kuumana tai tuoreena kaikki nostatetut leivät ovat vaikeasti sulavia. Niitä ei koskaan tule tuoda pöytään. Tämä sääntö ei kuitenkaan koske nostatamatonta leipää. Tuoreet leipäset, jotka on leivottu vehnäjauhoista ilman hiivaa tai hapatusta ja paistettu kuumassa uunissa, ovat sekä terveellisiä että maukkaita.

Puuroon käytettävää viljaa on keitettävä useita tunteja. Pehmeät ja nestemäiset ruoat eivät kuitenkaan ole yhtä terveellisiä kuin kuivat, jotka vaativat perusteellista pureskelua. Korput eli kahdesti paistettu leipä on helposti sulavaa ja maukasta ruokaa. Viipaloi

tavallinen nostatettu leipä ja kuivaa se lämpimässä uunissa, kunnes kaikki kosteus haihtuu siitä. Anna sen sen jälkeen ruskistua kevyesti. Kuivassa paikassa tällainen leipä säilyy paljon kauemmin kuin tavallinen leipä, ja uudelleen kuumennettuna se on tuoreen veroista.

Yleensä ruoassa käytetään aivan liikaa sokeria. Kakut, makeat vanukkaat, leivokset, hyytelöt ja hillot aiheuttavat ruoansulatushäiriöitä. Erityisen haitallisia ovat sellaiset jälkiruoat ja vanukkaat, jotka tehdään maidosta, munista ja sokerista. Maidon ja sokerin runsasta samanaikaista käyttöä on vältettävä.

[244]

Jos maitoa käytetään, sen tulee olla perusteellisesti pastöroitua, mikä pienentää sairastumisen vaaraa. Voi on vähemmän haitallista kylmälle leivälle siveltyinä kuin ruoanvalmistuksessa käytettynä, mutta yleensä on parasta luopua siitä kokonaan. Juusto on vielä arveluttavampaa; se on täysin kelpaamatonta ravinnoksi.*

Niukka, huonosti valmistettu ruoka turmelee veren heikentämällä verta muodostavia elimiä. Se häiritsee elimistön toimintaa ja aiheuttaa sairautta, hermostuneisuutta ja huonotuulisuutta. Huonon keittotaidon uhreja on tuhansia, ja jopa kymmeniä tuhansia. Monen haudalle voitaisiin kirjoittaa: ”Kuoli huonon keittotaidon vuoksi” tai: ”Kuoli pahoinpidellyn vatsan vuoksi”.

Ruoanlaittajien pyhä velvollisuus on oppia valmistamaan terveellistä ruokaa. Monet sielut hukkuvat huonon keittotaidon vuoksi. Hyvän leivän valmistaminen vaatii harkintaa ja huolellisuutta. Hyvään leipään sisältyykin enemmän uskontoa kuin monet luulevat. Todella hyviä keittäjiä on vähän. Nuorten naisten mielestä ruoanlaitto ja muut taloustyöt ovat toisarvoisia tehtäviä. Siksi monilla tytöillä, jotka menevät naimisiin ja perustavat perheen, ei juuri olekaan käsitystä vaimon ja äidin velvollisuuksista.

Keittotaito ei ole mikään vähäpätöinen taito, vaan tärkeimpiä avuja käytännön elämässä. Se on taito, joka kaikkien naisten olisi opittava, ja sen opetuksessa on erityisesti kiinnitettävä huomiota köyhien tarpeisiin. Ruoan valmistaminen maukkaaksi ja samalla yksinkertaiseksi ja ravitsevaksi vaatii taitoa, mutta se voidaan oppia. Ruoanlaittajien tulisi osata valmistaa yksinkertaista ruokaa yksinker-

[245]

* Kirjoittaja ei tarkoita tällä lausunnollaan tuorejuustoja, jotka hän on aina todennut terveelliseksi. Julkaisijat.

taisella ja terveellisellä tavalla, niin että juuri yksinkertaisuus tekee sen maukkaammaksi ja terveellisemmäksi.

Jokaisen perheestään huolehtivan naisen, joka ei vielä osaa valmistaa terveellistä ruokaa, tulisi lujasti päättää opetella nämä perheen hyvinvoinnin kannalta niin välttämättömät taidot. Monilla paikkakunnilla keittokoulut tarjoavat mahdollisuuden tämän alan opintoihin. Joka ei voi käyttää hyväkseen tällaisia palveluja, pyytäköön apua joltakin taitavalta ruoanlaittajalta ja ponnistelkoon ahkerasti, kunnes on tullut keittotaidon mestariksi.

Säännölliset ateriat

Säännölliset ateriat ovat ehdottoman tärkeitä. Jokaisella aterialla tulee olla määrätty aikansa. Jokaisen on silloin syötävä tarpeensa mukaan ja oltava sitten syömättä seuraavaan ateriaan saakka. Monet syövät silloinkin, kun elimistö ei tarvitse ruokaa. He mutustavat epäsäännöllisesti aterioiden välillä, koska heillä ei ole riittävästi tahdonvoimaa kiusauksen vastustamiseen. Matkustaessaan monet napostelevat koko ajan, jos vain saatavilla on jotakin purtavaa. Tämä on erittäin vahingollista. Jos matkustajat söisivät säännöllisesti yksinkertaista ja ravitsevaa ruokaa, he eivät tuntisi itseään niin väsyneiksi eivätkä olisi niin sairaita.

Toinen turmiollinen tapa on syödä juuri ennen nukkumaan menoa. Säännölliset ateriat on ehkä nautittu, mutta heikotuksen tunne saa ihmisen syömään lisää. Ruokahalun tyydyttäminen muuttaa tämän väärän menettelyn tavaksi, joka saattaa mennä veriin niin, että nukkumista pidetään mahdottomana, jos ensin ei ole saanut syödä jotakin. Myöhäisten illallisten vuoksi ruoansulatus jatkuu nukkumisen aikana. Mutta vaikka vatsa työskentelee koko ajan, se ei selviä tehtävästään kunnolla. Epämiellyttävät unet häiritsevät usein nukkumista. Aamulla ihminen herää väsyneenä eikä juurikaan välitä aamiaisesta. Kun käymme levolle, vatsan työn pitäisi olla valmis, niin että se samoin kuin ruumiin muutkin elimet voisivat levätä. Istumatyötä tekeville myöhäiset illalliset ovat erityisen haitallisia. Niiden aiheuttamat häiriöt käynnistävät usein sairauden, joka päättyy kuolemaan.

Usein heikotuksen tunne, joka herättää ruokahalun, johtuu siitä, että ruoansulatuselimiä on rasitettu päivän aikana liikaa. Suoritet-

tuaan tehtävänsä ruoansulatuselimet tarvitsevat lepoa. Aterioiden välillä tulisi olla ainakin viisi tai kuusi tuntia. Useimmat uutta järjestystä kokeilevista huomaavat, että kaksi ateriaa päivässä on parempi kuin kolme.

Vääriä ruokailutottumuksia

Ruokaa ei tule syödä liian kuumana eikä liian kylmänä. Jos ruoka on kylmää, vatsa joutuu käyttämään energiaa sen lämmittämiseen ennen kuin ruoansulatus voi alkaa. Kylmät juomat ovat haitallisia samasta syystä. Kuumien juomien runsas käyttö sen sijaan vaikuttaa heikentävästi. Mitä enemmän nestettä aterioilla nautitaan, sitä vaikeammin ruoka sulaa, sillä nesteen on imeydyttävä ennen kuin ruoansulatus voi alkaa. Älä syö paljon suolaa, vältä etikkasäilykkeitä sekä maustettua ruokaa ja syö runsaasti hedelmiä, niin tarve juoda suuria määriä aterialla häviää.

Ruoka on syötävä hitaasti ja pureskeltava perusteellisesti. Tämä on tarpeen, jotta sylki sekoittuisi ruokaan kunnolla ja ruoansulatusnesteet aloittaisivat toimintansa.

Toinen vahingollinen tapa on syödä sopimattomana aikana, kuten rajun tai liiallisen liikunnan jälkeen, jolloin ihminen on uupunut ja kuumissaan. Välittömästi syömisen jälkeen hermovoimat joutuvat kovaan kulutukseen, ja jos aivoja tai ruumista rasitetaan ankarasti juuri ennen syömistä tai sen jälkeen, ruoansulatus vaikeutuu. Kiihtyneen, levottoman tai kiireisen on paras syödä vasta sitten, kun mieli on rauhoittunut.

Vatsa on läheisessä yhteydessä aivoihin. Kun vatsa on huonossa kunnossa, aivojen hermovoimaa tarvitaan auttamaan heikentyneitä ruoansulatuselimiä. Jos tämä tarve toistuu usein, aivoissa syntyy verentungos. Kun aivoja rasitetaan jatkuvasti ja liikunta on vähäistä, yksinkertaistakin ruokaa tulisi syödä niukasti. Heitä pois huolesi ja levottomat ajatukset aterian ajaksi. Älä pidä kiirettä, vaan syö hitaasti ja iloisin mielin, sydän täynnä kiitollisuutta Jumalaa kohtaan kaikista hänen siunauksistaan.

[247]

Monet liharuoasta ja muista huonoista, vahingollisista ravintoaineista luopuneet ajattelevat, että koska heidän ruokansa on yksinkertaista ja terveellistä, he voivat vapaasti tyydyttää ruokahaluaan. He syövät liikaa, joskus suorastaan ahmien. Tämä on väärin. Ruo-

ansulatuselimiä ei tule kuormittaa ruoalla, joka laadun tai määrän puolesta rasittaa elimistöä kohtuuttomasti.

Yleinen tapa sanelee, että ruoka tuodaan pöytään ruokalajeittain. Tietämättä mitä seuraavaksi tulee ihminen saattaa syödä vatsansa täyteen ruokaa, joka ei ehkä ole sopivinta hänelle. Kun viimeinen ruokalaji tuodaan pöytään, hän ei enää pysy kohtuuden rajoissa. Hän ottaa houkuttelevaa jälkiruokaa, joka ei kuitenkaan ole hänelle lainkaan hyväksi. Jos kaikki ruoat tuotaisiin pöytään heti aterian alussa, jokaisella olisi tilaisuus valita niistä itselleen sopivimmat.

Joskus ylensyönnin seuraukset huomataan heti. Toisissa tapauksissa taas kipua ei tunneta, mutta ruoansulatuselimet menettävät elinvoimansa ja terveyden perusta murenee.

Liiallinen ruoka kuormittaa elimistöä ja synnyttää epäterveen, sairaalloisen tilan. Se vaatii vatsaan kohtuuttoman paljon verta, jolloin raajat palelevat helposti. Ruoansulatuselimet joutuvat kovalle rasitukselle, ja kun ne ovat suorittaneet tehtävänsä, ihminen tuntee itsensä heikoksi ja voimattomaksi. Jotkut, jotka syövät säännöllisesti liikaa, kutsuvat tätä uupumuksen tunnetta näläksi. Sen todellisena syynä on kuitenkin ruoansulatuselinten liikarasittuminen. Ajoittain aivot turtuvat, ja ruumiilliset ja henkiset ponnistukset tuntuvat vastenmielisiltä.

[248]

Nämä epämiellyttävät oireet johtuvat siitä, että elimistö on tehtävänsä suorittaessaan joutunut käyttämään liikaa elinvoimia ja on aivan lopussa. Vatsa sanoo: ”Anna minun levätä.” Mutta monet tulkitsevat heikkouden lisäruoan tarpeeksi. Sen sijaan että vatsa saisi levätä, sitä kuormitetaan lisää. Tämän vuoksi ruoansulatuselimet ovat usein lopen uupuneet, vaikka niiden pitäisi pystyä suorittamaan tehtävänsä kunnolla.

Sapatiksi ei tulisi varata enemmän tai useamman laatuista ruokaa kuin muiksi päiviksi. Päinvastoin ruoan tulisi olla yksinkertaisempaa ja sitä tulisi nauttia vähemmän, jotta mieli olisi kirkas ja terävä ymmärtämään hengellisiä asioita. Täyteen ahdettu vatsa sumentaa aivot. Voimme kuulla kallisarvoisia sanoja niitä ymmärtämättä, koska sopimaton ruoka on tylsistyttänyt mielen. Monet eivät arvaakaan, missä määrin liiallinen syöminen sapattina tekee heidät kykenemättömiksi hyötymään lepopäivän tarjoamista pyhistä tilaisuuksista.

Ruoanlaittoa on sapattina vältettävä, mutta silti ei ole pakko syödä kylmää ruokaa. Kylmällä ilmalla edellisenä päivänä valmis-

tettu ruoka on lämmitettävä. Ja vaikka ateriat ovatkin yksinkertaisia, niiden on oltava maukkaita ja ruokahalua herättäviä. Etenkin lapsiperheissä on syytä tarjota sapattina jotain erikoista, jotain, jota perhe ei joka päivä saa.

Ruokavalion uudistaminen

Vinoutuneet ruokatottumukset on viipymättä korjattava. Jos vatsan pahoinpitely on johtanut ruoansulatushäiriöihin, jäljellä oleva elinvoima on kaikin voimin pyrittävä säilyttämään poistamalla kaikki häiritsevät tekijät. Vatsa ei ehkä koskaan täysin parane huonosta kohtelusta, mutta oikea ruokavalio tulee estämään tilanteen pahenemisen, ja monet toipuvat kokonaan tai lähes kokonaan. Ei ole helppo laatia ohjeita, jotka sopivat jokaiseen tapaukseen. Oikeita periaatteita soveltamalla voidaan ruokailutottumuksissa silti saada aikaan suuria muutoksia, eikä ruoanlaittajan tarvitse jatkuvasti ponnistella herättääkseen ruokahalua.

[249]

Kohtuullisuus syömisessä palkitaan henkisellä ja moraalisisella voimalla. Lisäksi se auttaa intohimojen hillitsemisessä. Erityisen haitallista ylensyöminen on niille, jotka ovat luonteeltaan veltoja. Heidän tulisi syödä niukasti ja harrastaa paljon liikuntaa. On paljon lahjakkaita miehiä ja naisia, jotka eivät saa aikaan puoltakaan siitä mitä voisivat saada, jos he harjoittaisivat itsehillintää pitämällä ruokahalunsa kurissa.

Monet kirjoittajat ja puhujat epäonnistuvat tässä. Syötyään tukevasti he istuvat työpöydän ääreen lukemaan, opiskelemaan tai kirjoittamaan käyttämättä lainkaan aikaa liikuntaan. Seurauksena on sanojen ja ajatusten vapaan juoksun estyminen. He eivät pysty kirjoittamaan tai puhumaan niin innoittavasti, että se koskettaisi ihmisiä. Heidän ponnistuksensa ovat vaisuja ja hedelmättömiä.

Vastuunalaisissa tehtävissä olevien henkilöiden ja ennen kaikkea niiden, jotka valvovat ihmisten hengellistä hyvinvointia, tulisi omata terävä äly ja nopea käsityskyky. Heidän on vielä enemmän kuin muiden oltava kohtuullisia ruokailutottumuksissaan. Heidän pöydässään ei tule näkyä rasvaisia, raskaita ruokia.

Luottamustehtävissä olevien henkilöiden on päivittäin tehtävä seurauksiltaan kauaskantoisia päätöksiä. Usein he joutuvat ajattelemaan nopeasti, ja tämä onnistuu ainoastaan niiltä, jotka noudatta-

[250] vat ehdotonta kohtuullisuutta. Ruumiillisten ja henkisten voimien oikea harjoittaminen vahvistaa mieltä. Jos kuormitus ei ole liian suuri, jokainen rasitus lisää voimia. Usein kuitenkin sopimattoman ruokavalion seuraukset vaikuttavat kielteisesti niiden työhön, jotka joutuvat laatimaan tärkeitä suunnitelmia ja tekemään tärkeitä päätöksiä. Huonokuntoinen vatsa tekee mielen sekavaksi ja epävarmaksi. Usein se synnyttää ärtyisyyttä, tylyyttä ja epäoikeudenmukaisuutta. Väärien ruokailutottumusten aiheuttama sairaalloinen tila on usein saanut ihmiset luopumaan suunnitelmista, jotka olisivat koituneet ihmiskunnalle siunaukseksi. Samasta syystä on ryhdytty epäoikeudenmukaisiin, tyrannimaisiin, jopa julmiin toimiin.

Tässä on ehdotus kaikille sellaisille istumatyötä tekeville, joilla on riittävästi moraalista rohkeutta ja itsehillintäkykyä: Ota jokaisella aterialla vain kahta tai kolme yksinkertaista ruokalajia äläkä syö enempää kuin on tarpeen nälän tyydyttämiseksi. Harrasta liikuntaa päivittäin ja katso, hyödytkö siitä vai et.

Ruumiillista työtä tekevien vahvojen miesten ei tarvitse kiinnittää yhtä paljon huomiota ruoan määrään ja laatuun kuin istumatyötä tekevien, mutta hekin omaisivat paremman terveyden, jos harjoittaisivat itsehillintää syömisessä ja juomisessa.

Jotkut toivovat, että heille annettaisiin tarkat ruokailuohjeet. He syövät liikaa ja katoavat sitten sitä, ja niin he jatkuvasti ajattelevat mitä syövät ja juovat. Näin ei tule olla. Kukaan ei voi laatia ehdottomia sääntöjä toisille. Jokaisen on käytettävä järkeään, osoitettava itsehillintää ja toimittava periaatteellisesti.

Kristus on ostanut ruumiimme, eikä meillä ole vapautta menetellä sen suhteen niin kuin itse haluamme. Kaikkien, jotka ovat selvillä terveyden laeista, tulisi ymmärtää velvollisuutensa noudattaa niitä, sillä Jumala on luonut heidät toimimaan näiden lakien mukaisesti. Kuuliaisuus terveyden lakeja kohtaan on tehtävä henkilökohtaiseksi velvollisuudeksi. Me joudumme itse kärsimään lain rikkomisesta koituvat seuraukset. Meidän on henkilökohtaisesti vastattava Jumalalle tavoistamme ja tottumuksistamme. Siksi meidän ei tule kysyä: ”Miten maailma menettelee?” vaan: ”Miten voin yksilönä hoitaa Jumalan minulle antamaa ruumista?”

Ihmiselle alussa määrättyyn ruokaan ei sisältynyt eläinkunnan tuotteita. Vasta vedenpaisumuksen jälkeen, kun vihreä kasvillisuus oli tuhoutunut, ihminen sai luvan syödä lihaa.

Valitessaan ihmiselle ravinnon Eedenissä Herra osoitti, mikä on parasta ruokaa. Israelille tekemässään valinnassa hän antoi saman opetuksen. Hän johti israelilaiset pois Egyptistä ja ryhtyi kasvattamaan heitä omaisuuskansakseen. Heidän kauttaan hän halusi siunata ja opettaa koko maailmaa. Hän antoi heille parasta mahdollista ruokaa, ei lihaa vaan mannaa, ”taivaan leipää”. Vasta heidän tyytymättömyytensä ja kaipauksensa Egyptin lihapatojen luo johti siihen, että heille annettiin liharuokaa, ja silloinkin vain vähäksi aikaa. Lihan käyttö toi sairautta ja kuoleman tuhansille. Lihatonta ruokavaliota ei kuitenkaan koskaan hyväksytty innokkaasti. Se aiheutti jatkuvaa tyytymättömyyttä sekä avointa ja salaista nurinaa, eikä se jäänyt pysyväksi.

Asettuessaan Kanaaniin israelilaiset saivat luvan käyttää lihaa, mutta määrättyin rajoituksin, mikä oli omiaan vähentämään haittavaikutuksia. Sianlihan käyttö kiellettiin samoin kuin muiden saastaisiksi julistettujen eläinten, lintujen ja kalojen. Rasvan ja veren syöminen oli kuitenkin aina ankarasti kielletty.

Vain hyvässä kunnossa olevia eläimiä saatiin käyttää ruoaksi. Eläintä, joka oli raadeltu, kuollut itsestään tai jonka verta ei ollut kunnolla laskettu, ei saanut käyttää ruoaksi.

Kun israelilaiset poikkesivat Jumalan suunnitelmasta ruokavaliiossaan, he kokivat suuren menetyksen. He halusivat liharuokaa ja saivat kärsiä seurauksista. He eivät saavuttaneet Jumalan luonteelle asettamaa ihannetta eivätkä toteuttaneet hänen tarkoitustaan. Herra ”antoi heille, mitä he pyysivät, mutta lähetti heihin hivuttavan taudin”. Ps. 106:15. He arvostivat maallisia asioita enemmän kuin hengellisiä eivätkä saavuttaneet sitä pyhää ja tärkeää asemaa, jonka Jumala oli heille tarkoittanut.

Miksi luopua liharuoasta

Lihansyöjät syövät itse asiassa viljaa ja vihanneksia kertaalleen käytetyssä muodossa. Eläin sai syömästään ravinnosta sen elinvoiman, jota se tarvitsee kasvuunsa. Viljan ja vihannesten sisältämä elinvoima siirtyy syöjään. Me saamme sen syömällä eläinten lihaa. Miten paljon parempi onkaan saada se suoraan siitä ruoasta, jonka Jumala meille antoi!

Liha ei ole koskaan ollut parasta ruokaa, mutta nyt sen käyttö on kaksinverroin arveluttavampaa, koska eläinsairaudet lisääntyvät nopeasti. Lihan käyttäjät eivät juurikaan tiedä, mitä syövät. Jos he voisivat nähdä eläimet ennen teurastusta ja tietäisivät, minkälaisuista lihaa he syövät, he useimmiten kääntäisivät sille inhoten selkänsä. Ihmiset syövät jatkuvasti lihaa, joka on täynnä tuberkuloosin ja syövän aiheita. Tuberkuloosi, syöpä ja muut vaaralliset sairaudet leviävät tällä tavalla.

Sian kudokset kuhisevat loiseläimiä. Siasta Jumala sanoi: ”Se olkoon teille saastainen. Näiden lihaa älkää syökö, ja niiden raatoihin älkää koskeko.” 5 Moos. 14: 8. Tämä määräys annettiin, koska sianliha ei kelpaa ravinnoksi. Siat ovat jätteidensyöjiä eikä niitä muuhun tarkoitukseen ajateltukaan. Niiden lihaa ei ole missään oloissa tarkoitettu ihmisten ravinnoksi. Sellaisen eläimen liha ei milloinkaan voi olla terveellistä, joka viihtyy lian keskellä ja syö kaikenlaista inhottavaa.

[253] Usein eläimet viedään markkinoille ja myydään ruoaksi, kun ne ovat niin sairaita, etteivät niiden omistajat enää uskalla pitää niitä. Myös niiden lihotuksessa käytetyt menetelmät saattavat aiheuttaa sairautta. Eristettyinä valosta ja raittiista ilmasta ne joutuvat hengittämään likaisten eläinsuojien tunkkaista ilmaa ja ehkä syömään pilaantunutta ruokaa, jolloin koko niiden elimistö saastuu.

Eläimiä kuljetetaan usein pitkiä matkoja, ja ne joutuvat kärsimään paljon ennen kuin ne saadaan markkinoille. Vihreiltä laitumiltaan otettuina niitä kuljetetaan kilometrikaupalla polttavia, pölyisiä teitä tai ahdetaan kuumeisina ja uupuneina likaisiin vaunuihin, joissa ne joutuvat olemaan tuntikausia ilman ruokaa ja vettä. Näin eläinparat viedään kuolemaan, jotta ihmiset saisivat herkutella niiden ruhoilla.

Monin paikoin kalat ovat niin saastuneita, että ne aiheuttavat sairauksia. Tämä koskee etenkin kaloja, jotka joutuvat kosketuksiin suurten kaupunkien jätevesien kanssa. Viemärien sisällöstä ruokansa saaneet kalat saattavat kulkeutua kauas ja joutua pyydyksiin alueella, jonka vesi on puhdasta ja raikasta. Ruoaksi käytettyinä ne sitten aiheuttavat sairautta ja jopa kuoleman ihmisissä, jotka eivät osaa epäillä vaaraa.

Liharuonan käytön seurauksia ei ehkä huomata heti, mutta tämä ei suinkaan todista, että se olisi vaaratonta. Harvat saadaan vakuutuneiksi, että juuri heidän nauttimansa liha on myrkyttänyt heidän verensä ja aiheuttanut heidän kärsimyksensä. Monet kuolevat sairauksiin, jotka aiheutuvat yksinomaan lihansyönnistä, vaikka he itse sen paremmin kuin muutkaan eivät aavista todellista syytä.

Liharuonan moraaliset vaikutukset eivät ole vähemmän ilmeisiä kuin ruumiilliset sairaudet. Liharuoka vahingoittaa terveyttä, ja kaikki, mikä vaikuttaa ruumiiseen, vaikuttaa samalla tavalla mieleen ja sieluun. Ajattele lihansyöntiin liittyvää julmuutta, joka kohdistuu eläimiin, ja sen vaikutusta sekä teurastajiin että katsojiin. Miten se tukahduttaakaan hellyyden, jota meidän tulisi osoittaa näitä Jumalan luontokappaleita kohtaan!

Monen mykän eläimen osoittama äly muistuttaa hämmästyttävällä tavalla ihmisen älyä. Eläimet näkevät ja kuulevat, rakastavat ja pelkäävät ja kärsivät. Ne käyttävät elimiään paljon uskollisemmin kuin monet ihmiset omiaan. Ne osoittavat myötätuntoa ja hellyyttä kärsiviä tovereitaan kohtaan. Usein eläimet kiintyvät hoitajiinsa paljon läheisemmin kuin monet ihmiset kiintyvät toisiinsa. Näiden siteiden katkaiseminen aiheuttaa niille suuria kärsimyksiä.

[254]

Kuinka kukaan inhimillisiä tunteita omaava ihminen, joka joskus on hoitanut kotieläimiä, voisi katsoa niiden luottamusta ja kiintymystä osoittaviin silmiin ja halukkaasti lähettää ne teurastajan veitsen armoille? Kuinka hän voisi niellä palaakaan niiden lihaa ja pitää sitä herkkuna?

Mitä liharuonan tilalle?

On väärin luulla, että lihasvoima riippuu liharuonan käytöstä. Eläimistön tarpeet tyydytetään paremmin ilman sitä, ja seurauksena on vahvempi terveys. Vilja, hedelmät, pähkinät ja vihannekset sisältä-

vät kaikkia hyvän veren muodostamiseen tarvittavia ravintoaineita. Näitä aineita ei saa yhtä hyvin eikä runsaasti liharuoasta. Jos lihan käyttö olisi ollut välttämätöntä terveydelle ja voimalle, liharuoka olisi kuulunut ihmiselle alussa annettuun ruokavalioon.

Kun lihan käyttö lopetetaan, tunnetaan usein heikkoutta ja voiman puutetta. Monet väittävät tämän todistavan, että liharuoka on välttämätöntä, mutta tähän ryhmään kuuluvien ruokien kaipaaminen johtuu siitä, että ne ovat kiihottavia, että ne tekevät veren kuumeiseksi ja ärsyttävät hermoja. Joidenkin on yhtä vaikea luopua lihan-syönnistä kuin juopon ryypystä, mutta muutos on heille hyväksi.

[255] Kun liharuoasta luovutaan, se olisi korvattava erilaisilla viljoilla, pähkinöillä, vihanneksilla ja hedelmillä, jotka ovat sekä ravitsevia että ruokahalua herättäviä. Erityisen tärkeätä tämä on niille, jotka ovat heikkoja tai jatkuvan työnteon uuvuttamia. Eräissä köyhissä maissa liha on halvinta ruokaa. Näissä oloissa muutos on vaikeammin toteutettavissa, mutta silti mahdollinen. Meidän on kuitenkin otettava huomioon ihmisten olosuhteet sekä elinikäisten tapojen voima. On varottava liikaa tyrkyttämästä omia näkemyksiämme, vaikka ne olisivatkin oikeita. Ketään ei tule vaatia tekemään muutosta silmänräpäyksessä. Liha on korvattava halvoilla terveellisillä ruoka-aineilla. Tässä on ruoanlaittaja avainasemassa. Huolellisesti ja taidokkaasti valmistetut ruoat voivat olla sekä ravitsevia että maukkaita ja suurelta osin korvata liharuoan.

Kun kehitämme omaatuntoa, herätämme tahdon ja hankimme hyvää, terveellistä ruokaa, niin muutos tapahtuu helposti, ja liharuoan tarve lakkaa pian.

Eikö ole jo aika kaikkien pyrkiä luopumaan liharuoasta? Miten ne, jotka yrittävät tulla puhtaiksi, jaloiksi ja pyhiksi päästäkseen taivaan enkelien seuraan, voivat jatkaa sellaisen ruoan käyttöä, jolla on niin haitallinen vaikutus sieluun ja ruumiiseen? Miten he voivat riistää hengen Jumalan luontokappaleilta syödäkseen niiden lihan suurena herkkuna? Heidän olisi palattava siihen terveelliseen ja herkulliseen ruokaan, joka ihmiselle alussa annettiin, ja osoitettava sekä opetettava lapsensakin osoittamaan sääliä kaikkia mykkiä luontokappaleita kohtaan, jotka Jumala on alistanut valtaamme.

Luku 25—Äärimmäisyyksien välttäminen

[256]

Kaikki ravintouudistuksen kannattajiksi tunnustautuvat eivät ole todellisia uudistajia. Monelle uudistus merkitsee ainoastaan tiettyjen epäterveellisten ruokien välttämistä. Heillä ei ole selvää käsitystä terveyteen liittyvistä periaatteista, ja heidän pöytänsä, jotka ovat yhä täynnä vahingollisia herkkuja, eivät missään tapauksessa tarjoa esimerkkiä kristillisestä raittiudesta ja kohtuullisuudesta.

Toiset taas, innokkaina näyttämään hyvää esimerkkiä, menevät päinvastaiseen äärimmäisyyteen. He eivät pysty hankkimaan parasta mahdollista ruokaa, ja sen sijaan että korvaisivat puutteen parhail-la saatavilla olevilla elintarvikkeilla, he omaksuvat riittämättömän ruokavalion. He eivät saa ravinnostaan aineita, joita tarvitaan hyvän veren muodostamiseen. Heidän terveytensä kärsii, heidän käyttökelpoisuutensa vähenee, ja heidän esimerkkinsä puhuu ravintouudistusta vastaan pikemmin kuin sen puolesta.

Toiset ajattelevat, että koska terveys edellyttää yksinkertaista ruokavaliota, ei ruoan valintaan ja valmistukseen tarvitse kiinnittää paljon huomiota. Joidenkin ruokavalio on hyvin puutteellinen eikä tyydytä elimistön tarpeita, ja tämän vuoksi he kärsivät.

Ne, jotka ymmärtävät uudistukseen liittyvät periaatteet vain osittain, ovat usein kaikkein joustamattomimpia eivätkä ainoastaan sovelta näkemyksiään itseensä vaan tyrkyttävät niitä omaisilleen ja naapureilleen. Heidän vinoutuneen uudistuksensa seuraukset näkyvät heidän omassa huonos- sa terveydessään ja yrityksissään pakot- [257] taa muut omaksumaan samat näkemykset. Tällä tavoin he antavat monille väärän käsityksen ravintouudistuksesta ja johtavat heidät kokonaan hylkäämään sen.

Periaatteelliset ihmiset, jotka ovat selvillä terveyden laeista, välttävät kumpaakin äärimmäisyyttä, sekä nautinnonhalun tyydyttämistä että liiallista yksipuolisuutta. Valitessaan ruokansa he eivät ajattele ainoastaan ruokahalun tyydyttämistä vaan myös ruumiin vahvistamista. He pyrkivät säilyttämään kaikki voimansa parhaassa mahdollisessa kunnossa palvelukseksi parhaiten Jumalaa ja lähimmäisiään.

Ruokahalu alistetaan järjen ja omantunnon valvontaan, ja palkaksi nämä ihmiset saavat terveen ruumiin ja mielen. Vaikka he eivät tyrkytä mielipiteitään muille, heidän esimerkkinsä todistaa oikeiden periaatteiden puolesta. Tällaisten ihmisten hyvä vaikutus ulottuu laajalle.

Ravintouudistukseen sisältyy todellista tervettä järkeä. Aihetta tulee tutkia laajasti ja perusteellisesti, eikä kukaan saa arvostella muita siitä, että näiden käsitykset eivät kaikessa vastaa hänen omiaan. On mahdotonta laatia ehdotonta sääntöä, joka soveltuisi jokaiseen, eikä kenenkään tule pitää itseään muiden mittapuuna. Kaikki eivät voi syödä samaa ruokaa. Ruoka, joka on yhdelle terveellistä ja maukasta, voi toiselle olla vastenmielistä ja jopa vahingollista. Toiset eivät voi käyttää maitoa, kun taas toisille se sopii mainiosti. Toiset eivät pysty sulattamaan herneitä ja papuja, toisille ne taas ovat erittäin terveellisiä. Karkeat viljatuotteet sopivat toisille, kun taas toiset eivät voi käyttää niitä.

[258] Niitä, jotka asuvat köyhillä alueilla, jossa hedelmät ja pähkinät ovat harvinaisia, ei tule vaatia luopumaan maidon ja munien käytöstä. On totta, että liikapainoisten ihmisten, joiden aistilliset himot ovat voimakkaat, tulee välttää kiihottavia ruokia. Munia ei tule missään tapauksessa käyttää perheissä, joiden lapsilla on aistillisia taipumuksia. Sen sijaan niiden, joiden verta tuottavat elimet ovat heikot, ei tule kokonaan luopua maidon ja munien käytöstä, varsinkaan jos tarvittavia aineita ei saada muusta ruoasta. On kuitenkin varmistettava, että maito saadaan terveistä lehmistä ja munat terveistä, hyvin ruokituista ja hoidetuista kanoista. Munat on keitettävä niin, että ne ovat mahdollisimman helposti sulavia.

Ravintouudistuksen tulee olla etenevää. Eläinsairauksien lisääntyessä maidon ja munien käyttö tulee yhä vaarallisemmaksi. Ne on pyrittävä korvaamaan ravintoaineilla, jotka ovat sekä terveellisiä että edullisia. Ihmisille on kaikkialla opetettava, miten he voivat mahdollisimman pitkälle välttää maidon ja munien käyttöä ruoanvalmistuksessa ilman, että ruoan terveellisyys ja maittavuus siitä kärsii.

Tapa syödä vain kaksi ateriaa päivässä on yleensä havaittu terveydelle hyödylliseksi, mutta joissakin oloissa ihmiset saattavat tarvita kolmannen aterian. Sen tulee kuitenkin olla hyvin kevyt ja helposti sulava. Korput, hedelmät ja viljakahvi sopivat parhaiten iltaruoaksi.

Jotkut ovat koko ajan huolissaan siitä, että heidän ruokansa saattaa vahingoittaa heitä, vaikka se onkin yksinkertaista ja terveellistä. Heille haluan sanoa: Älkää missään tapauksessa ajatelko, että ruokanne vahingoittaa teitä. Syökää parhaan ymmärryksenne mukaan, ja kun olette pyytäneet Herraa siunaamaan ruoan voimaksi ruumiillenne, uskokaa, että hän kuulee rukouksenne, ja olkaa levollisia.

Periaatteet vaativat meitä luopumaan ruoista, jotka ärsyttävät vatsaa ja vahingoittavat terveyttä, mutta meidän on samalla muistettava, että huono ruokavalio tuottaa huonoa verta. Tässä on syy moniin vaikeasti parannettaviin sairauksiin. Elimistö ei saa riittävästi ravintoa, ja seurauksena on ruoansulatushäiriöitä ja yleistä heikkoutta. Tällaisen ruokavalion syynä ei aina ole köyhyys. Ihmiset valitsevat usein väärän ruokavalion tietämättömyydestä tai välinpitämättömyydestä tai toteuttaakseen omia virheellisiä uudistusnäkemystään.

Jumalalle ei tule kunniaa siitä, että kohtelemme väärin ruumistamme tai lyömme sen laimin ja siten teemme sen kelpaamattomaksi hänen palvelukseensa. Perheenäidin tärkeimpiä velvollisuuksia on huolehtia perheensä jäsenistä antamalla heille maistavaa ja vahvistavaa ruokaa. On paljon parempi ostaa vähemmän kalliita vaatteita ja huonekaluja kuin kitsastella ruoan suhteen.

[259]

Jotkut äidit säästävät perheen ruokamenoissa tarjotakseen kalliita herkkuja vieraille. Tämä ei ole viisasta. Vieraiden kestityksessä tulee osoittaa suurempaa yksinkertaisuutta. Perheen tarpeet on asetettava etusijalle.

Harkitsematon säästäväisyys ja keinotekoiset tavat estävät usein vieraanvaraisuuden osoittamisen silloin, kun se olisi tarpeen ja siunaukseksi. Pöydässämme tulisi aina olla ruokaa niin paljon, että odottamatonkin vieras voidaan lausua tervetulleeksi ilman, että perheenäiti joutuu suorittamaan ylimääräisiä valmisteluja. Kaikkien tulisi oppia tietämään mitä syödä ja miten valmistaa ruokansa. Niin miesten kuin naistenkin on osattava tehdä yksinkertaista, terveellistä ruokaa. Työssään miehet joutuvat usein tilanteeseen, jossa terveellistä ruokaa ei ole saatavilla. Tällöin keittotaidosta on todellista hyötyä.

Harkitse huolellisesti ruokavaliotasi. Mieti sen vaikutuksia. Harjoita itsehillintää. Alista ruokahalu järjen valvontaan. Älä koskaan rasita vatsaa syömällä liikaa, mutta älä myöskään kiellä itseltäsi sitä terveellistä, maukasta ruokaa, jota terveys vaatii.

Eräiden terveystuudistajina esiintyneiden henkilöiden ahtaat näkemykset ovat suuresti vahingoittaneet terveydenhoidon asiaa. Terveystuudistajien on muistettava, että ravintouudistusta arvostellaan lähinnä sen mukaan, mitä he hankkivat omaan ruokapöytänsä. Sen sijaan että he menettelyllään saattaisivat asian huonoon huutoon, heidän tulisi esimerkillään valaista sen periaatteita tavalla, joka saa en-nakkoluulottomat ihmiset kiinnostumaan. Suuri joukko ihmisiä tulee vastustamaan kaikenlaisia uudistuksia, olivat ne miten järkeviä tahansa, jos ne rajoittavat heidän vapauttaan tyydyttää ruokahaluaan.

[260] Heitä ohjaa makuaisti, ei järki eivätkä terveyden lait. Nämä ihmiset pitävät kiihkoilijoina kaikkia, jotka luopuvat totunnaisista tavoista ja ajavat uudistuksia, olivat ne miten johdonmukaisia hyvänsä. Jotta tällaiset ihmiset eivät saisi mitään aihetta arvosteluun, terveystuudistajien ei tule yrittää olla mahdollisimman erilaisia kuin muut, vaan mahdollisimman samanlaisia, kuitenkin periaatteitaan uhraamatta.

Jos terveystuudistuksen kannattajat menevät äärimmäisyyksiin, ei ole ihme että monet, jotka pitävät heitä terveysperiaatteiden edustajina, hylkäävät koko uudistuksen. Tällaiset äärimmäisyydet saavat usein lyhyessä ajassa enemmän vahinkoa aikaan kuin voidaan korjata koko ihmisiän kestäväällä johdonmukaisella toiminnalla.

Terveystuudistus perustuu avariin ja kauaskantoisiin periaatteisiin, eikä meidän tule typistää sitä ahtailla näkemyksillä ja menettelytavoilla. Toisaalta kenenkään ei tule antaa vastustuksen, pilkan eikä miellyttämistä vaikuttamishalun johtaa itseään luopumaan oikeista periaatteista tai suhtautumaan niihin kevyesti. Periaatteen johtamat ihmiset puolustavat totuutta lujasti ja päättäväisesti, mutta samalla he osoittavat kaikissa ihmissuhteissaan jaloa, Kristuksen kaltaista henkeä ja todellista maltillisuutta.

Luku 26—Piristeet ja huumeet

[261]

Piristeisiin ja huumeisiin luetaan suuri joukko aineita, joita käytetään ruokana ja juomana, vaikka ne ärsyttävät vatsaa, myrkyttävät veren ja kiihottavat hermoja. Niiden käyttö on ehdottomasti haitallista. Ihmiset etsivät piristeistä kiihotusta, koska vaikutukset ovat jonkin aikaa miellyttävät. Mutta aina seuraa vastavaikutus. Luonnottomien piristeiden käytössä mennään helposti kohtuuttomuuteen, ja tämä edistää huomattavasti ruumiin vanhenemista ja rappeutumista.

Mausteet

Mitä vähemmän kiihottavaa ruoka tänä kiireisenä aikana on, sitä parempi. Mausteet ovat luonnostaan vahingollisia. Sinappi, pippuri, kaikki mausteet, etikkakurkut ja muut vastaavat tuotteet ärsyttävät vatsaa ja tekevät veren sairaaksi ja epäpuhtaaksi. Juopon tulehtunutta vatsaa käytetään usein valaisemaan alkoholijuomien vaikutusta. Ärsyttävien mausteiden käyttö johtaa samanlaiseen tulehdusreaktioon. Pian ei tavallinen ruoka enää tyydytä ruokahalua. Elimistö kaipaa ja vaatii jotakin kiihottavampaa.

Tee ja kahvi

Tee vaikuttaa piristävästi ja saa aikaan eräänlaisen myrkytystilan. Kahvi ja monet muut suositut juomat vaikuttavat samalla tavalla. Ensimmäinen vaikutus on piristävä. Vatsa-hermot ärtyvät ja välittävät ärsykkeen aivoihin, jotka puolestaan kiihdyttävät sydämen toimintaa ja antavat lyhytaikaista energiaa koko elimistöön. Väsymys unohtuu, voimat tuntuvat lisääntyvän. Ajatukset kirkastuvat ja mielikuvitus vilkastuu.

[262]

Nämä vaikutukset saavat monet luulemaan, että teestä tai kahvista on heille suurta hyötyä. Mutta tämä on erehdys. Tee ja kahvi eivät ravitse elimistöä. Niiden vaikutus tuntuu jo ennen kuin ne ovat ehtineet sulaa ja imeytyä vereen. Se, mikä tuntuu voimalta, onkin

vain hermoston kiihotusta. Kun piristeen vaikutus lakkaa, luonnon voima vähenee ja seurauksena on vastaava määrä väsymystä ja voimattomuutta.

Näiden hermoja ärsyttävien aineiden jatkuva käyttö aiheuttaa päänsärkyä, unettomuutta, sydämentykytystä, ruoansulatushäiriöitä, vapinaa ja monia muita häiriöitä, sillä ne kuluttavat elinvoimia. Väsyneet hermot tarvitsevat kiihotuksen ja liikarasituksen sijaan lepoa ja rauhaa. Luonto tarvitsee aikaa kuluneiden voimien palauttamiseksi. Kun elimistöä piiskataan piristeillä, suorituskyky lisääntyy joksikin aikaa. Kun ruumis heikkenee piristeiden jatkuvan käytön vuoksi, toivotun vaikutuksen saaminen tulee vähitellen yhä vaikeammaksi. Piristeiden käyttöä on yhä vaikeampi hallita, kunnes tahto joutuu antamaan periksi eikä ihmisellä enää tunnu olevan lainkaan voimaa vastustaa luonnotonta haluaan. Yhä voimakkaammat piristeet ovat tarpeen, kunnes uupunut elimistö on aivan lopussa.

Tupakointi

[263] Tupakka on hitaasti vaikuttavaa, salakavalaa ja mitä pahanlaatuisinta myrkyä. Käytettiin sitä missä muodossa hyvänsä, se vaikuttaa terveyteen. Erittäin vaarallista se on siksi, että sen vaikutukset ovat hitaita ja alussa aivan huomaamattomia. Se kiihottaa hermoja ja sitten lamaannuttaa ne. Se heikentää ja sumentaa aivoja. Usein se vaikuttaa hermoihin voimakkaammin kuin päihdyttävät juomat. Se on niitä sala- kavalampi, ja sen vaikutukset elimistöön ovat pysyvämpiä. Sen käyttö herättää himon väkijuomiin, ja usein se luo pohjan juomatavalle.

Tupakointi on sopimatonta, kallista ja epäsiistiä. Tupakka saastuttaa harrastajansa ja tuntuu muista vastenmieliseltä. Sen innokkaita käyttäjiä tapaa kaikkialla. Harvoin voi kulkea väkijoukon läpi jonkun tupakoitsijan puhaltamatta myrkyllistä henkäystä vasten kasvoja. On epämiellyttävää ja epäterveellistä oleskella junanvaunussa tai huoneessa, jonka ilma on kyllästetty tupansavulla ja viinanhuuruilla. Vaikka ihmiset eivät itse haluakaan luopua näiden myrkyjen käytöstä, mikä oikeus heillä on saastuttaa se ilma, jota muiden on hengitettävä?

Lasten ja nuorten parissa tupakointi aiheuttaa sanoin kuvaamatonta vahinkoa. Menneiden sukupolvien epäterveelliset tavat vaikut-

tavat nykyajan lapsiin ja nuoriin. Henkinen kyvyttömyys, ruumiillinen heikkous, huonot hermot ja luonnottomat halut siirtyvät perintönä vanhemmilta lapsille. Lapset omaksuvat samat elintavat, ja näin niiden huonot vaikutukset leviävät ja vahvistuvat. Tämä seikka on suurelta osin syypää siihen ruumiilliseen, henkiseen ja moraaliseen rappeutumiseen, josta on tulossa todellinen huolenaihe.

Pojat aloittavat tupakoinnin hyvin varhaisella iällä, jolloin ruumis ja mieli ovat erityisen alttiita sen vaikutuksille. Tämä tapa häiritsee voimien kehitystä ja ruumiin kasvua sekä turruttaa mielen ja turmelee moraalin.

Mutta miten saadaan lapset ja nuoret vakuuttuneiksi sellaisen tavan haitoista, jossa vanhemmat, opettajat ja papit näyttävät heille huonoa esimerkkiä? Pikkupoikienkin, jotka tuskin ovat jättäneet varhaislapsuuden taakseen, voidaan nähdä polttelevan savukkeita. Jos heille puhuu siitä, he sanovat: ”Isäkin polttaa tupakkaa.” He viittaavat pappiin tai pyhäkoulun opettajaan ja sanovat: ”Hänkin polttaa. Mitä haittaa siitä minulle sitten olisi?” Monet raittiustyöntekijät ovat tupakan orjia. Miten tällaiset ihmiset voisivat pysäyttää juoppouden etenemisen?

Vetoan sinuun, joka tunnustat uskovasi ja tottelevasi Jumalan sanaa: Voitko kristittynä suosia tapaa, joka lamaannuttaa älysi ja riistää kykysi arvostaa ikuisia totuuksia? Voitko päivittäin suostua ryöstämään Jumalalta hänelle kuuluvan palveluksen ja lähimmäisiltäsi apusi ja esimerkkisi voiman? [264]

Oletko miettinyt vastuutasi Jumalan taloudenhoitajana sinulle uskotuista varoista? Paljonko Herran rahaa käytät tupakkaan? Laske, paljonko olet tuhlanut siihen elinaikanasi. Miten paljon enemmän olet käyttänyt tähän turmiolliseen nautintoaineeseen kuin köyhien hyväksi ja evankeliumin levittämiseksi tehtävään työhön?

Yksikään ihminen ei tarvitse tupakkaa, mutta suuret joukot ihmisiä tuhoutuu siksi, että rahat, jotka olisi voitu käyttää heidän auttamisekseen, onkin haaskattu tupakkaan. Etkö olekin käyttänyt väärin Herran lahjoja? Etkö olekin ryöstänyt sekä Jumalalta että lähimmäisiltäsi? ”Vai ettekö tiedä, — — ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.” 1 Kor. 6: 19, 20.

Päihdyttävät juomat

”Viini on pilkkaaja, väkijuoma remunpitäjä;
 eikä ole viisas kenkään, joka siitä hoipertelee.”
 ”Kenellä on voivotus, kenellä vaikerrus?
 Kenellä torat, kenellä valitus?
 Kenellä haavat ilman syytä?
 Kenellä sameat silmät?
 Niillä, jotka viinin ääressä viipyvät,
 jotka tulevat makujuomaa maistelemaan.
 Älä katsele viiniä, kuinka se punoittaa,
 kuinka se maljassa hohtaa ja helposti valahtaa alas.
 Lopulta se puree kuin käärme
 ja pistää kuin myrkkylisko.”

Sanani. 20: 1; 23: 29-32

[265] Koskaan ei ihmiskäsi ole piirtänyt elävämpää kuvaa päihdyttävien juomien uhrin alennustilasta ja orjuudesta. Kahlehdittuna ja viheliäisenä hänellä ei ole voimaa murtautua vapaaksi, vaikka havah-tuisikin tajuamaan kurjuutensa; hän haluaa ”taas hakea tätä samaa”. Jae 35.

Ei ole tarpeen esittää todisteita päihteiden vaikutuksista juop-poon. Näitä sameasilmäisiä, tylsiä ihmisraunioita — sieluja, joiden puolesta Kristus kuoli ja joiden vuoksi enkelit itkevät — on kaik-kialla. He ovat kehutun sivistyksemme tahra. He ovat jokaisen maan häpeä, kirous ja vaara.

Kuka voi kuvata sitä kurjuutta, ahdistusta ja epätoivoa, joka val-litsee juopon kodissa? Ajattele vaimoa, usein hyvän kasvatuksen saanutta herkkää, sivistynyttä ja hienostunutta olentoa sellaisen mie-hen elämäntoverina, jonka alkoholi muuttaa rentuksi tai hirviöksi. Ajattele lapsia, joilta on riistetty kodin rauha, kasvatust ja sivistys. He joutuvat pelkäämään isää, jonka tulisi olla heidän ylpeytensä ja turvansa. Nämä lapset sysätään maailmaan häpeän leimaamina, usein perinnöllisen juomahimon kirouksesta kärsivinä.

Ajattele kammottavia onnettomuuksia, joita päivittäin tapahtuu alkoholin vaikutuksesta. Junassa joku rautatieläinen ei välitä näke-mästään merkistä tai ymmärtää saamansa käskyn väärin. Juna jatkaa kulkuaan, tapahtuu törmäys, ja monet menettävät henkensä. Tai höy-

rylaiva ajaa karille ja matkustajat ja miehistö hukkuvat aaltoihin. Kun asiaa tutkitaan, havaitaan, että joku tärkeässä tehtävässä toiminut henkilö oli alkoholin vaikutuksen alainen. Voidaanko juopon vastuulle uskoa ihmishenkiä? Häneen voidaan luottaa vain, jos hän on täysin raitis.

Miedot alkoholijuomat

Ihmisillä, jotka ovat perineet himon luonnottomiin päihteisiin, ei tulisi olla näkyvissään tai ulottuvillaan viiniä, olutta tai siideriä, sillä ne muodostavat heille jatkuvan kiusauksen. Monet pitävät omenatuoremehua vaarattomana ja ostavat sitä suuria määriä. Mutta se säilyy tuoreena vain vähän aikaa; sitten alkaa käyminen. Juoman tällöin saama pistävä maku miellyttää monia kovasti, ja he ovat haluttomia myöntämään, että mehu on muuttunut väkeväksi eli käyneeksi.

[266]

Tavallisen omenatuoremehunkin käyttö on terveydelle vaarallista. Jos ihmiset voisivat nähdä, mitä mikroskooppi paljastaa heidän ostamastaan omenatuoremehusta, harvat suostuisivat juomaan sitä. Usein tuoremehun valmistajat ovat huolimattomia käyttämiensä hedelmien laadun suhteen ja puristavat mehua matoisista ja pilaantuneista omenista. Ihmiset, jotka eivät missään tapauksessa käyttäisi myrkyllisiä, pilaantuneita omenia muussa muodossa, juovat niistä puristettua mehua ja pitävät sitä mainiona juomana. Mutta mikroskooppi osoittaa, että vastapuristettunakin tämä miellyttävä juoma on täysin kelvotonta nautittavaksi.

Viini, olut ja siideri aiheuttavat aivan yhtä todellisen humalan kuin väkevämmätkin juomat. Näiden juomien käyttö herättää halun väkeviin juomiin, ja näin syttyy juomahimo. Kohtuullinen juominen on koulu, jossa ihmiset kasvatetaan juopoiksi. Näiden miedomprien päihteiden vaikutus on kuitenkin niin salakavala, että uhri on matkalla juoppouteen jo ennen kuin hän aavistaakaan olevansa vaarassa.

Jotkut, joita ei koskaan nähdä todella juovuksissa, ovat jatkuvasti lievässä humalassa. He ovat kiihtyneitä, epäluotettavia ja tasapainottomia. Kuvitellen olevansa turvassa he jatkavat, kunnes kaikki esteet on murrettu, kaikki periaatteet uhrattu. Lujimmatkin päätökset murenevät, jaloimmatkaan vaikuttimet eivät kykene pitämään turmeltunutta himoa järjen valvonnassa.

Raamattu ei missään anna lupaa päihdyttävän viinin käytölle. Viini, jota Kristus teki vedestä Kaanan häissä, oli puhdasta rypälemehua. Tästä Raamattu sanoo: ”Älä hävitä sitä, sillä siinä on siunaus.” Jes. 65: 8.

[267] Juuri Kristus antoi Vanhassa testamentissa israelilaisille varoituksen: ”Viini on pilkkaaja, väkijuoma remunpitäjä; eikä ole viisas kenkään, joka siitä hoipertelee.” Sanani. 20:1. Hän itse ei hankinut sellaista juomaa. Saatana houkuttelee ihmisiä nautintoihin, jotka sumentavat järjen ja lamaavat hengellisen käsityskyvyn. Kristus opettaa meitä pitämään alemman luontomme kurissa. Hän ei milloinkaan aseta ihmisten eteen mitään, mikä voisi olla kiusaukseksi. Koko hänen elämänsä oli esimerkki itsensä kieltämisestä. Murtaakseen himon voiman hän kärsi puolestamme ankarimman koetuksen, minkä ihminen voi kestää, paastotessaan neljäkymmentä päivää erämaassa. Juuri Kristus kielsi Johannes Kastajaa juomasta viiniä tai väkijuomaa. Hän kehotti Maanoahin vaimoa samanlaiseen pidättyvyyteen. Kristus ei menetellyt oman opetuksensa vastaisesti. Käymätön viini, jota hän tarjosi häävieraille, oli terveellistä ja virkistävää juomaa. Samanlaista viiniä Vapahtaja ja opetuslapset nauttivat ensimmäisellä ehtoollisella. Vastaavanlaista viiniä tulee aina käyttää ehtoollispöydässä vertauskuvana Vapahtajan verestä. Tämän sakramentillisen toimituksen tarkoituksena on virkistää sielua ja antaa sille uutta elämää. Siihen ei saa liittyä mitään, mikä voisi edistää pahaa.

Sen valossa mitä Raamattu, luonto ja järki opettavat päihteiden käytöstä, miten kristityt voivat ryhtyä viljelemään humalia oluenpanoa varten tai valmistamaan viiniä tai siideriä myytäväksi? Jos he rakastavat lähimmäistään kuin itseään, miten he voivat auttaa ansan virittämisessä hänelle?

Juoppous alkaa usein kodissa. Maustettujen, epäterveellisten ruokien käyttö heikentää ruoansulatuselimiä, ja ihmisessä herää halu yhä kiihottavampiin ruokiin. Näin makuaisti totutetaan yhä väkevämpiin ärsykkeisiin. Kiihottavien aineiden tarve toistuu yhä tiheämmin ja tulee yhä vaikeammin vastustettavaksi. Elimistö myrkyttyy. Mitä heikommaksi se tulee, sitä voimakkaampi on mieliteko näihin aineisiin. Yksi väärään suuntaan otettu askel valmistaa seuraavaan. Monet, jotka eivät syyllistyisi asettamaan pöytänsä minkäänlaista viiniä tai alkoholijuomaa, täyttävät sen ruoalla, joka synnyttää niin

vahvan himon väkijuomiin, että sitä on lähes mahdotonta vastustaa. Väärät ruokailuja juomatottumukset tuhoavat terveyden ja valmistavat tietä juoppoudelle. Nuoriso muuttaa ja muovaa yhteiskuntaamme. Jos oikeat raittiusperiaatteet saataisiin juurrutetuiksi nuorisoon, vähenisi pian myös raittiuskampanjoiden tarve. Vanhempien tulisi ryhtyä taisteluun juoppoutta vastaan oman kotilietensä ääressä ja opettaa lapsensa pienestä pitäen seuraamaan oikeita periaatteita. Silloin heillä on hyvät mahdollisuudet onnistua.

[268]

Äitien tehtävänä on auttaa lapsiaan oppimaan oikeita tapoja ja puhtaita mieltymyksiä. Koulikaa makuaistia; opettakaa lapset inhoamaan kiihottavia aineita. Kasvattakaa lapsenne niin, että heillä on moraalista rohkeutta vastustaa ympärillä olevaa pahuutta. Opettakaa heille, että muut eivät saa horjuttaa heitä, että he eivät saa antaa periksi voimakkaallekaan kiusauksille vaan että heidän on vaikutuksellaan johdettava muita hyvään.

Juoppouden lakkauttamiseksi tehdään suuria ponnisteluja, mutta osa niistä suuntautuu harhaan. Raittiusuudistuksen kannattajien tulisi herätä tajuamaan epäterveellisen ruoan, mausteiden, teen ja kahvin vahingolliset vaikutukset. Toivomme raittiustyöntekijöiden menestyvän työssään, mutta kehotamme heitä myös perehtymään lähemmin alkoholiongelmien syihin ja olemaan johdonmukaisia uudistuksessaan.

Ihmisille on tähdennettävä, että henkisten ja moraalisten voimien oikea tasapaino riippuu suuresta määrin ruumiin hyvästä kunnosta. Kaikki päihteet ja luonnottomat piristeet, jotka heikentävät ja rappeuttavat ruumista, heikentävät helposti myös älyä ja moraalialia. Epäraittius on maailman moraalisen rappion taustalla. Tyydyttäessä turmeltuneita halujaan ihminen menettää voiman vastustaa kiusausta.

Raittiusuudistajilla on työsarkaa ihmisten kasvattamisessa näiden suuntaviivojen mukaisesti. Opettakaa heille, että he vaarantavat terveytensä, luonteensa ja jopa henkensä käyttämällä piristeitä, jotka piiskaavat uupuneen elimistön luonnottoman kiihkeään toimintaan.

Teen, kahvin, tupakan ja alkoholijuomien suhteen ainoa turvallinen menettelytapa on: älä tartu, älä maista, älä koske. Teen, kahvin ja vastaavien juomien vaikutukset ovat saman-suuntaiset kuin alkoholin ja tupakan. Niistä luopuminen saattaa olla yhtä vaikeata kuin juopon luopuminen väkijuomista. Yrittäessään luopua näistä piris-

[269]

teistä ihmiset tuntevat jonkin aikaa olevansa jotain vailla ja kärsivät niiden puutteesta. Mutta jos he eivät hellitä, he voittavat himonsa ja lakkaavat tuntemasta ”puutetta”. Saattaa viedä aikaa ennen kuin elimistö toipuu kärsimästään väkivallasta, mutta mahdollisuuden saatuaan se kokoaa voimansa ja ryhtyy suorittamaan tehtäväänsä uljaasti ja hyvin.

”Voi häntä, joka ei vanhurskaudella taloansa rakenna eikä yläselejänsä oikeudella; — joka sanoo: ’Minä rakennan itselleni tilavan talon ja avarat yläsalit’, joka hakkauttaa siihen ikkunat, laudoittaa sen setripuulla ja maalauttaa punavärillä. Siksikö sinä olet kuningas, että sinulla on into setripuuhun? — sinun silmäsi ja sydämesi eivät pyydä muuta kuin omaa voittoasi, muuta kuin vuodattaa viatonta verta ja harjoittaa väkivaltaa ja sortoa.” Jer. 22: 13-17.

Turmiollista toimintaa

Tämä raamatunkohta kuvaa niiden toimintaa, jotka valmistavat ja myyvät päihdyttäviä juomia. Heidän liiketoimintansa on ryöstämistä. Saamalleen rahalle he eivät anna mitään vastinetta. Jokainen heidän ansaitsemansa markka on kiroukseksi kuluttajalleen.

Jumala on lahjoittanut runsaasti siunauksiaan ihmisille. Jos hänen lahjojaan käytettäisiin viisaasti, miten vähän maailmassa olisi sikaan köyhyyttä ja ahdistusta! Ihmisten pahuus muuttaa hänen siunauksensa kiroukseksi. Voitonhimo ja nautinnonhalu saavat aikaan sen, että ravinnoksemme annetut viljat ja hedelmät muutetaan kurjuutta ja tuhoa tuoviksi myrkyiksi.

Vuosittain kulutetaan miljoonia litroja väkijuomia. Miljoonilla ja taas miljoonilla markoilla ostetaan kurjuutta, köyhyyttä, sairautta, rappiota, himoja, rikoksia ja kuolemaa. Voittoa saadakseen väki-juomakauppias toimittaa uhreilleen ainetta, joka turmelee ja tuhoaa sekä mielen että ruumiin. Juopon perheen hän syöksee köyhyyteen ja kurjuuteen.

[271]

Viinakauppiaan kiskonta ei lakkaa edes uhrin kuoltua. Hän ryöstää lesken rahat ja tekee lapsista kerjäläisiä. Epäröimättä hän riistää toimeentulon hätää kärsivältä perheeltä aviomiehen ja isän juomalaskujen maksuksi. Kärsivien lasten itku ja ahdistuneen äidin kyynelät vain ärsyttävät häntä. Mitä se hänelle kuuluu, jos nämä raukat nääntyvät nälkään? Mitä se hänelle kuuluu, jos hekin joutuvat rappiolle

ja tuhoon? Hän rikastuu niiden kustannuksella, jotka hän johtaa perikatoon.

Ilotalot, paheiden pesät, rikostuomioistuimet, vankilat, köyhäintalot, mielisairaalat ja sairaalat täyttyvät pääasiassa viinakauppioiden toimesta. Ilmestyskirjan salaperäisen Babylonin tavoin he käyvät kauppaa orjilla ja ihmissieluilla. Väkijuomakauppioiden takana on suuri sielujen tuhooja, joka käyttää kaikkia mahdollisia keinoja saadaakseen ihmisiä valtaansa. Hän on virittänyt ansansa kaupunkeihin ja maalle, juniin, matkustajalainvoihin, liiketaloihin, huvipaikkoihin, apteekkeihin ja vieläpä kirkkoihinkin pyhälle ehtoollispöydälle. Hän tekee kaikkensa synnyttääkseen ja lisätäkseen halua päihteisiin. Melkein joka kulmassa on kapakka, joka kirkkaine valoineen ja iloisine ilmapiireineen houkuttelee työläisiä, varakkaita tyhjäntoimittajia ja paha aavistamattomia nuoria.

Yksityisissä ruokasaleissa ja muodikkaissa huvipaikoissa naisille tarjotaan suosittuja, kauniinnimisiä juomia, jotka itse asiassa ovat humalluttavia. Sairaita ja uupuneita varten on laajalti mainostettuja ”katkeroita”, jotka sisältävät pääasiassa alkoholia.

Väkijuomahimon herättämiseksi pienissä lapsissa lisätään makeisiinkin alkoholia. Näitä makeisia myydään kaupoissa. Lahjoittamalla tällaisia karamelleja lapsille väkijuomakauppias houkuttelee heitä asiakkaikseen.

[272] Päivästä toiseen, kuukaudesta toiseen ja vuodesta toiseen tämä jatkuu. Isiä, aviomiehiä ja veljiä, jotka ovat kansakunnan tuki, toivo ja ylpeys, ajautuu viinakauppoihin ja kapakoihin, joista he palaavat kurjina ja raunioituneina.

Vielä kauheampaa on, että kirous on iskemässä kotien sydämeen. Yhä useammat naiset ovat joutumassa alkoholin orjiksi. Monessa kodissa pienet lapset, vieläpä viattomat ja avuttomat vauvat, ovat päivittäin vaarassa juopuneen äidin laiminlyöntien, väkivaltaisuuden ja holtittomuuden vuoksi. Pojat ja tytöt varttuvat tämän kammottavan paheen varjossa. Mitä muutakaan heidän tulevaisuudeltaan voi odottaa, kuin että he vajoavat vielä syvemmälle kuin vanhempansa?

Niin kutsutuista kristityistä maista tämä kirous viedään kehitysmaihin. Niiden köyhät, oppimattomat asukkaat opetetaan käyttämään väkijuomia. Heidänkin keskuudessaan ymmärtävät ihmiset oivaltavat vaaran ja esittävät vastalauseensa tämän tappavan myrkyröidä johdosta, mutta turhaan he ovat yrittäneet varjella maataan sen

tuhoilta. Sivistyskansat myyvät väkisin tupakkaa, väkijuomia ja oppiumia heille. Alkoholijuomat kiihottavat oppimattomien ihmisten rajuja intohimoja ja syöksevät heidät ennen näkemättömään alennustilaan. Näin lähetystyöntekijöiden tehtävä näissä maissa muodostuu lähes toivottomaksi.

Kosketus kansoihin, joiden olisi tullut antaa heille tietoa Jumalasta, on johtanut pakanat paheisiin, jotka ovat osoittautumassa kokonaisten heimojen ja rotujen tuhoksi. Tämän vuoksi maailman kehitysalueilla vihataan sivistyskansojen ihmisiä.

Seurakunnan vastuu

Väkijuomakauppa on mahtitekijä maailmassa. Sillä on puolelleen rahan, tottumusten ja halujen yhtyneet voimat. Sen valta tuntuu kirkossakin. Ne, jotka ovat ansainneet omaisuutensa suoraan tai epäsuorasti väkijuomakaupasta, ovat hyvämaineisia kirkkojen jäseniä. Monet heistä lahjoittavat runsaasti hyväntekeväisyyteen. Lahjoituksillaan he tukevat kirkon toimintaa ja elättävät sen työntekijöitä. He nauttivat rahavallalle osoitettua kunnioitusta. Kirkot, jotka hyväksyvät tällaisia henkilöitä jäsenikseen, tukevat itse asiassa väkijuomakauppaa. Liian usein papilta puuttuu rohkeutta puolustaa sitä, mikä on oikein. Hän ei julista seurakunnalleen, mitä Jumala on sanonut väkijuomakauppiaan toiminnasta. Suorien sanojen lausuminen merkitsisi seurakunnan loukkaamista, kansansuosion uhraamista ja palkan menetystä.

Mutta kirkon tuomion yläpuolella on Jumalan tuomio. Hän, joka sanoi ensimmäiselle murhaajalle: ”Veljesi veri huutaa minulle maasta”, ei hyväksy alttarilleen väkijuomakauppiaan lahjoja. Hänen vihansa syyttyy niitä vastaan, jotka yrittävät verhota syyllisyytensä anteliaisuuden viittaa. Heidän rahansa ovat veren tahraamia. Niiden yllä lepää kirous.

”Mitä ovat minulle teidän paljot teurasuhrinne?

sanoo Herra. — —

Kun te tulette minun kasvojeni eteen,

kuka teiltä sitä vaatii —

minun esikartanoitteni tallaamista?

Älkää enää tuoko minulle turhaa ruokauhria — —

Kun te ojennatte käsiänne,
 minä peitän silmäni teiltä;
 vaikka kuinka paljon rukoilisitte,
 minä en kuule:
 teidän kätenne ovat verta täynnä.”

Jes. 1: 11-15.

[274] Juopolla on edellytyksiä parempaan elämään. Hänelle on uskot-
 tu kykyjä, joilla hän voisi tuoda kunniaa Jumalalle ja siunauksia
 maailmalle, mutta hänen lähimmäisensä ovat virittäneet ansan hänen
 sielulleen ja hyötyneet hänen rappiostaan. He ovat eläneet ylelli-
 syydessä, kun taas riiston kohteina olleet alkoholin uhrit elivät köy-
 hyudessa ja kurjuudessa. Mutta Jumala tulee asettamaan vastuuseen
 sen, joka on nopeuttanut juopon matkaa tuhoon. Taivaitten valti-
 as ei ole unohtanut juoppouden alkusyytä eikä sen lopullisia seurauksia.
 Hän, joka huolehtii varpusesta ja vaatettaa kedon ruohon, ei jätä
 huomiotta niitä, jotka on luotu hänen kuvakseen ja ostettu hänen
 verellään. Hän kuulee heidän hätähuutonsa. Jumala huomaa kaiken
 tämän pahuuden, joka pitää yllä rikollisuutta ja kurjuutta.

Maailma ja kirkko saattavat hyväksyä ihmisen, joka on rikastu-
 nut johtamalla ihmisieluja alennustilaan. Ne saattavat hymyillä sille,
 joka vie ihmisiä askel askeleelta alaspäin häpeän ja rappion tiellä.
 Mutta Jumala näkee kaiken ja tuomitsee oikeudenmukaisesti. Maa-
 ilma saattaa pitää väkijuomakauppiasta hyvänä liikemiehenä, mutta
 Herra sanoo: ”Voi häntä.” Häntä tullaan syyttämään siitä epätoivos-
 ta, kurjuudesta ja kärsimyksestä, jota väkijuomakauppa on maail-
 malle aiheuttanut. Hänen on vastattava siitä puutteesta ja häädystä,
 jota kaiken toivon ja ilon menettäneet äidit ja lapset ovat joutuneet
 kärsimään eläessään ilman ruokaa, vaatteita ja suojaa. Hänen on
 vastattava sieluista, jotka hän on lähettänyt valmistautumattomina
 ikuisuuteen. Kaikki ne, jotka tukevat väkijuomakauppiaan toimintaa,
 jakavat hänen syyllisyytensä. Heille Jumala sanoo: ”Teidän kätenne
 ovat verta täynnä.”

Anniskelu- ja myyntioikeudet

Monen mielestä väkijuomien haittavaikutuksia voidaan rajoittaa
 saattamalla myynti luvanvaraiseksi. Mutta lupien myöntäminen mer-

kitsee myynnin suojaamista lailla. Valtio laillistaa väkijuomakaupan ja siten suosii pahetta, jota se väittää pyrkivänsä rajoittamaan. Lain turvin perustetaan panimoita, tislaamoja ja viinitehtaita kaikkialle maahan. Väkijuomakauppiaat harjoittavat ammattiaan aivan kotimme vieressä.

Usein kielletään myymästä väkijuomia niille, jotka ovat humalassa tai jotka tunnetaan parantumattomiksi juopoiksi, mutta työnuorten muuttamiseksi juopoiksi jatkuu koko ajan. Väkijuomakaupan tulevaisuus riippuu täysin siitä, että nuorissa saadaan heräämään mieltymys väkijuomiin. Nuoria johdetaan eteenpäin askel kerrallaan, kunnes juominen muuttuu tavaksi ja himoksi, joka on tyydytettävä hinnalla millä hyvänsä. Vähemmän haitallista olisi antaa väkijuomia parantumattomille juopaille, joiden tuho useimmissa tapauksissa on jo varma, kuin sallia tämän kammottavan paheen houkutella turmioon parasta nuorisoamme.

[275]

Laillistettu väkijuomakauppa saattaa jatkuvaan kiusaukseen nekin, jotka yrittävät tehdä parannuksen. On perustettu laitoksia, joissa juoppouden uhreja autetaan voittamaan himonsa. Tämä on jaloa työtä, mutta niin kauan kuin laki sallii väkijuomakaupan, eivät juopot juurikaan hyödy alkoholistiparantoloista. Eivät he voi jäädä sinne loppuiäkseen. Heidän on uudestaan palattava yhteiskuntaan. Vaikka mieltymys päihdyttäviin juomiin heikkenisikin, se ei kokonaan häviä. Kun kiusaus kohtaa heitä kaikkialla, he lankeavat liian usein ja helposti sen saaliiksi.

Ihminen, joka omistaa vihaisen eläimen ja antaa sen liikkua vapaasti vaikka tunteekin sen luonteenlaadun, on maan lakien mukaan vastuussa eläimen aiheuttamista vahingoista. Israelille annetuissa laeissa Herra määräsi, että jos vihaiseksi tunnettu eläin aiheutti jonkun ihmisen kuoleman, omistajan piti hengellään maksaa huolimattomuutensa tai ilkeytensä. Saman periaatteen mukaisesti valtiota olisi pidettävä vastuullisena niistä vahingoista, joita sen laillistamat väkijuomakauppiaat aiheuttavat toiminnallaan. Ja jos se, että vihaisen eläimen sallitaan kulkea vapaana, on kuoleman ansaitseva rikos, miten paljon suurempi rikos onkaan se, että väkijuomakauppiaan toiminta laillistetaan!

Anniskeluoikeuksia myönnetään sillä perusteella, että ne tuovat tuloja valtion kassaan. Mutta mitä nämä tulot ovatkaan verrattuina niihin valtaviin kustannuksiin, joita väkijuomakaupan uhrit — rikol-

[276] liset, mielisairaat ja köyhät — aiheuttavat! Mies tekee väkijuomien vaikutuksen alaisena rikoksen. Hänet haastetaan oikeuteen, ja ne, jotka laillistivat väkijuomien myynnin, joutuvat kohtaamaan oman toimin- tansa seurauksia. He antoivat luvan myydä juomaa, joka pystyy tekemään täysijärkisen miehen hulluksi. Nyt heidän on pakko lähettää mies vankilaan tai hirsipuuhun. Köyhä vaimo ja lapset jäävät asuinkuntansa huollettaviksi.

Jo pelkästään taloudelliselta kannalta tällaisen liiketoiminnan suvaitseminen on mieletöntä! Ja miten suuri pitäisikään valtion saaman voiton olla, jotta se riittäisi korvaamaan järjen valon menetyksen, Jumalan kuvan turmeltumisen ja vääristymisen ihmisessä, sosiaalivun varaan joutuneiden lasten ahdingon ja juoppojen isien pahojen taipumusten siirtymisen seuraaville sukupolville?

Kieltolaki

Päihteitä käyttämään oppinut ihminen on epätoivoisessa tilanteessa. Hänen aivonsa ovat sairaat, hänen tahdonvoimansa heikentynyt. Omassa voimassaan hän ei pysty hillitsemään himoaan. Hänen kanssaan ei voi keskustella, häntä ei voi suostutella itsehillintään. Lopettamispäätöksen tehnyt ihminen tuntee yhä vetoa paheiden peisiin, joissa hän tarttuu uudelleen lasiin. Ensimmäinen ryyppy saa kaikki hyvät päätökset unohtumaan ja tuhoaa tahdonvoiman viimeisetkin rippeet. Yksi siemaus hulluksi tekevää juomaa hälventää mielestä kaikki ajatukset seurauksista. Murheellinen vaimo unohtuu. Hurjasteleva isä ei enää piittaa siitä, että lapset ovat nälkäisiä ja alastomia. Laillistamalla väkijuomakaupan valtio osoittaa hyväksyvänsä ihmisten turmelemisen ja kieltäytyy lakkauttamasta liiketoimintaa, joka täyttää maailman pahuudella.

[277] Onko tämän jatkuttava loputtomiin? Onko ihmisten aina taisteltava voitosta kiusauksen oven ollessa selkoselällään heidän edessään? Onko juoppouden kirouksen aina levättävä sivistyneen maailman yllä? Onko sen vuosittain tuhottava tuhansittain onnellisia koteja kuin esteettä riehuva tulipalo? Kun laiva haaksirikkoutuu rannan tuntumassa, ihmiset eivät katsele välinpitämättöminä vieressä. He vaarantavat hen- kensä yrittäessään pelastaa ihmiset hukkumisko- ölemalta. Miten paljon enemmän ponnistuksia tarvitaankaan heidän pelastamiseen juoppouden kohtalolta!

Väkijuomakauppiaan toiminta ei uhkaa ainoastaan juoppoa ja hänen perhettään. Lisääntynyt verorasitus ei ole suurin ongelma, minkä hänen liikeyrityksensä yhteiskunnalle aiheuttaa. Ihmiskuntana me kaikki olemme yhtä. Turmio, joka kohtaa mitä tahansa osaa suuresta ihmisyyhteisöstä, vaarantaa koko ihmiskunnan tulevaisuuden.

Moni ihminen ei ole voitontai mukavuudenhalusta halunnut olla missään tekemisissä väkijuomakaupan rajoittamisen kanssa. Liian myöhään hän on huomannut, että väkijuomakaupalla on ollut tekemistä hänen kanssaan. Hän on nähnyt omien lastensa tylsistyvän ja rappeutuvan. Rikollisuus kukoistaa. Omaisuus on vaarassa. Elämä on turvatonta. Onnettomuudet merellä ja maalla lisääntyvät. Likaisissa ja kurjissa asunnoissa viihtyvät sairaudet leviävät ylhäisiin ja rikkaisiin koteihin. Irstaiden ja rikollisten vanhempien lasten harrastamat paheet tarttuvat hienostuneiden ja sivistyneiden kotien poikiin ja tyttäriin.

Sellaista ihmistä ei ole, jonka etuja väkijuomakauppa ei vaarantaisi. Siksi jokaisen tulisi oman turvallisuutensa vuoksi ryhtyä toimiin sen lakkauttamiseksi.

Maallisista laitoksista ennen kaikkea lakia säätevien elinten ja oikeusistuinten tulisi olla vapaita juoppouden kirouksesta. Ministereiden, kansanedustajien, maaherrojen ja tuomareiden tulisi olla ehdottoman raittiita. He säättävät ja valvovat kansakunnan lakeja. Heidän käsissään on lähimmäisten henki, hyvä maine ja omaisuus. Vain raittiina heidän ajatuksensa ovat kirkkaat, niin että he voivat erottaa oikean väärästä. Vain silloin he voivat pysyä periaatteellisina ja jakaa viisaasti oikeutta ja osoittaa armoa. Mutta miten on? Miten monet näistä ihmisistä ovatkaan antaneet väkijuomien sumentaa mielensä ja vääristää käsityksensä oikeasta ja väärästä! Miten paljon onkaan säädetty tyrannimaisia lakeja, miten monia viattomia henkilöitä tuomittu kuolemaan juopottelevien lainsäätäjien, todistajien, valamiesten, lakimiesten ja vieläpä tuomarien epäoikeudenmukaisuuden vuoksi! Monet ovat ”urhoja viinin juonnissa ja aimomiehiä väkijuoman sekoittamisessa, jotka lahjuksesta julistavat syyllisen syyttömäksi ja ottavat oikeuden siltä, joka oikeassa on”. Heistä Jumala sanoo:

[278]

”Sentähden, niinkuin tulen kieli syö oljet

ja kuloheinä raukeaa liekkiin,
niin heidän juurensa mätänee,
ja heidän kukkansa hajoaa tomuna ilmaan,
sillä he ovat ylenkatsooneet Herran Sebaotin lain
ja pitäneet pilkkanansa Israelin Pyhän sanaa.”

Jes. 5: 22, 24

Jumalan kunnia, kansakunnan tulevaisuus sekä yhteiskunnan, kodin ja yksilön hyvinvointi vaativat meitä ryhtymään kaikkiin mahdollisiin toimiin saadaksemme ihmiset tajuamaan juoppouden vaarat. Pian tulemme näkemään tämän kauhistuttavan paheen seuraukset selvemmin kuin nyt. Kuka haluaa ryhtyä päättäväiseen toimintaan tämän turmiollisen kaupan lakkauttamiseksi? Taistelu on vasta alussa. Muodostakaamme armeija, joka lakkauttaa ihmiset hulluiksi tekevien myrkyllisten juomien myynnin. Väkijuomakaupan vaarat on tehtävä selviksi ja yleinen mielipide on saatava vaatimaan sen kieltämistä. Viinan villitsemien ihmisten on saatava mahdollisuus vapautua orjuudestaan. Kansakunnan äänen on vaadittava lainsäätäjiä lakkauttamaan tämä pahamaineinen liiketoiminta.

”Pelasta ne, joita kuolemaan viedään,
pysäytä ne, jotka surmapaikalle hoippuvat.
Jos sanot: ’Katso, emme tienneet siitä’,
niin ymmärtäähän asian sydänten tutkija;
sinun sielusi vartioitsija sen tietää,
ja hän kostaa ihmiselle hänen tekojensa mukaan.”

Sanani. 24: 11, 12

Osa 6—Koti

[279]

Elämä on koulu,
jossa vanhemmat ja lapset valmistuvat
Jumalan valtakunnan korkeakouluun.

[280]

Luku 28—Kodin tehtävä

Ihmiskunnan uudistaminen ja jalostaminen alkaa kodista. Vanhempien työ laskee perustan kaikelle muulle. Yhteiskunta muodostuu perheistä ja on sellainen, miksi perheenpäävät sen tekevät. Sydäimestä ”elämä lähtee” (Sanani. 4:23), ja koti on yhteiskunnan, kirkon ja kansakunnan sydän. Yhteiskunnan hyvinvointi, seurakunnan menestys ja kansakunnan vauraus riippuvat kodin vaikutuksesta.

Jeesuksen elämä valaisee kodin merkitystä ja sen tarjoamia mahdollisuuksia. Hän, joka tuli taivaasta meidän esikuvaksemme ja opettajaksemme, eli kolmekymmentä vuotta erään kodin jäsenenä Nasaretissa. Raamattu kertoo näistä vuosista hyvin lyhyesti. Kansan huomiota ei vangittu mahtavilla ihmeillä. Innokkaat joukot eivät seuranneet Kristusta tai kuunnelleet hänen sanojaan. Mutta näidenkin vuosien aikana hän toteutti jumalallista tehtäväänsä. Hän eli meidän tavallamme osallistuen kodin elämään, alistuen sen kuriin, suorittaen siihen kuuluvat velvollisuudet ja kantaen siihen kuuluvat taakat. Vaatimattoman kodin hellässä hoivassa ja yhteisistä elämäkokemuksistamme osallistuen hän ”varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä”. Luuk. 2: 52.

Kaikkien näiden syrjässä vietettyjen vuosien aikana hänestä huokui myötätuntoa ja avuliaisuutta. Hänen epäitsekkyytensä ja kärsivällisyytensä, hänen rohkeutensa ja uskollisuutensa, hänen kestävyytensä kiusauksia vastaan, hänen järkkymätön mielenrauhansa ja tyyni iloisuutensa innoittavat jatkuvasti muita. Hän loi kotiin puhtaan, suloisen ilmapiirin, ja hänen elämänsä vaikutti yhteiskuntaan hapatuksen tavoin. Kukaan ei kertonut hänen tehneen yhtään ihmetekoa, ja kuitenkin rakkauden parantavaa, elävöittävää voimaa virtasi hänestä kiusattuihin, sairaisiin ja masentuneisiin ihmisiin. Vaatimattomalla tavalla hän auttoi muita lapsuudestaan saakka, ja tämän vuoksi monet kuulivat häntä mielellään hänen aloittaessaan julkisen toimintansa.

Vapahtajan varhaiset vuodet eivät ole esimerkkinä ainoastaan nuorille. Ne ovat opetuksiksi ja rohkaisuksi myös jokaiselle vanhem-

malle. Perhepiiri ja velvollisuudet naapureita kohtaan muodostavat ensimmäisen työkentän niille, jotka pyrkivät vaikuttamaan jalostavasti lähimmäisiinsä. Ei ole tärkeämpää työkenttää kuin se, joka on annettu kodin perustajille ja huoltajille. Mikään ihmisille uskottu tehtävä ei ole tärkeämpi eikä seurauksiltaan kauaskantoisempi kuin isien ja äitien työ.

Nykyajan lapset ja nuoret määräävät yhteiskunnan tulevaisuuden, ja kodista riippuu, millaisiksi nämä lapset ja nuoret kehittyvät. Oikean kotikasvatuksen puutteesta johtuu suurin osa siitä sairaudesta, kurjuudesta ja rikollisuudesta, joka on ihmiskunnan kirouksena. Jos kotielämä olisi puhdasta ja tasapainoista, jos kodin suojasta lähtevät lapset valmistettaisiin kohtaamaan elämän velvollisuudet ja vaarat, miten erilaiseksi maailma muuttuisikaan!

Suuria ponnistuksia tehdään, aikaa, rahaa ja vaivaa uhrataan lähes rajattomasti pyrittäessä parantamaan paheiden uhreiksi joutuneita. Mutta nämäkään yritykset eivät riitä tyydyttämään suurta tarvetta. Miten vähän niillä saadaankaan aikaan! Miten harvat paranevatkaan pysyvästi!

Monet kaipaavat parempaa elämää, mutta heillä ei ole riittävästi rohkeutta ja päättäväisyyttä tottumusten vallan murtamiseksi. He pelkäävät vaadittavaa ponnistusta, taistelua ja uhrausta, ja niin heidän elämänsä kariutuu ja tuhoutuu. Näin mitä älykkäimmätkin ihmiset, joilla on korkeat tavoitteet ja jalot hengenvoimat ja jotka luonnon ja kasvatuksen puolesta muuten ovat sopivia vastuunalaisiin tehtäviin, joutuvat rappiolle ja menettävät sekä tämän että tulevan elämän.

[283]

Miten katkeraa taistelua joutuvatkaan käymään ne, jotka pyrkivät saamaan takaisin miehuutensa! Koko loppuelämänsä ajan monet korjaavat huonon kylvönsä satoa. He ovat turmelleet terveytensä, menettäneet älynsä ja sielunsa voimat, heidän tahtonsa horjuu. Miten paljon enemmän saataisiinkaan aikaan, jos paheesta päästäisiin eroon heti alussa!

Tämä työ on suurelta osin vanhempien vastuulla. Jos juoppouden ja yhteiskuntaa syövän tavoin jäytävien muiden paheiden torjumiseksi tehtävissä ponnistuksissa kiinnitettäisiin enemmän huomiota vanhempien opettamiseen, niin että he osaisivat muovata lastensa tapoja ja luonnetta, seurauksena olisi satakertaisesti enemmän hyvää. Heidän vallassaan on muuttaa pahuutta kammottavasti edistävä tottumuksen voima voimaksi hyvään. He ovat kosketuksissa virtaan

sen alkulähteillä, ja heidän velvollisuutensa on ohjata se oikeaan suuntaan.

Vanhemmat voivat laskea lapsilleen perustuksen terveeseen, onnelliseen elämään. He voivat lähettää heidät kodista maailmaan täynnä moraalista päättäväisyyttä kiusauksien vastustamiseksi ja täynnä rohkeutta ja voimaa, jonka avulla he selviytyvät menestyksekkäästi elämän ongelmista. He voivat valaa heihin määrätietoisuutta ja auttaa heitä elämään tavalla, joka on kunniaksi Jumalalle ja siunaukseksi maailmalle. He voivat tehdä polut suoriksi heidän jaloilleen, läpi auringonpaisteen ja varjojen, perille taivaan kirkkauteen saakka.

Kodin tehtävä ulottuu perhepiirin ulkopuolelle. Kristillisen kodin on määrä toimia havainnollisena esimerkkinä ja valaista oikeiden elämänperiaatteiden erinomaisuutta. Tällainen esimerkki edistää hyvää maailmassa. Hyvällä kodilla on paljon voimakkaampi vaikutus ihmisten sydämeen ja elämään kuin millään saarnalla. Kun nuoret lähtevät tällaisesta kodista, he vievät oppimansa asiat mukanaan.

[284] Muut kodit saavat tutustua jalompiin elämänperiaatteisiin, ja niin kohottava vaikutus tekee työtään yhteiskunnassa.

Kotimme voi olla siunaukseksi monille muille. Vieraskutsuja järjestäessämme meidän ei tule noudattaa maailmallisia tapoja vaan Kristuksen Hengen ja hänen sanansa opetuksia. Israelilaisten juhlassa oli aina tilaa köyhille, muukalaisille ja leeviläisille, jotka olivat paitsi pappien apulaisia pyhäkössä myös uskonnonopettajia ja lähetyssaarnaajia. Heidä pidettiin kansan vieraina, ja he nauttivat vieraanvaraisuutta kaikissa yhteiskunnallisissa ja uskonnollisissa juhlissa, ja heistä pidettiin hyvää huolta heidän sairastuessaan tai joutuessaan puutteeseen. Tällaiset ihmiset meidänkin tulee lausua tervetulleiksi kotiimme. Miten paljon tällainen tervetuloivotus ilahduttaisikaan ja rohkaisisikaan lähetystyössä olevaa sairaanhoitajaa tai opettajaa, huolten rasittamaa, ankarasti ponnistelevaa äitiä tai voimattomia vanhuksia, joilta usein puuttuu koti ja jotka kamppailevat köyhyyttä ja muita vaikeuksia vastaan.

”Kun laitat päivälliset tai illalliset”, Kristus sanoo, ”älä kutsu ystäviäsi, älä veljiäsi, älä sukulaisiasi äläkä rikkaita naapureita, etteivät hekin vuorostaan kutsuisi sinua, ja ettet sinä siten saisi maksua. Vaan kun laitat pidot, kutsu köyhiä, raajarikkoja, rampoja, sokeita; niin sinä olet oleva autuas, koska he eivät voi maksaa sinulle; sillä

sinulle maksetaan vanhurskasten ylösnousemuksessa.” Luuk. 14: 12-14.

Tällaisten vieraiden vastaanottaminen ei muodostu suureksi rasitukseksi. Heille ei tarvitse järjestää suuritöistä tai kallista kestitystä. Hienostelu on täysin tarpeetonta. Lämmin ja sydämellinen tervetuloitus, paikka takkavalkean tai ruokapöydän ääressä sekä etuoikeus osallistua rukoushetken siunauksista olisi monelle heistä kuin pilkahdus taivaasta.

Myötätuntomme tulee ylittää itsemme ja kotimme seinien rajat. Arvokkaita tilaisuuksia tarjoutuu niille, jotka kotinsa välityksellä haluavat siunata muita. Seurustelulla on ihmeellinen vaikutus. Jos haluamme, voimme käyttää sitä keinona lähimmäistemme auttamiseksi.

[285]

Kotimme tulisi olla turvapaikka kiusatuille nuorille. Moni heistä seisoo tienhaarassa. Jokainen ympäristötekijä vaikuttaa ratkaisuun, joka tulee määräämään heidän nykyisen ja tulevan kohtalonsa. Synti houkuttelee heitä. Sen tyyssijat ovat kirkkaasti valaistuja ja puoleensavetäviä. Jokainen tulija lausutaan tervetulleeksi. Kaikkialla ympärillämme on kodittomia nuoria ja sellaisia, joiden kodista puuttuu auttava, kohottava voima, ja niin nuoret ajautuvat paheisiin. He matkaavat tuhoaan kohti aivan ovellemme edessä.

Nämä nuoret tarvitsevat myötätuntoisen käden apua. Koruttomasti lausutut ystävälliset sanat ja yksinkertaiset huomionosoitukset pyyhkivät pois kiusauksen pilvet, jotka kerääntyvät sielun ylle. Tavassyntyisen myötätunnon vilpitiön ilmaiseminen pystyy avaamaan oven sydämiin, jotka tarvitsevat Kristuksen kaltaisten sanojen lohtua ja Kristuksen rakkauden hengen yksinkertaista, hellää kosketusta. Jos me osoittaisimme mielenkiintoa nuoria kohtaan, kutsuisimme heidät kotiimme ja ympäröisimme heidät rohkaisevilla, kohottavilla vaikutteilla, monet heistä kääntäisivät ilomielin askeleensa ylöspäin johtavalle polulle.

Elämän tarjoamat tilaisuudet

Aikamme täällä on lyhyt. Kuljemme tämän maailman läpi vain kerran. Käyttäkäämme siis elämä hyväksemme parhaalla mahdollisella tavalla. Työ, johon meidät on kutsuttu, ei vaadi varakkuutta, yhteiskunnallista asemaa eikä suuria lahjoja. Se vaatii ystävällistä,

itsensä kieltävää henkeä ja päämäärätietoisuutta. Pienelläkin lampulla voidaan sytyttää monia muita lamppuja, jos se vain pidetään palamassa. Vaikutuspiirimme saattaa näyttää ahtaalta, kykymme pieniltä, mahdollisuutemme vähäisiltä ja tietomme rajallisilta, mutta kuitenkin meille tarjoutuu loistavia tilaisuuksia, jos uskollisesti käytämme hyväksemme oman kotimme suomat mahdollisuudet. Jos [286] avaamme kotimme ja sydämemme jumalallisille elämän periaatteille, meistä tulee kanavia elävöittävän voiman virroille. Silloin kodistamme juoksee parantavia puroja, jotka tuovat elämää, kauneutta ja hedelmällisyyttä sinne, missä nyt vallitsee puute ja niukkuus.

Hän, joka antoi Eevan Aadamille avuksi, suoritti ensimmäisen ihmetekonsa häätjuhlassa. Kristus aloitti julkisen toimintansa juhlasalissa, jossa ystävät ja sukulaiset yhdessä iloitsivat. Näin hän vahvasti avioliiton ja tunnusti sen laitokseksi, jonka hän itse oli perustanut. Hän sääti, että miesten ja naisten tuli liittyä yhteen pyhässä aviossa ja kasvattaa perheitä, joiden jäsenet kunnialla kruunattuina oli määrä tunnustaa taivaallisen perheen jäseniksi.

Kristus kunnioitti avioliittoa myös tekemällä siitä vertauskuvan liitosta hänen ja lunastettujen välillä. Hän itse on sulhanen; morsiamena on seurakunta, hänen valittunsa, josta hän sanoo: ”Kaikin olet kaunis, armaani, ei ole sinussa ainoatakaan virheä.” Kork.v. 4: 7.

Kristus ”rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että hän sen pyhittäisi, puhdistaen sen, vedellä pesten, sanan kautta, saadakseen asetetuksi eteensä seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä rypynyä eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton.” ”Samalla tavoin tulee myös miesten rakastaa vaimojansa.” Ef. 5: 25-28.

Perhesiteet ovat läheisimmät, hellimmät ja pyhimvät siteet maan päällä. Ne tarkoitettiin ihmiskunnalle siunaukseksi. Ja ne ovat siunaukseksi kaikkialla, missä avioliitto solmitaan järkevästi, Jumalan pelossa ja tietoisena siihen liittyvistä velvollisuuksista.

Avioliittoon aikovien on harkittava, millaiseksi heidän suunnittelemansa koti tulee hengeltään ja vaikutukseltaan muodostumaan. Kun heistä tulee vanhempia, heille uskotaan pyhä luottamustehtävä. Heistä riippuu suuressa määrin lasten hyvinvointi tässä maailmassa ja onni tulevassa maailmassa. Heidän vaikutuksensa pienokaisten ruumiilliseen ja moraaliseen kehitykseen on ratkaiseva. Ja kodin luonteesta riippuu yhteiskunnan tila; jokainen perhe vaikuttaa joko hyvään tai huonoon suuntaan.

Elämäntoverin valinnan tulisi parhaalla tavalla varmistaa vanhempien ja heidän lastensa ruumiillinen, henkinen ja hengellinen

hyvinvointi, sillä näin sekä vanhemmat että lapset voivat olla siunaukseksi lähimmäisilleen ja kunniaksi Luojalleen.

Ennen kuin nuoret miehet ja naiset voivat ottaa vastuulleen avioliittoon kuuluvat velvollisuudet, heidän tulisi hankkia käytännön kokemusta, joka valmistaa heidät selviytymään avioelämän tehtävistä ja rasituksista. Varhaiset avioliitot eivät ole suositeltavia. Avioliitto on luonteeltaan niin tärkeä ja seurauksiltaan kauaskantoinen, ettei sitä tule solmia hätäisesti ilman riittävää valmistautumista eikä ennen kuin henkiset ja ruumiilliset voimat ovat täysin kehittyneitä.

Osapuolilla ei ehkä ole maallista rikkautta, mutta sen sijaan heiltä vaaditaan hyvää terveyttä, joka on paljon suurempi siunaus. Ja useimmissa tapauksissa ikäero ei saisi olla kovin suuri. Piittaamattomuus tästä ohjeesta saattaa vakavasti vahingoittaa nuoremman puolison terveyttä. Lisäksi se vaikuttaa usein haitallisesti lasten henkiseen ja ruumiilliseen kehitykseen. He eivät voi saada ikääntyneeltä vanhemmalta sitä huolenpitoa ja toveruutta, mitä heidän nuori elämänsä vaatii, ja kuolema saattaa riistää heiltä isän tai äidin hetkellä, jolloin he eniten tarvitsevat rakkautta ja ohjausta.

Avioliitto voidaan solmia turvallisesti vain Kristuksessa. Ihmillisen rakkauden tulisi saada lähimmät siteensä jumalallisesta rakkaudesta. Syvää, aitoa, epäitsekästä rakkautta voi olla vain siellä, missä Kristus hallitsee.

[289] Rakkaus on kallisarvoinen lahja, jonka saamme Jeesukelta. Puhdas ja pyhä kiintymys ei ole tunne vaan periaate. Ne, joiden vaikuttimena on aito rakkaus, eivät ole kohtuuttomia eivätkä sokeita. Pyhän Hengen opettamina he rakastavat Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistään niin kuin itseään.

Avioliittoa harkitsevien on tarkoin punnittava jokaista mielipidettä ja seurattava jokaisen luonteenpiirteen kehitystä henkilössä, johon he aikovat liittää elämänsä kohtalon. Vaatimattomuuden, yksinkertaisuuden, vilpittömyyden ja halun miellyttää Jumalaa tulee näkyä jokaisessa avioliittoa kohti otetussa askeleessa. Avioliitto vaikuttaa elämään sekä tässä että tulevassa maailmassa. Vilpitön kristitty ei tee suunnitelmia, joita Jumala ei voi hyväksyä.

Jos sinua on siunattu Jumalaa pelkäävillä vanhemmilla, pyydä heiltä neuvoa. Kerro heille toiveistasi ja suunnitelmistasi, opi heidän elämäkokemuksestaan, niin välttyt monelta sydänsurulta. Ennen

kaikkea tee Kristuksesta neuvonantajasi. Tutki hänen sanaansa ruokoilten.

Tällaisen ohjauksen alaisena nuori nainen hyväksyköön elämäntoverikseen vain sellaisen miehen, jolla on puhtaat, miehekkäät luonteenpiirteet, joka on tunnollinen, eteenpäin pyrkivä ja rehellinen ja joka rakastaa ja pelkää Jumalaa. Nuori mies etsiköön rinnalleen naisen, joka kykenee kantamaan oman osansa elämän taakoista, naisen, joka vaikuttaa häneen jalostavasti ja hiovasti ja joka voi tehdä hänet onnelliseksi rakkaudellaan.

”Toimellinen vaimo tulee Herralta.” ”Hänen miehensä sydän häneen luottaa — . Hän tekee miehellensä hyvää, ei pahaa, kaikkina elinpäivinänsä.” ”Suunsa hän avaa viisauden sanoihin, hänen kielellään on lempeä opetus. Hän tarkkaa talonsa menoa, eikä hän laiskan leipää syö. Hänen poikansa nousevat ja kiittävät hänen onneansa; hänen miehensä nousee ja ylistää häntä: ’Paljon on naisia, toimellisia menoissaan, mutta yli niitten kaikkien kohoat sinä.’” Joka tällaisen vaimon löysi, ”se onnen löysi, sai Herralta mielisuosion.” Sanani. 19: 14; 31: 11, 12, 26-29; 18: 22.

Vaikka avioliitto solmittaisiin miten huolellisesti ja viisaasti hyvänsä, harvat parit ovat täysin yhtä vihkitoimitusta suoritettaessa. Todellinen yhdistyminen tapahtuu vasta vuosien kuluessa.

Kun elämän vaikeudet ja huolet kohtaavat vastaanainutta paria, mielikuvituksen avioliitolle usein luoma romanttinen hohde katoaa. Mies ja vaimo oppivat tuntemaan toistensa luonteen tavalla, joka aikaisemman seurustelun puitteissa ei ollut mahdollista. Tämä on ratkaisevan tärkeä vaihe heidän yhteiselämässään. Koko heidän tuleva onnensa ja käyttökelpoisuutensa riippuu siitä, lähtevätkö he nyt oikeaan suuntaan. Usein he havaitsevat toisissaan odottamattomia heikkouksia ja vikoja, mutta rakkauden yhdistämät sydämet löytävät myös hyviä puolia, jotka tähän asti ovat olleet kätköksä. Etsikäämme enemmän hyviä puolia kuin puutteita. Usein juuri oma asenteemme ja suhtautumisemme ratkaisee, mitä saamme selville toisesta. Monet pitävät rakkauden ilmaisemista heikkoutena ja osoittavat pidättyvyyttä, joka karkottaa muut. Tällainen mielenlaatu ehkäisee myötätunnon kehittymisen. Kun sosiaaliset ja ystävälliset taipumukset tukahdutetaan, ne kuihtuvat ja sydän muuttuu kovaksi ja kylmäksi. Tätä erehdystä meidän on varottava. Rakkaus ei säily

[290]

hengissä, jos sitä ei ilmaista. Älä anna sinuun kiintyneen sydämen nääntyä ystävyyden ja myötätunnon puutteeseen.

”Kärsien toinen toistanne rakkaudessa”

[291] Vaikka vaikeuksia, hankaluuksia ja vastoinkäymisiä ilmaantuu-kin, miehen ja vaimon ei tule pitää liittoaan erehdyksenä eikä pettymyksenä. Päätäkää olla toisillenne kaikkea, mitä voitte olla. Jatkaa varhaista huomaavaisuuttanne. Rohkaiskaa toisianne kaikin tavoin elämän taisteluissa. Pyrkikää edistämään toistenne onnea. Osoittakaa molemminpuolista rakkautta, molemminpuolista kärsivällisyyttä. Silloin avioliitto ei ole rakkauden loppu vaan sen todellinen alku. Aidon ystävyyden lämpö ja sydämet yhdistävä rakkaus on esimakua taivaan iloista.

Jokaista perhettä ympäröi pyhä piiri, joka on säilytettävä ehjänä. Tämän piirin sisälle ei ulkopuolisilla ole oikeutta tulla. Mies ja vaimo eivät saa kertoa muille luottamuksellisia asioita, jotka koskevat ainoastaan heitä itseään.

Kummankin tulee antaa rakkautta pikemmin kuin vaatia sitä. Kehitä itsessäsi olevaa hyvää ja ole nopea huomaamaan toisen hyvät puolet. Tietoisuus siitä, että sinua arvostetaan, tarjoaa voimakkaan kannustimen ja tyydytyksen. Myötätunto ja kunnioitus innostavat pyrkimään korkealle, ja rakkauskin lisääntyy kannustaessaan jalompiin päämääriin.

Miehen sen enempää kuin vaimonkaan ei tule sulauttaa persoonallisuuttaan toisen persoonallisuuteen. Kummallakin on henkilökohtainen suhde Jumalaan. Häneltä kummankin on kysyttävä: ”Mikä on oikein?” ”Mikä on väärin?” ”Miten voin parhaiten täyttää elämän tarkoituksen?” Kohdistakaa rakkautenne runsaus häneen, joka antoi henkensä puolestanne. Asettakaa Kristus ensimmäiseksi, viimeiseksi ja parhaaksi kaikesta. Kun rakkautenne häneen syvenee ja lujittuu, myös keskinäinen rakkautenne puhdistuu ja vahvistuu.

Miehen ja vaimon on osoitettava toisiaan kohtaan samaa henkeä, jota Kristus osoittaa meitä kohtaan. ”Vaeltakaa rakkaudessa, niinkuin Kristuskin rakasti teitä.” ”Mutta niinkuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehillensä kaikessa alamaiset. Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä.” Ef. 5:2,24,25.

Mies sen enempiä kuin vaimokaan ei saa pyrkiä mielivaltaisesti hallitsemaan toistaan. Älkää yrittäkö pakottaa toisianne myöntymään omiin toivomuksiinne. Ette voi tehdä niin ja säilyttää toistenne rakkautta. Olkaa ystävällisiä, maltillisia, kärsivällisiä, huomaavaisia ja kohteliaita. Jumalan armon avulla voitte tehdä toisenne onnelliseksi, kuten aviolupauksessanne vakuutitte.

Epäitsekkään palveluksen onni

[292]

Muistakaa kuitenkin, että te ette löydä onnea käpertymällä itsenne ympärille ja tyytymällä vuodattamaan kaiken rakkautenne toisillenne. Käyttäkää hyväksenne jokaista tilaisuutta lisätä ympärillänne olevien onnea. Muistakaa, että todellinen ilo löytyy ainoastaan epäitsekästä palveluksesta.

Kärsivällisyys ja epäitsekkyys ovat tunnusomaisia niiden sanoille ja teoille, jotka elävät uutta elämää Kristuksessa. Kun pyritte elämään hänen elämänsä, voittamaan oman minän ja itsekkyyden ja huolehtimaan muiden tarpeista, saavutatte voiton toisensa jälkeen. Näin vaikutuksenne on maailmalle siunaukseksi.

Miehet ja naiset voivat saavuttaa Jumalan heille asettaman ihanteen, jos he tahtovat ottaa Kristuksen auttajakseen. Mitä ihmisviisaus ei voi suorittaa, sen Jumalan armo voi tehdä niiden puolesta, jotka jättävät itsensä rakastavassa luottamuksessa hänelle. Hänen kaitselmuksensa voi liittää sydämet toisiinsa sitein, jotka ovat taivaallista alkuperää. Rakkaus ei silloin ole pelkkien hellien ja imartelevien sanojen vaihtoa. Taivaan kangaspuilla kudotaan hienommilla mutta samalla lujemmilla loimilla ja kuteilla kuin maailman kangaspuilla. Tuloksena ei ole harsoa vaan kangasta, joka kestää kulutusta, koetusta ja vastoinkäymisiä. Sydän liittyy sydämeen kestävän rakkauden kultaisin sitein.

Luku 30—Kodin sijainti ja sisustus

Evankeliumi yksinkertaistaa suurenmoisella tavalla elämän ongelmia. Sen neuvoja noudattamalla selviäisimme monista pulmatilanteista ja välttyisimme monilta erehdyksiltä. Se opettaa meidät arvioimaan asioita niiden todellisen arvon perusteella ja omistamaan suurimmat ponnistuksemme kaikkein tärkeimmille asioille — niille, jotka pysyvät. Tätä ohjetta tarvitsevat ne, jotka ovat vastuussa kodin valitsemisesta. He eivät saa antaa minkään suunnata ajatuksiaan pois korkeimmasta tavoitteesta. Muistakoot he, että maallisen kodin tulee olla taivaallisen kodin vertauskuva ja paikka, jossa valmistaudutaan sitä varten. Elämä on koulu, josta vanhempien ja lasten on määrä siirtyä korkeampaan kouluun Jumalan asunnoissa. Kodin sijaintia harkittaessa on syytä antaa tämän tavoitteen ohjata valintaa. Rik- kaudenhalu, muodin vaatimukset tai yhteiskunnalliset tavat eivät saa hallita sinua. Harkitse, mitkä seikat tulevat parhaiten edistämään yksinkertaisuutta, puhtautta, terveyttä ja todellisia arvoja.

Kaupungit ovat kaikkialla maailmassa muuttumassa paheiden pesäpaikoiksi. Pahuus näkyy ja kuuluu joka puolella. Aistillisuus ja huvitukset houkuttelevat kaikkialla. Turmeluksen ja rikosten vuok- siaalto kohoaa yhä korkeammalle. Jokainen päivä kertoo väkivaltai- suuksista: ryöstöistä, murhista, itsemurhista ja rikoksista, joista ei voi edes puhua.

[294] Elämä kaupungeissa on valheellista ja keinotekoista. Kiihkeä halu rahan ansaitsemiseen, jännityksen etsiminen huvi- tusten pyör- teistä, kerskailunhalu, ylellinen elämä ja tuhlailu ovat kaikki kääntä- mässä ihmismassojen mielen pois elämän todellisesta tarkoituksesta. Ne avaavat oven tuhansille paheille. Nuoriin ne vaikuttavat lähes vastustamattomalla voimalla.

Huvittelunhalu kuuluu salakavalimpiin ja vaarallisimpiin kiusauksiin, jotka ahdistavat lapsia ja nuoria kaupungeissa. Vapaa- päiviä on runsaasti. Urheilu- ja ratsastuskilpailut vetävät puoleensa tuhansia, ja nautintojen ja huvitusten pyörre houkuttelee heidät pois

elämän vakavista velvollisuuksista. Rahat, jotka olisi pitänyt säästää parempaan tarkoitukseen, tuhlataan huveihin.

Trustien ja ammattiliittojen toiminnan sekä lakkojen johdosta elinehdot kaupungeissa muuttuvat jatkuvasti vaikeammiksi. Edes-sämme on vakavia ongelmia, ja monet perheet joutuvat muuttamaan pois kaupungeista.

Kaupunkiympäristö vaarantaa usein terveyden. Vallitsevista epäkohdista voidaan mainita jatkuva tartuntavaara, saastainen ilma, li-kainen vesi, epäpuhdas ravinto sekä ahtaat, pimeät ja epäterveelliset asunnot.

Jumalan tarkoitus ei ollut, että ihmiset kerääntyisivät kaupunkiin ja ahtautuisivat lähiöihin ja kerrostaloihin. Alussa hän sijoitti esivanhempamme keskelle kauniita maisemia ja ääniä, joista hän haluaa meidän nykyaikanakin nauttivan. Mitä läheisemmässä so-pusoinnussa olemme Jumalan alkuperäisen suunnitelman kanssa, sitä paremmin voimme varmistaa ruumiin, mielen ja sielun terveyden.

Kallis asunto, hieno sisustus, loisto, yllisyys ja helppo elämä eivät luo onnelliselle, hyödylliselle elämälle välttämättömiä puitteita. Jeesus tuli maailmaan suorittaakseen suurimman tehtävän, mikä ihmisten parissa milloinkaan on suoritettu. Hän tuli Jumalan lähetti-läänä osoittaakseen, miten meidän on eletävä päästäksemme par-haisiin tuloksiin. Millaiset olot Jumala valitsi Pojalleen? Syrjäisen kodin Galilean kukkuloilla; perheen, joka elätti itsensä rehellisellä, kunnial-lisella työllä; yksinkertaisen elämän; päivittäisen taistelun vaikeuksiajakoettelemuksia vastaan; uhrautumisen, säästäväisyyden ja kärsivällisen, iloisen palveluksen; tutkisteluhetken äidin rinnal-la avoimen kirjakäärön äärellä; sarastuksen ja iltahämärän hiljaiset hetket vihreässä laaksossa; luonnon pyhän rauhan; luomisen ja kait-selmuksen tutkimisen; sielun yhteyden Jumalaan — nämä olivat Jeesuksen varhaisen elämän puitteet ja mahdollisuudet.

[295]

Sama koskee kaikkien aikojen parhaiden ja jaloimpien miesten enemmistöä. Lue kertomukset Aabrahamista, Jaakobista, Joosefista, Mooseksesta, Daavidista ja Elisasta. Tutki niiden myöhempien aikojen miesten elämää, jotka ovat parhaiten suoriutuneet vastuu-nalaisista luottamustehtävistä, miesten, jotka ovat tehokkaimmin vaikuttaneet maailman kohottamiseksi.

Miten moni heistä varttuikaan maalauskodissa. Ylellisyys oli heille tuntematonta. He eivät tuhlanneet nuoruuttaan huvituksissa. Monet joutuivat taistelemaan köyhyyttä ja vaikeuksia vastaan. Työtä he oppivat tekemään varhain, ja toimelias elämä ulkoilmassa vahvisti kaikkia heidän ruumiinja sielunvoimiaan. Pakotettuina tulemaan toimeen omillaan he oppivat voittamaan vaikeudet ja ylittämään esteet sekä saivat rohkeutta ja kestävyyttä. He oppivat itseluottamusta ja itsehillintää. Koska he olivat yleensä erossa huonosta seurasta, he oppivat tyytymään luonnollisiin huvituksiin ja tervehenkisiin ystäviin. Heidän makutottumuksensa olivat yksinkertaisia ja elintapansa raittiita. He olivat periaatteellisia ja varttuivat puhtaiksi, vahvoiksi ja uskollisiksi miehiksi. Kun heidät kutsuttiin suorittamaan elämäntehtävänsä, he osoittivat sellaista ruumiillista ja henkistä voimaa, joustavuutta, suunnitteleja toteutuskykyä sekä päättäväisyyttä pahan vastustamisessa, että heistä tuli voimakkaita hyvän puolustajia maailmassa.

[296] Terve ruumis ja mieli sekä jalo luonne ovat parempi lahja lapsillesi kuin mikään aineellinen perintö. Ne, jotka ymmärtävät mitä tosi menestys elämässä on, ovat viisaita ajoissa. Kotia valitessaan he pitävät mielessään elämän parhaat asiat.

Älkää asuko alueella, missä näkyy vain ihmiskäden töitä, missä näkymät ja äänet tuovat jatkuvasti mieleen pahoja ajatuksia, missä epäjärjestys ja hälinä aiheuttavat väsymystä ja rauhattomuutta, vaan muuttakaa seudulle, missä voitte katsella Jumalan tekoja. Löytäkää sielullenne lepo luonnon kauneudesta, hiljaisuudesta ja rauhasta. Antakaa silmän levätä vihreillä niityillä, lehdoissa ja kukkuloilla. Katsokaa sinistä taivasta, jota kaupungin pöly ja savu eivät himmennä, ja hengittäkää taivaan virkistävää ilmaa. Muuttakaa seudulle, missä voitte erossa kaupungin huveista ja kevytmielisestä elämästä olla lastenne tovereita, opettaa heidät tuntemaan Jumalan hänen tekojensa kautta ja kasvattaa heidät rehelliseen, hyödylliseen elämään.

Sisustuksen yksinkertaisuus

Meidän keinotekoiset tapamme riistävät meiltä useita siunauksia ja paljon iloa sekä tekevät meidät kyvyttömiksi elämään mahdollisimman hyödyllistä elämää. Taidokkaat ja kalliit sisusteet eivät ole

ainoastaan rahojen vaan jonkin tuhat kertaa arvokkaamman tuhlaamista. Ne tuovat kotiin paljon huolta, työtä ja vaivaa.

Millaisia ovat monet sellaisetkin kodit, joissa varoja on niukasti ja kodinhoito pääasiassa äidin vastuulla? Parhaat huoneet on sisustettu tavalla, joka ylittää asukkaiden varallisuuden ja tekee niiden käytön hankalaksi ja epämukavaksi. On kalliita mattoja, taidokkaasti veistettyjä ja ylellisesti pehmustettuja huonekaluja sekä hienoja verhoja. Pöydät, takanreunukset ja kaikki muut vapaat tilat on täynnä koristeesineitä, ja seinät täynnä tauluja, niin että silmä väsyä niitä katsomaan. Ja miten paljon työtä vaatiikaan kaiken tämän pitäminen järjestyksessä ja pölyttömänä! Tämä työ sekä muut keinotekoiset tavat, jotka perhe on omaksunut mukautuessaan yleiseen muotiin, vaativat perheenäidiltä loputonta raatamista.

[297]

Monessa kodissa vaimolle ja äidille ei jää lainkaan aikaa lukemiseen, itsensä pitämiseen ajan tasalla, seurusteluun miehensä kanssa eikä lastensa henkisen kehityksen seuraamiseen. Ei ole aikaa eikä paikkaa hiljentymiseen, jotta kallis Vapahtaja voisi tulla hänen läheiseksi, rakkaaksi Ystäväkseen. Vähitellen vaimo vajoaa pelkäksi kotiorjaksi ja hänen voimansa, aikansa ja mielenkiintonsa suuntautuvat kokonaan toisarvoisiin asioihin. Liian myöhään hän havahtuu huomaamaan itsensä lähes muukalaiseksi omassa kodissaan. Ne kallisarvoiset tilaisuudet, jotka hänellä kerran oli vaikuttaa rakkaittensa henkiseen ja hengelliseen kehitykseen, ovat iäksi menetettyjä.

Päätäkööt perheenäidit elää viisaammin. Tärkein tavoitteenne tulisi olla kodin tekeminen miellyttäväksi. Hankkikaa käyttöönnne välineitä, jotka helpottavat työtä ja edistävät terveyttä ja hyvinvointia. Laatikaa suunnitelmia niiden vieraiden kestitsemiseksi, joita Kristus on käskenyt meitä kutsumaan ja joista hän sanoo: ”Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” Matt. 25:40.

Sisustakaa kotinne sellaisin yksinkertaisin ja vaatimattomin esinein, jotka kestävät käyttöä, jotka on helppo pitää puhtaina ja jotka voidaan tarvittaessa uusia ilman suuria kustannuksia. Hyvällä maulla voitte tehdä vaatimattomankin kodin miellyttäväksi ja viehättäväksi, jos vain rakkaus ja tyytyväisyys viihtyvät siellä.

Kaunis ympäristö

Jumala rakastaa kauneutta. Hän on verhonnut maan ja taivaan kauneudella, ja isällistä iloa tuntien hän katselee, miten hänen lapsensa nauttivat hänen luomistaan asioista. Hän toivoo meidän ympäröivän kotimme luonnon tarjoamalla kauneudella.

[298] Lähes kaikilla maaseutuasukkailla, köyhimmilläkin, voisi olla kotinsa ympärillä pala vihreätä nurmikkoa, muutama varjoisa puu, kukkivia pensaita tai tuoksuvia kukkia. Ne edistävät perheen onnea paljon enemmän kuin mitkään keinotekoiset koristeet. Ne vaikuttavat kotielämään pehmentävästi ja jalostavasti, lujittavat rakkautta luontoon ja vetävät perheenjäsenet lähemmäksi toisiaan ja lähemmäksi Jumalaa.

Luku 31—Äiti

[299]

Millaisia vanhemmat ovat, sellaisiksi lapsetkin yleensä kehittyvät. Vanhempien ruumiinkunto, heidän luonteenlaatunsa ja tottumuksensa, heidän henkiset ja moraaliset taipumuksensa toistuvat suuremmassa tai pienemmässä määrin heidän lapsissaan.

Mitä jalommat päämäärät, suuremmat henkiset ja hengelliset kyvyt ja paremmin kehittyneet ruumiinvoimat vanhemmilla on, sitä paremmat lähtöasemat he antavat lapsilleen elämää varten. Parhaita puoliaan kehittämällä vanhemmat vaikuttavat kohottavasti yhteiskuntaan ja tuleviin sukupolviin.

Isien ja äitien on ymmärrettävä vastuunsa. Maailma on täynnä ansoja nuorten jaloille. Itsekäs ja aistillinen elämä houkuttelee ihmisiä joukoittain. He eivät havaitse polun varrella vaanivia vaaroja eivätkä sen kauhistuttavaa loppua. Polku näyttää heistä tieltä onneen. Halujaan ja himojaan tyydyttämällä he tuhlaavat voimiaan, ja miljoonat joutuvat turmioon sekä tässä että tulevassa elämässä. Vanhempien tulisi muistaa, että heidän lastensa on pakko kohdata nämä kiusaukset. Jo ennen lapsen syntymää on ryhdyttävä valmisteluihin, jotka auttavat häntä taistelemaan menestyksekkäästi pahaa vastaan.

Vastuu tästä lepää erityisesti äidin harteilla. Äiti, jonka veri on ravinnut lasta ja rakentanut sen ruumiin, välittää myös henkisiä ja hengellisiä vaikutuksia, jotka muovaavat mieltä ja luonnetta. Moosesin, Israelin vapauttajan, synnytti heprealainen äiti Jookebed, joka oli luja uskossa eikä pelännyt ”kuninkaan käskyä”. Hebr. 11:23. Samuelin, taivaan opettaman lapsen, lahjomattoman tuomarin ja Israelin pyhien koulujen perustajan, synnytti Hanna, rukoileva, uhrautuva ja taivaan innoittama nainen. Vapahtajan edelläkävijän äiti oli Elisabet, Nasaretin Marian sukulainen ja hengenheimolainen.

[300]

Raittius ja itsehillintä

Raamattu opettaa, miten huolellisesti äidin tulee valvoa elintapojaan. Kun Herra aikoi tehdä Simsonista Israelille vapauttajan,

”Herran enkeli” ilmestyi äidille antaakseen erityisohjeita hänen elintavoistaan ja lapsen hoidosta. ”Varo siis”, hän sanoi, ”ettet juo viiniä ja väkijuomaa etkä syö mitään saastaista.” Tuom. 13: 3, 4.

Monet vanhemmat pitävät sikiökauden vaikutuksia merkityksettöminä, mutta taivas ei ajattele samoin. Jumalan enkelin välittämä sanoma, joka annettiin kaksi kertaa hyvin vakavalla tavalla, osoittaa asian tärkeyden.

Jumala puhuu kaikille äideille kaikkina aikoina heprealaiselle äidille lausuttujen sanojen kautta. ”Varokoon vaimo kaikkea, mistä minä olen hänelle puhunut.” Äidin elintavat vaikuttavat lapsen hyvinvointiin. Periaatteiden tulee hallita hänen halujaan ja himojaan. Hänen on vältettävä ja vastustettava tiettyjä asioita voidakseen täyttää sen tarkoituksen, jonka vuoksi Jumala hänelle lapsen antaa. Jos hän ennen lapsen syntymää on nautinnonhaluinen, itsekäs, kärsimätön ja vaativa, nämä piirteet tulevat heijastumaan lapsen luonteessa. Näin monet lapset saavat perinnökseen lähes vastustamattoman taipumuksen pahaan.

[301] Mutta jos äiti noudattaa tinkimättä oikeita periaatteita, jos hän on raitis ja itsensäkieltävä, jos hän on ystävällinen, lempeä ja epäitsekäs, hän voi antaa lapselleen samat arvokkaat luonteenpiirteet. Käsky, joka kielsi äidiltä viininkäytön, oli hyvin selvä. Vähäinenkin alkoholimäärä, jonka hän nauttii tyydyttääkseen mielitekooaan, vaarantaa hänen lapsensa ruumiillisen, henkisen ja moraalisen terveyden. Se on suorainen synty hänen Luojaansa vastaan. Monet väittävät, että odottavan äidin jokainen toivomus on täytettävä ja jos hän haluaa jotain tiettyä ruokaa, oli se miten vahingollista hyvänsä, hänen on vapaasti saatava tyydyttää mielitekonsa. Tällainen neuvo on väärä ja vahingollinen. Äidin ruumiillisia tarpeita ei missään tapauksessa saa lyödä laimin. Hänen hyvinvoinnistaan riippuu kaksi elämää, ja kaikki hänen toivomuksensa on otettava hellästi huomioon ja kaikki hänen tarpeensa on runsain mitoin tyydytettävä. Mutta juuri raskeana aikana hänen tulisi sekä ruokavaliossaan että elämäntavoissaan välttää kaikkea, mikä heikentää ruumiin tai hengen voimia. Jumalan itsensä antama käsky velvoittaa häntä harjoittamaan itsehillintää.

Liikarasitus

Äidin voimia on hellästi vaalittava. Hän ei saa kuluttaa kallisarvoisia voimiaan raskaaseen työhön. Hänen huoliaan ja taakkojaan on vähennettävä. Aviomies ja isä on usein tietämätön terveyden laeista, vaikka hänen perheensä hyvinvointi edellyttäisi niiden tuntemista. Mies saattaa olla uppoutunut elatuksen murheisiin tai rikkauden hankkimiseen tai olla huolten ja vaikeuksien ahdistama. Sen vuoksi hän jättää vaimon ja äidin harteille taakkoja, jotka kuormittavat tätä liikaa tärkeänä odotusaikana. Liikarasitus aiheuttaa äidille heikkoutta ja sairautta.

Moni aviomies ja isä voisi ottaa hyödyllistä oppia uskollisen paimenen huolenpidosta. Kun Jaakobia vaadittiin lähtemään nopealle ja vaikealle matkalle, hän vastasi:

”Herrani näkee itse, että lapset ovat pieniä ja että minulla on imettäviä lampaita ja lehmiä mukanani; jos näitä ajaa kiivaasti päivänkään, kuolee koko lauma. — — minä seuraan hiljalleen jäljessä, sen mukaan kuin karja, jota kuljetan, ja lapset jaksavat käydä.” 1 Moos. 33: 13, 14.

Elämän raskaalla taipaleella aviomiehen ja isän on kuljettava [302] ”hiljalleen” vauhtia, jossa hänen matkatoverinsa pysyvät mukana. Maaailman tavoittelussa innokkaasti rikkautta ja valtaa miehen tulee oppia hidastamaan askeleitaan sekä lohduttamaan ja tukemaan naista, joka kulkee hänen rinnallaan.

Iloisuus

Äidin tulee vaalia iloista, tyytyväistä ja onnellista mieltä. Jokainen tämän suuntainen yritys palkitaan runsain mitoin sekä lasten ruumiillisessa hyvinvoinnissa että heidän moraalisessa luonteessaan. Iloinen mieli edistää perheen onnea ja huomattavalla tavalla parantaa äidin omaa terveyttä.

Miehen tulee auttaa vaimoaan osoittamalla myötätuntoa ja kestäväää rakkautta. Jos hän haluaa äidin pysyvän pirteänä ja iloisena, kodin auringonpaisteena, hänen on autettava tätä kantamaan taakkojaan. Isän ystävällisyys ja hellä kohteliaisuus tarjoaa äidille korvaamatonta rohkaisua. Tekemällä äidin onnelliseksi hän täyttää oman sydämensä ilolla ja rauhalla.

Äreä, itsekäs ja määräilevä isä ei vain itse ole onneton vaan luo synkän varjon kaikkien kodin asukkaiden ylle. Tämän seurauksena hän saa nähdä vaimonsa alakuloisena ja sairastelevana ja lapsensa oman epämiellyttävän luonteensa turmelemina.

Äiti, jolta riistetään hänen tarvitsemansa hoito ja tuki, kuluttaa loppuun voimansa liikarasituksen, pelon ja huolten vuoksi. Tällöin myös lapset jäävät ilman sitä elinvoimaa, henkistä joustavuutta ja iloista eloisuutta, joka heidän tulisi periä häneltä. Siksi on tärkeää tehdä äidin elämä onnelliseksi ja iloiseksi, varjella hänet puutteelta, kuluttavalta työltä ja ahdistavilta murheilta. Näin lapset saavat periä hyvän terveyden ja pystyvät omin voimin raivaamaan tiensä läpi elämän.

[303] Isien ja äitien suuri kunnia ja vastuu on siinä, että he edustavat Jumalaa lapsilleen. Heidän luonteensa, päivittäinen elämänsä ja kasvatustietämyksensä tulkitsevat pienokaisille Jumalan sanoja. Vaikutuksellaan he saavat lapsen joko luottamaan Herran lupauksiin tai suhtautumaan niihin torjuvasti.

Vanhemmat lastensa ohjaajina

On onnellista, jos vanhempien elämä on todellista jumaluuden heijastusta. Silloin Jumalan lupaukset ja käskyt herättävät lapsessa kiittolisuutta ja kunnioitusta. Vanhempien lempeys, oikeudenmukaisuus ja kärsivällisyys kertovat lapselle Jumalan rakkaudesta, oikeudenmukaisuudesta ja kärsivällisyydestä. Opettaessaan lasta rakastamaan ja tottelemaan isää ja äitiä sekä luottamaan heihin vanhemmat opettavat samalla hänet rakastamaan ja tottelemaan taivaallista Isää ja luottamaan myös häneen. Tällaisen lahjan antaneet vanhemmat ovat lahjoittaneet lapselleen ikuisen aarteen, joka on arvokkaampi kuin kaikki maailman rikkaudet.

Jumala antaa äidille pyhän luottamustehtävän uskoessaan lapsen hänen hoitoonsa. ”Ota tämä poika, tämä tyttö”, hän sanoo, ”ja kasvata hänet minulle. Muovaa hänen luonnettaan niin, että se säteilee kuin palatsi, ja loistaa Herran valtakunnassa ikuisesti.”

Äidistä tuntuu hänen oma työnsä usein vähäpätöiseltä. Se on työtä, jota ei juurikaan arvosteta. Muut tietävät vähän hänen huolistaan ja vaivoistaan. Hänen päivänsä ovat täynnä pieniä arkisia velvollisuuksia, jotka kaikki vaativat kärsivällistä ponnistusta, itsehillintää,

hienotunteisuutta, viisautta ja uhrautuvaa rakkautta. Silti hän ei voi kerskua tehneensä mitään todella suurta. Hän on vain huolehtinut kotielämän kitkattomasta jatkumisesta. Usein väsyneenä ja neuvottomana hän on koettanut puhua ystävällisesti lapsille, järjestää heille puuhaa ja pitää heidät tyytyväisinä sekä ohjata pienet jalat oikealle tielle. Hänestä tuntuu, ettei hän ole saanut mitään aikaan. Mutta tämä ei ole totta. Taivaan enkelit tarkkailevat huolten uuvuttamaa äitiä ja panevat merkille hänen päivittäisen uurastuksensa. Hänen nimensä ei ehkä ole kuuluisa maailmassa, mutta se on kirjoitettu Karitsan elämän kirjaan.

[304]

Äidin tilaisuudet

Taivaan Jumalan valtaistuimelta säteilee valoa äidille, joka pyrkii uskollisesti kasvattamaan lapsensa vastustamaan pahan vaikutusta. Mikään muu työ ei ole yhtä tärkeää kuin hänen. Äiti ei ole taiteilija, joka maalaa kaunista hahmoa kankaalle eikä kuvanveistäjä, joka hakkaa sitä marmoriin. Kirjailija pyrkii pukemaan jalot ajatuksensa vaikuttaviin sanoihin ja säveltäjä ilmaisemaan kaunista tunnetta sävelinä, mutta äidin arvokkaana tehtävänä on Jumalan avulla kehittää ihmissielua Jumalan kaltaisuuteen.

Äiti, joka ymmärtää tämän, pitää hänelle tarjoutuvia tilaisuuksia korvaamattomina. Hän pyrkii innokkaasti oman luonteensa ja kasvatusmenetelmiensä avulla opettamaan lapsille korkeimmat ihanteet. Hän yrittää vakavasti, kärsivällisesti ja rohkeasti kehittää omia kykyjään voidakseen käyttää oikein korkeimpia sielunvoimiaan lastensa kasvattamisessa. Joka askeleella hän kysyy vilpittömästi: ”Mitä Jumala on sanonut?” Hän tutkii ahkerasti Jumalan sanaa ja kiinnittää katseensa Kristukseen. Näin hänen oma päivittäinen kokemuksensa arkielämän vaatimattomissa velvollisuuksissa voi heijastaa oikein ainoata todellista Elämää.

Enkelin heprealaisille vanhemmille antamat ohjeet eivät koskeneet ainoastaan äidin elintapoja vaan myös lapsen kasvatusta. Ei riittänyt että Simson, Israelin tuleva vapauttaja, saisi syntyessään hyvän perinnön. Myöhemmin seuraisi perusteellinen koulutus. Varhaislapsuudesta saakka hänelle piti opettaa ehdottoman raittiita elintapoja.

Samanlaiset ohjeet annettiin Johannes Kastajan tapauksessa. Ennen lapsen syntymää isälle lähetettiin taivaasta seuraava sanoma:

”Ja hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi, ja monet iloitsevat hänen syntymisestään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta.” Luuk. 1: 14, 15.

Vapahtaja julisti, ettei taivaan jalojen miesten luettelossa ollut ketään suurempaa kuin Johannes Kastaja. Hänelle uskottu työ ei vaatinut ainoastaan ruumiillista voimaa ja kestävyyttä vaan myös parhaita mielen ja sielun ominaisuuksia. Oikea ruumiillinen valmistautuminen tähän työhön oli niin tärkeää, että taivaan korkea-arvoisin enkeli lähetettiin tuomaan ohjeita lapsen vanhemmille.

Heprealaisia lapsia koskevista neuvoista opimme, että emme saa lyödä laimin mitään, millä on vaikutusta lapsen ruumiilliseen hyvinvointiin. Mikään ei ole merkityksetöntä. Kaikki, mikä vaikuttaa ruumiin terveyteen, vaikuttaa myös mieleen ja luonteeseen.

Lapsen varhaisen kasvatuksen merkitystä ei voi korostaa liikaa. Lapsuudessa opitut tavat ja tottumukset vaikuttavat luonteen kehitykseen ja elämän suuntaan enemmän kuin kaikki myöhempien vuosien ohjeet ja kasvatus yhteensä.

Vanhempien on otettava tämä huomioon. Heidän on ymmärrettävä ne periaatteet, joille lasten kasvattaminen ja hoitaminen perustuu. Heidän on kyettävä kasvattamaan nämä ruumiiltaan, mieleltään ja moraaliltaan terveiksi. Vanhempien on perehdyttävä luonnonlakeihin. Heidän on tutustuttava ihmisen elintoimintoihin. Heidän on oltava selvillä eri elinten toiminnasta ja niiden keskinäisestä riippu-

vuudesta. Heidän on perehdyttävä henkisten ja ruumiillisten voimien vuorovaikutukseen ja niiden kunnollisen toiminnan edellytyksiin. Vanhemmuuden vastuun ottaminen ilman tällaista valmistautumista on synty.

Kuolleisuuden, sairastavuuden ja rappeutumisen syihin kiinnitetään aivan liian vähän huomiota kaikkein sivistyneimmissäkin ja vauraimmissakin maissa. Ihmissuku heikentyy jatkuvasti. Suuri osa lapsista kuolee maailmassa ensimmäisten ikävuosien aikana. Suurin osa aikuisista kärsii jostain sairaudesta, ja vain harvat saavuttavat ihmisiän ylimmän rajan.

Vanhempien vallassa ovat useimmat ihmiskunnalle kurjuutta ja vahinkoa aiheuttavat epäkohdat. Pienten lasten kuoleman syynä ei ole mikään ”selittämätön sallimus”. Ei Jumala toivo heidän kuolemaansa. Hän antaa heidät vanhemmille kasvatettaviksi hyödylliseen elämään maan päällä ja tulevaan elämään taivaassa. Jos isät ja äidit pyrkisivät antamaan lapsilleen hyvän perinnön ja yrittäisivät korjata kaikki syntymän jälkeiset vääristymät, maailmassa tapahtuisi suuri muutos.

Pikkulasten hoito

Mitä rauhallisempaa ja yksinkertaisempaa lapsen elämä on, sitä suotuisammin ruumiillinen ja henkinen kehitys etenee. Äidin on aina pyrittävä olemaan rauhallinen, levollinen ja hillitty. Monet pikkulapset ovat äärimmäisen herkkiä hermojännitykselle. Äidin lempeä, kiireetön hoivaamistapa tynnyttää lasta ja on hänelle suureksi hyödyksi.

[307]

Vauvat tarvitsevat lämpöä, mutta usein tehdään vakava virhe, kun heitä pidetään liian kuumissa huoneissa, joissa ei ole riittävästi raitista ilmaa. Tapa peittää nukkuvan lapsen kasvot on haitallinen, sillä se estää vapaan hengityksen.

Vauvaa on varjeltava kaikelta, mikä voisi heikentää sen elimistöä tai myrkyttää sitä. On huolehdittava äärimmäisen tarkasti siitä, että kaikki lapsen ympärillä on siistiä ja puhdasta. Vaikka voi olla tarpeen suojella pienokaisia äkilisiltä tai liian suurilta lämpötilan vaihteluilta, samalla on kuitenkin huolehdittava siitä, että he saavat hengittää raitista ilmaa päivin ja öin sekä nukkuessaan että ollessaan valveilla.

Lapsen vaatteiden valmistuksessa on pyrittävä käytännöllisyyteen, mukavuuteen ja terveellisyyteen pikemmin kuin muodikkuuteen tai ihailun herättämiseen. Äidin ei tule käyttää aikaa kirjontaan ja koruompeluun tehdäkseen pikku vaatteista kauniita. Tämä rasittaa äitiä tarpeettomasti oman ja lapsen terveyden kustannuksella. Hänen ei tule kyyhöttää silmiä ja hermoja rasittavan ompelutyön ääressä aikana, jolloin hän tarvitsee paljon lepoa ja miellyttävää liikuntaa. Hänen on ymmärrettävä voimien säästäminen velvollisuudekseen, jotta hän pystyisi täyttämään hänelle esitettävät vaatimukset.

Jos lapsen vaatteet ovat lämpimät, suojaavat ja mukavat, on päästy eroon yhdestä suurimmasta ärtyisyyden ja rauhattomuuden aiheuttajasta. Pienokaisen terveys on parempi, eikä lapsen hoitaminen vaadi äidiltä mahdollisesti voimia eikä aikaa.

[308] Kireät vyöt ja liivit häiritsevät sydämen ja keuhkojen toimintaa. Minkään ruumiinosan oloa ei milloinkaan saa tehdä tukalaksi vaatetuksella, joka painaa jotakin elintä tai rajoittaa sen vapaata toimintaa. Lasten vaatteiden on oltava niin väljiä, että vapaa ja syvä hengittäminen sujuu esteettä. Niiden painon on levättävä hartioiden varassa.

Eräissä maissa on yhä tapana, että pienten lasten olkapäät ja raajat jätetään paljaiksi. Tämä tapa on hyvin haitallinen. Raajat, jotka ovat kaukana verenkierron keskuksesta, tarvitsevat enemmän suojaa kuin muut ruumiinosat. Raajojen verenkierrosta huolehtivat verisuonet ovat suuria. Siksi ne pystyvät varmistamaan riittävän ravinnon ja lämmönsäätelyn raajoissa. Jos raajat jätetään paljaiksi tai ilman riittävää vaatetusta, valtimot ja laskimot supistuvat, arat ruumiinosat palelevat ja verenkierto estyy.

Elimistö tarvitsee kaiken avun voidakseen suorittaa menestyksekkäästi kasvavien lasten ruumiillista kehitystä. Jos raajoja ei ole suojattu kunnollisesti, lapset ja etenkin tytöt voivat olla ulkona vain jos sää on leuto. Siksi heidät pidetään sisällä kylmettymisen pelosta. Jos lapset on puettu kunnollisesti, heidän on terveellistä liikkua ulkoilmassa kesät talvet.

Äitien, jotka haluavat poikiensa ja tyttöjensä olevan terveitä ja elinvoimaisia, tulisi pukea heidät kunnollisesti ja rohkaista heitä liikkumaan paljon ulkona aina kun sää vähänkin sallii. Tottumusten murtaminen ja lasten pukeminen ja kasvattaminen terveyden edel-

lyttämällä tavalla vaatii kenties ponnistuksia, mutta se on vaivan arvoista.

Lapsen ruokavalio

Parasta ruokaa pikkulapselle on se, minkä Luoja on hänelle järjestänyt. Sitä ei lapselta tule tarpeettomasti kieltää. Äiti on sydämetön, jos hän mukavuudentai seurustelunhalun vuoksi kieltäytyy pienokaisen imettämisen herkästä tehtävästä.

Äidin, joka jättää lapsensa toisen ruokittavaksi, tulisi huolellisesti harkita tekonsa mahdollisia seurauksia. Imettäjä siirtää suuremmassa tai pienemmässä määrin omia luonteenpiirteitään lapseen.

Tuskin voidaan liikaa korostaa, miten tärkeitä oikeiden ruokailutottumusten opettaminen on lapsille. Pienokaisten on opittava, että he syövät elääkseen eivätkä elä syödäkseen. Kasvatus on aloitettava, kun pienokainen vielä on äidin sylissä. Lapselle tulee antaa ruokaa vain säännöllisin väliajoin ja sitä harvemmin, mitä vanhemmaksi hän tulee. Hänelle ei saa antaa makeisia eikä aikuisten ruokaa, jota hän ei pysty sulattamaan. Pikkulasten ruokinnassa osoitettu huolellisuus ja säännöllisyys edistää terveyttä ja siten tekee heistä rauhallisia ja hyväntuulisia. Oikeat tottumukset ovat heille myös elinikäiseksi siunaukseksi.

[309]

Kun lapset sivuuttavat vauvaiän, heidän makutottumustensa ja ruokahalunsa ohjaamiseen on yhä kiinnitettävä suurta huomiota. Usein lasten annetaan syödä mitä ja milloin vain terveystieteiden välittämättä. Epäterveellisten herkkujen hankintaan käytetty vaiva ja raha johtavat nuoret usein ajattelemaan, että elämän korkein tavoite ja suurin onni on saada tyydyttää nautinnonhaluaan. Tällainen kasvatus johtaa ylensyöntiin ja sairauteen, joka tavallisesti johtaa myrkyllisten lääkkeiden käyttöön.

Vanhempien on koulutettava lastensa makutottumuksia ja es-tettävä epäterveellisten ruokien nauttiminen. Ruokailutottumusten valvonnassa emme kuitenkaan saa erehtyä vaatimaan, että lapset söisivät vastenmielistä ruokaa tai että he söisivät enemmän kuin on tarpeen. Lapsilla on oikeuksia, heillä on mieltymyksiä, ja kun nämä mieltymykset ovat kohtuullisia, ne tulisi ottaa huomioon.

Ruokailussa tulee ehdottomasti noudattaa säännöllisyyttä. Aterioiden välillä ei saa syödä mitään, ei makeisia, ei pähkinöitä, ei

hedelmiä eikä muutakaan ruokaa. Epäsäännöllinen syöminen vahingoittaa ruoansulatuselimiä sekä turmelee terveyden ja iloisen mielen. Kun lapset sitten istuvat ruokapöytään, ei terveellinen ruoka enää maistu heille. Heidän tekee mieli sellaista, mikä on heille vahingoksi.

[310] Äidit, jotka tyydyttävät lastensa mielitekoja terveyden ja iloisen mielenlaadun kustannuksella, kylvävät pahan siementä, joka itää ja kantaa hedelmää. Nautinnonhalu kasvaa tasatahtia pienokaisten kanssa, ja sekä henkinen että ruumiillinen terveys uhrataan. Näin menettelevät äidit saavat katkerin mielin korjata kylvämäänsä satoa. He näkevät lastensa varttuvan mieleltään ja luonteeltaan sopimattomiksi mihinkään jaloon ja hyödylliseen työhön yhteiskunnassa tai kotona. Niin hengelliset, henkiset kuin ruumiillisetkin voimat kärsivät epäterveellisen ruoan vuoksi. Omatunto turtuu, ja alttius hyvälle vaikutteille vähenee.

Samalla kun lapsia opetetaan hillitsemään mielitekojaan ja syömään terveellistä ruokaa, heille tulisi tehdä selväksi, että he luopuvat vain sellaisesta, mikä vahingoittaisi heitä. He luopuvat vahingollisista asioista saadakseen jotakin parempaa. Ruokapöytä on tehtävä miellyttäväksi ja houkutelevaksi ja katettava kaikella hyvällä, mitä Jumala runsain mitoin suo. Ruokailuhetken tulee olla iloinen, onnellinen tapahtuma. Nauttiessamme Jumalan lahjoista ylistäkäämme kiitollisesti kaiken antajaa.

Sairaiden lasten hoito

Monissa tapauksissa lasten sairaudet johtuvat virheellisestä hoidosta. Epäsäännöllinen ruokailu, riittämätön vaatetus kylminä iltoina, tervettä verenkiertoa edistävän liikunnan puute tai veren puhdistamiseen tarvittavan raittiin ilman puute saattavat olla ongelman syynä. Vanhempien on selvitettävä sairauden syyt ja sitten korjattava ne niin pian kuin mahdollista.

Kaikki vanhemmat voivat oppia paljon sairauksien ehkäisystä ja jopa hoidosta. Etenkin äidin olisi tiedettävä, mitä tehdä silloin kun joku perheenjäsenistä sairastuu. Hänen olisi osattava hoitaa sairasta lastaan. Koska äiti rakastaa ja ymmärtää lapsen tarpeet, hän on usein sopivampi hoitaja lapselle kuin kukaan vieras.

Elimistön toimintaan perehtyminen

[311]

Vanhempien tulisi jo varhain herättää lasten kiinnostus elimistön toimintaa kohtaan ja opettaa heille siitä yksinkertaisia perusasioita. Opettakaa heille, miten he voivat parhaiten säilyttää ruumiilliset, henkiset ja hengelliset voimansa ja miten he voivat käyttää lahjojaan siunaukseksi muille ja kunniaksi Jumalalle. Tämä tieto on nuorille korvaamatonta. Elämää ja terveyttä koskevissa asioissa saatu kasvat- tus on heille tärkeämpää kuin monien koulussa opettettujen aineiden tuntemus.

Vanhempien on elettävä enemmän lapsiaan kuin seuraelämää varten. Tutkikaa terveystekijöitä ja soveltakaa tietojanne käy- täntöön. Opettakaa lapsenne näkemään syyn ja seurauksen välinen suhde. Opettakaa heille, että jos he haluavat terveyttä ja onnea, hei- dän on toteltava luonnonlakeja. Vaikka ette näkisikään niin nopeaa kehitystä kuin toivoisitte, älkää masentuko vaan jatkakaa työtänne kärsivällisesti ja sitkeästi.

Opettakaa lapsenne kehdosta saakka kieltämään ja hillitsemään itsensä. Opettakaa heidät nauttimaan luonnon kauneudesta ja har- joittamaan hyödyllisessä työssä järjestel- mällisesti kaikkia ruumiin ja hengen voimia. Kasvattakaa heidät niin, että he saavat vahvan ruumiinrakenteen ja hyvän moraalin, valoisan mielenlaadun ja miel- lyttävän luonteen. Painakaa heidän herkkään mieleensä se totuus, ettei Jumala toivo meidän tavoittelevan vain hetkellistä mielihyvää vaan ikuista parastamme. Opettakaa heille, että kiusaukseen lan- keaminen on merkki heikkoudesta ja synnillisyydestä, kun taas sen vastustaminen on jaloa ja miehekästä. Nämä opetukset ovat kuin hyvään maahan kylvetty siemen ja kantavat hedelmää, josta saatte iloita.

Ennen muuta vanhempien tulee luoda ilmapiiri, jossa lapset saavat kokea iloa, kohteliaisuutta ja rakkautta. Koti, jossa rakkaus asuu ja jossa se ilmaistaan katsein, sanoin ja teoin, on paikka, jossa enkelit viihtyvät.

Vanhemmat, antakaa rakkauden, ilon, onnen ja tyytyväisyyden päivänpaisteen valaista oma sydämenne ja antakaa sen suloisen, roh- kaisevan vaikutuksen ilmetä kodissanne. Vaalikkaa ystävällisyyttä ja kärsivällisyyttä ja kannustakaa siihen myös lapsianne harjoittamalla avuja, jotka tuovat iloa kotielämään. Näin luotu ilmapiiri merkit-

[312]

see lapsille samaa kuin ilma ja auringonpaiste kasvimaailmalle; se edistää mielen ja ruumiin terveyttä ja elinvoimia.

Kodin tulisi olla lapsille mieluisin paikka maailmassa, ja äidin läsnäolon tulisi olla sen suurin viehätys. Lapset ovat luonnostaan hyvin herkkiä ja helliä. Heidät on yhtä helppo tehdä iloisiksi kuin onnettomiksikin. Lempeällä kasvatuksella, rakastavilla sanoilla ja teoilla äiti voi voittaa lastensa kiintymyksen.

Pienet lapset pitävät seurasta eivätkä yleensä ole mielellään yksin. He kaipaavat myötätuntoa ja hellyyttä. Mistä he nauttivat, siitä he luulevat äidinkin iloitsevan. Heistä on luonnollista mennä äidin luokse pienine iloineen ja suruineen. Äidin ei tulisi haavoittaa heidän herkkää sydäntään suhtautumalla välinpitämättömästi asioihin, jotka hänestä tuntuvat vähäpätöisiltä. Ne ovat lapsille mahdottoman tärkeitä. Hänen osoittamansa myötätunto ja hyväksyminen ovat kallisarvoisia. Hyväksyvä katse, rohkaiseva sana tai kiitos on auringonpaistetta lasten sydämelle ja tekee usein koko päivästä onnellisen.

Äidin ei tule hätistellä lapsia pois luotaan, jotta heidän metelöintinsä tai pienet pyyntönsä eivät häntä ärsyttäisi. Hänen tehtävänsä on suunnitella leikkejä tai kevyttä työtä toimeliaille käsille ja mielille.

Astumalla heidän tunnemaailmaansa ja järjestämällä heille leikkejä ja askartelua äiti voittaa lastensa luottamuksen ja voi tehokkaammin oikaista vääriä tapoja ja estää itsekkyyden tai kiukun ilmaukset. Oikealla hetkellä lausuttu varoituksen tai nuhteen sana on erittäin arvokas. Suhtautumalla lapsiin kärsivällisesti ja huolehtimalla heistä rakastavasti hän voi kääntää heidän mielensä oikeaan suuntaan ja kehittää heissä kauniita ja miellyttäviä luonteenpiirteitä.

Äitien on varottava kasvattamasta lapsiaan muista riippuvaisiksi ja itsekeskeisiksi. Älkää milloinkaan johtako heitä ajattelemaan, että he muodostavat keskipisteen, jonka ympäri kaiken muun on pyörittävä. Jotkut vanhemmat käyttävät paljon aikaa ja vaivaa lastensa hauskuttamiseen, mutta lapset tulisi opettaa viihtymään omin avuin ja kehittämään kekseliäisyyttään ja taitojaan. Näin he oppivat tyytymään hyvin yksinkertaisiin huveihin. Lapset tulisi opettaa kohtaamaan rohkeasti pienet pettymyksensä ja vastoinkäymisensä.

Älkää kiinnittäkö heidän huomiotaan jokaiseen vähäpätöiseen vaivaan tai naarmuun vaan kääntäkää heidän ajatuksensa muualle ja opettakaa heidät sivuuttamaan kevyesti pikku harmit ja vaivat. Pyrkikää löytämään tapoja, joilla lapset voidaan opettaa ajattelemaan muiden parasta.

Lapsia ei myöskään tule lyödä laimin. Monien huolten vaivaimista äideistä tuntuu joskus, ettei heillä ole aikaa opettaa kärsivällisesti pienokaisiaan eikä osoittaa heille rakkautta ja myötätuntoa. Mutta heidän on muistettava, että mikäli lapset eivät löydä kaipaa- maansa myötätuntoa ja ystävyyttä vanhemmiltaan ja kodista, he etsivät sitä muualta. Tämä voi olla vaaraksi sekä heidän mielelleen että luonteelleen.

Moni äiti käyttää aikansa ja voimansa pelkkään koristelutyöhön, joka parhaimmillaankin opettaa lapsille vain turhamaisuutta ja tuhlailua. Ajan puutteen vuoksi ja ajattelemattomuuttaan äiti siten kieltää lapsiltaan viattomiakin iloja puurtaessaan työnsä ääressä. Lapsen varttuessa aikuiseksi nämä opetukset kantavat ylpeyden ja ala-arvoisen moraalin hedelmää.

[315]

Jotkut äidit eivät ole johdonmukaisia lastensa kohtelussa. Joskus he hemmottelevat heitä heidän vahingokseen, joskus taas kieltävät heiltä jonkin viattoman ilon, joka tekisi heidän mielensä hyvin onnelliseksi. Tässä he eivät seuraa Kristuksen esimerkkiä. Hän rakasti lapsia, hän ymmärsi heidän tunteitaan ja otti osaa heidän iloihinsa ja koettelemuksiinsa.

Isän vastuu

Aviomies ja isä on perheen pää. Vaimo odottaa häneltä rakkautta ja myötätuntoa sekä apua lasten kasvatukseen, niin kuin oikein onkin. Lapset ovat isän yhtä hyvin kuin äidinkin, ja isä on yhtä lailla kiinnostunut näiden hyvinvoinnista. Lapset odottavat isältä tukea ja ohjausta. Isällä tulee olla oikea näkemys elämästä ja siitä, minkälaisia vaikutteita ja ystäviä perhe valitsee. Ennen kaikkea Jumalan pelon ja rakkauden ja hänen sanansa opetusten tulisi ohjata isää, jotta hän voisi johtaa lastensa jalat oikealle tielle.

Isä on perheen lainsäätäjä, ja Aabrahamin tavoin hänen tulisi tehdä Jumalan laista kotinsa ohjenuora. Jumala sanoi Aabrahamista: ”Minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä.”

1 Moos. 18: 19. Abraham ei tehnyt sitä syntiä, että hän olisi lyönyt laimin pahan vastustamisen. Hän ei osoittanut heikkoa, epäviisasta, hemmottelevaa puolueellisuutta. Hän ei antanut väärän kiintymyksen houkutellessaan itseään luopumaan velvollisuudentunnostaan. Hän antoi oikeaa opetusta ja valvoi oikeudenmukaisten ja vanhurskaiden sääntöjen noudattamista. Jumala on antanut oppaaksemme sääntöjä. Lasten ei saa antaa harhautua Jumalan sanan viitoittamalta turvalliselta polulta teille, jotka johtavat kaikkialla ympärillämme vaaniviin vaaroihin. Ystävällisesti mutta päättävästi meidän on kestävin ja hartain ponnistuksin hillittävä heidän vääriä halujaan ja tukahdutettava heidän väärät taipumuksensa.

Isän tulisi kasvattaa perhettään miehisissä hyveissä: tarmokkuudessa, lahjomattomuudessa, rehellisyydessä, kärsivällisyydessä, rohkeudessa, ahkeruudessa ja käytännöllisyydessä. Ja mitä hän vaatii lapsiltaan, sitä hänen on itsekin noudatettava ja ilmaistava näitä hyveitä omalla miehekkäällä käytöksellään.

Mutta isät, älkää masentako lapsianne. Yhdistäkää arvovaltaanne rakkautta, lujaan kurinpitoon ystävällisyyttä ja myötätuntoa. Antakaa osa vapaa-ajastanne lapsille; tutustukaa heihin, ottakaa osaa heidän puuhiinsa ja leikkeihinsä ja voittakaa heidän luottamuksensa. Pitäkää yllä ystävyyssuhdetta heihin, erityisesti poikiinne. Tällä tavalla voitte saada aikaan paljon hyvää.

[316]

Isän tulisi omalta osaltaan edistää kodin onnea. Olivat hänen murheensa ja työhuolensa minkälaisia hyvänsä, ne eivät saa varjostaa hänen perhettään; hänen on tultava kotiin hymyillen ja ystävällisiä sanoja puhuen.

Eräessä mielessä isä on perheen pappi, joka laskee aamuja iltauhrin perhealttarille. Mutta äidin ja lasten tulisi yhtyä rukoukseen ja kiitoslauluun. Aamulla ennen töihin lähtöään isän tulee kerätä lapset ympärilleen ja Jumalan eteen polvistuen jättää heidät taivaan Isän haltuun. Päivän toimien päätyttyä perheen tulee kokoontua ruokoilemaan ja laulamaan ylistystä kiitokseksi Jumalan varjeluksesta päivän aikana.

Isät ja äidit, vaikka työnne olisivat miten kiireisiä hyvänsä, älkää lyökö laimin perheen kokoamista Jumalan alttarin ympärille. Pyytäkää pyhien enkelien suojelusta kodillenne. Muistakaa, että rakkaanne ovat alttiina kiusauksille. Harmit vaanivat päivittäin nuorten ja aikuisten polulla. Jos haluamme elää kärsivällistä, rakastavaa ja

iloista elämää, meidän on rukoiltava. Vain ottamalla vastaan jatkuvaa apua Jumalalta voimme saavuttaa voiton itsestämme.

Kodin tulisi olla paikka, missä ilo, kohteliaisuus ja rakkaus vallitsevat. Missä nämä hyveet viihtyvät, siellä asuu onni ja rauha. Vastoinkäymiset saattavat yllättää, mutta ne ovat ihmiskunnan osa. Antakaa kärsivällisyyden, kiitollisuuden ja rakkauden tuoda aurin-gonpaistetta sydämeenne, vaikka päivä olisi miten pilvinen hyvänsä. Tällaisiin koteihin Jumalan enkelit jäävät.

[317] Miehen ja vaimon on edistettävä toistensa onnea lyömättä milloinkaan laimin pieniä kohteliaisuuksia ja ystävyyden- osoituksia. Ne juuri tuovat iloa ja päivänpaistetta elämään. Miehen ja vaimon välillä tulee vallita ehdoton luottamus. Yhdessä heidän on paneuduttava velvollisuuksiinsa. Yhdessä heidän on toimittava lastensa ikuisiksi parhaaksi. Milloinkaan he eivät saa lasten läsnäollessa arvostella toistensa suunnitelmia tai epäillä toistensa arvostelukykyä. Vaimon on varottava vaikeuttamasta aviomiehen työtä lasten hyväksi. Miehen on kannatettava vaimon käsiä ja annettava hänelle viisaita neuvoja ja hellää tukea.

Vanhempien ja lasten välille ei missään tapauksessa saa tulla etäistä viileyttä. Vanhempien on opittava tuntemaan lapsensa, pyrittävä ymmärtämään heidän mieltymyksiään ja luonteenlaatuaan. Vanhempien on astuttava lastensa tunnemaailmaan ja saatava heidät avaamaan heille sydäntään.

Vanhemmat, näyttäkää lapsillenne, että rakastatte heitä ja haluatte kaikin voimin edistää heidän onneaan. Jos teette näin, asettamanne välttämättömät rajoitukset tulevat vaikuttamaan heihin paljon tehokkaammin. Kasvattakaa lapsianne lempeästi ja hellästi muistaen, että ”heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa”. Matt. 18:10. Jos haluatte enkelien suorittavan Jumalan heille antaman työn lastenne hyväksi, työskennelkää yhdessä heidän kanssaan tekemällä oma osuutenne.

Jos lapset varttuvat hyvän kodin viisaassa ja rakastavassa ohjauksessa, heillä ei ole mitään halua lähteä etsimään huvituksia ja tovereita muualta. Paha ei viehätä heitä. Kodissa vallitseva henki tulee muovaamaan heidän luonnettaan; he oppivat tapoja ja periaatteita, jotka tarjoavat varman turvan kiusausta vastaan, kun he jättävät kodin suojan ja löytävät paikkansa maailmassa.

Lapsilla on niin kuin vanhemmillakin tärkeitä velvollisuuksia kodissa. Heille on opetettava, että he ovat osa perhettä. Heidät ruokitaan ja vaetetetaan, heitä rakastetaan ja heistä pidetään huolta; vastavuoroisesti heidän tulisi kantaa oma osansa kodin taakoista. Lapset ovat perheen jäseniä. Hekin voivat lisätä kaikin tavoin yhteistä onnea.

[318]

Lapset tuntevat joskus rajoitusten vuoksi ärtymystä, mutta myöhemmin elämässä he tulevat siunaamaan vanhempiaan siitä uskollisesta huolenpidosta ja tarkasta valppaudesta, jota nämä osoittivat valvoessaan ja ohjatessaan heitä, kun he vielä olivat nuoria ja kokemattomia.

[319]

Luku 34—Oikean kasvatuksen merkitys

Oikea kasvatusta on koulutusta lähetystyöhön. Jokainen Jumalan poika ja tytär on kutsuttu lähetyssaarnaajaksi; meidät on kutsuttu palvelemaan Jumalaa ja lähimmäisiämme. Kasvatuksemme tavoitteena tulisi olla meidän valmistamisemme tähän tehtävään.

Koulutus palvelukseen

Kristittyjen vanhempien ja opettajien on aina pidettävä tämä tavoite silmiensä edessä. Me emme tiedä, millä alalla lapsemme tulevat palvelemaan. He voivat viettää koko ikänsä kodin piirissä, toimia tavallisissa ammateissa tai lähteä evankeliumin opettajina pakanamaihin. Kaikki he kuitenkin ovat saaneet kutsun Jumalan työntekijöiksi, armon palvelijoiksi maailmaan.

Lapsilla ja nuorilla on vireyttä, energiaa, rohkeutta ja ennakkoluulottomuutta. Jumala rakastaa heitä ja haluaa saattaa heidät sopuun taivaan voimien kanssa. He tarvitsevat kasvatusta, joka auttaa heitä seisomaan Kristuksen rinnalla ja palvelemaan epäitsekästä.

Seuraavat Kristuksen sanat koskevat kaikkia hänen lapsiaan ajan loppuun saakka yhtä hyvin kuin hänen ensimmäisiä optuslapsiaan: ”Niinkuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan.” Joh. 17:18. Heidän tulee olla Jumalan edustajia, ilmaista hänen Henkeään ja luonnettaan ja suorittaa hänen työtään.

[320]

Lapsemme ovat tienhaarassa. Joka puolella maailma houkuttelee heitä itsekkyyteen ja nautinnonhalun tyydyttämiseen pois tieltä, joka on viitoitettu Herran lunastetuille. Heidän valinnastaan riippuu, muodostuuko heidän elämänsä siunaukseksi vai kiroukseksi. Koska he ovat täynnä elinvoimaa ja intoa kokeilla kykyjään, heidän on löydettävä jokin purkautumistie suunnattomalle tarmolleen. Toimeliaita he joka tapauksessa ovat — joko hyvässä tai pahassa.

Jumalan sana ei tukahduta toiminnanhalua vaan ohjaa sen oikeaan suuntaan. Jumala ei kiellä nuoria pyrkimästä korkealle. Emme saa tukahduttaa niitä luonteenpiirteitä, jotka tekevät ihmisestä todella menestyksekkään ja kunnioitetun maailmassa: lannistumatonta pyrkimystä parempaan, taipumatonta tahtoa, sinnikästä uutteruutta, väsymätöntä kestävyyttä. Jumalan armon avulla ne on suunnattava korkeisiin tavoitteisiin, jotka ovat yhtä kaukana maasta kuin itsekkäät ja maailmalliset tavoitteet ovat taivaallisista.

Vanhempina ja kristittyinä olemme velvolliset antamaan lapsillemme oikean suunnan. Heidät on huolellisesti, viisaasti ja lempeästi ohjattava kristilliseen palvelukseen. Jumala on antanut meille pyhän tehtävän kasvattaa lapsemme hänen palvelukseensa. Tärkein velvollisuutemme on ympäröidä heidät sellaisilla vaikutteilla, jotka saavat heidät valitsemaan palvelemisen elämäntehtäväkseen, ja antaa heille siihen tarvittava koulutus.

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa”, ettemme me hukkuisi, vaan saisimme ikuisen elämän. ”Kristuskin rakasti teitä ja antoi itsensä meidän edestämme.” Jos me rakastamme, niin annamme. ”Ei — — palveltavaksi, vaan palvelemaan”; tämä tärkeä asia meidän on opittava ja opetettava muillekin. Joh. 3: 16; Ef. 5: 2; Matt. 20: 28.

Tehkää nuorille selväksi, etteivät he ole itsensä omat. He kuuluvat Kristukselle. Heidät on ostettu hänen verellään, lunastettu hänen rakkaudellaan. He elävät, koska hän pitää heitä yllä voimallaan. Heidän aikansa, voimansa ja kykynsä ovat hänen, ja niitä on kehitettävä, harjoitettava ja käytettävä hänen asiansa hyväksi. [321]

Enkelien jälkeen ihmiset, jotka luotiin Jumalan kuvaksi, ovat luomakunnan jaloin osa. Jumala haluaa heidän olevan kaikkea sitä, mikä heille hänen voimassaan on mahdollista. Hän toivoo ihmisten tekevän parhaansa niillä kyvyillä, jotka hän on antanut heille.

Elämä on selittämätön, pyhä asia. Siinä ilmenee itse Jumala, kaiken elämän lähde. Sen tarjoamat tilaisuudet ovat kallisarvoisia, ja niitä on innokkaasti ja tosissaan pyrittävä hyödyntämään. Jos nuo tilaisuudet menetetään, niitä ei milloinkaan saada takaisin.

Jumala asettaa eteemme ikuisuuden vakavine tosiasioineen ja auttaa meitä ymmärtämään kuolemattomia, katoamattomia asioita. Hän lahjoittaa kallisarvoisia, jalostavia totuuksia voidaksemme

kulkea eteenpäin turvallista, luotettavaa tietä pyrkiessämme kohti päämäärää, jota kannattaa tavoitella kaikin voimin.

Jumala katsoo luomaansa siementä ja näkee siinä kauniin kukan, pensaan tai mahtavan, tuuhean puun. Samoin hän näkee jokaisen ihmisen mahdollisuudet. Elämällämme on tarkoitus. Jumala on antanut meille suunnitelman elämäämme varten, ja hän toivoo meidän saavuttavan kehityksen korkeimman tason.

Jumala toivoo, että pyhyitemme, onnemme ja käyttökelpoisuutemme kasvaisi jatkuvasti. Kaikilla on kykyjä, joita heidän on opittava arvostamaan pyhinä Herran lahjoina ja käyttämään oikein. Hän toivoo nuorten harjoittavan kaikkia kykyjään ja käyttävän aktiivisesti kaikkia taitojaan. Hän toivoo heidän nauttivan kaikesta hyödyllisestä ja arvokkaasta tässä elämässä. Herra haluaa heidän olevan hyviä ja tekevän hyvää ja kokoavan siten taivaaseen aarteita tulevan elämän varalle.

[322] Nuorten tulisi pyrkiä innokkaasti kunnostautumaan kaikessa, mikä on epäitsestä, ylevää ja jaloa. Pitäkööt nuoret Kristusta esikuvana, jonka kaltaisiksi heidän on muututtava. Heillä tulee olla sama pyhä pyrkimys, kuin Kristuksella: tehdä maailma paremmaksi elämällään. Tähän työhön meidät kaikki on kutsuttu.

Laaja perusta

Kaikkein jaloin taito on sielujen pelastamisen taito. Suurin tehtävä, mihin ihmisolennot voivat pyrkiä, on voittaa ihmisiä synnistä pyhyyteen. Tämän työn suorittamista varten on laskettava laaja pohja. Tarvitaan monipuolista kasvatusta, joka vaatii vanhemmilta ja opettajilta sellaista syventymistä ja ponnistusta, jota tavallinen kouluopetus ei vaadi. Vaaditaan enemmän kuin vain älyn kehittämistä. Kasvatus ei ole täydellinen, jos ruumis, mieli ja sielu eivät ole saaneet tasapuolista koulutusta. Voidakseen saavuttaa korkeimman kehitystasonsa luonne tarvitsee sopivaa harjoitusta. Kaikkia mielen ja ruumiin voimia on kehitettävä ja koulutettava oikein. Velvollisuutemme on kehittää ja harjoittaa kaikkia niitä lahjoja, jotka tekevät meidät tehokkaammiksi Jumalan työntekijöiksi.

Oikea kasvatus kohdistuu koko olemukseen. Se opettaa meitä käyttämään minuuttamme oikein. Oikea kasvatus auttaa meitä parhaiten hyödyntämään aivojamme, luitamme ja lihaksiamme, ruu-

mistamme, mieltämme ja sydäntämme. Mielen kykyjen tulee hallita fyysistä elimistöä. Luonnolliset halut ja himot on alistettava oman tunnon ja hengellisyyden valvontaan. Kristus on ihmiskunnan pää. Jos antaudumme hänen palvelukseensa, hän johtaa meidät puhtauden yleville ja pyhille teille. Hänen armonsä vaikutuksesta meidät tehdään täydellisiksi hänessä.

Jeesus sai kasvatuksensa kotonaan. Äiti oli hänen ensimmäinen inhimillinen opettajansa. Tämän huulilta ja profeettojen kirjakääröistä hän oppi taivaallisia asioita. Hän eli maalaiskodissa ja suoritti iloisesti ja uskollisesti oman osansa kodin tehtävistä. Hän, entinen taivaan hallitsija, oli avulias palvelija, hellä ja tottelevainen poika. Hän oppi ammatin ja teki omin käsin töitä puusepänerästä [323] Joosefin kanssa. Tavallisen työmiehen vaatteissa hän kulki pikkukaupungin katuja vaatimattomaan työpaikkaansa ja sieltä takaisin.

Sen ajan ihmiset arvostivat asioita ulkonaisten seikkojen perusteella. Sitä mukaa kuin uskonnon voima oli vähentynyt, oli sen ulkonainen loisto lisääntynyt. Silloiset kasvattajat yrittivät huomiota herättävällä esiintymisellään ja hienostelulla saada osakseen kunnioitusta. Kaikelle tälle Jeesuksen elämä muodosti jyrkän vastakohtan. Hänen elämänsä osoitti niiden asioiden arvottomuuden, joita ihmiset pitivät elämän suurina pääasioina. Hän ei hakeutunut oman aikansa kouluihin, joissa pienistä asioista tehtiin suuria ja suurista pieniä. Hän sai kasvatuksensa taivaan määräämällä tavalla hyödyllisestä työstä, Pyhän kirjan tutkimisesta, luonnosta ja elämänkokemuksista, näistä Jumalan oppikirjoista, jotka ovat täynnä opetusta kaikille, jotka tarttuvat niihin halukkain käsin, näkevin silmin ja ymmärtäväisin sydämin.

”Ja lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen päällensä.” Luuk. 2: 40.

Näin valmistautuneena Jeesus lähti suorittamaan tehtäväänsä ihmisten pariin. Hän vaikutti heihin joka hetki niin siunaavalla, muutavalla voimalla, ettei maailma ollut sellaista milloinkaan nähnyt.

Koti on lapsen ensimmäinen koulu, ja siellä luodaan pohja palvelevalle elämälle. Sitä koskevia periaatteita ei tule opettaa vain teoriassa. Niiden on vaikutettava kasvatukseen kokonaisvaltaisesti.

Avuliaisuutta on opetettava lapselle hyvin varhain. Heti kun voimat ja ajattelukyky ovat kehittyneet riittävästi, lapselle on annettava kodissa tehtäviä. Häntä on rohkaistava auttamaan isää ja

[324] äitiä, kieltämään ja hillitsemään itsensä, asettamaan muiden onni ja mukavuus omansa edelle. Hänen tulisi oppia käyttämään hyväkseen tilaisuudet ilahduttaa ja auttaa veljiä, sisaria ja leikkiovereita sekä osoittamaan ystävällisyyttä vanhuksia, sairaita ja kovaonnisia kohtaan. Mitä täydellisemmin todellinen auttamisen henki vallitsee kodissa, sitä täydellisemmin se tulee ilmenemään lasten elämässä. He oppivat löytämään iloa palvelusta ja uhrautumisesta muiden hyväksi.

Koulun tehtävä

Koulun tehtävänä on täydentää kotikasvatusta. Kaiken on tähdättävä jatkuvasti koko olemuksen — ruumiin, sielun ja hengen — kehittämiseen sekä palvelun ja uhrautumisen opettamiseen.

Arkielämän pikku palvelukset, jotka tehdään Kristuksen tähden, ovat todellinen voimatekijä. Ne muovaavat luonnetta ja ohjaavat epäitsekäkkääseen palveluun paremmin kuin mikään kasvatustekniikka. Tällaisen mielen herättäminen, rohkaiseminen ja ohjaaminen oikeaan suuntaan on vanhemman ja opettajan tehtävä. Tärkeämpää tehtävää ei heille voi antaa. Palvelun henki on taivaan henki, ja enkelit tukevat jokaista ponnistusta sen kehittämiseksi ja rohkaisemiseksi.

Tällainen kasvatustapa on perustettava Jumalan sanalle. Vain siitä löytyvät sen periaatteet täydellisinä. Raamatusta on tehtävä opiskelun ja opetuksen perustus. Tärkeintä on tieto Jumalasta ja hänestä, jonka Jumala on lähettänyt.

Jokaisella lapsella ja nuorella tulisi olla tietoa omasta itsestään. Hänen tulisi tuntea sitä ruumista, jonka Jumala on hänelle antanut, sekä niitä lakeja, joiden noudattaminen pitää sen terveenä. Kaikille tulisi antaa hyvät perustiedot eri aloilta. Lisäksi he tarvitsevat käytännön koulutusta, joka auttaa heitä selviytymään arkielämän velvollisuuksista. Näiden lisäksi tarvitaan opetusta ja harjoittelua eri lähetystyömuodoissa.

Opettamalla oppii itse

Nuorten tulisi opiskella niin nopeasti ja niin pitkälle kuin voivat. Heidän tulisi hankkia niin laajat tiedot kuin heidän voimansa sallivat. Ja samalla kun he oppivat uutta, heidän tulee jakaa tietojaan muille.

Tällä tavalla heidän mielensä harjaantuu ja voimistuu. Se, miten he käyttävät tietoaan, määrää heidän kasvatuksensa arvon. Pitkän ajan käyttäminen opiskeluun ilman, että pyritään jakamaan opittua tietoa muille, osoittautuu pikemminkin esteeksi kuin avuksi kehitykselle. Sekä kotona että koulussa opiskelijan tulisi pyrkiä oppimaan, miten opiskellaan ja miten hankittua tietoa jaetaan muille. Oli hänen kutsuksensa mikä hyvänsä, hänen on oltava sekä oppilas että opettaja elämänsä loppuun saakka. Näin hän voi edistyä jatkuvasti luottaen Jumalaan ja pitäen yhteyttä häneen, jonka viisaus on ääretön ja joka voi paljastaa kauan kätkössä olleet salaisuudet ja ratkaista mitä vaikeimmat ongelmat niiden puolesta, jotka uskovat häneen.

[325]

Jumalan sana painottaa seuran vaikutusta. Miten paljon enemmän se vaikuttaakaan lasten ja nuorten kehittyvään mieleen ja luonteeseen! Toverit, joiden kanssa he seurustelevat, sekä periaatteet ja tavat, jotka he omaksuvat, ratkaisevat heidän käyttökelpoisuutensa tämän maan päällä ja heidän ikuisen kohtalonsa.

Vanhempien, jotka lähettävät nuorensa saamaan sivistystä ja opetusta kouluihin ja yliopistoihin, tulisi kavahtaa niissä vallitsevaa henkeä, joka kierouttaa luonteen, suuntaa mielen pois elämän todellisesta tarkoituksesta ja turmelee moraalin. Jumalattomien, huvinhaluisten ja turmeltuneiden toverien vaikutuksesta lukemattomat nuoret menettävät aitoutensa ja puhtautensa, uskonsa Jumalaan ja sen uhrautuvan mielen, jota kristityt isät ja äidit ovat vaalineet ja varjelleet ja opettaneet heille uskollisesti ja hartaasti rukoillen. Monet niistä, jotka aloittavat koulun valmistuakseen johonkin epäitsekäiseen palvelutehtävään, joutuvat kokonaan maallisten opintojen lumoihin. He alkavat himoita korkeita oppiarvoja sekä asemaa ja kunniaa maailmassa. He kadottavat sen päämäärän, jonka vuoksi he opiskelun aloittivat, ja omistavat elämänsä itsekkäille ja maailmalisille tavoitteille. He omaksuvat usein tapoja, jotka tuhoavat sekä heidän nykyisen että tulevan elämänsä.

Suuria aatteita, epäitsekkeitä tavoitteita ja jaloja pyrkimyksiä omaavat ihmiset kehittyivät tavallisesti sellaisiksi hyvien nuoruuden toverien vaikutuksesta. Ohjeissaan Israelin kansalle Jumala korosti jatkuvasti lasten ystävyysuhteiden valvonnan tärkeyttä. Kaikki yhteiskunnallista, uskonnollista ja seuraelämää koskevat järjestelyt tehtiin lasten varjelemiseksi huonoilta tovereilta ja perehdyttämiseksi pienestä pitäen Jumalan lain vaatimuksiin ja periaatteisiin. Israe-

[326]

lin kansan syntyvaiheessaan saama opetus teki syvän vaikutuksen kaikkiin: Ennen kuin viimeinen hirvittävä tuomio, esikoisten kuolema kohtasi egyptiläisiä, Jumala käski kansansa koota lapset kotiin. Jokaisen talon ovenpielet merkittiin verellä, ja kaikkien oli pysyttävä tämän merkin takaaman suojan piirissä. Samoin on nykyisten vanhempien, jotka rakastavat ja pelkäävät Jumalaa, saatettava lapsensa ”liiton siteeseen” — niiden pyhien vaikutusten suojaan, jotka Kristuksen lunastava veri on tehnyt mahdollisiksi.

Opetuslapsistaan Kristus sanoi: ”Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja — — he eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole.” Joh. 17: 14.

”Älkää mukautuko tämän maailmanajan mukaan”, Jumala käskää meitä, ”vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta.” Room. 12: 2.

”Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? — — Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppeli, niinkuin Jumala on sanonut: ’Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani’. Sentähden:

’Lähtekää pois heidän keskeltänsä
ja erotkaa heistä — —
älkääkä saastaiseen koskeko;
niin minä otan teidät huostaani

[327] ja olen teidän Isänne,
ja te tulette minun pojikseni ja tyttärükseni,
sanoo Herra, Kaikkivaltias.’”

Kor. 6: 14-18

”Kootkaa lapset.” Ilmoittakaa heille ”Jumalan säädökset ja lait”. Joel 2:16; 2 Moos. 18:16. ”Näin he laskekoot minun nimeni israelilaisten ylitse, ja minä siunaan heitä.” 4 Moos. 6:27. ”Ja kaikki kansat maan päällä näkevät, että Herra on ottanut sinut nimiinsä.” 5 Moos. 28: 10.

”Ja ne, jotka ovat jäljellä Jaakobista
monien kansain seassa,
ovat niinkuin kaste, joka tulee Herralta,
niinkuin sadekuuro ruohikolle;
se ei odota miestä, ei varro ihmislapsia.”

Miika 5: 6

Meidät luetaan Israeliin. Kaikki muinaisille israelilaisille annetut ohjeet lasten kasvatuksesta ja koulutuksesta sekä kaikki lupaukset kuuliaisuuden tuomasta siunauksesta ovat meitä varten.

Jumalan sana meille kuuluu: ”Niin minä — — siunaan sinut — — ja sinä olet tuleva siunaukseksi.” 1 Moos. 12: 2.

Ensimmäisistä opetuslapsista ja kaikista, jotka heidän sanansa perusteella uskoisivat häneen, Kristus sanoi: ”Ja sen kirkkauden, jonka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille, että he olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä — minä heissä, ja sinä minussa — että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut.” Joh. 17: 22, 23.

Ihmeellisiä sanoja, joita usko tuskin voi käsittää! Kaikkien maailmojen Luoja rakastaa hänen palvelukseensa antautuvia samalla tavalla kuin hän rakastaa omaa Poikaansa. Tässä ja nyt hän osoittaa meille armollista suosiotaan näin uskottoman runsaasti. Hän on antanut meille taivaan Valon ja Majesteetin, ja hänen mukanaan hän on lahjoittanut kaikki taivaan aarteet. Hän on luvannut meille paljon tulevassa elämässä, ja jo tässä elämässä hän antaa ruhtinaallisia lahjoja. Hän toivoo, että me hänen armostaan osallisina nauttisimme kaikesta, mikä jalostaa, avartaa ja kohottaa luonnettamme. Hän haluaa innoittaa nuoria antamalla heille taivaan voimia, jotta he voisivat pysyä Kristuksen verilipun alla, työskennellä kuten hän, johtaa sieluja turvallisille poluille, laskea monen jalat ikiaikojen kalliolle.

Kaikki, jotka pyrkivät työskentelemään Jumalan kasvatussuunnitelman mukaisesti, osallistuvat hänen ylläpitävästä armostaan, hänen jatkuvasta läsnäolostaan ja hänen varjelevasta voimastaan. Hän sanoo jokaiselle: ”Ole luja ja rohkea; älä säikähdy äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi.” ”Minä en jätä sinua enkä hylkää sinua.” Joos. 1:9, 5.

”Sillä niinkuin sade ja lumi, joka taivaasta tulee,
 ei sinne palaja,
 vaan kostuttaa maan,
 tekee sen hedelmälliseksi ja kasvavaksi,
 antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän,
 niin on myös minun sanani,
 joka minun suustani lähtee:
 ei se minun tyköni tyhjänä palaja,
 vaan tekee sen, mikä minulle otollista on,
 ja saa menestymään sen,
 mitä varten minä sen lähetin.
 Sillä iloiten te lähdette,
 ja rauhassa teitä saatetaan;
 vuoret ja kukkulat puhkeavat riemuun teidän edessänne,
 ja kaikki kedon puut paukuttavat käsiänsä.
 Orjantappurain sijaan on kasvava kypressejä,
 nokkosten sijaan on kasvava myrttipuita;

[329] ja se tulee Herran kunniaksi,
 iankaikkiseksi merkiksi, joka ei häviä.

Jes. 55: 10-13

Kaikkialla maailmassa yhteiskunta on epäjärjestyksen vallassa. Tarvitaan perusteellista uudistusta. Nuorille annettun kasvatuksen tarkoituksena on muovata koko yhteiskuntaa.

”Ja he rakentavat jälleen ikivanhat rauniot,
 kohottavat ennalleen esi-isien autiot paikat;
 ja he uudistavat rauniokaupungit,
 jotka ovat olleet autiot polvesta polveen. — —
 Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi,
 sanotaan meidän Jumalamme palvelijoiksi;
 te saatte nauttia kansain rikkaudet
 ja periä heidän kunniansa.”

”Sillä minä, Herra, rakastan oikeutta,
 vihaan vääryyttä Ja ryöstöä;
 ja minä annan heille palkan uskollisesti

ja teen heidän kanssaan iankaikkisen liiton.

Heidän siemenensä tulee tunnetuksi kansain keskuudessa

ja heidän jälkeläisensä kansakuntien keskellä; kaikki, jotka näkevät heitä,

tuntevat heidät Herran siunaamaksi siemeneksi. — —
Sillä niinkuin maa tuottaa kasvunsa

ja niinkuin kasvitarha saa siemenkylvönsä versomaan, niin saattaa Herra, Herra

versomaan vanhurskauden ja kiitoksen kaikkien kansojen nähden.”

Jes. 61:4. 6-9. 11

Osa 7—Välttämätön teito

[330]

[331]

”Että Jumalan kirkkauden tunteminen
levittäisi valoansa.”

[332]

Luku 35—Jumalan tunteminen

Vapahtajamme tavoin olemme maailmassa palvellaksemme Jumalaa. Me olemme täällä tullaksemme luonteeltamme Jumalan kaltaisiksi ja ilmoittaaksemme hänet palvelevalla elämällämme maailmalle. Jotta voisimme olla Jumalan työtovereita, tulla hänen kaltaiseksi ja ilmentää hänen luonnettaan, meidän täytyy tuntea hänet oikein. Meidän täytyy tuntea hänet sellaisena kuin hän ilmaisee itsensä.

Jumalan tunteminen on kaiken tosi kasvatuksen ja tosi palveluksen perustus. Se on ainoa todellinen suoja kiusaustavastaan. Vain se voi tehdä meidät luonteeltamme Jumalan kaltaisiksi.

Tätä tuntemusta tarvitsevat kaikki ne, jotka työskentelevät lähimmäistensä kohottamiseksi. Luonteen muutos, elämän puhtaus, tehokkuus palveluksessa, oikeiden periaatteiden noudattaminen, kaikki riippuu Jumalan oikeasta tuntemisesta. Tämä tuntemus on välttämätöntä valmistautuaksemme sekä tähän että tulevaan elämään.

”Pyhimmän tunteminen on ymmärrystä.” Sanani. 9: 10.

Kun tunnemme Jumalan, meille annetaan kaikki, ”mitä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan”. 2 Piet. 1: 3.

Tämä on iankaikkinen elämä”, sanoi Jeesus, ”että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.” Joh. 17: 3.

”Näin sanoo Herra:

Älköön viisas kerskatko viisaudestansa,

älköön väkevä kerskatko väkevyydestänsä,

älköön rikas kerskatko rikkaudestansa;

vaan joka kerskaa, kerskatkoon siitä,

että hän on ymmärtäväinen ja tuntee minut:

että minä, Herra, teen laupeuden,

oikeuden ja vanhurskauden maan päällä.
Sillä senkaltaisiin minä mielistyn, sanoo Herra.”

Jer. 9: 23, 24

Meidän on tutkittava Jumalan antamia ilmoituksia itsestään.

”Tee siis sovinto ja elä rauhassa hänen kanssaan,
niin saavutat onnen.

Ota opetusta hänen suustaan

ja kätke hänen sanansa sydämeesi. — —

Jos Kaikkivaltias tulee sinun kulta-aarteeksesi — —

silloin on ilosi oleva Kaikkivaltiaassa,

ja sinä nostat kasvosi Jumalan puoleen.

Kun rukoilet häntä, niin hän kuulee sinua,
ja sinä saat täyttää lupauksesi.

Jos mitä päätät, niin se sinulle onnistuu,
ja sinun teillesi loistaa valo.

Jos tie painuu alaspäin,

niin sinä sanot: ’Ylös!’

ja hän auttaa nöyryväistä.”

Job 22: 21-29

Jumalan ilmeneminen luonnossa

”Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä.” Room. 1:20.

Luonto, jonka näemme nyt, antaa meille vain kalpean kuvan Eedenin loistosta. Synti on turmellut maan kauneuden; kaikkialla näkyy jälkiä pahan vaikutuksesta. Mutta paljon kaunistakin on jäljellä. Luonto todistaa, että hän, joka on rajaton voimassa, suuri hyvydessä, armossa ja rakkaudessa, loi maan ja täytti sen elämällä ja ilolla. Turmeltuneessa tilassaankin kaikki paljastaa suuren Mehtarin käden jäljen. Minne tahansa käännymmekin, voimme kuulla Jumalan äänen ja nähdä osoituksia hänen hyvydestään.

Ukkosen kumeasta, juhlallisesta jyrinästä ja ikivanhan valtameren lakkaamattomasta kohinasta niihin iloisiin viserryksiin, jotka

[335]

saavat metsän kaikumaan sävelistä, luonnon kymmenettuhannet äänet lausuvat hänen ylistystään. Maassa, meressä ja taivaalla, joiden ihmeelliset värisävyt muodostavat upeita vastakohtia tai sekoittuvat tasapainoisiksi kokonaisuuksiksi, me näemme hänen kunniansa. Ikuiset kukkulat kertovat meille hänen voimastaan. Vihreitä lippujaan auringonvalossa liehuttavat puut ja kukat hennossa kauneudessaan kääntävät katseemme niiden Luojaan. Vihreä kasvillisuuden matto, joka peittää ruskean maan, kertoo Jumalan huolenpidosta vähäisintäkin luontokappalettaan kohtaan. Meren syvyudet ja maan uumenet paljastavat hänen aarteitaan. Hän, joka pani helmet valtameriin sekä ametistit ja krysoliitit kallioihin, rakastaa kauneutta. Taivaalle kohoava aurinko edustaa häntä, joka on koko luomakunnan elämä ja valo. Kaikki se loisto ja kauneus, mikä koristaa maan ja kirkastaa taivaan, puhuu Jumalasta.

”Hänen valtasuuruutensa peittää taivaat.”

Hab. 3: 3

”Maa on täynnä sinun luotujasi.”

”Päivä sanoo päivälle,
ja yö ilmoittaa yölle.

Se ei ole puhetta, se ei ole kieltä,
jonka ääni ei kuuluisi.

Niiden mittanuora ulottuu yli kaiken maan
ja niiden sanat maanpiirin ääriin.”

Ps. 104: 24; 19: 3-5

[336] Kaikki asiat kertovat hänen hellästä, isällisestä huolenpidostaan ja hänen halustaan tehdä lapsensa onnellisiksi.

Se mahtava voima, joka vaikuttaa kaikkialla luonnossa ja pitää kaikkea yllä, ei ole, kuten eräät tiedemiehet väittävät, pelkkä kaikkialla vallitseva periaate, liikkeelle paneva voima. Jumala on Henki, mutta hän on myös persoonallinen Olento, sillä sellaisena hän on itsensä ilmoittanut:

”Herra on totinen Jumala;

hän on elävä Jumala ja iankaikkinen kuningas. — —
Jumalat, jotka eivät ole tehneet taivasta eikä maata,

ne katoavat maan päältä ja taivaan alta. ”

”Näiden kaltainen ei ole hän,
joka on Jaakobin osa,
sillä hän on kaiken Luoja. ”

”Hän on tehnyt maan voimallansa,
vahvistanut maanpiirin viisaudellansa
ja levittänyt taivaat taidollansa.”

Jer. 10: 10, 11, 16, 12.

Luonto ei ole Jumala

Jumalan käden jälki luonnossa ei ole itse Jumala luonnossa. Luonto on ilmaus Jumalan luonteesta ja voimasta, mutta me emme saa pitää luontoa Jumalana. Taiteellisesti lahjakkaat ihmiset osaavat tehdä hyvin kauniita töitä, esineitä, jotka ilahduttavat silmää, ja nämä esineet paljastavat meille jotain tekijän ajatusmaailmasta, mutta valmis työ ei ole sama kuin tekijä. Kunnia ei kuulu työlle vaan sen tekijälle. Vaikka luonto on ilmaus Jumalan ajatuksista, meidän ei tule ylistää luontoa vaan luonnon Jumalaa.

”Tulkaa, kumartukaamme ja polvistukaamme,
polvillemme langetkaamme
Herran, meidän Luojamme, eteen.”

”Maan syvyydet ovat hänen kädesssä,

ja hänen ovat vuorten kukkulat.

[337]

Hänen on meri, sillä hän on sen tehnyt,
ja kuiva maa, jonka hänen kätensä ovat valmistaneet.”

Ps. 95: 6; 95: 4, 5

”Etsikää Herraa — —

joka on tehnyt Otavan ja Kalevanmiekan
ja muuttaa synkeyden aamuksi
ja pimentää päivän yöksi.”

”Hän on se, joka on tehnyt vuoret
ja luonut tuulen,

joka ilmoittaa ihmiselle,
 mikä hänen aivoituksensa on.”
 ”Hän, joka rakentaa yliskammionsa taivaisiin
 ja perustaa holvinsa maan päälle,
 joka kutsuu meren vedet ja vuodattaa ne maan pinnalle —
 Herra on hänen nimensä.”

Aam. 5: 6-8; 4: 13; 9: 6

Maailman luominen

Tiede ei voi selittää luomistyötä. Mikä tiede voi ratkaista elämän arvoituksen?

”Uskon kautta me ymmärrämme, että maailma on rakennettu Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyväisestä.” Hebr. 11: 3.

”Minä, joka teen valkeuden ja luon pimeyden — —
 minä, Herra, teen kaiken tämän. — —
 Minä olen tehnyt maan
 ja luonut ihmisen maan päälle;
 minun käteni ovat levittäneet taivaan,
 minä olen kutsunut koolle kaikki sen joukot.”
 ”Minä kutsun ne, ja siinä ne ovat.”

Jes. 45: 7, 12; 48: 13

[338] Maan luomisessa Jumala ei ollut riippuvainen jo olemassa olevasta aineesta. ”Sillä hän sanoi, ja tapahtui niin, hän käski, ja se oli tehty.” Ps. 33: 9. Kaikki olevainen, niin aineellinen kuin hengellinenkin, ilmestyi Herran Jehovan eteen hänen käskystään ja luotiin hänen tarkoitukseensa. Taivas kaikkine joukkoineen, maa sekä kaikki, mitä siinä on, tulivat olemaan hänen suunsa henkäyksestä.

Ihmisen luomisessa näkyi persoonallisen Jumalan vaikutus. Kun Jumala oli luonut ihmisen omaksi kuvakseen, ihmisruumis oli joka suhteessa täydellinen, mutta ilman elämää. Sitten persoonallinen, itsestään olemassa oleva Jumala puhalsi tuohon ruumiiseen elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä, älykäs olento. Kaikki ihmisen elimistön osat alkoivat toimia. Sydän, valtimot, laskimot, kieli, kädet, jalat, aistit, sielunkyvyt, kaikki aloittivat työnsä määrättyjen lakien

alaisina. Ihmisestä tuli elävä sielu. Kristuksen, Sanan, kautta persoonallinen Jumala loi ihmisen ja antoi hänelle ymmärryksen ja vallan.

Luumme eivät olleet häneltä salattuja, kun meidät salassa valmistettiin; hänen silmänsä näkivät meidät idussamme, kaikki päivämme oli määrätty ja kirjoitettu hänen kirjaansa, ennen kuin ainoakaan niistä oli tullut.

Jumalan suunnitelma oli, että muun luomakunnan yläpuolella oleva ihminen, luomistyön kruunu, ilmentäisi hänen ajatuksiaan ja julistaisi hänen kunniaansa. Mutta ihminen ei saa korottaa itseään Jumalaksi.

”Kohottakaa riemuhuuto Herralle — — .

Palvelkaa Herraa ilolla,
tulkkaa hänen kasvojensa eteen riemulla.

Tietäkää, että Herra on Jumala.
Hän on meidät tehnyt, ja hänen me olemme,
hänen kansansa ja hänen laitumensa lampaat.
Käykää hänen portteihinsa kiittäen,
hänen esikartanoihinsa ylistystä veisaten.
Ylistäkää häntä, kiittäkää hänen nimeänsä.”

”Ylistäkää Herraa, meidän Jumalaamme,
rukoilkaa kumartuneina hänen pyhää vuortansa kohti;
sillä Herra, meidän Jumalamme, on pyhä.”

[339]

Ps. 100: 1-4; 99: 9

Jumala toimii jatkuvasti pitäen yllä ja käyttäen palvelijoinaan asioita, jotka hän on luonut. Hän vaikuttaa luonnonlakien kautta käyttäen niitä välikappaleinaan. Ne eivät ole itsetoimivia. Luonto vahvistaa sellaisen älykkään, toimivan Olennon olemassaolon, joka vaikuttaa kaikissa asioissa tahtonsa mukaan.

”Tankaikkisesti pysy sinun sanasi, Herra,
vahvana taivaissa.
Sinun uskollisuutesi kestää polvesta polveen,
sinä perustit maan, ja se pysyy.
Sinun järjestyksesi mukaan ne pysyvät

vielä tänä päivänä,
sillä ne kaikki ovat sinun palvelijoitasi.”

Ps. 119: 89-91

”Kaiken, mitä Herra tahtoo, hän tekee,
sekä taivaassa että maassa,
merissä ja kaikissa syvyyksissä.”

”Hän käski, ja ne tulivat luoduiksi.
Ja hän asetti ne olemaan
aina ja iankaikkisesti,
hän antoi niille lain,
josta ne eivät poikkea. ”

Ps. 135: 6; 148: 5, 6

Maa ei itsestään anna runsaita lahjojaan vuodesta toiseen ja jatka kulkuaan auringon ympäri. Kaikkivaltiaan käsi vaikuttaa jatkuvasti ohjaten tätä planeettaa. Jumalan voima pitää maan radallaan. Jumala saa auringon nousemaan taivaalle. Hän avaa taivaan ikkunat ja antaa sateen.

[340] ”Hän antaa sataa lunta niinkuin villaa
ja sirottaa härmää niinkuin tuhkaa.”

Ps. 147: 16

”Kun hän jylisee, käy vetten pauhina taivaalla,
ja hän nostaa pilvet maan ääristä,
tekee salamet ja sateen
ja tuo tuulen sen säilytyspaikoista.”

Jer. 10:13

Hänen voimastaan kasvillisuus menestyy, jokainen lehti puhkeaa, jokainen kukka kukkii, jokainen hedelmä kypsyy.

Ihmisruumiin koneistoa ei voi täysin ymmärtää; siihen sisältyy arvoituksia, jotka saattavat älykkäimmätkin ymmälle. Se ei ole mikään kone, joka kerran käynnistettynä jatkaisi toimintaansa, niin että sydän sykkisi ja hengenveto seuraisi toistaan. Jumalassa me elämme, liikumme ja olemme. Sykkivä sydän, tykyttävä valtimo, elimistön jokainen hermo ja lihas pysyy kunnossa ja toiminnassa jatkuvasti läsnäolevan Jumalan voimasta.

Jumalan kaitselmus

Raamattu näyttää meille Jumalan korkealla ja pyhällä paikallaan, ei toimettona, ei hiljaisuudessa ja yksinäisyydessä, vaan miljoonien pyhien olentojen ympäröimänä, kaikki valmiina täyttämään hänen tahtonsa. Näiden sanansaattajien välityksellä hän on vilkkaassa yhteydessä valtakuntansa kaikkiin osiin. Henkensä kautta hän on läsnä kaikkialla. Henkensä ja enkeliensä välityksellä hän huolehtii ihmislapsista.

Maan sekasorron yläpuolella hän istuu valtaistuimellaan; kaikki on avoinna hänen jumalalliselle katseelleen, ja suuresta, rauhallisesta ikuisuudestaan käsin hän säätää sen, minkä kaitselmuksessaan näkee parhaaksi.

”Ihmisen tie ei ole hänen vallassansa,
eikä miehen vallassa,
kuinka hän vaeltaa ja askeleensa ohjaa.”

Jer. 10: 23

[341]

”Turvaa Herraan kaikesta sydämestäsi — — .
Tunne hänet kaikilla teilläsi,
niin hän sinun polkusi tasoittaa.”

Sanani. 3: 5, 6

”Herran silmä valvoo niitä,
jotka häntä pelkäävät
ja panevat toivonsa hänen laupeuteensa,
pelastaaksensa heidän sielunsa kuolemasta,
elättääksensä heitä nälän aikana.”

Ps. 33: 18, 19

”Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala!
Ihmislapset etsivät sinun siipiesi suojaa.”

Ps. 36: 8

”Autuas se, jonka apuna on Jaakobin Jumala,
se, joka panee toivonsa Herraan, Jumalaansa.”

Ps. 146: 5

”Maa on täynnä sinun laupeuttasi, Herra.”

Sinä rakastat ”vanhurskautta ja oikeutta”.

”Sinä, kaikkien maan äärten ja kaukaisen meren turva,
joka voimallasi vahvistat vuoret
ja olet vyötetty väkevyydellä,
sinä, joka asetat merten pauhinan — —
ja kansojen metelin.”

Ps. 119: 64; 33: 5; 65:6-8

”Aamun ja ehtoon ääret sinä täytät riemulla.”

”Sinä kaunistat vuoden hyvyydelläsi,
ja sinun askeleesi tiukkuvat lihavuutta.”

Ps. 65: 9, 12

[342]

”Herra tukee kaikkia kaatuvia,
ja kaikki alaspainetut hän nostaa.
Kaikkien silmät vartioitsevat sinua,
ja sinä annat heille heidän ruokansa ajallaan.
Sinä avaat kätesi
ja ravitset suosiollasi kaikki, jotka elävät.”

Ps. 145: 14-16

Jumalan olemus ilmaistuna Kristuksessa

Persoonallisena olentona Jumala on ilmaissut itsensä Pojassaan. Jeesus tuli maailmaan persoonallisena Vapahtajana, Isän kirkkauden säteilynä ja hänen olemuksensa kuvana. Hebr. 1: 3. Persoonallisena Vapahtajana hän nousi taivaaseen. Persoonallisena Vapahtajana hän suorittaa välitystyötä taivaan pyhäkössä. Jumalan valtaistuimen edessä meitä puolustaa hän, joka on Ihmisen Pojan muotoinen. Ilm. 1: 13.

Kristus, maailman valo, verhosi jumaluutensa häikäisevän kirkkauden ja tuli elämään ihmisenä ihmisten keskelle, niin että he voisivat tuhoutumatta oppia tuntemaan Luojansa. Sen jälkeen kun synty erotti ihmisen tekijästään, ei yksikään ihminen ole milloinkaan nähnyt Jumalaa muutoin kuin ilmaistuna Kristuksessa.

”Minä ja Isä olemme yhtä”, Kristus julisti. ”Eikä kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.” Joh. 10:30; Matt. 11: 27.

Kristus tuli opettamaan ihmisille, mitä Jumala haluaa heidän tietävän. Ylhäällä taivaassa, maassa ja valtameren avarissa vesissä me näemme Jumalan käden jäljen. Koko luomakunta todistaa hänen voimastaan, viisaudesta ja rakkaudesta. Mutta eivät tähdet, eivät valtameret eivätkä vesiputoukset pysty kertomaan meille Jumalan persoonallisuudesta siten kuin se on ilmaistu Kristuksessa.

Jumala näki, että hänen persoonallisuutensa ja luonteensa kuvaamiseksi tarvittiin luontoa selkeämpi ilmoitus. Hän lähetti Poikansa maailmaan ilmaisemaan näkymättömän Jumalan luontoa ja ominaisuuksia siinä määrin kuin ihmissilmä saattoi kestää.

[343]

Opetuslapsille annettu ilmoitus

Tutkikaamme sanoja, jotka Kristus lausui yläsalissa ristiinnaulitsemistaan edeltäneenä yönä. Hänen koetuksensa hetki lähestyi ja hän yritti lohduttaa opetuslapsiaan, jotka joutuisivat niin ankaraan kiusaukseen ja koetukseen.

”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen”, hän sanoi. Uskokaa Jumalaan, ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? — —

”Tuomas sanoi hänelle: ’Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet; kuinka me sitten tietäisimme tien?’ Jeesus sanoi hänelle: ’Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani. Jos te olisitte tunteneet minut, niin te tuntisitte myös minun Isäni; tästälähin te tunnette hänet, ja te olette nähneet hänet.’

”Filippus sanoi hänelle: ”Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme.’ Jeesus sanoi hänelle: ’Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot: ’Näytä meille Isä’? Etkö usko, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa? Niitä sanoja, jotka minä teille puhun, minä en puhu itsestäni; ja Isä, joka minussa asuu, tekee teot, jotka ovat hänen.’” Joh. 14: 1-10.

Opetuslapset eivät vielä ymmärtäneet Kristuksen sanoja, jotka kuvasivat hänen suhdettaan Jumalaan. Suuri osa hänen opetukses-

taan oli heille yhä hämärän peitossa. Kristus halusi, että heillä olisi selkeämpi, täsmällisempi tieto Jumalasta.

”Tämän minä olen puhunut teille kuvauksilla”, hän sanoi, mutta tulee aika, jolloin minä en puhu teille kuvauksilla, vaan avonaisesti julistan teille sanomaa Isästä.” Joh. 16: 25.

[344]

Kun Pyhä Henki vuodatettiin opetuslasten päälle helluntaina, he ymmärsivät paremmin niitä totuuksia, joista Kristus oli puhunut vertauksilla. Käsittämättömiltä tuntuneet opetukset muuttuivat suurelta osin selviksi. Mutta vielä silloinkaan eivät opetuslapset kokeneet Kristuksen lupauksen lopullista täyttymystä. He saivat Jumalasta kaiken sen tiedon, jonka he kykenivät omaksumaan, mutta se lupaus, että Kristus näyttäisi heille selvästi Isän, toteutuisi täydellisesti vasta tulevaisuudessa. Näin on nykyäänkin. Tietomme Jumalasta on osittaista ja epätäydellistä. Kun taistelu on päättynyt ja Ihminen Kristus Jeesus tunnustaa Isän edessä uskolliset työntekijänsä, jotka synnin maailmassa ovat uskollisesti todistaneet hänestä, he tulevat ymmärtämään selvästi sen, mikä heistä nyt tuntuu käsittämättömältä.

Kristus otti kirkastetun ihmisyytensä mukaansa taivaan kartanoihin. Niille, jotka ottavat hänet vastaan, hän antaa voiman tulla Jumalan lapsiksi, jotta Jumala vihdoinkin voisi ottaa heidät vastaan ominaan asumaan luonaan halki ikuisuuden. Jos he ovat tässä elämässä uskollisia Jumalalle, niin viimein he saavat nähdä ”hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsissansa”. Ilm. 22:4. Ja mitä muuta taivaan onni on kuin Jumalan näkemistä? Mikä suurempi ilo voisi tulla Kristuksen armosta pelastetun syntisen osaksi kuin saada katsoa Jumalan kasvoihin ja tuntea hänet Isäkseen?

Raamattu ilmoittaa selvästi Jumalan ja Kristuksen välisen suhteen ja tuo yhtä selvästi esille kummankin persoonallisuuden ja yksilöllisyyden.

”Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta — joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa, tullen enkeleitä niin paljoa korkeammaksi, kuin hänen perimänsä nimi on jalompi kuin heidän. Sillä kenelle enkeleistä hän koskaan on sanonut:

'Sinä olet minun Poikani,
tänä päivänä minä sinut synnytin';

[345]

ja taas:

'Minä olen oleva hänen Isänsä,
ja hän on oleva minun Poikani'?"

Hebr. 1: 1-5

Isän ja Pojan persoonallisuus samoin kuin heidän ykseytensä esitetään Johanneksen evankeliumin seitsemännessätoista luvussa, Kristuksen rukouksessa opetuslastensa puolesta:

"Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt." Joh. 17: 20,21.

Kristuksen ja hänen opetuslapsensa välinen yhteys ei hävitä kummankaan persoonallisuutta. He ovat yhtä päämäärältään, mieleltään ja luonteeltaan, mutta eivät persoonaltaan. Näin myös Jumala ja Kristus ovat yhtä.

Jumalan luonne ilmaistuna Kristuksessa

Ottaessaan ihmisyyden Kristuksen tarkoituksena oli tulla yhdeksi ihmiskunnan kanssa ja samalla ilmoittaa taivaallinen Isämme syntisille ihmisille. Vain hän, joka oli ollut Isän luona alusta alkaen ja joka oli näkymättömän Jumalan kuva, pystyi ilmaisemaan jumaluuden luonteen ihmiskunnalle. Hän tuli kaikessa veljiensä kaltaiseksi. Hän tuli lihaksi kuten mekin. Hän oli nälkäinen, janoinen ja väsynyt. Ruoasta hän sai voimia, unesta virkistystä. Hän jakoi ihmisten kohtalon, ja silti hän oli viaton Jumalan Poika. Hän oli vieras ja muukalainen maan päällä — maailmassa, vaan ei maailmasta, kiusattu ja koeteltu, kuten ihmiset nykyäänkin ovat, ja kuitenkin hän eli synnittömän elämän. Lempeänä, säälivänä, myötauntoisena ja aina muut huomioon ottavana hän edusti Jumalan luonnetta ja palveli jatkuvasti Jumalaa ja ihmisiä.

[346]

”Herran, Herran Henki on minun päälläni,
 sillä hän on voidellut minut
 julistamaan ilosanomaa nöyrille,
 lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä,
 julistamaan vangituille vapautusta”,
 ”ja sokeille näkönsä saamista”,
 ”julistamaan Herran otollista vuotta — —
 lohduttamaan kaikkia murheellisia.”

Jes. 61: 1; Luuk. 4: 18; Jes.
 61: 2

”Rakastakaa vihollisianne”, hän käskää meitä, ”ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa”, ”sillä hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille.” ”Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.” ”Olkaa armahtavaiset, niinkuin teidän Isänne on armahtavainen.” Matt. 5: 44, 45; Luuk. 6: 35; Matt. 5: 45; Luuk. 6: 36.

”Meidän Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden — —
 meidän puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta,
 loistaen meille, jotka istumme
 pimeydessä ja kuoleman varjossa,
 ja ohjaten meidän jalkamme rauhan tielle.”

Luuk. 1: 78, 79

Ristin kunnia

Ilmoitus Jumalan rakkaudesta ihmistä kohtaan keskittyy ristiin. Sen täyttää merkitystä ei kieli voi kertoa, kynä kuvata, ihmisen mieli käsittää. Katsoessamme Golgatan ristiä voimme ainoastaan sanoa: ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen [347] Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” Joh. 3: 16.

Kristus on ristiinnaulittu meidän syntiemme vuoksi, Kristus on noussut kuolleista, Kristus on astunut taivaaseen — tätä pelastustuutta meidän on opiskeltava ja opetettava.

Se oli Kristus

”Joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.” Fil. 2: 6-8.

”Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella.” ”Jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.” Room. 8: 34; Hebr. 7: 25.

”Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.” Hebr. 4: 15.

Tässä on ääretön viisaus, ääretön rakkaus, ääretön oikeudenmukaisuus, ääretön armo — Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyydet!

Kristuksen lahjan välityksellä me saamme kaikki siunaukset. Tuon lahjan kautta Jehovan hyvyden katkeamaton virta kohtaa meitä päivittäin. Jokainen kukka hentoine värisävyineen ja tuoksui-neen annetaan iloksemme tuon saman lahjan kautta. Hän on luonut auringon ja kuun. Taivasta ei kaunista yksikään tähti, jota hän ei olisi luonut. Jokainen putoava sadepisara, jokainen kiittämätöntä maailmaamme kohtaava valonsäde todistaa Jumalan rakkaudesta Kristuksessa. Me saamme kaiken tämän tuon sanomattoman lahjan, Jumalan ainosyntyisen Pojan, kautta. Hänet naulittiin ristiin, jotta kaikki nämä lahjat voisivat tulla Jumalan luomakunnan osaksi.

[348]

”Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi.” 1 Joh. 3: 1.

”Ei ole ikiajoista kuultu,
ei ole korviin tullut,
ei ole silmä nähnyt
muuta Jumalaa, paitsi sinut,
joka senkaltaisia tekisi häntä odottavalle.”

Jes. 64: 4

Tieto, joka saa aikaan muutoksen

Kaikilla pelastetuilla on oltava tieto Jumalasta sellaisena kuin se on ilmoitettu Kristuksessa. Se on tietoa, joka saa aikaan muutoksen luonteessa. Vastaanotettuna tämä tieto luo uudelleen sielun Jumalan kuvaksi. Se antaa koko olemukselle jumalallista ja hengellistä voimaa.

”Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutomme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen.” 2 Kor. 3: 18.

Omasta elämästään Vapahtaja sanoi: ”Minä olen pitänyt Isäni käskyt.” Joh. 15: 10. Isä ”ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä on hänelle otollista”. Joh. 8:29. Jumalan tarkoitus on, että Jeesuksen seuraajat ovat samanlaisia kuin hän ihmisenä oli. Hänen voimassaan meidän tulee elää samaa puhdasta ja jaloa elämää kuin Vapahtaja eli.

[349] ”Sentähden”, Paavali sanoo, ”minä notkistan polveni Isän edessä, josta kaikki, millä Isä on, taivaissa ja maan päällä, saa nimensä, että hän kirkkautensa runsauden mukaisesti antaisi teidän, sisällisen ihmisenne puolesta, voimassa vahvistua hänen Henkensä kautta ja Kristuksen asua uskon kautta teidän sydämässänne, niin että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä; että tulisitte täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä.” Ef. 3: 14-19.

Me emme ”ole lakanneet teidän edestänne rukoilemasta ja anomasta, että tulisitte täyteen hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengellisessä viisaudessa ja ymmärtämisessä, vaeltaaksenne Herran edessä arvollisesti, hänelle kaikessa otollisesti, kaikessa hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen Jumalan tuntemisen kautta, ja hänen kirkkautensa väkevyyden mukaan kaikella voimalla vahvistettuina olemaan kaikessa kestäviä ja pitkämielisiä, ilolla kiittäen Isää”. Kol. 1: 9-12.

Tämä on sitä tietoa, jota Jumala pyytää meitä vastaanottamaan ja jonka rinnalla kaikki muu on turhaa ja tyhjää.

Tiedon hankinnan ja tieteellisen tutkimustyön suurimpia vaaroja on taipumus korottaa ihmisjärki sen todellista arvoa ja vaikutuspiiriä korkeammalle. Monet yrittävät arvostella Luojaa ja hänen töitään oman epätäydellisen tietonsa varassa. He yrittävät määritellä Jumalan luonnon, ominaisuudet ja etuoikeudet ja esittävät teorioita Korkeimmasta. Ne, jotka syventyvät tällaiseen pohdintaan, astuvat kielletylle alueelle. Heidän tutkimuksensa ei tuota arvokkaita tuloksia ja on vain vaaraksi sielulle.

Ensimmäiset esivanhempamme lankesivat syntiin halutessaan tietoa, jonka Jumala oli heiltä pidättänyt. Tätä tietoa tavoitellessaan he menettivät kaiken omistamisen arvoisen. Jos Aadam ja Eeva eivät olisi koskeneet kiellettyyn puuhun, Jumala olisi antanut heille tietoa, johon ei olisi sisällynyt synnin kirousta ja joka olisi tuonut heille ikuisen ilon. Kiusaajaa kuuntelemalla he eivät saavuttaneet muuta kuin tiedon synnistä ja sen seurauksista. Heidän tottelemattomuutensa vieraannutti ihmiskunnan Jumalasta ja erotti maan taivaasta.

Tässä on meille opetus. Alue, jolle saatana johti ensimmäiset esivanhempamme, on sama, jolle hän nykyäänkin houkuttelee ihmisiä. Hän täyttää maailman miellyttävillä saduilla. Kaikin käytettävissään olevin keinoin hän viettelee ihmisiä kehittämään teorioita Jumalasta. Näin hän yrittää estää heitä hankkimasta Jumalasta sitä tietoa, joka on pelastukseksi.

Panteistiset teorit

Nykyään on oppilaitoksiin ja kirkkoihin kaikkialla tunkeutumassa spiritualistisia oppeja, jotka horjuttavat uskoa Jumalaan ja hänen sanaansa. Monet, jotka tunnustavat uskovansa Raamattuun, hyväksyvät teorian, jonka mukaan Jumala ja luonto ovat perusolemukseltaan sama asia. Vaikka tämä teoria esitettäisiin miten kauniissa muodossa hyvänsä, se on kuitenkin mitä vaarallisinta petosta. Se esittää Jumalan väärässä valossa ja häpäisee hänen suuruutensa ja majes-

teettiutensa. Lisäksi se ei ainoastaan johda ihmisiä harhaan vaan myös turmelee heidän luonteensa. Pimeys muodostaa sen ytimen, aistillisuus sen luonnollisen ilmenemismuodon. Sen hyväksyminen johtaa eroon Jumalasta. Ja langenneelle ihmisluonnolle tämä merkitsee tuhoa.

Meidän tilamme on synnin vuoksi luonnoton, siksi meidät uudistavan voiman tulee olla yliluonnollinen, muutoin sillä ei ole lainkaan arvoa. On vain yksi voima, joka voi murtaa pahan otteen ihmisten sydämeistä, ja se on Jumalan voima Jeesuksessa Kristuksessa. Vain ristiinnaulitun veressä on puhdistus synnistä. Vain hänen armonsa tekee meidät kykeneviksi vastustamaan langenneen luontomme taipumuksia ja voittamaan ne. Jumalaa koskevat spiritualistiset teoriat mitätöivät hänen armonsa. Jos Jumala ja luonto ovat perusolemuksestaan sama asia, silloin hän asuu kaikissa ihmisissä, ja saavuttaakseen pyhyiden ihmisen täytyy vain kehittää sisäistä voimaansa.

Näiden teorioiden johdonmukainen seuraaminen pyyhkäisee pois koko kristillisen oppirakennelman. Ne kieltävät sovituksen välttämättömyyden ja tekevät ihmisestä oman vapahtajansa. Nämä Jumalaa koskevat teoriat tekevät hänen sanansa tehottomaksi, ja henkilöt, jotka hyväksyvät ne, ovat suuressa vaarassa eksyä lopulta pitämään koko Raamattua mielikuvituksen tuotteena. He voivat asettaa hyveen paheen edelle, mutta syrjäytettyään Jumalan hänelle kuuluvalta hallitsijan paikalta he turvautuvat inhimilliseen voimaan, joka ilman Jumalaa on arvoton. Avuttomalla ihmistahdolla ei ole todellista voimaa pahan vastustamiseen ja voittamiseen. Sielun puolustusmekanismit pettävät. Ihmisellä ei ole suojaa syntiä vastaan. Kun Jumalan sanan ja hänen Henkensä pidäkkeet kerran on hylätty, me emme tiedä, miten syvälle ihminen saattaa vajota.

”Jokainen Jumalan sana on taattu;
hän on niiden kilpi, jotka häneen turvaavat.
Älä lisää hänen sanoihinsa mitään,
ettei hän vaatisi sinua tilille
ja ettet valhettelijaksi joutuisi.”

”Jumalattoman vangitsevat hänen rikoksensa,
ja hän tarttuu oman syntinsä pauloihin.”

Sanani. 30: 5, 6; 5: 22.

Jumalallisten salaisuuksien tutkiminen

”Se, mikä on salassa, se on Herran, meidän Jumalamme; mutta mikä on ilmoitettu, se on meitä ja meidän lapsiamme varten ikuisesti.” 5 Moos. 29: 29. Me voimme tutkia sitä ilmoitusta, jonka Jumala on antanut itsestään sanassaan. Sitä me voimme yrittää ymmärtää. Mutta kauemmaksi me emme saa tunkeutua. Älykkäinkin ihminen voi uupumukseen saakka esittää arvailuja Jumalan luonteesta, mutta kaikki ponnistukset ovat tuloksettomia. Tätä ongelmaa ei ole annettu meidän ratkaistavaksemme. Ihmisjärki ei voi käsittää Jumalaa. Kenenkään ei tule rakennella teorioita hänen luonteestaan. Tässä vaitiolo on kaunopuheisuutta. Kaikkietävä Jumala on väittelyn yläpuolella.

Enkeleilläkään ei ollut lupa osallistua Isän ja Pojan neuvonpitoon, kun lunastussuunnitelma laadittiin. Niin ei ihmistenkään pidä tunkeutua Korkeimman salaisuuksiin. Me olemme yhtä tietämättömiä Jumalasta kuin pienet lapset; mutta pieninä lapsina me saamme rakastaa ja totella häntä. Sen sijaan että rakentelisimme teorioita hänen luonnostaan ja ominaisuuksistaan, ottakaamme vaarin sanoista, jotka hän on lausunut:

[353]

”Sinäkö käsittäisit Jumalan tutkimattomuuden
tahi pääsisit Kaikkivaltiaan täydellisyydestä perille?
Se on korkea kuin taivas — mitä voit tehdä,
syvempi kuin tuonela — mitä voit ymmärtää?
Se on pitempi kuin maa ja laveampi kuin meri.”

Job 11: 7,8

”Mutta viisaus — mistä se löytyy,
ja missä on ymmärryksen asuinpaikka?
Ei tunne ihminen sille vertaa,
eikä sitä löydy elävien maasta.
Syvyys sanoo: ’Ei ole se minussa’,
ja meri sanoo: ’Ei ole se minunkaan tykönäni’.
Sitä ei voida ostaa puhtaalla kullalla
eikä sen hintaa punnita hopeassa.
Ei korvaa sitä Oofirin kulta,
ei kallis onyks-kivi eikä safiiri.

Ei vedä sille vertoja kulta eikä lasi,
 eivät riitä sen vaihtohinnaksi aitokultaiset kalut.
 Koralleja ja kristalleja ei sen rinnalla mainita,
 ja viisauden omistaminen on helmiä kalliimpi.
 Ei vedä sille vertoja Etiopian topaasi,
 ei korvaa sitä puhdas kulta.
 Mistä siis tulee viisaus
 ja missä on ymmärryksen asuinpaikka? — —
 Manala ja kuolema sanovat:
 'Korvamme ovat kuulleet siitä vain kerrottavan'.
 Jumala tietää tien sen luokse
 hän tuntee sen asuinpaikan.

”Sillä hän katsoo maan ääriin saakka,
 hän näkee kaiken, mitä taivaan alla on.
 Kun hän sääti lain sateelle
 ja ukkospilvelle tien,

[354] silloin hän sen näki ja ilmoitti,
 toi sen esille ja sen myös tutki.
 Ja ihmiselle hän sanoi:
 'Katso, Herran pelko — se on viisautta,
 ja pahan karttaminen on ymmärrystä.'”

Job 28: 12-24; 26-28

Viisautta ei löydetä tutkimalla maan uumenia eikä yrittämällä turhaan tunkeutua Jumalan olemuksen salaisuuksiin. Se löytyy kun otamme nöyrästi vastaan sen ilmoituksen, jonka hän on nähnyt hyväksi meille antaa, ja mukautamme elämämme hänen tahtoonsa.

Älykkäimmätäkään ihmiset eivät pysty ymmärtämään luonnossa ilmoitettuja Jehovan salaisuuksia. Jumalallinen innoitus esittää monia kysymyksiä, joihin suurimmatkaan oppineet eivät osaa vastata. Näitä kysymyksiä ei esitetty siksi, että me voisimme niihin vastata, vaan siksi, että ne suuntaisivat huomionsamme Jumalan suuriin salaisuuksiin ja opettaisivat meille, että viisautemme on rajallista; että arkielämämme puitteisiin mahtuu monia asioita, jotka ovat rajallisten olentojen ymmärryksen tuolla puolen.

Epäilijät kieltäytyvät uskomasta Jumalaan, koska he eivät pysty käsittämään sitä ääretöntä voimaa, jolla hän ilmoittaa itsensä. Mutta Jumalan olemassaolo on tunnustettava yhtä hyvin sen perusteella, mitä hän ei ilmoita itsestään, kuin sen, mikä on avointa meidän rajalliselle käsityskyvyillemme. Sekä jumalalliseen ilmoitukseen että luontoon Jumala on sisällyttänyt salaisuuksia, jotka vaativat meiltä uskoa. Näin on oltava. Me voimme tutkia, kysellä ja oppia loputtomiin, ja aina jää jäljelle äärettömyys.

”Kuka on kourallaan mitannut vedet
ja vaaksalla määrännyt taivaitten mitat?
Kuka on kolmannesmittaan mahdollistanut maan tomun,
puntarilla punninnut vuoret,
vaa’alla kukkulat?
Kuka on Herran Henkeä ohjannut,

ollut hänen neuvonantajansa ja opettajansa? — —

[355]

Katso, kansakunnat ovat kuin pisara vesisangon uurteessa,
ovat kuin tomuhiukkanen vaa’assa.

Katso, merensaaret hän nostaa kuin hiekkajyvän.

Ei Libanon riittäisi polttopuiksi
eikä sen riistä polttouhriksi.

Kaikki kansakunnat ovat niinkuin ei mitään hänen edessään,
ne ovat hänelle kuin olematon ja tyhjä.

”Keneenkä siis te vertaatte Jumalan,
ja minkä muotoiseksi te hänet teette? — —

Ettekö te tiedä, ettekö kuule,
eikö teille ole alusta asti ilmoitettu,
ettekö ole maan perustuksista vaaria ottaneet?

Hän istuu korkealla maan piirin päällä,
kuin heinäsiirkkoja ovat sen asukkaat;

hän levittää taivaan niinkuin harson,
pingoittaa sen niinkuin teltan asuttavaksi. — —

’Keneenkä siis te vertaatte minut,
jonka kaltainen minä olisin’, sanoo Pyhä.

Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa:
kuka on nämä luonut?

Hän, joka johdattaa esiin niitten joukot täysilukuisina,
 joka nimeltä kutsuu ne kaikki;
 suuri on hänen voimansa ja valtainen hänen väkensä:
 ei yksikään jää häneltä pois.

”Miksi sinä, Jaakob, sanot
 ja sinä, Israel, puhut:
 ’Minun tieni on Herralta salassa,
 minun oikeuteni on joutunut pois
 minun Jumalani huomasta’?
 Etkö tiedä, etkö ole kuullut:
 Herra on iankaikkinen Jumala,

[356] joka on luonut maan ääret.
 Ei hän väsy eikä näänny,
 hänen ymmärryksensä on tutkimaton.”

Jes. 40: 12, 13, 15-18, 21,
 22, 25-28

Oppikaamme tuntemaan Jumalamme suuruutta niistä kuvauksista, jotka Pyhän Hengen kautta annettiin hänen profeetoilleen. Profeetta Jesaja kirjoittaa: ”Kuningas Ussian kuolinvuotena minä näin Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät temppelein. Serafit seisoivat hänen ympärillään; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella he peittivät jalkansa, ja kahdella he lensivät. Ja he huusivat toinen toisillensa ja sanoivat: ’Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa’. Ja kynnysten perustukset vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone täyttyi savulla.

”Niin minä sanoin: ’Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin.’

”Silloin lensi minun luokseni yksi serafeista, kädessään hehkuva kivi, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta, ja kosketti sillä minun suutani sanoen: ’Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi; niin on sinun velkasi poistettu ja syntisi sovitettu.’” Jes. 6: 1-7.

”Ei ole ketään sinun vertaistasi, Herra;

sinä olet suuri,
ja suuri ja voimallinen on sinun nimesi.

Kuka ei sinua pelkäisi,
sinä kansojen kuningas?

”Herra, sinä tutkit minua ja tunnet minut.

Istunpa minä tahi nousen, sinä sen tiedät;
sinä ymmärrät minun ajatukseni kaukaa.

Käynpä tahi makaan, sinä sen havaitset,
ja kaikki minun tieni ovat sinulle tutut.

Sillä katso, ei ole sanaa minun kielelläni,
jota sinä, Herra, et täysin tunne.

Sinä olet saartanut minut edestä ja takaa
ja laskenut kätesi minun päälleni.

Senkaltainen tieto on minulle ylen ihmeellinen,
ylen korkea käsittääkseni sen.”

Jer. 10: 6, 7; Ps. 139: 1-6

[357]

”Meidän Herramme on suuri, suuri voimassansa, hänen ymmärryksensä on mittaamaton.” Ps. 147: 5.

”Sillä Herran silmien edessä ovat miehen tiet, ja hän tutkii kaikki hänen polkunsa.” Sanani. 5: 21.

”Hän paljastaa syvät ja salatut asiat, hän tietää, mitä pimeydessä on, ja valkeus asuu hänen tykönänsä.” Dan. 2:22.

”Jumala tuntee kaikki tekonsa maailman alusta asti.” ”Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa? Tai kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava? Sillä hänestä ja hänen kauttansa on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti! Aamen.” Ap.t. 15: 18, engl. käänn.; Room. 11: 34-36.

”Mutta iankaikkiselle kuninkaalle, katoamattomalle, näkymättömälle”, ”jolla ainoalla on kuolemattomuus; joka asuu valkeudessa, mihin ei kukaan taida tulla; jota yksikään ihminen ei ole nähnyt eikä voi nähdä — hänen olkoon kunnia ja iankaikkinen valta.” 1 Tim. 1: 17; 6: 16.

”Eikö hänen korkeutensa peljästytä teitä
ja hänen kauhunsa teitä valtaa?”

Job 13: 11

”Eikö Jumala ole korkea kuin taivas?
Katso, kuinka korkealla on tähtien päälaki.”

Job 22: 12

”Onko määrää hänen joukoillansa,
ja kenelle ei hänen valonsa koita?”

Job 25: 3

[358]

”Hän tekee suuria tekoja, joita emme käsittää taida.

Sillä hän sanoo lumelle: ’Putoa maahan’,
samoin sadekuuroille, rankkasateittensa ryöpylle.

Niin hän kytkee jokaiselta kädet,
että kaikki ihmiset hänen tekonsa tietäisivät. — —

Hän myös kuormittaa pilvet kosteudella
ja hajottaa välähtelevät ukkosvaarunsa.

Ne vyöryvät sinne tänne hänen ohjauksestaan,
tehdäkseen maanpiirin päällä

kaiken, mitä hän niille määrää.

Hän antaa niiden osua milloin maalle vitsaukseksi,
milloin siunaukseksi.

”Ota tämä korviisi, — —
pysähdy ja tarkkaa Jumalan ihmetöitä.

Tiedätkö, kuinka Jumala niillä tekonsa teettää
ja kuinka hän antaa pilviensä leimausten loistaa?

Käsitätkö pilvien punnituksen,
hänen ihmeensä, joka on kaikkitietävä? — —

kaarrutatko sinä hänen kanssansa taivaan,
joka on vahva kuin valettu kuvastin?

Neuvo, mitä meidän on hänelle sanottava;
pimeydessämme emme voi tuoda esiin mitään. — —

Ja nyt: ei voida katsella valoa,
joka kirkkaana loistaa,

kun tuuli on puhaltanut puhdistaan taivaan.
 Pohjoisesta tulee kultainen hohde;
 Jumalan yllä on peljättävä valtasuuruus.
 Kaikkivaltiasta emme saata käsittää,
 häntä, joka on suuri voimassa,
 joka ei oikeutta ja täydellistä vanhurskautta polje.
 Sentähden peljätkööt häntä ihmiset.”

Job 37: 5-7, 11-16, 18, 19,
 21-24

”Kuka on niinkuin Herra, meidän Jumalamme,
 joka korkealla asuu
 ja katsoo syvälle —

taivaasa ja maassa?”

[359]

Ps. 113: 5,6

”Hänen tiensä käy tuulispäässä ja myrskyssä,
 ja pilvi on hänen jalkojensa tomu.”

Naah. 1: 3

”Suuri on Herra ja sangen ylistettävä,
 ja hänen suuruutensa on tutkimaton.
 Sukupolvi ylistää sukupolvelle sinun tekojasi,
 ja he julistavat sinun voimallisia töitäsi.
 Sinun valtasuuruutesi kirkkautta ja kunniaa
 ja sinun ihmeellisiä tekojasi
 minä tahdon tutkistella.

Sinun peljättävien töitteesi voimasta puhutaan,
 sinun suurista teoistasi minä kerron.

Julistettakoon sinun suuren hyvyytesi muistoa
 ja sinun vanhurskaudestasi riemuittakoon. — —

”Kaikki sinun tekosi ylistävät sinua, Herra,
 ja sinun hurskaasi kiittävät sinua.
 He puhuvat sinun valtakuntasi kunniaa
 ja kertovat sinun voimastasi.
 Niin he ilmoittavat ihmislapsille

hänen voimalliset työnsä
 ja hänen valtakuntansa kirkkauden ja kunnian.
 Sinun valtakuntasi on iankaikkinen valtakunta
 ja sinun herrautesi pysyy polvesta polveen. — —
 Minun suuni lausukoon Herran ylistystä
 ja kaikki liha kiittäköön hänen pyhää nimeänsä
 aina ja iankaikkisesti.”

Ps. 145: 3-7, 10-13, 21

[360] Oppiessamme paremmin tuntemaan Jumalaa ja sitä mitä me itse olemme hänen silmissään, me pelkäämme ja vapisemme hänen edessänsä. Nykyajan ihmisten tulisi ottaa oppia niiden kohtalosta, jotka muinoin julkesivat suhtautua huolettomasti siihen, minkä Jumala oli julistanut pyhäksi. Kun israelilaiset rohkenivat avata arkin sen palatessa filistealaisten maasta, heidän epäkunnioittava uskaliaisuutensa sai hätkähdyttävän rangaistuksen.

Ajattele myös tuomiota, joka kohtasi Ussaa. Kun arkkia tuotiin Daavidin hallituskaudella Jerusalemiin, Ussa ojensi kätensä tukeakseen sitä. Koska hän julkesi koskettaa Jumalan läsnäolon vertauskuvaa, häntä rangaistiin välittömästi kuolemalla.

Kun Mooses ei palavan pensaan luona huomannut Jumalan läsnäoloa vaan kääntyi katsomaan ihmeellistä näkyä, hänelle annettiin käsky:

”Älä tule tänne! Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä. — — Ja Mooses peitti kasvonsa, sillä hän pelkäsi katsoa Jumalaa.” 2 Moos. 3: 5, 6.

”Niin Jaakob lähti Beersebasta mennäkseen Harraniin. Ja hän osui erääseen paikkaan, johon yöpyi, sillä aurinko oli laskenut; ja hän otti sen paikan kivistä yhden, pani sen päänsä alaiseksi ja asettui nukkumaan siihen paikkaan.

”Niin hän näki unta, ja katso, maan päälle oli asetettu tikapuut, joiden pää ulottui taivaaseen, ja katso, Jumalan enkelit kulkivat niitä myöten ylös ja alas. Ja katso, Herra seiso i hänen edessään ja sanoi:

”Minä olen Herra, sinun isäsi Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala. Tämän maan, jonka päällä sinä makaat, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi. — Ja katso, minä olen sinun kanssasi ja varjele sinua, missä ikinä kuljet, ja saatan sinut takaisin tähän maahan;

sillä minä en jätä sinua, ennenkuin olen toteuttanut sen, minkä olen sinulle puhunut.’

”Silloin Jaakob heräsi unestansa ja sanoi: ’Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt’. Ja pelko valtasi hänet, ja hän sanoi: ’Kuinka peljättävä onkaan tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti.’” 1 Moos. 28: 10-17.

Erämaan telttamajassa ja temppelin pyhäkössä, jotka olivat Jumalan asuinpaikan maallisia vertauskuvia, oli yksi osasto pyhitetty hänen läsnäololleen. Sisäänkäynnin edessä olevaa esirippua, johon oli kudottu kerubeja, ei saanut kohottaa kuin yksi ainoa käsi. Tuon esiripun kohottaminen ja luvaton tunkeutuminen kaikkeinpyhimmän pyhään salaperäisyyteen merkitsi kuolemaa. Sillä armoistuimen yläpuolella asui Pyhimmän kirkkaus — kirkkaus, jota kukaan ihminen ei voinut katsoa ja jäädä eloon. Kaikkeinpyhimmässä suoritettavaa palvelusta varten määrätynä päivänä kerran vuodessa ylimmäinen pappi astui vapisten Jumalan eteen suitsukkeen savupilvien peittäessä kirkkauden hänen katseeltaan. Temppelin piholla kaikki äänet olivat vaienneet. Papit eivät toimittaneet palvelusta alttareilla. Hiljaisen kunnioituksen vallassa kumartunut palvojien joukko rukoili Jumalan armoa.

[361]

”Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut.” 1 Kor. 10: 11.

”Mutta Herra on pyhässä temppelissänsä,
hänen edessään vaietkoon kaikki maa.”

Hab. 2: 20

”Herra on kuningas, vaviskoot kansat —
hän, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat —
huojukoon maa.

Suuri on Herra Siionissa,
hän on korkea yli kaikkien kansojen.

He ylistävät sinun suurta ja peljättävää nimeäsi.
Hän on pyhä.”

Ps. 99: 1-3

”Herra, jonka istuin on taivaassa —

hänen silmänsä näkevät,
 hänen katseensa tutkii ihmislapset.”
 ”Hän katseli pyhästä korkeudestaan.”
 ”Asumuksestaan, valtaistuimeltaan
 hän katselee kaikkia maan asukkaita,
 hän, joka on luonut kaikkien heidän sydämensä,

[362] joka tarkkaa kaikkia heidän tekojansa.”
 ”Peljätköön Herraa kaikki maa,
 hänen edessään vaviskoot kaikki maanpiirin asukkaat.”

Ps. 11:4; 102: 20; 33: 14, 15,8

Ihminen ei voi tutkimalla löytää Jumalaa. Älköön kukaan yrittäkö julkein käsin kohottaa esirippua, joka kätkee hänen kirkkautensa. ”Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä.” Room. 11:33. Kätkemällä voimansa Jumala todistaa armonsa, sillä jumalallisen läsnäolon peittävän esiripun kohottaminen merkitsee kuolemaa. Kukaan kuolevainen ei voi tunkeutua siihen salaisuuteen, jossa Kaikkivaltias asuu ja toimii. Me voimme ymmärtää hänestä vain sen, minkä hän näkee hyväksi ilmaista meille. Järjen on tunnustettava yläpuolellaan oleva arvovalta. Sydämen ja älyn on kumarruttava tuon suuren MINÄ OLEN edessä.

Pahuuden salaliiton alkuunpanija toimii jatkuvasti Jumalan sanan syrjäyttämiseksi ja huomion suuntaamiseksi ihmisten mielipiteisiin. Hänen tarkoituksensa on, ettemme kuulisi Jumalan äänen sanovan: ”Tässä on tie, sitä käykää.” Jes. 30: 21. Kieroutuneiden kasvat

menetelmien kautta hän tekee kaikkensa pimentääkseen taivaan valon. Filosofisten teorioiden rakentelu ja tieteellinen tutkimus, jossa ei tunnusteta Jumalan olemassaoloa, tekevät tuhansista epäilijöitä. Nykyajan kouluissa opetetaan ja selitetään yksityiskohtaisesti niitä johtopäätöksiä, joita oppineet ovat tieteellisen tutkimuksen perusteella tehneet, ja samalla annetaan selvästi ymmärtää, että jos nämä miehet ovat oikeassa, Raamattu ei voi sitä olla. Epäily kiehtoo ihmismieltä. Nuoriso pitää sitä itsenäisyytenä, joka vetoaa mielikuvitukseen, ja niin he tulevat petetyiksi. Saatana saavuttaa voiton. Hän ruokkii jokaista epäilyn siementä, joka nuoreen sydämeen kylvetään. Hän saa sen kasvamaan ja kantamaan hedelmää, ja pian korjataan epäuskon runsas sato.

Epäilyn siementen kylväminen nuorten mieleen on niin vaarallista siksi, että ihmissydän on taipuvainen pahaan. Kaikki mikä heikentää uskoa Jumalaan, riistää sielulta voiman vastustaa kiusausta. Se poistaa ainoan todellisen suojan syntiä vastaan. Me tarvitsemme kouluja, joissa nuorille opetetaan suuruuden merkitsevän sitä, että kunnioitamme Jumalaa ilmaiseamalla hänen luonnettaan arkielämässämme. Meidän on opittava tuntemaan Jumalaa hänen sanojensa ja

tekojensa kautta, jotta elämämme täyttäisi hänen tarkoituksensa. [364]

Epäuskoiset kirjailijat

Monen mielestä on kasvatuksellisesti välttämätöntä tutkia epäuskoisten kirjailijoiden teoksia, koska ne sisältävät monia ajattelun helmiä. Mutta kuka on näiden ajattelun helmien takana? — Jumala

ja yksin Jumala. Hän on kaiken valon lähde. Miksi siis kahlaisimme epäuskoisten teoksiin sisältyvien erheiden paljoudessa joidenkin harvojen älyllisten totuuksien tähden, kun käytettävissämme on koko totuus?

Miten Jumalan hallitusvaltaa vastaan taistelevat ihmiset voivat saada omakseen viisautta, jota he joskus osoittavat? Saatana itse koulutettiin taivaassa, ja hänellä on tieto sekä hyvästä että pahasta. Hän sekoittaa valheeseen totuutta, ja juuri tämä antaa hänelle kyvyn pettää. Mutta pitääkö meidän ottaa saatana vastaan valon enkelinä siksi, että hän on pukeutunut taivaalliseen kirkkauteen? Kiusaajalla on asiamiehensä, jotka hän on kasvattanut omien menetelmiensä mukaan ja innoittanut omalla hengellään sopiviksi työhönsä. Pitääkö meidän olla yhteistyössä heidän kanssaan? Onko meidän pidettävä hänen asiamiestensä teoksia kasvatuksen kannalta välttämättöminä?

Jos se aika ja vaiva, joka tuhlataan epäuskoisten ihmisten loistavien ajatusten ymmärtämiseksi, käytettäisiin Jumalan sanan kallioden asioiden tutkimiseen, tuhannet, jotka nyt istuvat pimeydessä ja kuoleman varjossa, voisivat iloita Elämän valon kirkkaudessa.

Historiallinen ja jumaluusopillinen tieto

[365] Monen mielestä kristilliseen työhön valmistaminen edellyttää historiallisten ja teologisten teosten laajaa tuntemusta. He olettavat, että tämä tieto auttaa heitä opettamaan evankeliumia. Mutta heidän vaivalla suorittamansa opinnot saattavat pikemminkin heikentää heidän työtään kuin tukea sitä. Kun näen kirjastoja, jotka ovat täynnä raskaita teologiaa ja historiaa käsitteleviä teoksia, ajattelen: Miksi antaa rahaa siitä, mikä ei ole leipää? Johanneksen evankeliumin kuudes luku kertoo meille enemmän kuin nämä teokset. Kristus sanoo: ”Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.” ”Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti.” ”Joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä.” ”Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.” Joh. 6: 35, 51, 47, 63.

Kaikkea historian tutkimusta ei kuitenkaan tule tuomita. Pyhä historia kuului profeettakoulujen opinto-ohjelmaan. Jehovan jäljet olivat nähtävissä niissä muistiinmerkinnöissä, jotka kertoivat

hänen vaikutuksestaan kansojen elämään. Siksi meidänkin on tutkittava Jumalan vaikutusta maailman kansojen vaiheisiin. Meidän on nähtävä ennustusten täyttyminen historiassa, tutkittava Kaitselmuksen vaikutusta suurissa uudistusliikkeissä ja käsitettävä tapahtumien kehitys kansojen valmistuessa suuren taistelun ratkaisevaan yhteenottoon.

Tällainen opiskelu antaa avaran, monipuolisen näkemyksen elämästä. Se auttaa meitä ymmärtämään elämän vuorovaikutusja riippuvuussuhteita, miten ihmeellisellä tavalla me muodostamme yhteiskunnan ja kansakuntien suuren veljeskunnan ja miten suuressa määrin yhden jäsenen sortaminen ja halventaminen merkitsee tappiota kaikille.

Mutta historia sellaisena kuin sitä yleensä opiskellaan on kiinnostunut vain ihmisen saavutuksista, hänen voitoistaan sodissa, hänen menestyksestään vallan ja suuruuden tavoittelussa. Jumalan vaikutusta ihmiskunnan asioihin ei nähdä. Harvat tutkivat hänen tarkoituksensa toteutumista kansojen nousussa ja tuhossa.

Myös teologia sellaisena kuin sitä opiskellaan ja opetetaan on suurelta osin vain inhimillistä arvailua, joka ainoastaan ”pimentää järjen tyhjillä sanoilla”. Liian usein näiden kirjojen hankinnan vaikuttimena ei niinkään ole mielen ja sielun ravitseminen kuin kiihkeä pyrkimys tutustua filosofiin ja teologieihin sekä halu esittää ihmisille kristinuskoa oppinein sanakääntein ja väittein.

[366]

Kaikki kirjat eivät voi palvella pyhän elämän päämääriä. ”Oppikaa minusta”, sanoi suuri Opettaja, ”ottakaa minun ikeeni päällenne. Oppikaa minulta nöyryyttä ja vaatimattomuutta.” Älyllinen ylpeytesi ei auta sinua lähestymään sieluja, jotka ovat nääntymäisillään elämän leivän puutteeseen. Tutkiessasi näitä kirjoja sinä annat niiden korvata ne käytännölliset opetukset, jotka sinun tulisi saada Kristukselta. Tämän tutkimuksen tulokset eivät ravitse kansaa. Mieltä uuvuttavasta tutkimustyöstä jää käteen hyvin vähän sellaista, mikä auttaa ihmistä työskentelemään menestyksekkäästi sielujen hyväksi.

Vapahtaja tuli ”julistamaan evankeliumia köyhille”. Luuk. 4:18. Opetuksessaan hän käytti mitä yksinkertaisimpia sanoja ja mitä selvimpiä vertauskuvia. Ja kerrotaan, että ”suuri kansanjoukko kuunteli häntä mielellään”. Mark. 12: 37. Ne, jotka pyrkivät tekemään hänen työtään tänä aikana, tarvitsevat syvempää näkemystä hänen antamistaan opetuksista.

Elävän Jumalan sanat ovat parasta mahdollista kasvatusta. Niiden, jotka palvelevat kansaa, tulee syödä elämän leipää. Siitä he saavat hengellistä voimaa; sitten he ovat valmiit toimimaan kaikkien ihmisryhmien hyväksi.

Klassiset kielet

Korkeakouluissa ja yliopistoissa tuhannet nuoret omistavat suuren osan parhaista vuosistaan kreikan ja latinan opiskeluun. Heidän syventyessään opintoihinsa pakanallinen kirjallisuus, jonka lukemista yleensä pidetään näiden kielten opiskelun olennaisena osana, muovaa turmiollisine käsityksineen heidän mieltään ja luonnettaan.

[367] Klassisiin kieliin perehtyneet toteavat, että ”kreikkalaiset murhenäytelmät ovat täynnä sukurutsausta, murhia ja intohimoisille ja kostonhaluisille jumalille tuotuja ihmisuhreja”. Maailmalle olisi paljon parempi, jos tällaisiin lähteisiin perustuvasta kasvatuksesta luovuttaisiin. ”Voiko kukaan kävellä hiilloksella, jalkain häneltä kärkevymättä?” Sanani. 6:28. ”Syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään.” Job 14: 4. Voimmeko me sitten odottaa nuorten kehittävän kristillisen luonteen, kun heidän koulutuksensa perustuu niiden opetukseen, jotka uhmaavat Jumalan lain periaatteita?

Luopuessaan itsehillinnästä ja heittäytyessään kevytmielisiin huvituksiin, irstauteen ja paheisiin opiskelijat vain jäljittelevät asioita, joilla nämä opinnot ovat heidän mielensä täyttäneet. On ammatteja, joissa tarvitaan kreikan ja latinan tuntemusta. Joidenkin on opiskeltava näitä kieliä. Mutta käytännössä tarvittava taito voidaan hankkia ilman, että tutkitaan kirjallisuutta, joka vaikuttaa turmelevasti.

Vain harvat tarvitsevat kreikan ja latinan tuntemusta. Kuolleiden kielten opiskelun tulisi olla toissijaisessa asemassa niihin aineisiin nähden, jotka opettavat kaikkien ruumiin ja sielun voimien oikeata käyttöä. On mieletöntä, että opiskelijat omistavat aikansa kuolleiden kielten tai muun kirjatiedon opiskeluun, jos he samalla lyövät laimin valmistautumisen käytännön elämän velvollisuuksiin.

Mitä opiskelijat vievät mukanaan, kun he lähtevät koulusta? Mihin he ovat menossa? Mitä heidän on tehtävä? Onko heillä taito auttaa muita? Onko heidät kasvatettu kunnon isiksi ja äideiksi? Osaavatko he johtaa perhettään viisaasti? Kasvatuksen nimeä ei ansaitse muu kuin se, mikä tekee nuorista miehistä ja naisista Kris-

tuksen kaltaisia, kykeneviä suoriutumaan elämän velvollisuuksista ja toimimaan perheen päänä. Tällaista kasvatusta ei voida hankkia tutkimalla pakanallisia klassikoita.

Mieltä kiihottava kiijallisuus

Monet aikamme suosituista julkaisuista ovat täynnä sensaatiojuttuja, jotka opettavat nuorille pahuutta ja johtavat heidät turmion tielle. Moni ikänsä puolesta lapsi on vanha rikoksien tuntemuksessa. Heidän lukemansa kertomukset viettelevät heidät pahuuteen. Mielikuvituksessaan he kertaavat samoja tekoja yhä uudelleen, kunnes heissä herää kiihkeä halu kokeilla, miten he itse onnistuvat tekemään rikoksen ja välttämään rangaistuksen.

[368]

Lasten ja nuorten vilkkaalle mielelle kuvitteelliset tulevaisuuden tapahtumat ovat tosia. Kun ennustetaan vallankumouksia ja kuvataan kaikenlaisia asioita, jotka murtavat lain ja itsehillinnän pidäkkeet, moniin tarttuu näiden kuvausten henki. He ajautuvat tekemään jos mahdollista vielä pahempia rikoksia kuin mitä nämä sensaatiokirjailijat kuvailevat. Tällaisten tekijöiden vaikutuksesta yhteiskunta turmeltuu. Laittomuuden siemeniä kylvetään kaikkialla. Kenenkään ei tarvitse ihmetellä, että seurauksena on rikollisuuden sato.

Romaanit, kevytmieliset ja jännittävät kertomukset, ovat lukijalle aivan yhtä suureksi kiroukseksi. Kirjailija voi väittää tarjoavansa moraalisen opetuksen, hän voi sirotella teokseensa uskonnollisia käsityksiä, mutta useimmiten ne vain kätkevät kirjan pohjimmaisesta turhuuden ja arvottomuuden.

Maailma on tulvillaan kirjoja, jotka ovat täynnä viettelevää ek-sytystä. Nuoriso ottaa totuutena vastaan sen, minkä Raamattu tuomitsee valheeksi, ja tarrautuu hurmaantuneena harhakuvaan, mikä merkitsee sielulle tuhoa.

On kaunokirjallisia teoksia, jotka kirjoitettiin totuuden opettamiseksi tai jonkin suuren epäkohdan paljastamiseksi. Jotkut näistä teoksista ovat saaneet aikaan hyvää. Mutta lisäksi ne ovat saaneet aikaan mittaamatonta vahinkoa. Niissä on lausuntoja ja taiten sommiteltuja kuvauksia, jotka kiihottavat mielikuvitusta ja synnyttävät ajatuskulkuja, jotka ovat vaarallisia etenkin nuorisolle. Mielikuvituksessaan nuoret elävät kirjan tapahtumat läpi yhä uudelleen. Tällainen lukeminen tekee mielen kykenemättömäksi hyödylliseen työhön ja

[369] hengelliseen toimintaan. Se tappaa mielenkiinnon Raamattuun. Tai-
vaalliset asiat saavat vain vähän sijaa ajatuksissa. Kun mieli askarte-
lee kuvatuissa siveet- tömyyksissä, intohimo herää ja lopputuloksena
on synty.

Sellainenkin kaunokirjallisuus on vahingollista, jossa ei ole
merkkiäkään siveettömyydestä ja jonka tarkoituksena on opettaa
jaloja periaatteita. Se yllyttää hätäiseen ja pinta-puoliseen lukuta-
paan, jossa huomio kohdistuu vain kertomuksen juoneen. Näin se
helposti tuhoaa kyvyn johdonmukaiseen ja tarmokkaaseen ajatte-
luun ja tekee sielun kykenemättömäksi pohtimaan velvollisuuden ja
kohtalon suuria kysymyksiä.

Kaunokirjallisuuden lukeminen herättää mieltymystä huvitte-
luun ja synnyttää vastenmielisyyttä elämän käytännöllisiä velvol-
lisuuksia kohtaan. Sillä on kiehtova ja päihdyttävä vaikutus, joka
aiheuttaa usein sekä henkistä että ruumiillista sairautta. Moni kur-
ja, laiminlyöty koti, moni parantumattomasti sairas, moni mielisai-
raalan hoidokki saa onnettomasta tilastaan syyttää tavaksi tullutta
romaanien lukemista.

Usein väitetään, että saadaksemme nuoret luopumaan arvotto-
masta sensaatiokirjallisuudesta meidän on tarjottava heille parem-
man luokan kaunokirjallisuutta. Tämä on kuin yrittäisi parantaa
juopon antamalla hänelle viskin tai konjakin asemesta miedompia
päihteitä kuten viiniä, olutta tai siideriä. Näiden käyttö pitäisi jat-
kuvasti yllä himoa voimakkaampiin kiihokkeisiin. Juomarin ja rait-
tiin ainoa turva on ehdottomassa raittiudessa. Kaunokirjallisuuden
harrastajaa koskee sama sääntö. Täydellinen pidättyvyys on hänen
ainoa turvansa.

Tarut ja sadut

[370] Saduilla, taruilla ja keksityillä kertomuksilla on nykyään huo-
mattava asema lasten ja nuorten kasvatuksessa. Tämän luonteisia
kirjoja käytetään kouluissa ja niitä on myös monissa kodeissa. Mi-
ten kristityt vanhemmat saattavat antaa lastensa lukea kirjoja, jotka
ovat täynnä valheita? Kun lapset kysyvät vanhempien opetuksen
kanssa täydellisessä ristirii-
dassa olevien kertomusten merkitystä,
vastaus kuuluu, että kertomukset eivät ole tosia. Näin ei kuitenkaan
mitätöidä niiden pahoja vaikutuksia. Näissä kirjoissa esitetyt aja-

tukset johtavat lapset harhaan. Ne tarjoavat heille väärää käsityksiä elämästä ja synnyttävät heissä kaipauksen epätodellisiin asioihin.

Tällaisten kirjojen laajalle levinnyt käyttö on yksi saatanan ovelista juonista. Hän pyrkii suuntaamaan vanhojen ja nuorten mielen pois tärkeästä luonteenkehittämisestä. Hänen tarkoituksensa on, että ne sieluja tuhoavat petokset, joilla hän täyttää maailman, veisivät myös meidän lapsemme ja nuoremme mukanaan. Siksi hän yrittää suunnata heidän mielensä pois Jumalan sanasta ja siten estää heitä tutustumasta niihin totuuksiin, jotka tarjoaisivat heille turvan.

Lasten ja nuorten käsiin ei milloinkaan tule antaa kirjoja, jotka sisältävät vääristelyä totuutta. Älkäämme salliko lastemme koulunkäyntinsä aikana täyttää mieltään ajatuksilla, jotka osoittautuvat synnin siemeniksi. Jos kypsän mielen omaavat eivät olisi missään tekemisissä tällaisten kirjojen kanssa, he itse olisivat paljon paremmassa turvassa ja heidän hyvä esimerkkinsä ja vaikutuksensa tekisivät nuorten varjelemisen kiusauksilta paljon helpommaksi.

Meillä on runsaasti sitä, mikä on todellista ja jumalallista. Tietoa kaipaavien ei tarvitse mennä saastuneille lähteille. Herra sanoo:

”Kallista korvasi ja kuuntele viisaitten sanoja
ja tarkkaa minun taitoani. — —
Että Herra olisi sinun turvanasi,
siksi olen minä nyt neuvonut juuri sinua.”

”Olenhan ennenkin sinulle kirjoittanut,
antanut neuvoja ja tietoa,
opettaakseni sinulle totuutta, vakaita sanoja,
että voisit vakain sanoin vastata lähettäjällesi.”

Sanani. 22: 17, 19-21

”Hän asetti todistuksen Jaakobiin,
hän sääti Israeliin lain
ja käski meidän isiemme julistaa ne lapsillensa.”

”Me kerromme tulevalle polvelle
Herran ylistettävistä teoista
hänen voimastansa ja ihmeistänsä, jotka hän on tehnyt.”

”Että jälkipolvi saisi ne tietää,
saisivat tietää vastedes syntyvät lapset,

[371]

ja nekin nousisivat ja kertoisivat niistä lapsillensa.
Niin nämä panisivat uskalluksensa Jumalaan.”

Ps. 78: 5, 4, 6, 7

”Herran siunaus rikkaaksi tekee,
ei oma vaiva siihen mitään lisää.”

Sanani. 10:22.

Kristuksen opetustyö

Samalla tavalla Kristuskin esitti totuuden periaatteet evankeliumissa. Hänen opetuksensa tarjoaa juotavaksemme puhdasta vettä, joka virtaa Jumalan valtaistuimelta. Kristus olisi voinut antaa ihmisille tietoa, joka olisi ylittänyt kaiken aikaisemman ilmoituksen ja jättänyt varjoonsa kaikki aikaisemmat saavutukset. Hän olisi voinut paljastaa salaisuuden toisensa jälkeen ja keskittää näiden ihmeellisten ilmestysten ympärille myöhempien sukupolvien ajattelun ja tutkimuksen ajan loppuun saakka. Mutta hän käytti jokaisen hetken pelastustotuuden opettamiseen. Aikaansa, kykyjään ja elämäänsä hän piti työvälteinä ja käytti niitä ainoastaan ihmissielujen pelastamiseen. Hän oli tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on, eikä hän aikonut luopua tavoitteestaan. Hän ei sallinut minkään suunnata huomiotaan muualle.

[372] Kristus jakoi vain sellaista tietoa, jota voitiin hyödyntää. Hänen ihmisille antamansa neuvot rajoittuivat heidän senhetkisen elämäntilanteensa synnyttämiin käytännön tarpeisiin. Sellaista uteliaisuutta, joka sai heidät esittämään hänelle urkkivia kysymyksiä, hän ei tyydyttänyt. Kaikki tällaiset kysymykset saivat hänet esittämään vakavia, hartaita ja voimakkaita vetoamuksia. Niille, jotka olivat innokkaita poimimaan tiedon puusta, hän tarjosi elämän puun hedelmää. He havaitsivat kaikki muut tiet suljetuiksi paitsi sen, joka vie Jumalan luo. Jokainen lähde oli tukittu, paitsi ikuisen elämän lähde.

Vapahtajamme ei rohkaissut ihmisiä menemään oman aikansa rabbiinien kouluihin, koska siellä jatkuvasti toistetut: ”He sanovat” tai: ”On sanottu” olisivat turmelleet heidän mielensä. Miksi meidän sitten tulisi hyväksyä ihmisten epävarmat sanat ylevänä viisautena, kun käytettävissämme on suurempaa, varmempaa viisautta?

Se mitä olen nähnyt ikuisista asioista ja ihmiskunnan heikkoudesta on painunut syvälle mieleeni ja vaikuttanut elämäntyöhöni. En näe mitään syytä, miksi ihmistä tulisi kehua tai ylistää. En ymmärrä, miksi ajallisissa asioissa viisaiden ihmisten ja niin kutsuttujen suurmiesten mielipiteisiin tulisi luottaa ja miksi niitä tulisi ylistää. Miten niillä, jotka ovat jumalallista valoa vailla, voisi olla oikeita näkemyksiä Jumalan suunnitelmista ja teistä? He joko kieltävät hänet kokonaan eivätkä välitä hänen olemassaolostaan tai rajoittavat hänen valtaansa omilla rajallisilla näkemyksillään.

Valitkaamme opettajaksemme hänet, joka loi taivaan ja maan, hänet, joka asetti tähdet omille paikoilleen avaruuteen ja määräsi auringolle ja kuulle niiden tehtävät.

On oikein, että nuoret haluavat kehittää henkiset kykynsä äärimilleen. Me emme tahdo rajoittaa kasvatusta, jolle Jumala ei ole asettanut mitään rajoja. Mutta savutuksistamme ei ole mitään hyötyä, jos niitä ei käytetä Jumalan kunniaksi ja ihmiskunnan parhaaksi.

Ei ole hyvä rasittaa mieltä opinnoilla, jotka vaativat suunnatonta uutteruutta mutta joita ei voi hyödyntää käytännön elämässä. Tällainen koulutus merkitsee opiskelijalle tappiota, sillä se vähentää hänen haluaan ja mieltymystään opintoihin, jotka tekisivät hänestä käytännöllisen ihmisen ja kykenevän suoriutumaan velvollisuuksistaan. Käytännön koulutus on paljon arvokkaampi asia kuin mikään määrä pelkästään teoreettista opetusta. Pelkät tiedot eivät riitä. Meidän on myös osattava käyttää niitä oikein.

Se aika, ne varat ja se opiskelu, minkä niin monet tuhlaavat suhteellisen hyödyttömän koulutuksen hankkimiseen, tulisi käyttää koulutukseen, joka tekisi heistä käytännön miehiä ja naisia, kykeneviä suoriutumaan elämän velvollisuuksista. Tällainen koulutus on kaikkein arvokkainta.

Me tarvitsemme tietoa, joka vahvistaa mieltä ja sielua ja tekee meistä parempia ihmisiä. Sydämen kasvattaminen on paljon tärkeämpää kuin pelkkä kirjasivistys. On hyvä ja suorastaan välttämätön asia, että meillä on tietoa maailmasta jossa elämme, mutta jos me jätämme ikuisuuden pois laskuistamme, teemme erehdyksen, jota emme milloinkaan voi korjata.

Opiskelija voi käyttää kaikki voimansa tiedon hankintaan, mutta jos hän ei tunne Jumalaa, jos hän ei noudata lakeja, jotka hallitsevat hänen omaa olemustaan, hän tulee tuhoamaan itsensä. Väärien

tottumusten vuoksi hän menettää kyvyn itsekritiikkiin ja menettää itsehillintänsä. Hän ei pysty ratkaisemaan oikein omaa olemustaan läheisesti koskevia asioita. Hän kohtelee mieltään ja ruumistaan vastuuntunnottomasti ja järjettömästi. Oikeiden periaatteiden laiminlyönti riistää häneltä sekä tämän että tulevan elämän ilon.

Jos nuoret tajuaisivat oman heikkoutensa, he löytäisivät voimansa Jumalasta. Jos he antautuvat hänen opetettavikseen, he tulevat viisaiksi hänen viisaudestaan ja heidän elämänsä on maailmalle siunaukseksi. Mutta jos he omistautuvat pelkästään maallisiin ja teoreettisiin opintoihin ja näin irrottautuvat Jumalasta, he menettävät kaiken, mikä rikastuttaa elämää.

Luku 38—Oikean tiedon merkitys

[374]

Meidän on saatava selvempi käsitys kysymyksistä, jotka ovat vaakalaudalla siinä suuressa taistelussa, jossa olemme mukana. Meidän on ymmärrettävä paremmin Jumalan sanan totuuksien arvo ja vaara, johon joudumme antaessamme suuren pettäjän suunnata mieleemme pois niistä.

Lunastuksemme vaatiman uhrin ääretön arvo osoittaa, että synti on suunnattoman paha asia. Synti saattaa epäjärjestykseen koko ihmiselimestön, turmelee mielen ja saastuttaa mielikuvituksen. Synti on pilannut sielun kyvyt. Ulkopuolelta tulevat kiusaukset herättävät vastakaikua sydämessä ja jalat kääntyvät huomaamatta pahaan.

Kuten puolestamme annettu uhri oli täydellinen, niin on puhdistuksemme synnin saastutuksesta oltava täydellinen. Jumalan laki ei anna anteeksi ainoatakaan paha tekoa; mikään väärä ei voi välttyä sen tuomiolta. Evankeliumin etiikka ei tunne muuta mittapuuta kuin jumalallisen luonteen täydellisyyden. Kristuksen elämässä täytyi täydellisesti lain jokaisen käskyn vaatimus. Hän sanoi: ”Minä olen pitänyt Isäni käskyt.” Hänen elämänsä tarjoaa meille esimerkin kuuliaisuudesta ja palvelusta. Jumala yksin voi uudistaa sydämen. ”Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.” Mutta meitä käsketään: ”Ahkeroikaa — — että pelastuisitte.” Joh. 15: 10; Fil. 2: 13, 12.

Harkintaa vaativa tehtävä

[375]

Vääryyksiä ei voi oikaista eikä käytöstä korjata heikoilla, ajoittaisilla ponnistuksilla. Luonteen kehittäminen ei ole päivän eikä vuoden työ, vaan se kestää koko elinajan. Taistelu oman minän voittamiseksi, pyhyiden ja taivaan saavuttamiseksi, on elinikäistä taistelua. Ilman hellittämätöntä ponnistelua ja jatkuvaa toimintaa ei jumalallisessa elämässä edistyä eikä voittajan kruunua saavuteta.

Voimakkain todistus ihmisen lankeemuksesta jostain korkeammasta tilasta on siinä, että paluu maksaa niin paljon. Tie takaisin voi-

daan raivata vain kovalla taistelulla, tuuma tuumalta, tunti tunnilta. Yhdessä hetkessä me voimme harkitsemattomalla, varomattomalla teolla jättää itsemme pahan valtaan, mutta kahleiden katkominen ja pyhemmän elämän saavuttaminen ei tapahdu yhtä nopeasti. Tavoite voidaan asettaa, työ aloittaa, mutta sen suorittaminen vaatii uurastusta, aikaa, kestävyyttä, kärsivällisyyttä ja uhrauksia.

Meillä ei ole varaa toimia hetken mielijohteesta. Emme voi hetkeksikään luopua valppaudestamme. Lukemattomien kiusausten ahdistamina meidän on tehtävä päättävästi vastarintaa tai jäätävä häviölle. Jos elämämme sattuisi päätymään työn ollessa kesken, se merkitsisi ikuista tappiota.

Apostoli Paavalin elämä oli jatkuvaa taistelua omaa minää vastaan. Hän sanoi: ”Joka päivä minä olen kuoleman kidassa.” 1 Kor. 15:31. Joka päivä hänen tahtonsa ja halunsa olivat ristiriidassa velvollisuuden ja Jumalan tahdon kanssa. Omien halujen seuraamisen sijaan hän noudatti Jumalan tahtoa, vaikka se merkitsikin oman luonnon ristiinnaulitsemista. Taisteluntäyteisen elämänsä päättyessä, muistellessaan sen kamppailuja ja voittoja, hän saattoi sanoa: ”Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä.” 2 Tim. 4: 7, 8.

[376] Kristillinen elämä on taistelua ja edistymistä. Tässä sodankäynnissä ei ole taukoja; kamppailun on oltava jatkuvaa ja kestävä. Vain hellittämättömin ponnistuksin voimme voittaa saatanan kiusaukset. Kristillistä vilpittömyyttä on tavoiteltava lannistumatta ja pidettävä yllä tinkimättömän määrätietoisesti.

Kukaan ei pääse ylöspäin tekemättä ankarasti ja kestävästi työtä omaksi hyväkseen. Jokaisen on itse osallistuttava taisteluun; kukaan muu ei voi taistella meidän taistelujamme. Me olemme henkilökohtaisesti vastuussa taisteluun liittyvistä kysymyksistä. Vaikka Nooa, Job ja Daniel olisivat täällä, he eivät voisi vanhurskaudellaan pelastaa poikaansa eikä tytärtänsä.

Perehtymisen arvoinen tiede

On opittava tuntemaan kristinuskon tiede — tiede, joka on yhtä paljon inhimillisiä tieteitä syvempi, leveämpi ja korkeampi kuin

taivas on maata korkeampi. Mieltä on harjoitettava, kasvatettava ja koulutettava, sillä meidän on palveltava Jumalaa tavalla, joka ei ole sopusoinnussa synnynnäisten taipumustemme kanssa. Perinnölliset ja hankitut taipumukset pahaan on voitettava. Usein joudutaan hylkäämään koko siihenastinen kasvatusta ja koulutus, jotta ihminen voisi tulla oppilaaksi Kristuksen kouluun. Sydämemme on kasvatettava pysymään lujana Jumalassa. Meidän on opittava ajatustapoja, jotka tekevät meidät kykeneviksi vastustamaan kiusauksia. Meidän on opittava katsomaan ylöspäin. Meidän on ymmärrettävä Jumalan sanan periaatteiden vaikutus päivittäiseen elämäämme. Nämä periaatteet ovat korkeita kuin taivas ja niihin sisältyy ikuisuus. Jokaisen teon, jokaisen sanan, jokaisen ajatuksen on oltava sopusoinnussa näiden periaatteiden kanssa. Kaikki on saatettava sopusointuun Kristuksen kanssa ja alistettava hänen hallintaansa.

Pyhän Hengen kalliit avut eivät kehity hetkessä. Rohkeutta, lujautta, nöyryyttä, uskoa ja horjumatonta luottamusta Jumalan pelastavaan voimaan saadaan vuosien kokemusten perusteella. Jumalan lasten tulee sinetöidä kohtalonsa pyhillä ponnistuksilla ja pitämällä lujasti kiinni oikeasta.

[377]

Aikaa ei ole hukattavissa

Meillä ei ole aikaa hukattavaksi. Me emme tiedä, miten pian armonaikamme päättyy. Pisimmilläänkin meidän elinaikamme on lyhyt emmekä tiedä, miten pian kuoleman nuoli osuu sydämeemme. Me emme tiedä, miten pian meidät kutsutaan luopumaan maailmasta ja kaikista sen riennoista. Ikuisuus on edessämme. Esirippu on nousemaisillaan. Muutaman lyhyen vuoden kuluttua julistetaan kaikille nyt elossa oleville käsky:

”Vääryyden tekijä tehkään edelleen vääryyttä — ja joka on vanhurskas, tehkään edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhitköön edelleen.” Ilm. 22: 11.

Olemmeko valmiit? Tunne meko Jumalan, taivaan Hallitsijan ja Lainantajan sekä Jeesuksen Kristuksen, jonka hän lähetti maailmaan edustajakseen? Kun elämäntyömme on päättynyt, voimmeko Jeesuksen, esimerkkimme, tavoin sanoa:

”Minä olen kirkastanut sinut maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni. — — Minä olen ilmoittanut sinun nimesi.” Joh. 17: 4-6.

Jumalan enkelit yrittävät suunnata huomionsi pois itsestämme ja maallisista asioista. Älkäämme antako heidän ponnistella turhaan.

Kevytmielisiin ajatuksiin suuntautuneiden mielten on muututtava. ”Vyöttäkää sentähden mieleenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. Niinkuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte, vaan sen Pyhän Hengen mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi. Sillä kirjoitettu on: ’Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.’” 1 Piet. 1: 13-16.

[378] Ajatukset on keskitettävä Jumalaan. Meidän on vilpittömästi pyrittävä voittamaan luonnollisen sydämen pahat taipumukset. Meidän ponnistustemme, itsekieltämyksemme ja kestävyysme tulee olla oikeassa suhteessa siihen mittaamattoman arvokkaaseen tavoitteeseen, johon pyrimme. Vain voittamalla kuten Kristus voitti me voimme saada elämän kruunun.

Itsekieltämyksen tarve

Ihmisen suurin vaara on itsepetoksessa ja omahyväisyydessä, joka johtaa eroon Jumalasta, ainoasta voimanlähteestä. Luonnollisiin taipumuksiimme sisältyy moraalisen kuoleman siemen, jos Jumalan Pyhä Henki ei niitä korjaa. Jos me emme pääse elävään yhteyteen Jumalan kanssa, emme pysty vastustamaan nautinnonhalun, itserakauden ja syntiin viettelevien kiusausten epäpyhiä vaikutuksia.

Saadaksemme apua Kristukselta meidän on tajuttava oma tarpeemme. Meidän on tunnettava tarkoin itsemme. Kristus voi pelastaa vain sen, joka tietää olevansa syntinen. Vasta silloin kun näemme täydellisen avuttomuutemme ja luovomme kaikesta itseluottamuksesta, voimme tarttua jumalalliseen voimaan.

Itsekieltämystä ei tarvita ainoastaan kristillisen elämän alussa. Sitä on harjoitettava jokaisella askeleella, joka vie kohti taivasta. Kaikki hyvät tekomme ovat riippuvaisia ulkopuolellamme olevasta voimasta. Siksi meidän on jatkuvasti käännettävä sydämemme Jumalan puoleen, tunnustettava vilpittömästi syntimme ja nöyryyttävä

hänen edessään. Vaarat ympäröivät meitä ja turvassa olemme vain silloin, kun tunnemme heikkoutemme ja tartumme uskon otteella mahtavaan Vapauttajaamme.

Kristus todellisen tiedon alkulähde

Meidän on käännettävä selkämme tuhansille asioille, jotka vetävät huomiomme puoleensa. On asioita, jotka vievät aikaa ja herättävät kysymyksiä mutta eivät johda minnekään. Jaloimmat harrastukset vaativat kaiken sen tarkkaavaisuuden ja energian, joka usein tuhlataan verrattain merkityksettömiin asioihin.

[379]

Uusien teorioiden hyväksyminen ei itsessään tuo sieluun uutta elämää. Tärkeidenkin tosiasioiden ja teorioiden tuntemisesta on vain vähän hyötyä, jos niitä ei sovelleta käytäntöön. Meidän on tunnettava velvollisuudeksemme antaa sielullemme ruokaa, joka ravitsee ja virvoittaa hengellistä elämäämme.

” — — niin että herkistät korvasi viisaudelle
 ja taivutat sydämesi taitoon — —
 jos haet sitä kuin hopeata
 ja etsit sitä kuin aarretta,
 silloin pääset ymmärtämään Herran pelon
 ja löydät Jumalan tuntemisen. — —
 Silloin ymmärrät vanhurskauden ja oikeuden
 ja vilpittömyyden — hyvyyden tien kaiken;
 sillä viisaus tulee sydämeesi,
 ja tieto tulee sielullesi suloiseksi,
 taidollisuus on sinua varjeleva
 ja ymmärrys suojeleva sinut.”
 ”Elämän puu on se niille, jotka siihen tarttavat;
 onnelliset ne, jotka siitä pitävät kiinni.”

Sanani. 2: 2, 4, 5, 9-11;
 3:18.

Kysymys, jota meidän on mietittävä, kuuluu: ”Mikä on totuus, jota on vaalittava, rakastettava, kunnioitettava ja toteltava?” Tieteen innokkaat kannattajat ovat kärsineet tappion ja masentuneet yrityksissään löytää Jumalan. Tänä aikana heidän tulee kysyä: ”Mikä

on se totuus, joka auttaa meitä saavuttamaan sielumme pelastuksen?”

”Mitä arvelette Kristuksesta?” Tämä on kysymyksistä tärkein. Otatko hänet vastaan henkilökohtaisena Vapahtajana? Kaikille, jotka ottavat hänet vastaan, hän antaa voiman tulla Jumalan lapsiksi.

[380] Kristus ilmoitti Jumalan opetuslapsilleen tavalla, joka sai heidän sydämessään aikaan ihmeellisen muutoksen, ja sellaisen hän haluaa saada aikaan meissäkin. Pohtimalla liikaa teorioita monet ovat kadottaneet näkyvistään Vapahtajan esimerkin elävän voiman. He eivät enää näe häntä nöyränä, uhrautuvana työntekijänä. Heidän on katsottava Jeesukseen. Me tarvitsemme päivittäin tuoreen näkemyksen hänen läsnäolostaan. Meidän on tarkemmin seurattava hänen esimerkkiään itsensä kieltämisessä ja uhrautuvaisuudessa.

Me tarvitsemme kokemuksen, joka Paavalilla oli, kun hän kirjoitti: ”Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” Gal. 2: 19, 20.

Luonteessa ilmenevä Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen tuntemus on arvokkainta maan päällä ja taivaassa. Se on kaikkein korkeinta sivistystä. Se on avain, joka aukaisee taivaallisen kaupungin portit. Jumalan tarkoitus on, että kaikilla, jotka pukeutuvat Kristukseen, on tämä tuntemus.

Luku 39—Jumalan sanasta saatava tieto

[381]

Koko Raamattu on ilmoitusta Jumalan kunniasta Kristuksessa. Kun se otetaan vastaan, kun siihen uskotaan ja kun sitä noudatetaan, siitä tulee ihmeellinen välikappale luonteen uudistamiseksi. Se on tehokas kannustin, hillitsevä voima, joka elvyttää ruumiin, sielun ja hengen kyvyt ja ohjaa elämän oikeisiin uomiin.

Nuoret ja aikuiset joutuvat kiusaukseen ja lankeavat syntiin helposti siksi, että he eivät tutki Jumalan sanaa ja mietiskele sitä niin kuin heidän tulisi. Lujan, määrätietoisen tahdonvoiman puute, joka ilmenee elämässä ja luonteessa, johtuu Jumalan sanan pyhien neuvosten laiminlyönnistä. He eivät tosissaan pyri suuntaamaan mieltään pois kaikesta epäpuhtaasta ja valheesta asioihin, jotka synnyttäisivät pyhiä, puhtaita ajatuksia. Vain harvat valitsevat paremman osan ja istuvat Jeesuksen jalkojen juuressa kuten Maria saadakseen opetusta jumalalliselta Opettajalta. Harvat kätkevät hänen sanansa sydämeensä ja soveltavat niitä elämäänsä.

Kun Raamatun totuudet otetaan vastaan, ne vaikuttavat mieleen ja sieluun kohottavasti. Jos Jumalan sanaa arvostettaisiin asiaankuuluvalla tavalla, sekä nuorilla että vanhoilla olisi sisäistä ryhtiä, periaatteen voimaa, joka tekisi heidät kykeneviksi vastustamaan kiusausta.

Pyhän Raamatun kallisarvoisia totuuksia tulee opettaa puhumalla ja kirjoittamalla. Ajatukset, kyvyt ja lahjat tulisi käyttää tehokkaasti Jumalan ajatusten tutkimiseen. Älä tutki ihmisten olettamukseen perustuvaa filosofiaa vaan hänen filosofiaansa, joka on totuus. Mikään muu kirjallisuus ei vedä arvossa vertoja Raamatulle.

[382]

Maailmanmielistä ei Jumalan sanan tutkiminen huvita, mutta Pyhän Hengen uudistamalle mielelle sen pyhiltä sivuilta loistaa jumalallinen kauneus ja taivaallinen valo. Se mikä maailmalliselle mielelle on autiota erämaata, muuttuu hengelliselle mielelle elävien virtojen maaksi.

Meidän on annettava lapsillemme tieto Jumalasta sellaisena kuin se ilmoitetaan hänen sanassaan. Ymmärryksen ensi valon sarastaessa

heidät on tutustuttava Jeesuksen nimeen ja elämään. Ensimmäiseksi heidän on opittava, että Jumala on heidän Isänsä. Heidät on harjoitettava rakastavaan kuuliaisuuteen. Kunnioittavasti ja hellästi heille on luettava ja toistettava Jumalan sanaa tavalla, joka vastaa heidän käsityskykyään ja on omiaan herättämään heidän mielenkiintonsa. Ja ennen kaikkea heidän tulee kuulla Kristuksessa ilmoitetusta Jumalan rakkaudesta jäsensuhteesta suuren opetuksen kautta:

”Jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.” 1 Joh. 4: 11.

Nuorten tulee ravita mieltään ja sieluaan Jumalan sanalla. Kristuksen ristin tulee olla kaiken kasvatuksen ydinkohta, kaiken opetuksen ja opiskelun keskipiste. Sitä tulee soveltaa elämään. Näin Vapahtajasta tulee nuorten läheinen ystävä. Jokainen ajatus vangitaan kuuliaiseksi Kristukselle. Apostoli Paavalin kanssa he voivat sanoa:

”Pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ristikästä, jonka kautta maailma on ristinnaulittu minulle, ja minä maailmalle.” Gal. 6: 14.

Näin he uskon kautta saavat kokemukseräistä tietoa Jumalasta. He ovat vakuuttuneet hänen sanansa totuudellisuudesta, hänen lupautensa luotettavuudesta. He ovat maistaneet ja tietävät, että Herra on hyvä.

Rakastetun Johanneksen tieto perustui omaan kokemukseen. Hän saattoi todistaa:

[383] ”Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta — ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille — minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme, ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen kanssa.” 1 Joh. 1: 1-3.

Samalla tavalla voi jokainen oman kokemuksensa perusteella ”sinetillä vahvistaa, että Jumala on totinen”. Joh. 3:33. Jokainen voi kertoa, miten hän itse on nähnyt, kuullut ja tuntenut Kristuksen voiman. Hän voi todistaa:

”Tarvitsin apua ja sain sen Jeesuksessa. Kaikki tarpeeni täytettiin, sieluni nälkä tyydytettiin. Raamattu on minulle Kristuksen

ilmoitus. Uskon Jeesukseen, koska hän on minun jumalallinen Va-
pahtajani. Uskon Raamattuun, koska olen todennut sen Jumalan
ääneksi sielulleni.”

Apua luonnon tutkimiseen

Se, joka on oman kokemuksensa kautta oppinut tuntemaan Juma-
lan ja hänen sanansa, on valmis syventymään luonnontieteelliseen
tutkimukseen. Kristuksesta on kirjoitettu: ”Hänessä oli elämä, ja
elämä oli ihmisten valkeus.” Joh. 1:4. Ennen synnin ilmaantumista
Aadamia ja Eevaa ympäröi kirkas ja kaunis valo, Jumalan valo. Tä-
mä valo kirkasti kaiken, mitä he lähestyivät. Mikään ei himmentänyt
heidän käsitystään Jumalan luonteesta tai teoista. Mutta kun he an-
toivat periksi kiusaajalle, valo jätti heidät. Menettäessään pyhyiden
puvun he menettivät valon, joka oli valaissut luontoa. Enää he ei-
vät pystyneet ymmärtämään sitä oikein. He eivät nähneet Jumalan
luonnetta hänen teoissaan. Samoin ei nykyajan ihminenkään pysty
itsestään ymmärtämään luonnon opetusta oikein. Ilman jumalalli-
sen viisauden ohjausta hän korottaa luonnon ja luonnonlait luonnon
Jumalan yläpuolelle. Tämän vuoksi inhimilliset näkemykset tie-
teestä usein poikkeavat Jumalan sanan opetuksesta. Mutta niille,
jotka ottavat vastaan Kristuksen elämän valon, vaikenee luontokin
uudelleen. Ristiltä loistavassa valossa me voimme tulkita luonnon
opetusta oikein.

[384]

Se, joka henkilökohtaisen kokemuksen kautta tuntee Jumalan ja
hänen sanansa, uskoo vakaasti pyhän Raamatun jumalallisuuteen.
Hän on vakuuttunut Jumalan sanan totuudellisuudesta ja tietää, ettei
totuus voi olla ristiriidassa itsensä kanssa. Hän ei koettele Raamat-
tua inhimillisen tieteen normeilla vaan vertaa niitä erehtymättömään
mittapuuhun. Hän tietää, ettei oikeassa tieteessä voi olla mitään,
mikä olisi ristiriidassa Sanan opetuksen kanssa. Koska molemmilla
on sama tekijä, niiden oikea ymmärtäminen osoittaa niiden olevan
sopuoinnussa keskenään. Kaikki mikä niin kutsutussa tieteellisessä
opetuksessa on ristiriidassa Jumalan sanan kanssa, on pelkkää
inhimillistä arvailua.

Tällaiselle opiskelijalle tieteellinen tutkimus avaa laajoja ajatuk-
sen ja tiedon kenttiä. Kun hän tutkii luontoa, totuus selviää hänelle
uudella tavalla. Luonnon kirja ja kirjoitettu Sana valaisevat toisi-

aan. Molemmat tutustuttavat hänet Jumalaan paremmin opettamalla häntä tuntemaan Jumalan luonnetta ja niitä lakeja, joiden kautta hän toimii.

Psalmistan kokemuksesta voivat kaikki osallistua ottamalla vastaan Jumalan sanan luonnon ja ilmestyksen kautta. Hän sanoo:

”Sinä ilahutat minua, Herra, töilläsi;
minä riemuitsen sinun kättesi teoista.”

”Herra, sinun armosi ulottuu taivaisiin,
sinun totuutesi pilviin asti.

Sinun vanhurskautesi on kuin Jumalan vuoret
sinun tuomiosi niinkuin suuri syvyys — — .

Ps. 92: 5; 36: 6, 7

”Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala!
Ihmislapset etsivät sinun siipiesi suojaa. — —

[385] sinä annat heidän juoda suloisuutesi virrasta.
Sillä sinun tykönäsi on elämän lähde;
sinun valkeudessasi me näemme valkeuden.”

Ps. 36: 8-10

”Autuaat ne, joiden tie on nuhteeton,
jotka Herran laissa vaeltavat!
Autuaat ne, jotka ottavat vaarin
hänen todistuksistaan,
jotka etsivät häntä kaikesta sydämestänsä — —.”

Ps. 119: 1,2

”Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana?
Siten, että hän noudattaa sinun sanaasi.”

Ps. 119:9

”Minä olen valinnut totuuden tien,
olen asettanut eteeni sinun oikeutesi.”

”Minä kätken sinun sanasi sydämeeni,
etten tekisi syntiä sinua vastaan.”

”Silloin minä vaellan avaralla paikalla;
sillä sinun asetuksiasi minä kysyn.”

Ps. 119: 30, 11,45

”Avaa minun silmäni näkemään sinun lakisi ihmeitä.

”Sinun todistuksesi ovat minun iloni,
ne ovat minun neuvonantajani.”

”Sinun suusi laki on minulle kalliimpi
kuin tuhannet kappaleet kultaa ja hopeata.”

Ps. 119: 18, 24, 72

”Kuinka sinun lakisi onkaan minulle rakas!

Kaiken päivää minä sitä tutkistelen.”

”Ihmeelliset ovat sinun todistuksesi,
sentähden minun sieluni ottaa niistä vaarin.”

”Sinun käskysi ovat minun ylistysvirteni
minun muukalaisuuteni majassa.”

Ps. 119: 97, 129, 54

”Sinun sanasi on hyvin koeteltu,
ja sinun palvelijasi rakastaa sitä.”

”Sinun sanasi on kokonansa totuus,
ja kaikki sinun vanhurskautesi oikeudet
pysyvät iankaikkisesti.”

Ps. 119: 140, 160

”Saakoon minun sieluni elää ja ylistää sinua,
ja sinun oikeutesi minua auttakoot.”

”Suuri rauha on niillä,
jotka rakastavat sinun lakiasi,
eikä heille kompastusta tule.

Ps. 119: 175, 165

”Minä odotan sinulta pelastusta, Herra,
ja täytän sinun käskysi.

Minun sieluni noudattaa sinun todistuksiasi,
ja suuresti minä niitä rakastan.”

Ps. 119: 166, 167

[386]

”Kun sinun sanasi avautuvat,
niin ne valaisevat
ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä.”
”Sinun käskysi tekevät minut
vihollisiani viisaammaksi,
sillä ne ovat minun omani iankaikkisesti.
Minä olen kaikkia opettajiani taitavampi,
sillä minä tutkistelen sinun todistuksiasi.
Minä olen ymmärtäväisempi kuin vanhat,
sillä minä otan vaarin sinun asetuksistasi.”
”Sinun asetuksistasi minä saan ymmärrystä;
sentähden minä vihaan kaikkia valheen teitä.”
”Sinun todistuksesi
ovat minun ikuinen perintöosani,
sillä ne ovat minun sydämeni ilo.”

Ps. 130, 98-100, 104,
111

[387]

Selkeitä ilmoituksia Jumalasta

Meidän etuoikeutemme on päästä yhä korkeammalle ja saada yhä kirkkaampia ilmoituksia Jumalan luonteesta. Kun Mooses ruokoi: ”Anna siis minun nähdä sinun kirkkautesi”, ei Herra nuhdellut häntä vaan suostui hänen pyyntöönsä. Jumala ilmoitti palvelijalleen: ”Minä annan kaiken ihanuuteni kulkea sinun ohitsesi ja huudan nimen ’Herra’ sinun edessäsi.” 2 Moos. 33: 18, 19.

Synti pimentää mieleemme ja sumentaa käsityskykymme. Kun sydän puhdistetaan synnistä, Jumalan kirkkauden tuntemisen valo Jeesuksessa Kristuksessa valaisee hänen sanansa, heijastuu takaisin luonnosta ja julistaa entistä vakuuttavammin, että ”Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa”. 2 Moos. 34: 6.

Hänen valkeudessaan me katsomme valoa kunnes mieli, sydän ja sielu ovat muuttuneet hänen pyhyytensä kuvan kaltaisiksi.

Niille, jotka näin tarttuvat Jumalan sanan jumalallisiin lupauksiin, tarjoutuu ihmeellisiä mahdollisuuksia. Edessään heillä on totuuden laajat kentät, ehtymättömät voimanlähteet. Heille paljastuu ihmeellisiä asioita. He oppivat tuntemaan sellaisia etuoikeuksia ja

velvollisuuksia, joita he eivät edes aavistaneet Raamattuun sisältyvän. Kaikki, jotka vaeltavat nöyrän kuuliaisuuden tiellä toteuttaen Jumalan tarkoitusta, oppivat tuntemaan hänen sanaansa yhä paremmin.

Ottakoon opiskelija Raamatun oppaakseen ja noudattakoon sen periaatteita, niin hän voi yltää miten korkeisiin saavutuksiin hyvänsä. Kaikki inhimilliset filosofiat ovat johtaneet sekaannukseen ja häpeään, kun Jumalaa ei ole tunnustettu kaikeksi kaikessa. Mutta Jumalan synnyttämä kallisarvoinen usko tuo mukanaan voimaa ja luonteen jaloutta. Kun mietimme hänen hyvyyttään, hänen armoaan ja hänen rakkauttaan, ymmärrämme totuutta yhä selvemmin ja kaipauksemme sydämen puhtauteen ja ajatusten kirkkauteen jalostuu ja pyhittyy. Yhteys Jumalaan muuttaa pyhien ajatusten puhtaassa ilmapiirissä viihtyvän sielun Sanan tutkistelun kautta. Totuus on niin valtava, niin laajalle ulottuva, niin syvä, niin leveä, että oma minä häipyy näkyvistä. Sydän pehmenee ja muuttuu nöyräksi, ystävälliseksi ja rakastavaksi.

[388]

Pyhä kuuliaisuus kehittää myös ihmisen luontaisia kykyjä. Elämän sanan tutkiminen avartaa, kohottaa ja jalostaa opiskelijoita. Jos he Danielin tavoin ovat Jumalan sanan kuulijoita ja tekijöitä, he voivat hänen laillaan edistyä kaikilla opinaloilla. Puhdasmaielisyytensä ansiosta he muuttuvat lujamielisiksi. Kaikki älylliset kyvyt kehittyvät. Kasvatuksessaan ja koulutuksessaan he voivat edetä niin pitkälle, että kaikki heidän vaikutuspiirissään näkevät, mitä ihmisestä saattaa tulla ja mitä hän voi tehdä, kun hän on liittynyt viisauden ja voiman Jumalaan.

Elämäntyömme täällä alhaalla on valmistautumista ikuiseen elämään. Täällä aloitettua kasvatusta ei saateta päätökseen tässä elämässä; se tulee jatkumaan halki ikuisuuden — jatkuvasti edistyen, milloinkaan päättymättä. Lunastussuunnitelmassa ilmennyt Jumalan viisaus ja rakkaus opitaan tuntemaan yhä paremmin. Viedessään lapsensa elävän veden lähteille Vapahtaja tulee jakamaan heille tiedon runsaita aarteita. Ja joka päivä Jumalan ihmeelliset teot, osoitukset hänen voimastaan maailmankaikkeuden luomisessa ja ylläpitämisessä, tulevat avautumaan meille uudessa kauneudessa. Valtaistuimelta loistavassa valossa arvoitukset ratkeavat ja sielun täyttää hämmästyksellisten asioiden perimmäisestä yksinkertaisuudesta, joita ei aikaisemmin lainkaan ymmärretty.

Nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt me tunnemme vajavaisesti, mutta silloin me tulemme tuntemaan täydellisesti, niinkuin meidät itsemekin täydellisesti tunnetaan.

Osa 8—Työssä tarpeellista

[389]

”Nouse minun tyköni vuorelle.”

[390]

[391]

Luku 40—Apua jokapäiväiseen elämään

Puhtaan tosi kristityn hiljainen, johdonmukainen elämä puhuu paljon kaunopuheisemmin kuin mitkään sanat. Ihmisen elämällä on suurempi vaikutus kuin hänen puheillaan.

Palvelijat, jotka lähetettiin Jeesuksen luo, palasivat kertoen, ettei kukaan ihminen ollut koskaan puhunut niin kuin hän. Mutta syynä tähän oli se, ettei kukaan ihminen ollut koskaan elänyt niin kuin hän. Jos hänen elämänsä olisi ollut toisenlaista, hän ei olisi voinut puhua niin kuin hän nyt puhui. Hänen sanoihinsa sisältyi vakuuttava voima, koska ne tulivat puhtaasta ja pyhästä sydäimestä, joka oli täynnä rakkautta ja myötätuntoa, hyvyyttä ja totuutta.

Meidän oma luonteemme ja kokemuksemme määrää meidän vaikutuksemme muihin ihmisiin. Voidaksemme saada muut vakuuttuneiksi Kristuksen armon voimasta meidän on tunnettava se omassa sydämessämme ja elämässämme. Sielujen pelastukseksi julistamamme evankeliumin tulee olla samaa evankeliumia, jonka kautta oma sielumme pelastuu. Vain uskomalla elävästi Kristukseen henkilökohtaisena Vapahtajana voimme vaikuttaa epäuskoiseen maailmaan. Jos haluamme pelastaa syntisiä vuolaasta virrasta, meidän on seisottava vakaasti Kristus-kalliolla.

[392]

Kristinuskon tunnuksena ei ole mikään ulkonainen merkki, ei kaulassa riippuva risti tai kruunu, vaan elämässä näkyvä yhteys Jumalaan. Luonteenmuutoksessa ilmenevän armon voimalla maailma on saatava vakuuttuneeksi siitä, että Jumala on lähettänyt Poikansa sen Lunastajaksi. Mikään ei vaikuta ihmissieluun tehokkaammin kuin epäitsekäs elämä. Rakastava ja rakastettava kristitty on voimakkain todistus evankeliumin puolesta.

Koettelemusten koulu

Tällainen elämä ja tällainen vaikutus vaatii joka askeleella ponnistuksia, uhrauksia ja itsekuria. Monet masentuvat kristillisessä elämässään helposti siksi, etteivät he ymmärrä tätä. Monet, jotka

vilpittömästi pyhittävät elämänsä Jumalan palvelukseen, pettyvät huomattessaan, että heidän edessään on entistä enemmän esteitä, koettelemuksia ja vastoinkäymisiä. He rukoilevat Kristuksen kaltaista luonnetta, sopivuutta Herran työhön, ja joutuvatkin olosuhteisiin, jotka näyttävät herättävän kaiken heidän luonnossaan uinuvan pahan. Heistä paljastuu vikoja, joiden olemassaolosta heillä ei ollut aavistustakaan. Muinaisen Israelin tavoin he kysyvät: ”Jos Jumala kerran johtaa meitä, miksi meille käy näin?”

Kaikki tämä kohtaa heitä siksi, että he ovat Jumalan johdossa. Koettelemukset ja vastoinkäymiset ovat Herran valitsemia kasvatusten menetelmiä ja hänen määräämiään menestyksen edellytyksiä. Hän, joka tutkii ihmisten sydämen, tuntee heidän luonteensa paremmin kuin he itse. Hän näkee, että joillakin on kykyjä ja taipumuksia, joita oikein ohjattuina voidaan käyttää hänen työnsä edistämiseksi. Kaitselemissaan hän johtaa nämä ihmiset erilaisiin aseisiin ja vaihteleviin olosuhteisiin, jotta he voisivat oppia tuntemaan luonteessaan piilevät heikkoudet. Hän tarjoaa heille mahdollisuuden korjata nämä puutteet ja tehdä itsensä sopiviksi hänen palvelukseensa. Usein hän sallii vastoinkäymisten liekkien ahdistaa heitä, jotta he puhdistuisivat.

Se, että joudumme kohtaamaan vaikeuksia, osoittaa, että Herra Jeesus näkee meissä jotain arvokasta, jota hän haluaa kehittää. Jos hän ei näkisi meissä mitään, minkä kautta hän voisi tuoda kunniaa omalle nimelleen, hän ei käyttäisi aikaa meidän puhdistamiseemme. Hän ei heitä sulatusuuniinsa arvottomia kiviä. Hän puhdistaa vain arvokasta malmia. Seppä asettaa raudan ja teräksen tuleen nähdäkseen, minkälatuista metallia ne ovat. Herra sallii valittujensa joutua koetusten ahjoon selvittääkseen, millainen heidän luonteensa on ja voiko heistä tulla sopivia hänen työhönsä.

Savenvalaja ottaa saven ja muovailee sen mielensä mukaan. Hän vaivaa ja muokkaa sitä. Hän repii sen osiin ja painelee sen kokoon. Hän kastelee sitä ja kuivaa sen sitten. Hän antaa sen olla rauhassa jonkin aikaa. Kun se on täysin notkeaa, hän jatkaa sen valmistamista astiaksi. Hän muotoilee sen sekä viimeistelee ja kiillottaa sen pyörällään. Hän kuivattaa sen auringossa ja polttaa sen uunissa. Näin siitä tulee käyttökelpoinen astia. Samalla tavalla haluaa Mestarivalaja muovailta ja muovata meitä. Ja kuten savi on valajansa käsissä, niin meidänkin tulee olla hänen käsissään. Meidän ei tule yrittää

tehdä savenvalajan työtä. Meidän osamme on alistua Mestarivalajan muovattaviksi.

”Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita.” 1 Piet. 4: 12, 13.

Täydessä päivänvalossa ja muiden äänien kuuluessa ei häkkilintu opi laulamaan laulua, jonka isäntä tahtoo sille opettaa. Se oppii katkelman sieltä ja trillin täältä, mutta ei erillistä ja kokonaista sävelmää. Mutta isäntä peittää häkin ja asettaa sen paikkaan, jossa lintu kuulee vain hänen laulunsa. Pimeässä se yrittää yhä uudelleen kunnes se viimein oppii tuon laulun ja päästää ilmoille täydellisen sävelmän. Sitten lintu tuodaan esiin, ja siitä saakka se osaa laulaa tuon laulun päivänvalossakin. Näin Jumala käsittelee lapsiaan. Hän haluaa opettaa meille laulun, ja kun me olemme oppineet sen koettelemusten varjossa, osaamme laulaa sen myöhemminkin.

[394] Monet ovat tyytymättömiä elämäntehtävänsä. Voi olla, että heidän ympäristönsä on vastenmielinen. Heidän aikansa kuluu ehkä mielenkiinnottomassa työssä, vaikka he itse uskovat sopivansa vastuunalaisiin tehtäviin. Usein heistä tuntuu, ettei heidän ponnistuksiaan arvosteta tai että ne ovat hyödyttömiä. Tulevaisuus näyttää epävarmalta.

Muistakaamme, että vaikka emme itse olisi valinneet työtä, jota joudumme tekemään, meidän on hyväksyttävä se Jumalan valintana puolestamme. Meidän on suoritettava tehtävät, jotka ovat meitä lähinnä, tuntuivat ne sitten miellyttäviltä tai epämiellyttäviltä. ”Tee kaikki, mitä voimallasi tehdyksi saat, sillä ei ole tekoa, ei ajatusta, ei tietoa eikä viisautta tuonelassa, jonne olet menevä.” Saarn. 9: 10.

Jos Herra haluaa meidän julistavan sanomaa Niinivessä, emme miellytä hän yhtä paljon menemällä Joppeen tai Kapernaumiin. Hänellä on syynsä lähettää meidät paikkaan, jota kohti jalkamme on suunnattu. Juuri siellä saattaa olla henkilö, joka tarvitsee sitä apua, jota me voimme hänelle antaa. Hän, joka lähetti Filippuksen etiopialaisen hoviherran luo, Pietarin roomalaisen sadanpäämiehen luo ja pienen israelilaistytön syyrialaisen sotapäällikön Naemanin avuksi, lähettää nykyäänkin miehiä, naisia ja nuoria edustajikseen niiden luo, jotka tarvitsevat jumalallista apua ja opastusta.

Jumalan suunnitelmat ovat parhaat

Meidän suunnitelmamme eivät aina ole Jumalan suunnitelmia. Hän saattaa nähdä, että meille ja hänen työlleen on parasta, ettei hän hyväksy parhaita aikeitamme, kuten hän teki Daavidin tapauksessa. Mutta siitä me voimme olla varmoja, että hän tulee siunaamaan ja käyttämään asiansa edistämiseksi niitä, jotka vilpittömästi pyhittävät itsensä ja kaiken omansa hänen kunniaakseen. Jos hän näkee parhaaksi olla suostumatta heidän toiveisiinsa, hän tulee vastapainoksi osoittamaan rakkauttaan muulla tavalla ja uskomaan heille jonkun toisen palvelutehtävän.

Jumala pitää meistä hyvää huolta. Hän on kiinnostunut meistä ja ymmärtää meitä paremmin kuin me itse. Hän ei salli meidän taivoitella itsekkäästi omaa kunniamme eikä lyödä laimin kotoisia mutta pyhiä velvollisuuksiämme, jotka ovat meitä lähinnä. Usein nämä velvollisuudet tarjoavat juuri sen kasvatuksen, jota me tarvitsemme valmistuaksemme korkeampiin tehtäviin. Usein meidän suunnitelmamme kariutuvat, jotta Jumalan suunnitelmat voisivat toteutua.

[395]

Meitä ei milloinkaan vaadita tekemään todellista uhrausta Jumalalle. Hän pyytää meitä luopumaan monista asioista hänen tähtensä, mutta niin tehdessämme luovumme vain siitä, mikä on meille esteeksi taivaan tiellä. Silloinkin kun meitä kehoitetaan luopumaan asioista, jotka itsessään ovat hyviä, voimme olla varmoja siitä, että Jumala näin valmistaa meille jotain vielä parempaa.

Tulevassa elämässä selviävät arvoitukset, jotka täällä ovat meitä vaivanneet ja tuottaneet meille pettymyksiä. Saamme havaita, että näennäisesti vastaamatta jääneet rukoukset ja särkyneet toiveemme ovat olleet meille mitä suurimmaksi siunaukseksi.

Meidän on pidettävä jokaista tehtävää, vaatimattomintakin, pyhänä, koska se on osa Jumalan palvelemista. Meidän on päivittäin rukoiltava: ”Herra, auta minua tekemään parhaani. Opeta minut työskentelemään paremmin. Anna minulle tarmoa ja iloista mieltä. Auta minua osoittamaan työssäni Vapahtajan rakkautta.”

Opetus Mooseksen elämästä

Ajattele Mooseksen kokemusta. Kasvatus, jonka hän sai Egyptissä kuninkaan tyttärenpoikana ja tulevana kruununperijänä, oli erittäin perusteellinen. Mitään sellaista ei lyöty laimin, mikä egyptiläisen näkemyksen mukaan kuului viisaan miehen kasvatukseen. Hän sai korkeimman siviilija sotilaskoulutuksen. Hän tunsu itsensä täysin valmiiksi vapauttamaan Israelin orjuudesta. Mutta Jumala oli toista mieltä. Kaitsemuksessaan hän määräsi Mooseksen neljäksikymmeneksi vuodeksi lammaspaimenen oppiin erämaahan.

[396] Egyptissä saadusta kasvatuksesta oli Moosekselle hyötyä monissa asioissa, mutta arvokkaimman valmennuksen elämäntehtävänsä hän sai toimiessaan paimenena. Mooses oli luonteeltaan kiivas. Menestyvänä sotapäällikkönä sekä kuninkaan ja kansan suosikkina Egyptissä hän oli tottunut ylistykseen ja imarteluun. Hän oli saanut kansan puolelleen. Hän toivoi voivansa omin voimin vapauttaa Israelin. Mutta Jumalan edustajana hänen oli opittava jotain aivan muuta. Johtaessaan laumojaan karujen vuoriselutujen läpi laaksojen vihreille lautumille hän oppi uskoa ja nöyryyttä, kärsivällisyyttä, vaatimattomuutta ja epätsekkyyttä. Hän oppi huolehtimaan heikoista, hoitamaan sairaita, etsimään harhailevia, suhtautumaan kärsivällisesti vastahakoisiin, hoivaamaan karitsoja sekä auttamaan vanhoja ja heikkoja.

Tässä työssä Mooses tuli vedetyksi lähelle Ylipaimenta. Hän pääsi läheiseen yhteyteen Israelin Pyhän kanssa. Enää hän ei suunnitellut tekevänsä mitään suurta. Hän pyrki tekemään hänelle annettun työn uskollisesti ikään kuin Jumalalle. Koko luonto puhui hänelle Näkymättömästä. Hän tajusi Jumalan persoonalliseksi Jumalaksi ja mietiskellessään hänen luonnettaan hän alkoi yhä selvemmin tuntea hänen läsnäolonsa. Hän löysi turvan iankaikkisilta käsivarsilta.

Tämän kokemuksen jälkeen Mooses kuuli taivaasta kehotuksen vaihtaa paimensauvansa johtajan sauvaan, jättää lammaslaumansa ja astua Israelin johtoon. Jumalan käsky yllätti hänet, hän tunsu itsensä epävarmaksi, puheeltaan hitaaksi ja araksi. Hän piti itseään täysin kyvyttömänä toimimaan Jumalan puhetorvena. Mutta hän otti tehtävän vastaan luottaen kaikessa Herraan. Tehtävän valtavuus vaati häntä ponnistamaan sielunvoimansa äärimmilleen. Jumala siunasi hänen alttiin kuuliaisuutensa, ja hänestä tuli kaunopuheinen, toivei-

kas ja tyyni mies, sopiva suurimpaan tehtävään, mikä milloinkaan on ihmiselle uskottu. Hänestä on kirjoitettu: ”Mutta Israelissa ei enää noussut yhtäkään sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra seurusteli kasvoista kasvoihin.” 5 Moos. 34:10. [397]

Miättikööt ne, joista tuntuu ettei heidän työtään arvosteta ja jotka vaativat vastuullisempaa tehtävää, seuraavia sanoja: ”Ei tule apua idästä, ei lännestä, ei vuorisesta erämaasta, vaan Jumala on se, joka tuomitsee: yhden hän alentaa, toisen ylentää.” Ps. 75: 7, 8. Jokaisella ihmisellä on paikkansa taivaan ikuisessa suunnitelmassa. Täytämmekö tuon paikan riippuu siitä, miten uskollisesti toimimme yhteistyössä Jumalan kanssa.

Meidän on varottava itsesääliä. Älä milloinkaan kuvittele, ettei sinua arvosteta niin kuin tulisi, ettei ponnistuksillesi anneta arvoa, että työsi on liian vaikea. Muistele, mitä Kristus on kestänyt puolestamme, ja anna sen vaientaa kaikki kapinalliset ajatukset. Meitä kohdellaan paremmin kuin Herraamme. ”Sinä pyydät itsellesi suuria! Älä pyydä.” Jer. 45: 5. Herralla ei ole työssään paikkaa niille, jotka ovat innokkaampia saamaan kruunun kuin kantamaan ristiä. Hän halua ihmisiä, jotka pitävät velvollisuuden suorittamista tärkeämpänä kuin palkan saamista ja joille periaatteet merkitsevät enemmän kuin ylennys.

Ne, jotka ovat nöyriä ja tekevät työnsä ikään kuin Jumalalle, eivät kenties herätä yhtä paljon huomiota kuin ne, jotka ovat täynnä touhua ja omahyväisyyttä, mutta heidän työnsä on merkityksekkäämpää. Mahtailijat kohdistavat usein huomion itseensä asettuen Jumalan ja ihmisten väliin, ja heidän työnsä epäonnistuu. ”Viisauden alku on: hanki viisautta, ja kaikella muulla hankkimallasi hanki ymmärrystä. Anna sille korkea arvo, niin se sinut korottaa, se kunnioittaa sinua, jos sen syliisi suljet.” Sanani. 4: 7, 8.

Koska monilla ei ole itsekurin ja parannuksen vaatimaa päättäväisyyttä, he kangistuvat vääriin toimintamalleihin. Mutta näin ei tarvitse käydä. He voivat opetella palvelemaan parhaalla mahdollisella tavalla, ja silloin heille löytyy aina käyttöä. Silloin he saavat myös kaiken ansaitsemansa tunnustuksen.

Jos joillakin on edellytyksiä korkeampaan asemaan, Herra ilmaisee sen ei ainoastaan heille vaan myös niille, jotka tuntevat heidät ja tietävät heidän arvonsa ja osaavat ymmärtävästi kannustaa heitä eteenpäin. Juuri ne, jotka suorittavat uskollisesti heille määrätty [398]

tehtävät päivästä toiseen, tulevat Jumalan valitsemalla hetkellä kuulemaan hänen kutsunsa: ”Astu korkeammalle.”

Kun paimenet vartioivat laumojaan Beetlehemin kukkuloilla, heidän luonaan kävi taivaan enkeleitä. Samalla tavalla Jumalan enkelit nykyäänkin seisovat Jumalan vaatimattoman työntekijän rinnalla hänen suorittaessaan tehtäväänsä, kuuntelevat hänen sanojaan ja panevat merkille, miten hän tekee työnsä, nähdäkseen, voiko hänelle uskoa vastuunalaisempia tehtäviä.

Jumala ei arvioi ihmisiä heidän varallisuutensa, koulutuksensa tai asemansa perusteella. Hänen arvosteluperusteinaan ovat vaikuttimien puhtaus ja luonteen kauneus. Hän katsoo nähdäkseen, minkä verran heillä on hänen Henkeään ja miten he elämässään heijastavat hänen kuvaansa. Jos ihminen haluaa olla suuri Jumalan valtakunnassa, hänen on oltava pienen lapsen kaltainen nöyryydessä, uskon yksinkertaisuudessa ja rakkauden puhtaudessa.

Kristus sanoi: ”Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne.” Matt. 20: 25, 26.

Kaikista lahjoista, joita taivas voi ihmisille antaa, yhteys Kristukseen hänen kärsimyksissään osoittaa suurinta luottamusta ja korkeinta kunniaa. Ei Eenok, joka otettiin taivaaseen, eikä Elia, joka nousi taivaaseen tulisissa vaunuissa, ollut suurempi eikä kunnioitetumpi kuin Johannes Kastaja, joka menehtyi yksinään vankiluolassa. ”Sillä teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös kärsiä hänen tähtensä.” Fil. 1: 29.

[399]

Tulevaisuudensuunnitelmat

Monet ovat kykenemättömiä laatimaan tarkkoja tulevaisuudensuunnitelmia. Heidän elämänsä on vakiintumatonta. He eivät pysty näkemään, mihin asiat tulevat johtamaan, ja tämä aiheuttaa heissä usein ahdistusta ja levottomuutta. Muistakaamme, että Jumalan lasten elämä tässä maailmassa on pyhiinvaeltajan elämää. Meillä ei ole viisautta suunnitella elämäämme. Tulevaisuus ei ole meidän hallinnassamme. ”Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen, kun hänet

kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva.” Hebr. 11:8.

Eläessään maan päällä Kristus ei tehnyt suunnitelmia itseään varten. Hän hyväksyi Jumalan laatimat suunnitelmat, ja Isä ilmaisi ne hänelle päivittäin. Niin meidänkin tulee olla riippuvaiset Jumalasta, jotta hänen tahtonsa saisi toteutua elämässämme. Kun jätämme tiemme hänen haltuunsa, hän tulee ohjaamaan askeleitamme.

Loistavista tulevaisuudensuunnitelmistaan huolimatta aivan liian useat epäonnistuvat täydellisesti. Anna Jumalan hoitaa suunnittelu puolestasi. Luota kuin pieni lapsi häneen, joka ”varjelee hurskastensa jalat”. 1 Sam. 2: 9. Jumala ei milloinkaan johda lapsiaan toisin kuin he itse haluaisivat tulla johdetuiksi, jos he voisivat nähdä lopun alusta ja havaita sen tavoitteen ihanuuden, jonka toteutumista he yhdessä hänen kanssaan edistävät.

Palkka

Kun Kristus kutsui opetuslapset seuraajikseen, hän ei tarjonnut heille mairittelevaa tulevaisuutta tässä elämässä. Hän ei luvannut heille taloudellista hyötyä tai maallista kunniaa, eivätkä he asettaneet mitään ehtoja sille, mitä heidän tulisi saada. Tulliasemalla istuvalle Matteukselle Vapahtaja sanoi: ”Seuraa minua.” Niin tämä jätti kaikki ja seurasi häntä. Luuk. 5: 27, 28. Ryhtyessään palvelukseen Matteus ei odottanut saavansa tietää, tulisiko hän saamaan saman palkan kuin aiemmassa ammatissaan. Kyselemättä ja epäröimättä hän seurasi Jeesusta. Hänelle riitti se, että hän sai olla Vapahtajan seurassa, kuulla hänen sanojaan ja työskennellä yhdessä hänen kanssaan.

[400]

Samoin oli aiemmin kutsuttujen opetuslasten laita. Kun Jeesus pyysi Pietaria ja tämän tovereita seuraamaan häntä, he jättivät heti veneensä ja verkkonsa. Joillakin näistä opetuslapsista oli ystäviä, joiden toimeentulo riippui heistä, mutta kun he kuuluivat Vapahtajan kutsun, he eivät epäröineet ja kyselleet: ”Miten voin elättää itseni ja perheeni?” He seurasivat kutsua, ja kun Jeesus heiltä myöhemmin kysyi: ”Kun minä lähetin teidät ilman rahakukkaroa ja laukkuja ja kenkiä, puuttuiko teiltä mitään?”, he saattoivat vastata: ”Ei mitään.” Luuk. 22: 35.

Tänään Vapahtaja kutsuu meitä työhönsä, kuten hän kutsui Matteuksen, Johanneksen ja Pietarin. Jos hänen rakkautensa on kosket-

tanut sydäntämme, ei kysymys palkasta ole mielessämme päällimmäisenä. Työskentelemme mielellämme yhdessä Kristuksen kanssa emmekä pelkää luottaa hänen huolenpitoonsa. Jos teemme Jumalasta väkevyytemme, meillä tulee olemaan selvä näkemys velvollisuuksistamme ja epäitsekäät tavoitteet. Elämäämme kannustaa silloin jalo päämäärä, joka kohottaa meidät alhaisten vaikuttimien yläpuolelle.

Jumala pitää huolen

Monilla Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvilla on ahdistunut, rauhaton mieli, koska he eivät uskalla luottaa Jumalan huolenpitoon. He eivät antaudu hänelle täydellisesti, sillä heitä pelottaa tällaisen antautumisen mahdolliset seuraukset. Mutta jos he eivät antaudu, he eivät myöskään saa rauhaa.

[401] On monia, joiden sydän huokaa huolten taakan alla, koska he pyrkivät täyttämään maailman vaatimukset. He ovat valinneet palvelella sitä, hyväksyneet sen vaikeudet, omaksuneet sen tavat. Näin heidän luonteensa turmeltuu, ja elämä muuttuu rasittavaksi. Jatkuva huoli kuluttaa elinvoimia. Meidän Herramme haluaa heidän lupuvan tästä orjuuden ikeestä. Hän kehottaa heitä ottamaan hänen ikeensä. Hän sanoo: ”Minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä.” Huolet sokaisevat ja estävät näkemästä tulevaisuuteen, mutta Jeesus näkee lopun alusta. Kaikissa vaikeuksissa hänellä on keinonsa avun tuomiseksi. ”Ei hän kiellä hyvää niiltä, jotka nuhteetomasti vaeltavat.” Matt. 11:30; Ps. 84:12.

Taivaallinen Isämme voi auttaa meitä tuhansilla keinoilla, joista me emme tiedä mitään. Ne, jotka periaatteesta asettavat Jumalan palvelemisen kaiken muun edelle, saavat havaita vaikeuksien häviävän ja edessään tasaisen polun.

Tämän päivän tehtävien uskollinen suorittaminen on parasta valmistautumista huomisen koetuksiin. Älä kokoa yhteen kaikkia huomisen velvollisuuksia ja huolia ja lisää niitä tämän päivän taakkaan. ”Riittää kullekin päivälle oma vaivansa.” Matt. 6:34.

Olkaamme toiveikkaita ja rohkeita. Alakuloisuus Jumalan palveluksessa on synnillistä ja järjetöntä. Hän tuntee kaikki tarpeemme. Kuningasten kuninkaan kaikkivaltiuteen meidän uskollinen Jumalamme yhdistää hellän paimenen lempeyden ja huolenpidon. Hänen

valtansa on rajaton, ja se on takeena hänen lupautensa varmasta toteutumisesta kaikille, jotka luottavat häneen. Hänellä on keinot kaikkien vaikeuksien poistamiseksi, niin että ne, jotka palvelevat häntä ja kunnioittavat hänen käyttämiään keinoja, saisivat kaiken tarvitsemansa. Hänen rakkautensa on yhtä paljon ylempänä kaikkea muuta rakkautta kuin taivas on maata korkeammalla. Hän huolehtii lapsistaan rakkaudella, joka on ääretön ja ikuinen.

Säilytä usko Jumalaan synkimpinäkin päivinä, jolloin kaikki näyttää toivottomalta. Hän toteuttaa tahtonsa ja kääntää kaiken parhain päin kansalleen. Niiden voimat, jotka rakastavat ja palvelevat häntä, uudistuvat päivittäin.

Hän on kykenevä ja halukas antamaan palvelijoilleen kaiken sen avun, jota he tarvitsevat. Hän antaa heille sen viisauden, jota he kulloinkin tarvitsevat.

[402]

Kovia kokenut apostoli Paavali sanoi: ”Ja hän sanoi minulle: ’Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa’. Sentähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan. Sentähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, häntään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä.” 2 Kor. 12: 9, 10.

Luku 41—Ihmissuhteet

Kaikki ihmissuhteet vaativat itsehillintää, kärsivällisyyttä ja myötätuntoa. Me eroamme toisistamme niin paljon luonteen, tapojen ja kasvatuksen suhteen, että se vaikuttaa näkemyksiimme asioista. Me arvostelemme eri tavalla. Näkemyksemme totuudesta ja käsityksemme elintavoista eivät ole joka suhteessa yhtäläiset. Ei ole kahta ihmistä, joiden kokemukset olisivat yksityiskohtiaan myöten samanlaiset. Yhden koettelemukset eivät ole toisen koettelemuksia. Tehtävät, joita joku pitää helppoina, ovat jonkun toisen mielestä erittäin vaikeita ja monimutkaisia.

Ihmisluonto on niin heikko, niin tietämätön, niin taipuvainen väärinkäsityksiin, että jokaisen tulisi olla erittäin varovainen arvostellessaan muita. Me emme juurikaan tiedä, miten tekomme vaikuttavat muiden kokemukseen. Mitä me teemme tai sanomme, saattaa meistä itsestämme tuntua merkityksettömältä, mutta jos silmämme avautuisivat, näkisimme, että sillä on voimakas hyvä tai huono vaikutus.

Huomaavaisuus vastuussa olevia kohtaan

[404] Monet ovat kantaneet niin vähän taakkoja, tunteneet sydämessään niin vähän todellista hätää ja olleet niin harvoin neuvottomia ja huolissaan muiden vuoksi, etteivät he pysty ymmärtämään todellisen taakankantajan työtä. He eivät pysty arvostamaan hänen taakkojaan yhtään sen enempää kuin lapsi pystyy ymmärtämään rasittuneen isänsä huolia ja uurastusta. Lapsi saattaa ihmetellä isänsä pelkoja ja neuvottomuutta. Hänestä ne tuntuvat tarpeettomilta. Mutta kun elämäkokemus karttuu vuosien myötä, kun hän itse ryhtyy kantamaan elämän taakkoja, hän tulee muistelemaan isänsä elämää ja ymmärtämään sen, mikä kerran tuntui niin käsittämättömältä. Katkerat kokemukset ovat antaneet hänelle tietoa.

Monen taakankantajan työtä ei ymmärretä eikä hänen uurastustaan arvosteta ennen kuin kuolema hänet korjaa. Kun muut tarttuvat

taakkoihin, jotka hän laski maahan, ja kohtaavat vaikeuksia, joita hän kohtasi, he voivat ymmärtää, miten hänen uskoaan ja rohkeuttaan koeteltiin. Silloin he eivät enää huomaa virheitä, joista he niin kärkkäästi häntä arvostelivat. Kokemus tekee heidät myötätuntoisiksi. Jumala sallii ihmisten joutua vastuunalaisiin tehtäviin. Kun he erehtyvät, hänellä on valta ojentaa heitä tai siirtää muualle. Meidän on varottava ottamasta omiin käsiimme tuomiota, joka kuuluu Jumalalle.

Daavidin käytös Saulia kohtaan tarjoaa opetuksen. Jumalan käskystä Saul oli voideltu Israelin kuninkaaksi. Hänen tottelemattomuutensa vuoksi Herra julisti, että valtakunta otettaisiin häneltä pois, mutta miten lempeästi, kohteliaasti ja kärsivällisesti Daavid siitä huolimatta häntä kohteli! Tavoitellessaan Daavidin henkeä Saul tuli erämaahan ja astui yksinään juuri siihen luolaan, missä Daavid sotilaineen piileskeli. ”Niin Daavidin miehet sanoivat hänelle: ’Katsso, tämä on se päivä, josta Herra on sanonut sinulle: ”Minä annan vihamiehesi sinun käsiisi, tehdäksesi hänelle, mitä hyväksi näet”’. — — Ja hän sanoi miehillensä: ’Pois se! Herra varjelkoon minua tekemästä sitä herralleni, Herran voidellulle, että satuttaisin käteni häneen; sillä hän on Herran voideltu’.” Vapahtaja kehottaa meitä: ”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.” Muista, että pian elämäsi tullaan käymään läpi Jumalan edessä. Muista myös, että hän on sanonut: ”Sentähden sinä, oi ihminen, et voi millään itseäsi puolustaa, olitpa kuka hyvänsä, joka tuomitset — koska sinä, joka tuomitset, teet samoja tekoja.” 1 Sam. 24: 5-7; Matt. 7: 1,2; Room. 2: 1.

[405]

Kärsivällisyys pahaa kohtaan

Meillä ei ole varaa vaivata mieltämme millään todellisella tai kuvitellulla vääryydellä. Oma minä on se vihollinen, jota meidän on pelättävä eniten. Mikään pahe ei vaikuta luonteeseen yhtä turmiollisesti kuin viha, joka ei ole Pyhän Hengen valvonnassa. Mikään muu voitto, jonka voimme saavuttaa, ei ole yhtä arvokas kuin voitto omasta minästä.

Me emme saa loukkaantua helposti. Meidän tulee elää, ei varjellaksemme omia tunteitamme tai mainettamme, vaan pelastaaksem-

me sieluja. Kun me kiinnostumme sielujen pelastuksesta, emme enää välitä pienistä erimielisyyksistä, joita niin helposti syntyy ihmissuhteissamme. Mitä tahansa muut meille tekevät tai meistä ajattelevat, sen ei tarvitse häiritä yhteyttämme Kristukseen ja Pyhään Henkeen. ”Sillä mitä kiitettävää siinä on, jos te olette kärsivällisiä silloin, kun teitä syntienne tähden piestään? Mutta jos olette kärsivällisiä, kun hyvien tekojenne tähden saatte kärsiä, niin se on Jumalan armoa.” 1 Piet. 2: 20.

Älä maksa takaisin samalla mitalla. Poista mahdollisuuksiesi mukaan kaikki, mikä saattaisi aiheuttaa väärinkäsityksiä. Vältä kaikkea pahalta näyttävää. Pyri kaikin keinoin elämään sovinnossa muiden kanssa, mutta älä luovu periaatteistasi. ”Sentähden, jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi.” Matt. 5: 23, 24.

[406] Jos sinulle puhutaan kärsimättömiä sanoja, älä koskaan vastaa samassa hengessä. Muista, että ”leppeä vastaus taltuttaa kiukun”. Sanani. 15:1. Vaikenemisessä on ihmeellinen voima. Vihaiselle ihmiselle lausutut sanat saattavat joskus vain ärsyttää. Mutta kun vihaan vastataan vaikenemalla, lempeässä ja kärsivällisessä hengessä, se haihtuu pian.

Loukkaavan ja moittivan sanaryöpyn keskellä ankkuroi ajatuksesi Jumalan sanaan. Täytä mielesi ja sydämesi Jumalan lupauksilla. Jos sinua kohdellaan väärin tai syytetään epäoikeudenmukaisesti, älä vastaa vihaisesti vaan toista mielessäsi näitä kallisarvoisia lupauksia.

”Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä.” Room. 12: 21.

”Anna tiesi Herran haltuun ja turvaa häneen, kyllä hän sen tekee. Ja hän antaa sinun vanhurskautesi nousta niinkuin valkeuden ja sinun oikeutesi niinkuin keskipäivän.” Ps. 37: 5,6.

”Ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi.” Luuk. 12: 2.

”Sinä annoit ihmisten ajaa päämme päällitse, me jouduimme tuleen ja veteen. Mutta sinä veit meidät yltäkyläisyyteen.” Ps. 66: 12.

Me olemme taipuvaisia odottamaan myötätuntoa ja rohkaisua lähimmäisiltämme, sen sijaan että katsoisimme Jeesukseen. Armosaan ja uskollisuudessaan Jumala sallii usein niiden, joihin me luo-

tamme, pettää meidät, jotta oppisimme miten mieletöntä on turvata ihmiseen ja tehdä liha käsivarreksemme. Luottakaamme täydellisesti, nöyrästi ja epäitsekästi Jumalaan. Hän on selvillä suruista, jotka kalvavat sydäntämme, mutta joita emme voi ilmaista. Kun kaikki näyttää synkältä ja käsittämättömältä, muista Kristuksen sanat: ”Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vastedes sinä sen ymmärrät.” Joh. 13: 7.

Tutki Joosefin ja Danielin elämää. Herra ei estänyt heille vahinkoa haluavien miesten vehkeilyä, mutta hänen vaikutuksestaan kaikki nämä juonet koituivat hänen palvelijoidensa parhaaksi, kun he vaikeuksien ja koettelemusten keskellä säilyttivät uskonsa ja kuuliaisuutensa.

Niin kauan kuin olemme maailmassa, tulemme kohtaamaan vastoinkäymisiä. Joudumme ärsyttäviin tilanteisiin, joissa luonnettamme koetellaan. Osoittamalla silloin oikeaa henkeä kehitämme kristillisiä hyveitä. Jos Kristus asuu meissä, olemme kärsivällisiä, ystävällisiä ja pitkämielisiä, iloisia suuttumuksen ja ärtymyksen keskellä. Päivästä toiseen ja vuodesta toiseen taistelemme voitokkaasti omaa minää vastaan ja kasvamme jaloon sankaruuteen. Tämä on meille määrätty tehtävä, mutta emme selviä siitä ilman Jeesuksen apua, lujaa päättäväisyyttä, horjumatonta päämäärätietoisuutta, jatkuvaa valppautta ja lakkaamatonta rukousta. Jokainen joutuu käymään oman taistelunsa. Ei edes Jumala voi tehdä luonnettamme jaloksi ja elämäämme hyödylliseksi, mikäli me emme toimi yhteistyössä hänen kanssaan. Ne, jotka kieltäytyvät taistelusta, menettävät sen voiton ja ilon, jonka voitto tuo mukanaan.

Meidän ei tarvitse itse pitää kirjaa koettelemuksista ja vaikeuksista, murheista ja suruista. Kaikki nämä asiat on merkitty muistiin, ja taivas pitää niistä huolen. Hautoessamme epämiellyttäviä asioita unohtuvat monet miellyttävät seikat, kuten Jumalan armollinen laupeus, joka ympäröi meidät joka hetki, ja Jumalan ihmeellinen rakkaus siinä, että hän antoi Poikansa kuolemaan puolestamme, mitä enkelitkin ihmettelevät. Jos teistä Kristuksen työntekijöinä tuntuu siltä, että osaksenne on tullut enemmän huolia ja koettelemuksia kuin muille, muistakaa, että teille on varattu rauha, jota ne eivät voi tuntea, jotka karttavat näitä taakkoja. Kristuksen palvelus tuo mukanaan lohdun ja ilon. Näyttäkää maailmalle, ettei elämä hänen yhteydessään merkitse epäonnistumista.

Jos et tunne oloasi huolettomaksi ja iloiseksi, älä puhu tunteistasi. Älä luo ainoatakaan varjoa muiden elämään. Kylmä, auringoton uskonto ei milloinkaan vedä sieluja Kristuksen luo. Se ajaa heidät pois hänen luotaan verkkoihin, jotka saatana on levittänyt harhaileville jaloille. Älä ajattele vaikeuksiasi vaan voimaa, jonka voit saada Kristuksen nimessä. Tartu mielikuvituksellasi näkymättömiin asioihin. Suuntaa ajatuksesi todistuksiin Jumalan suuresta rakkaudesta sinua [408] kohtaan. Usko pystyy kestämaan koetuksia, vastustamaan kiusauksia, selviytymään pettymyksistä. Jeesus on meidän asianajajamme. Kaikki hänen välitystyönsä hedelmät kuuluvat meille.

Etkö usko Kristuksen arvostavan niitä, jotka elävät kokonaan hänelle? Etkö usko hänen vierailevan niiden luona, jotka hänen tähtensä ovat kovissa ja vaikeissa paikoissa, kuten rakastettu Johannes maanpaossa? Jumala ei salli yhdenkään uskollisen työntekijänsä jäädä yksin taistelemaan suurta ylivoimaa vastaan ja kärsiä tappiota. Hän varjelee kuin kallisarvoista jalokiveä jokaista, jonka elämä on kätkeyty hänen Kristuksessa. Jokaisesta sellaisesta hän sanoo: ”Minä — panen sinut ikäänkuin sinettisormukseksi. Sillä sinut minä olen valinnut.” Hagg. 2: 23.

Puhu siis lupauksista; puhu Jeesuksen halusta siunata. Hän ei unohda meitä silmänräpäyksikään. Kun me epämiellyttävistä olosuhteista huolimatta lepäämme luottavaisesti hänen rakkaudessaan ja kätkeydymme häneen, tunto hänen läsnäolostaan synnyttää syvän ja tyynen ilon. Kristus sanoi itsestään: ”Minä [en] itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut. Ja hän, joka on minut lähettänyt, on minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on otollista.” Joh. 8: 28, 29.

Isän läsnäolo ympäröi Kristuksen, ja kaikki mitä hänelle tapahtui, tapahtui Jumalan äärettömän rakkauden sallimuksesta maailmalle siunaukseksi. Tässä oli hänen lohdun lähteensä, ja se on avoinna myös meille. Kristuksen Hengellä täytetty ihminen pysyy Kristuksessa. Hänelle ei tapahdu mitään Herran sallimatta. Kaikki kärsimykset ja surut, kaikki kiusaukset ja koettelemukset, kaikki murheet, kaikki vaino ja ahdistus, lyhyesti sanoen kaikki yhdessä vaikuttaa meidän parhaaksemme. Kaikki kokemukset ja olosuhteet ovat Jumalan työmiehiä, jotka tekevät meille hyvää.

Jos tunnemme Jumalan kärsivällisyyden meitä kohtaan, emme milloinkaan tuomitse tai syytä muita. Kun Kristus eli maan päällä, miten suuresti hänen ystävänsä olisivatkaan hämmästyneet, jos he häneen tutustuttuaan olisivat kuulleet yhdenkin syyttävän, moittivan tai kärsimättömän sanan hänen suustaan. Älkäämme koskaan unoh-tako, että niiden, jotka rakastavat häntä, on luonteellaan edustettava häntä.

[409]

”Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämiset toisianne koh-taan; toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne.” ”Äl-kää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päin-vastoin siunatkaa; sillä siihen te olette kutsututkin, että siunauksen perisitte.” Room. 12: 10; 1 Piet. 3: 9.

Kohteliaisuus

Herra Jeesus vaatii meitä tunnustamaan jokaisen ihmisen oikeu-det. Ihmisten yhteiskunnalliset oikeudet ja heidän oikeutensa kristit-tyinä on otettava huomioon. Kaikkia on kohdeltava hienotunteisesti ja tahdikkaasti Jumalan poikina ja tyttärinä.

Kristinusko tekee miehestä todellisen herrasmiehen. Kristus oli kohtelias vieläpä vainoojiaankin kohtaan, ja hänen todelliset seuraajansa tulevat osoittamaan samaa henkeä. Katso Paavalia, kun hänet vietiin hallitusmiesten eteen. Hänen puheensa Agrippalle on esi-merkki sekä todellisesta kohteliaisuudesta että vakuuttavasta kauno-puheisuudesta. Evankeliumi ei kannusta maailmassa vallalla olevaan muodolliseen kohteliaisuuteen vaan todelliseen sydämestä lähtevään ystävällisyyteen.

Ulkonaisten sopivuussääntöjen huolellisinkaan noudattaminen ei riitä estämään kaikkea ärtyisyyttä, terävää arvostelua ja sopimatonta puhetta. Todellinen hienostuneisuus ei pääse ilmenemään niin kauan kuin omaa minää pidetään kaikkea muuta tärkeämpänä. Rakkauden tulee asua sydämessä. Tunnollisen kristityn toiminnan vaikuttimet kumpuavat hänen syvällisestä rakkaudestaan Mestariinsa. Hänen rakkautensa Kristukseen synnyttää hänessä epätsekään mielen-kiinnon veljiään kohtaan. Rakkaus antaa haltijalleen viehättävyyttä, säädyllisyyttä ja miellyttävyyttä käytökseen. Se valaisee kasvot ja pehmentää äänen; se jalostaa ja kohottaa koko olemuksen.

[410]

Elämä ei niinkään muodostu suurista uhrauksista ja ihmeellisistä saavutuksista vaan pienistä asioista. Useimmiten juuri pienet asiat, jotka tuntuvat niin vähäpätöisiltä, tuovat elämäämme eniten hyvää tai paha. Epäonnistuminen pikkuasioista muodostuvissa koetuksissa kehittää huonoja tapoja ja turmelee luonteen, ja kun suuret koetukset tulevat, me emme ole niihin valmiit. Vain kohtaamalla arkielämän koetukset periaatteellisesti voimme saada voiman pysyä lujina ja uskollisina kaikkein vaarallisimmissa ja vaikeimmissakin tilanteissa.

Itsekuri

Me emme ole milloinkaan yksin. Meillä on kumppani, valitsimilepa hänet tai emme. Muista, että missä tahansa olet ja mitä hyvänsä teet, Jumala on siellä. Yksikään sana, teko tai ajatus ei jää häneltä huomaamatta. Jokaisella sanallasi ja teollasi on todistaja: pyhä, syntiä vihaava Jumala. Ajattele aina tätä, ennen kuin sanot tai teet mitään. Kristittynä olet kuninkaallisen perheen jäsen, taivaan Kuninkaan lapsi. Älä sano ainoatakaan sanaa äläkä tee yhtäkään tekoa, joka häpäisisi ”sitä jaloa nimeä, joka on lausuttu teidän ylitsenne”. Jaak. 2: 7.

Tutki huolellisesti Kristuksen jumalallis-inhimillistä luonnetta ja kysy jatkuvasti: ”Mitä Jeesus tekisi minun asemassani?” Tämän tulee olla velvollisuutemme mittana. Älä liity tarpeettomasti niiden seuraan, jotka vaikutuksellaan heikentäisivät pyrkimystäsi tehdä oikein tai tahraisivat omantuntosi. Älä tee vieraiden parissa, kadulla, raitiovaunussa tai kotona mitään, mikä näyttää vähänkin pahalta. Tee joka päivä jotakin kehittääksesi, kaunistaaksesi ja jalostaaksesi elämää, jonka Kristus on ostanut omalla verellään.

[411] Toimi aina periaatteen mukaan, älä koskaan mielijohteesta. Hillitse luonteesi kiivaus nöyrästi ja lempeästi. Älä ole kevytmielinen ja pintapuolinen. Älä päästä huuliltasi alhaisia sutkauksia. Ajatus-tenkaan ei saa antaa villiintyä. Ne on pidettävä kurissa ja vangittava kuuliaisiksi Kristukselle. Suuntaa ne pyhiin asioihin. Silloin ne Kristuksen armosta muuttuvat puhtaiksi ja jaloiksi.

Meidän on jatkuvasti tunnettava puhtaiden ajatusten jalostava voima. Jokaisen sielun ainoa turva on oikeassa ajattelussa. Niin kuin ihminen ”mielessään laskee, niin hän menettelee”. Sanani. 23:7. Harjoitus voimistaa itsehillintäkykyä. Mikä alussa tuntuu vaikealta,

muuttuu jatkuvan toistamisen kautta helpoksi, kunnes oikeat ajatukset ja teot tulevat tavaksi. Jos tahdomme, voimme kääntyä pois kaikesta, mikä on halpaa ja ala-arvoista, ja nousta korkealle tasolle. Meistä voi tulla ihmisten kunnioittamia ja Jumalan rakastamia.

Kiitos ja rohkaisu

Pyri puhumaan hyvää toisista. Seurustellessasi ihmisten kanssa ajattele heidän hyviä puoliaan ja kiinnitä mahdollisimman vähän huomiota heidän virheisiinsä ja puutteisiinsa. Kun tunnet kiusausta valittaa jonkun sanoja tai tekoja, kiitä jotakin piirrettä tämän henkilön elämässä tai luonteessa. Harrasta kiitollisuutta. Ylistä Jumalaa hänen ihmeellisestä rakkaudestaan, kun hän antoi Kristuksen kuolemaan puolestamme. Meidän ei kannata milloinkaan ajatella murheitamme. Jumala kehottaa meitä ajattelemaan hänen armoaan ja verratonta rakkauttaan, jotta kiitollisuus täyttäisi mieleemme.

Innokkailla työntekijöillä ei ole aikaa miettiä toisten vikoja. Meillä ei ole varaa märehtiä muiden virheitä tai puutteita. Pahan puhuminen on kaksinkertainen kirous, joka vahingoittaa enemmän puhujaa kuin kuulijaa. Se, joka kylvää eripuraisuuden ja riidan siementä, korjaa omassa sielussaan sen myrkylliset hedelmät. Pahan etsiminen muista kehittää pahuutta ihmisessä itsessään. Muiden virheiden ajatteleminen muuttaa meidät samanlaisiksi. Mutta kun katsomme Jeesukseen ja puhumme hänen rakkaudestaan ja täydellisestä luonteestaan, muutamme hänen kuvansa kaltaisiksi. Miettimällä sitä korkeata ihannetta, jonka hän on meille antanut, kohoamme puhtaaseen ja pyhään ilmapiiriin, aivan Jumalan läheisyyteen. Kun pysymme siinä, meistä säteilee valoa, joka valaisee kaikki lähellämme olevat.

[412]

Sen sijaan että arvostelisit ja tuomitsisit muita, sano: ”Minun on ahkeroitava, jotta pelastuisin. Jos olen yhteistyössä hänen kanssaan, joka haluaa pelastaa sieluni, minun on tarkasti pidettävä vaarin itsestäni. Minun on poistettava elämästäni kaikki paha. Minun on päästävä kaikista vioistani. Minusta on tultava uusi luomus Kristuksessa. Silloin en enää masenna niitä, jotka taistelevat pahaan vastaan, vaan voin vahvistaa heitä rohkaisevilla sanoilla.” Me suhtaudumme liian välinpitämättömästi toisiimme. Liian usein unohdamme, että työtoverimme tarvitsevat tukea ja rohkaisua. Pidä huoli siitä,

että he vakuuttuvat mielenkiinnostasi ja myötätunnostasi. Auta heitä rukouksillasi ja anna heidän tietää, että teet niin.

Kärsivällisyys erehtyviä kohtaan

Eivät kaikki, jotka tunnustautuvat Kristuksen työtovereiksi, ole todellisia opetuslapsia. Niiden joukossa, jotka kantavat hänen nimeään ja vieläpä lukeutuvat hänen työntekijöihinsä, on henkilöitä, jotka eivät luonteensa puolesta edusta häntä. Hänen periaatteensa eivät hallitse heitä. Tällaiset aiheuttavat usein hämmennystä ja masennusta niissä työtovereissa, jotka ovat kristilliseltä kokemukseltaan nuoria. Mutta kenenkään ei tarvitse joutua harhaan. Kristus on antanut meille täydellisen esimerkin. Hän kehottaa meitä seuraamaan itseään.

[413] Ajan loppuun saakka tulee nisun seassa olemaan lustetta. Kun perheenisännän palvelijat innossaan hänen kunniansa puolesta kysivät, halusiko hän heidän kitkevän lusteen, isäntä vastasi: ”En, ettette lustetta kootessanne nyhtäisi sen mukana nisuakin. Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti.” Matt. 13: 29, 30.

Armossaan ja pitkämielisyydessään Jumala suhtautuu kärsivällisesti niskoiteleviin ja vieläpä väärämielisiin. Kristuksen valitsemien apostolien joukossa oli kavaltaja Juudas. Onko meidän siis hämmästyttävä ja masennuttava siksi, että hänen työntekijöidensä parissa on väärämielisiä nykyäänkin? Jos hän, joka näkee sydämen, saattoi sietää miestä, jonka tiesi kavaltajakseen, miten kärsivällisesti tulisikaan meidän suhtautua erehtyviin!

Eivät kuitenkaan kaikki, jotka vaikuttavat hyvin puutteellisilta, ole Juudaksen kaltaisia. Kiivas, harkitsematon ja itsevarma Pietari näyttäytyi usein paljon huonommassa valossa kuin Juudas. Häntä Vapahtaja moitti paljon useammin. Mutta miten palvelevan ja uhrautuvan elämän hän elikään! Miten se todistaakaan Jumalan armon voimasta! Meidän on mahdollisuuksiemme mukaan oltava muille sitä, mitä Jeesus oli opetuslapsille, kun hän vaelsi heidän parissaan ja keskusteli heidän kanssaan täällä maan päällä.

Pitäkää itseänne lähetyssaarnaajina etenkin työtoverienne parissa. Yhden ainoan sielun voittaminen Kristukselle vaatii usein suunnattoman määrän aikaa ja vaivaa. Ja kun sielu kääntyy synnistä vanhurskauteen, enkelit riemuitsevat. Luuletteko näitä sieluja var-

tioivien palvelevien henkien olevan tyytyväisiä nähdessään, miten välipitämättömästi eräät itseään kristityiksi väittävät kohtelevat heitä? Jos Jeesus kohtelisi meitä samalla tavalla kuin me aivan liian usein kohtelemme toisiamme, kuka meistä voisi pelastua?

Muista, että sinä et pysty lukemaan sydämen ajatuksia. Sinä et tunne niiden tekojen vaikuttimia, joita pidät väärinä. Monilta puuttuu oikea kasvatus; heidän luonteensa on kieroutunut, he ovat kovia ja särmikkäitä ja vaikuttavat kaikin tavoin epärehellisiltä. Mutta Kristuksen armo pystyy muuttamaan heidät. Älä koskaan hylkää heitä, älä johda heitä masennukseen ja epätoivoon sanomalla: ”Olen pettynyt sinuun enkä aio enää auttaa sinua.” Muutamat harkitsemattomat, kiihdyksissä lausutut sanat — jotka he mielestämme ovat ansainneet — saattavat katkaista kaikki siteet väliltämme, niin ettemme enää pysty vaikuttamaan heihin.

[414]

Johdonmukainen elämä, tyyni kärsivällisyys ja rauhallinen mieli ärsyttävissäkin olosuhteissa muodostavat aina vakuuttavimman todistuksen ja vakavimman vetoimuksen. Jos sinulle on tarjoutunut mahdollisuuksia ja etuoikeuksia, joita ilman muut ovat jääneet, ota se huomioon ja ole aina viisas, huolellinen ja lempeä opettaja.

Kun haluamme sinetin jättävän lakkaan selvästi erottuvan jäljen, me emme paina sitä lakkaan hätäisesti ja rajusti; me asetamme sinetin huolellisesti pehmeälle lakalle ja painamme sitä rauhallisesti ja tasaisesti, kunnes lakka on kovettunut. Samoin meidän on meneteltävä ihmissielujen kanssa. Kristillisen voiman salaisuus on sen vaikutuksen jatkuvuudessa, joka riippuu siitä, miten vakaasti ilmennät Kristuksen luonnetta. Auta erehtyneitä kertomalla heille omista kokemuksistasi. Osoita, miten työtoveriesi kärsivällisyys, ystävällisyys ja avuliaisuus antoivat sinulle rohkeutta ja toivoa, kun olit tehnyt vakavia erehdyksiä.

Vasta tuomiolla saamme tietää, miten ystävällinen, huomaavainen kohtelu vaikuttaa ailahteleviin, arvostelukyvttömiin ja kelvottomiin ihmisiin. Kun kohtaamme kiittämättömyyttä ja pyhän luottamuksen pettämistä, ilmaisemme helposti halveksuntamme ja suuttumuksemme. Tätä syylliset odottavatkin, siihen he ovat valmistautuneet. Mutta lempeä kärsivällisyys yllättää heidät ja herättää usein heidän paremman minänsä sekä synnyttää kaipauksen jalompaan elämään.

”Veljet, jos joku tavataan jostakin rikkomuksesta, niin ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä; ja ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi kiusaukseen. Kantakaa toistenne kuormia, ja niin te täytätte Kristuksen lain.” Gal. 6:1,2.

[415] Kaikkien Jumalan lapsiksi tunnustautuvien on pidettävä mieltään, että lähetysaarnajina he tulevat kohtaamaan kaikenlaisia ihmisiä, hienostuneita ja karkeita, nöyriä ja ylpeitä, uskonnollisia ja epäilijöitä, oppineita ja oppimattomia, rikkaita ja köyhiä. Näin erilaisia luonteita ei voi kohdella samalla tavalla; kaikki kuitenkin tarvitsevat ystävällisyyttä ja myötätuntoa. Keskinäisen kanssakäymisen on määrä hioa ja jalostaa meitä. Me olemme riippuvaisia toisistamme, inhimillisen veljeyden siteet liittävät meidät yhteen.

Kristinusko kohtaa maailman ihmissuhteiden kautta. Jokaisen, joka on ottanut vastaan jumalallisen valon, tulee levittää sitä niiden synkälle polulle, jotka eivät tunne parempaa tietä. Kristuksen Hengen pyhittämää seurustelutaitoa on käytettävä sielujen johtamiseen Vapahtajan luo. Kristusta ei saa kätkeä sydämeen kadehdittuna, pyhänä ja suloisena aarteena, josta vain omistaja saa nauttia. Kristuksen on oltava meissä kuin vesilähde, joka kumpuaa ikuiseen elämään virkistäen kaikkia, jotka joutuvat kosketuksiin kanssamme.

Kristillinen elämä merkitsee enemmän kuin monet luulevat. Se ei ole ainoastaan lempeyttä, kärsivällisyyttä, nöyryyttä ja ystävällisyyttä. Nämä armolahjat ovat välttämättömiä, mutta lisäksi tarvitaan myös rohkeutta, voimaa, tarmoa ja kestävyyttä. Kristuksen viitoittama tie on kaita kieltäytyksen tie. Sille tielle astuminen ja vaikeuksien ja vastoinkäymisten voittaminen ei onnistu heikoilta nahjuksilta.

Luonteenlujuus

Tarvitaan ihmisiä, jotka ovat sisukkaita, jotka eivät odota kunnes tie tasoitetaan ja kaikki esteet poistetaan, jotka tuovat masentuneiden työntekijöiden ponnettomiin yrityksiin uutta intoa, joiden sydän hehkuu kristillistä rakkautta ja joiden kädet ovat vahvat Mestarin työssä.

Lähetystyössä on mukana heikkoja, velttoja, arkoja, helposti masentuvia henkilöitä. Heiltä puuttuu kestävyyttä. Heillä ei ole niitä myönteisiä luonteenpiirteitä, jotka antavat voiman tehdä jotain — rohkeutta ja tarmoa, joka sytyttää innostuksen. Menestystä haluavien on oltava rohkeita ja toiveikkaita. Heidän on harjoitettava ei ainoastaan passiivisia vaan myös aktiivisia hyveitä. Samalla kun heidän on annettava lempeä vastaus, joka lauhduttaa vihan, heidän on osoitettava sankarin rohkeutta pahan vastustamisessa. Kaikki kärsivän rakkauden ohella he tarvitsevat luonteenlujuutta, joka tekee heidän vaikutuksensa tinkimättömäksi.

Muutamilla ei ole lainkaan luonteenlujuutta. Heidän suunnitelmansa ovat epämääräisiä ja vailla selvää päämäärää. Maailmassa heistä on vain vähän käytännön hyötyä. Tästä heikkoudesta, epäroinnista ja tehottomuudesta on päästävä eroon. Todellisessa kristillisessä luonteessa on lannistumattomuutta, jota eivät epäsuotuisat olot pysty tukahduttamaan. Meillä on oltava moraalista selkärankaa, tinkimättömyyttä, johon imartelu, lahjukset tai pelottelu eivät tehoa.

Henkinen kypsyys

Jumala haluaa meidän käyttävän jokaista tilaisuutta hyväksemme valmistuaksemme hänen työhönsä. Hän odottaa meidän panevan kaiken tarmomme sen suorittamiseen ja pitävän koko ajan mielessä tehtävän pyhyden ja siihen sisältyvän pelottavan vastuun.

Monet, jotka kykenevät erinomaiseen työhön, saavat aikaan vain vähän, koska he yrittävät vähän. Tuhannet kulkevat läpi elämän aivan kuin heillä ei olisi mitään todellista päämäärää, minkä vuoksi elää, ei mitään korkeata tavoitetta saavutettavana. Yhtenä syynä tähän on se, etteivät he arvosta itseään riittävästi. Kristus maksoi äärettömän hinnan puolestamme, ja hän toivoo meidän arvostavan itseämme tuon hinnan mukaisesti.

Älä tyydy alhaiseen tavoitteeseen. Me emme ole sellaisia kuin voisimme olla, sellaisia kuin Jumala haluaa meidän olevan. Jumala ei antanut meille ajattelukykyä siksi, että pysyisimme toimettomina tai käyttäisimme sitä maallisiin ja alhaisiin tarkoituksiin, vaan siksi, että kehittäisimme sen äärimmilleen, puhdistaisimme, pyhittäisimme ja jalostaisimme sen käytettäväksi hänen valtakuntansa asian edistämiseksi.

[418] Kukaan ei saa suostua olemaan pelkkä kone, joka käy toisen ihmisen mielen mukaan. Jumala on antanut meille kyvyn ajatella ja toimia, ja toimimalla varovasti ja häneltä viisautta etsien sinusta tulee kykenevä taakankantaja. Säilytä Jumalan sinulle antama persoonallisuus. Älä ole kenenkään varjo. Odota, että Herra vaikuttaa sinussa ja sinun kauttasi.

Älä milloinkaan luule, että olet oppinut tarpeeksi ja voit nyt vähentää ponnistuksiasi. Mielen sivistys on ihmisen mitta. Kasvatuksen on jatkuttava elämän loppuun saakka. Sinun on opittava lisää joka päivä ja sovellettava oppimaasi käytäntöön.

Muista, että toimitpa missä tehtävässä tahansa, vaikuttimesi näkyvät ja luonteesi kehittyy. Oli työsi mikä hyvänsä, tee se huolellisesti ja ahkerasti. Voita taipumuksesi etsiä helppoja tehtäviä.

Sama henki ja periaatteet, jotka ilmenevät päivittäisessä työssä, ilmenevät myös koko elämässä. Jumala ei kutsu palvelukseensa niitä, jotka haluavat tarkasti määrätyn tehtävän ja kiinteän palkan ja toivovat kykenevänsä työhön rasittamatta itseään harjoittelulla ja koulutuksella. Hän ei voi vuodattaa runsaita siunauksia niille,

jotka koettavat selviytyä työstään mahdollisimman vähin ruumiillisin, henkisin ja moraalisiin ponnistuksin. Heidän esimerkkinsä on tarttuvaa. Itsekkyys on heidän hallitseva vaikuttimensa. Hyviksi ja uskollisiksi ei julisteta niitä, joita on valvottava ja joille jokainen tehtävä on yksityiskohtaisesti kuvattava. Tarvitaan työntekijöitä, jotka osoittavat tarmoa, rehellisyyttä ja ahkeruutta, työntekijöitä, jotka ovat halukkaita tekemään mitä vain tarvitaan.

Monista tulee saamattomia, koska he karttavat vastuuta epäonnistumisen pelosta. Näin he jäävät ilman kokemuksen antamaa kasvatusta, jota lukeminen, opiskelu ja muut edut eivät voi korvata.

Ihminen pystyy muovaamaan olosuhteita, mutta olosuhteiden ei tulisi antaa muovata ihmistä. Meidän tulee käyttää olosuhteita työvälineinä. Meidän on hallittava niitä, mutta emme saa antaa niiden hallita itseämme.

Voimakkaita ihmisiä ovat ne, joita on vastustettu, häiritty ja estelty. Heidän kohtaamansa esteet osoittautuvat todelliseksi siunaukseksi, sillä ne pakottavat heidät käyttämään tarmoaan. He saavat itseluottamusta. Ristiriidat ja hankaluudet panevat heidät luottamaan Jumalaan ja osoittamaan lujutta, joka kehittää voimaa.

[419]

Palveluksen vaikutin

Kristus ei säästellyt voimiaan palvelustyössään. Hän ei laskenut työtunteja. Hän omisti aikansa, sydämensä, sielunsa ja voimansa ihmiskunnan hyväksi tehtävään työhön. Raskaat päivät hän uurasti ja pitkät yöt vietti rukoukseen kumartuneena anoen armoa ja kestävyyttä voidakseen työskennellä vielä tehokkaammin. Itkulla ja kyynelillä hän lähetti pyyntönsä taivaaseen, jotta hänen inhimillinen luontonsa vahvistuisi, jotta hän saisi voiman kohdata kieron vihollisen kaikki kavalat juonet ja suorittaa loppuun työnsä ihmiskunnan kohottamiseksi. Työntekijöilleen hän sanoo: ”Minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.” Joh. 13: 15.

”Kristuksen rakkaus vaatii meitä”, sanoi Paavali. Tämä oli hänen elämänsä liikkeelle paneva voima; se oli hänen vaikuttimensa. Jos hänen intonsa velvollisuuden tiellä hetkeksikin väsähti, yksi ainoa vilkaisu ristiin sai hänet vyöttämään mielensä kupeet uudestaan ja ponnistelemaan eteenpäin kieltäytyksen tiellä. Ahertaessaan vel-

jiensä hyväksi hän oli riippuvainen Kristuksen uhrissa ilmenneestä rajattomasta rakkaudesta ja sen hillitsevästä, pakottavasta voimasta.

[420] Miten vakava ja liikuttava onkaan hänen vetoamuksensa: ”Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.” 2 Kor. 8: 9. Sinä tiedät, miten korkeasta asemasta hän luopui, miten syvälle nöyryytykseen hän laskeutui. Hänen jalkansa astuivat uhripolulle kääntymättä siltä pois, ennen kuin hän oli antanut henkensä. Taivaan valtaistuimen ja ristin välillä hänelle ei tarjoutunut tilaisuutta lepoon. Rakkaus ihmiskuntaa kohtaan sai hänet toivottamaan tervetulleeksi jokaisen herjauksen ja alistumaan jokaiseen loukkaukseen.

Paavali kehottaa meitä katsomaan ei vain omaa vaan ”toistenkin parasta”. Hän kehottaa meitä omistamaan saman mielen, ”joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet haettiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti”. Fil. 2: 4-8.

Paavali piti erittäin tärkeänä, että Kristuksen nöyrytyminen nähtäisiin ja ymmärrettäisiin. Hän oli varma siitä, että jos ihmiset saataisiin ajattelemaan taivaan Majesteetin antamaa hämmästyttävää uhria, itsekkyyks häviäisi heidän sydämistään. Apostoli käsittelee aihetta yksityiskohtaisesti, jotta me voisimme edes jossain määrin ymmärtää Vapahtajan ihmeteltävää alentumista syntisten vuoksi. Hän suuntaa ensin mieleemme Kristuksen asemaan taivaassa Isänsä rinnalla, sitten hän ilmoittaa, että Kristus luopui kirkkaudesta ja alistui vapaaehtoisesti ihmiselämän nöyryyttäviin oloihin, otti vastuulleen palvelijan tehtävät ja oli kuuliainen kuolemaan asti, häpeällisimpään, vastenmielisimpään, tuskallisimpaan kuolemaan — ristin kuolemaan — asti. Voimmeko miettiä tätä Jumalan rakkauden ihmeellistä ilmenemistä tuntematta kiitollisuutta ja rakkautta ja tajuamatta syvästi, että me emme ole itsemme omat? Tällaista Mestaria ei saa palvella vastahakoisesti eikä itsekkäistä syistä.

Pietari sanoo, ettei meitä ole lunastettu ”millään katoavaisella”, ei ”hopealla” eikä ”kullalla”. 1 Piet. 1: 18. Jos ihmisen pelastus olisi voitu hankkia niillä, miten helposti se olisikaan käynyt hänel-

tä, joka sanoo: ”Minun on hopea, ja minun on kulta.” Hagg. 2: 8. Mutta syntinen voitiin lunastaa vain Jumalan Pojan kallisarvoisella verellä. Ne, jotka eivät arvosta tätä ihmeellistä uhria ja kieltäytyvät [421] palvelemasta Kristusta, hukkuvat itsekkyyteensä.

Määrätietoisuus

Kristuksen elämässä kaikki muu oli toisarvoista hänen työnsä rinnalla, tuon suuren lunastustyön, jota hän tuli suorittamaan. Ja saman alttiuden, itsekieltämyksen ja uhrautuvaisuuden sekä kuu-
liaisuuden Jumalan sanan vaatimuksille on ilmevä myös hänen opetuslapsissaan.

Jokainen, joka ottaa Kristuksen vastaan henkilökohtaisena Vapahtajana, kaipaa etuoikeutta saada palvella Jumalaa. Kun hän mietiskelee, mitä taivas on tehnyt hänen puolestaan, rajaton rakkaus ja harras kiitollisuus täyttävät hänen mielensä. Hän on innokas osoittamaan kiitollisuutensa pyhittämällä kykynsä Jumalan palvelemiseen. Hän haluaa osoittaa rakkautensa Kristukselle ja hänen lunastetulle omaisuudelleen. Hän haluaa ahertaa, kärsiä ja uhrautua.

Jumalan uskollinen työntekijä tekee parhaansa, koska hän voi niin kirkastaa Mestariaan. Hän tekee oikein, koska hän haluaa noudattaa Jumalan vaatimuksia. Hän pyrkii kehittämään kaikkia kykyjään. Hän suorittaa jokaisen tehtävän kuin Jumalalle. Hänen ainoa halunsa on, että Kristus saisi osakseen kunnian ja täydellisen palveluksen.

Eräässä taulussa kuvataan härkä seisomassa auran ja alttarin välissä. Taulussa lukee: ”Valmis kumpaankin.” Valmis uurastamaan kyntötyössä, valmis uhrattavaksi alttarilla. Tällainen on todellisen Jumalan lapsen asenne. Hän on halukas seuraamaan velvollisuuttaan, kieltämään itsensä, uhrautumaan Lunastajan asian hyväksi.

Luku 43—Syväisempi kokemus

Me tarvitsemme jatkuvasti uutta Kristuksen ilmestystä, sellaista päivittäistä kokemusta, joka on sopusoinnussa hänen opetustensa kanssa. Pyhät ja korkeat tavoitteet ovat ulottuvillamme. Jumalan tarkoitus on, että edistyisimme jatkuvasti tiedossa ja hyveessä. Hänen lakinsa on hänen oman äänensä kaiku, ja se kutsuu kaikkia: ”Tulkaa korkeammalle. Olkaa pyhiä, aina vain pyhempää.” Joka päivä me voimme edistyä kristillisen luonteen täydellisyydessä.

Mestarin palveluksessa olevat tarvitsevat paljon ylevämmän, syväisemmän ja avaramman kokemuksen kuin monet luulevatkaan. Monet, jotka jo kuuluvat Jumalan perheeseen, eivät juurikaan tiedä, mitä merkitsee katsella hänen kirkkauttaan ja muuttua ”kirkkaudesta kirkkauteen”. Monilla on vain hämärä aavistus Kristuksen erinomaisuudesta, ja silti heidän sydämensä sykkii ilosta. He kaipaavat Vapahtajan rakkauden täydellisempää, syväisempää tuntemista. Kaivatkoot he koko sielullaan Jumalan puoleen. Pyhä Henki vaikuttaa niissä, jotka sitä tahtovat, muovaa niitä, jotka haluavat tulla muovatuiksi, muuttaa ne, jotka haluavat tulla muutetuiksi. Harrastakaa hengellisiä ajatuksia ja pyhiä keskusteluja. Te olette vasta nähneet Jumalan kirkkauden sarastuksen ensimmäiset säteet. Kun te jatkatte Herran tuntemisen tiellä, tulette havaitsemaan, että ”vanhurskusten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka”. Sanani. 4: 18.

Ilo Herrassa

”Tämän minä olen teille puhunut,” sanoi Kristus, ”että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi.” Joh. 15: 11.

Kristus näki jatkuvasti edessään tehtävänsä seuraukset. Hänen maanpäällistä elämäänsä, joka oli niin täynnä aherrusta ja uhrauksia, kannusti ajatus siitä, ettei kaikki tämä vaiva ollut turhaa. Antamalla henkensä ihmisten puolesta hän uudistaisi Jumalan kuvan ihmiskunnassa. Hän kohottaisi meidät tomusta, muovaisi luontemme

uudestaan oman luonteensa kaltaiseksi ja kaunistaisi sen omalla kirkkaudellaan.

Kristus näki sen sielunsa vaivan tähden ja tuli ravituksi. Hän katseli loputonta ikuisuutta ja näki niiden onnen, jotka hänen nöyryytyksensä ansiosta saivat anteeksiannon ja ikuisen elämän. Hän oli haavoitettu heidän rikkomustensa tähden, runneltu heidän pahain tekojensa tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että heillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta he olivat paratut. Hän kuuli lunastettujen riemuhuudon. Hän kuuli heidän laulavan Mooseksen ja Karitsan virttä. Vaikka verikaste oli vielä saamatta, vaikka maailman synnit tulisivat painamaan alas hänen viattoman sielunsa, vaikka sanomattoman murheen varjo lepäsi hänen yllään, hän näkemänsä ilon vuoksi kuitenkin valitsi kärsiä ristin, häpeästä välittämättä.

Tästä ilosta pääsevät osallisiksi kaikki hänen seuraajansa. Niin suurenmoinen ja loistava kuin ikuisuus tuleekin olemaan, koko palinkintoamme ei kuitenkaan säästetä lopulliseen vapautukseemme. Jo nyt voimme uskossa osallistua Vapahtajan ilosta. Mooseksen tavoin mekin tulemme kestäämään katselemalla Näkymätöntä.

Nyt seurakunta taistelee. Nyt me olemme vastakkain pimeään maailman kanssa, joka on miltei kokonaan antautunut epäjumalanpalvelukseen. Mutta tulee päivä, jolloin taistelu on käyty ja voitto saatu. Jumalan tahto tulee tapahtumaan maan päällä niin kuin se tapahtuu taivaassa. Pelastetut kansat eivät tule tuntemaan muuta lakia kuin taivaan lain. Kaikki muodostavat onnellisen, yhtenäisen perheen, vaatteinaan ylistys ja kiitos — Kristuksen vanhurskauden vaatteet. Koko luonto verrattomassa kauneudessaan tuo Jumalalle ylistyksen ja kunnian. Maailma kylpee taivaan valossa. Kuun valo on kuin auringon valo, ja aurinko on seitsemän kertaa kirkkaampi kuin nyt. Vuodet vierivät ilossa. Aamutähdet iloitsevat ja Jumalan pojat riemuitsevat, kun Jumala ja Kristus yhdessä julistavat: ”Syntiä ei enää ole, ei myöskään kuolemaa.”

[424]

Näiden kirkkaiden tulevaisuudenkuvien, näiden Jumalan kädestä lähteneiden näkymien tulisi olla rakkaita hänen lapsilleen.

Pysähdy ikuisuuden kynnykselle ja kuuntele sydämellistä tervetuloivotusta niille, jotka ovat tässä elämässä työskennelleet yhdessä Kristuksen kanssa ja pitäneet etuoikeutena ja kunniana kärsiä hänen tähtensä. Enkelien kanssa he heittävätkä kruununsa Lunastajan jalkojen juureen ja huudahtavat: ”Karitsa, joka on teurastettu, on

arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen. — Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti.” Ilm. 5: 12, 13.

Siellä lunastetut tervehtivät niitä, jotka johtivat heidät Vapahtajan luo. Yhdessä he ylistävät häntä joka kuoli, jotta ihmiset saisivat elämän, joka on pituudeltaan Jumalan elämän vertainen. Taistelu on päättynyt. Kaikki kärsimykset ja erimielisyydet ovat jääneet taakse. Koko taivas kaikuu voittolauluista, kun lunastetut seisovat Jumalan valtaistuimen ympärillä. Kaikki yhtyvät tähän riemulliseen lauluun: ”Arvollinen, arvollinen on Karitsa, joka on teurastettu ja joka on lunastanut meidät Jumalalle.”

[425] ”Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli palmut käsissään. Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: ’Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta.’” Ilm. 7: 9, 10.

”Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynelöt heidän silmistänsä.” ” — eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.” Ilm. 7: 14-17; 21: 4.

Meidän on jatkuvasti pidettävä mielessämme tämä näky tuonpuoleisesta. Näin me voimme asettaa ikuiset ja ajalliset asiat oikeaan arvoonsa. Se auttaa meitä herättämään muissa kaipausta jalompaan elämään.

Vuorella Jumalan kanssa

”Nouse luokseni vuorelle”, Jumala kehottaa meitä. Ennen kuin Mooses saattoi toimia Jumalan välikappaleena Israelin vapauttamisessa, hänen oli vietettävä neljäkymmentä vuotta Jumalan lähellä vuorten yksinäisyydessä. Ennen kuin hän vei Jumalan sanoman faaraolle, hän puhui palavassa pensaassa olevalle enkelille. Ennen kuin hän Jumalan kansan edustajana otti vastaan Jumalan lain, hänet kutsuttiin vuorelle katsomaan Jumalan kirkkautta. Ennen kuin hän langetti tuomion epäjumalanpalvelijoille, hänet kätettiin kalliion rotkoon, ja Herra sanoi: ”Minä — huudan nimen ’Herra’ sinun edessäsi”, ”laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka — — ei kuitenkaan jätä rankaisematta.” 2 Moos. 33: 19; 34: 6, 7. Ennen kuin hän jätti vastuullisen tehtävänsä Israelin johtajana ja antoi henkensä, Jumala kutsui hänet Pisgan huipulle ja näytti hänelle luvatus maan ihanuuden.

[426]

Ennen kuin opetuslapset lähtivät lähetystyöhönsä, Jeesus kutsui heidät vuorelle kanssaan. Helluntain voimaa ja kirkkautta edelsi ehtoollinen Vapahtajan kanssa, tapaaminen vuorella Galileassa, jäähyväiset Öljymäellä ja enkelin lupaus, rukouksen ja yhdessäolon päivät yläsalissa.

Kun Jeesus valmistautui johonkin suureen koetukseen tai tärkeään tehtävään, hänellä oli tapana vetäytyä vuorten yksinäisyyteen ja viettää yö rukoillen Isäänsä. Rukousyö edelsi apostolien asettamista ja vuorisaarnaa, kirkastusta, oikeussalissa ja ristillä koettuja kärsimyksiä sekä ylösnousemuksen kunniaa.

Rukouksen etuoikeus

Meilläkin tulee olla määrätty ajat mietiskelyä, rukousta ja hengellisten siunausten vastaanottamista varten. Me emme arvosta rukouksen voimaa ja vaikutusta niin kuin meidän tulisi. Rukous ja usko saavat aikaan asioita, joihin mikään muu mahti maailmassa ei kykene. Harvoin me joudumme joka suhteessa samanlaiseen tilanteeseen kahta kertaa. Kohtaamme jatkuvasti uusia tilanteita ja uusia koetuksia, joista me emme selviä aikaisempien kokemusten varassa. Meidän on jatkuvasti saatava valoa Jumalalta.

Kristus lähettää koko ajan sanomia niille, jotka kuuntelevat hänen ääntään. Getsemanen kärsimyksen yönä eivät nukkuvat opetuslapset kuulleet Jeesuksen ääntä. He aavistivat hämärästi enkelien läsnäolon mutta eivät kokeneet tapahtumaan liittyvää voimaa ja kirkkautta. Uneliaisuutensa ja tylsyytensä vuoksi he eivät nähneet todisteita, jotka olisivat vahvistaneet heidän sieluaan edessä olevia kauhistavia tapahtumia varten. Nykyäänkin jäävät ilman jumalallista opastusta useimmiten juuri ne, jotka sitä eniten tarvitsevat, koska he eivät asetu yhteyteen taivaan kanssa.

[427] Päivittäin kohtaamamme kiusaukset tekevät rukouksen välttämättömäksi. Vaarat vaanivat kaikkialla. Erityisen alttiita kiusauksille ovat ne, jotka pyrkivät pelastamaan muita paheista ja turmiosta. Koska he ovat jatkuvasti kosketuksissa pahaan, heillä on oltava pitävä ote Jumalasta, jotteivät he itse joutuisi turmioon. Lyhyet ja ratkaisevat ovat ne askeleet, jotka vievät ihmisen korkealta ja pyhältä perustalta alhaiselle tasolle. Yhdessä hetkessä hän voi tehdä päätöksiä, jotka ratkaisevat hänen tilansa ikuisiksi ajoiksi. Yksikin epäonnistuminen jättää sielun suojattomaksi. Yksikin paha tapa, jos sitä ei päättävästi vastusteta, vahvistuu teräskahleeksi, joka sitoo koko ihmisen.

Syy siihen, että niin monet jäävät kiusausten kohdatessa yksin, on, että he eivät katso jatkuvasti Herraan. Kun me annamme yhteytemme Jumalaan katketa, jäämme ilman puolustusta. Ette pysty vastustamaan pahaa, vaikka teillä olisi miten hyviä suunnitelmia ja aikomuksia hyvänsä. Teidän on oltava rukouksen miehiä ja naisia. Rukouksenne eivät saa olla heikkoja, satunnaisia ja epävakaita, vaan niiden on oltava hartaita, kestäviä ja jatkuvia. Rukoileminen ei aina edellytä polvistumista. Ottakaa tavaksi puhua Vapahtajalle yksin ollessanne, kävellessänne tai suorittaessanne päivittäistä työtänne. Anokaa jatkuvasti hiljaa mielessänne apua, valoa, voimaa ja viisautta. Olkoon jokainen hengenvetokin rukous.

Jumalan työntekijöinä meidän on tavoitettava ihmiset siellä, missä he ovat, keskellä pimeyttä, syvällä paheissa ja turmeluksessa. Mutta kun pidämme mielemme kiinnitettynä häneen, joka on meidän aurinkomme ja kilpemme, ei meitä ympäröivä pahuus aiheuta ainoatakaan tahraa vaatteisiimme. Työskennellessämme hukkumaisillaan olevien sielujen pelastamiseksi emme joudu häpeään, jos luotamme Jumalaan. Kristus sydämessä, Kristus elämässä, siinä meidän

turvamme. Hänen läsnäolonsa täyttää sielun kammolla kaikkea paha kohtaan. Henkemme voi siinä määrin liittyä hänen Henkeensä, että ajatuksissa ja tavoitteissa olemme yhtä hänen kanssaan.

Uskon ja rukouksen kautta Jaakobista, heikosta ja syntisestä ihmisestä, tuli Jumalan ruhtinas. Samalla tavalla voi teistäkin tulla miehiä ja naisia, jotka elävät pyhää elämää ja joilla on ylevät ja pyhät tavoitteet, miehiä ja naisia, joita mikään ei saa poikkeamaan totuudesta, oikeudesta ja oikeudenmukaisuudesta. Kaikkia painavat ankarat huolet, taakat ja velvollisuudet, mutta mitä vaikeampi tilanteenne ja mitä raskaammat taakkanne, sitä enemmän tarvitsette Jeesusta.

[428]

On vakava virhe lyödä laimin yhteiset jumalanpalvelukset. Jumalanpalveluksen tarjoamiin etuoikeuksiin ei tule suhtautua kevyesti. Ne, jotka huolehtivat sairaista, eivät useinkaan pysty käyttämään hyväkseen näitä etuoikeuksia, mutta heidänkään ei tulisi tarpeettomasti jäädä pois Herran huoneesta.

Sairaanhoitotyössä enemmän kuin missään puhtaasti maallisessa tehtävässä menestys riippuu siitä, miten pyhittyneessä ja uhrautuvas- sa hengessä työ tehdään. Vastuullisissa asemissa olevien tulee olla avoimia Jumalan Hengen syvälliselle vaikutukselle. Mitä vastuullisemmassa luottamustehtävässä toimit, sitä enemmän sinun tulee kaivata Pyhän Hengen apua ja Jumalan tuntemista.

Työssämme tulee ennen kaikkea näkyä läheisen jumalayhteyden seuraukset. Meidän tulee arkielämällämme ilmaista, että meillä on rauha ja lepo Vapahtajassa. Jos hänen rauhanpa vallitsee sydämes- sä, se kyllänäkyy kasvoista. Se antaa äänelle vakuuttavan voiman. Läheinen yhteys Jumalaan jalostaa luonteen ja elämän. Ihmiset näkevät meistä kuten ensimmäisistä opetuslapsista, että olemme olleet Jeesuksen seurassa. Tämä antaa työntekijälle sellaisen voiman, jota mikään muu ei voi antaa. Tätä voimaa hän ei saa antaa kenenkään riistää itseltään.

Meidän on elettävä kaksinkertaista elämää: ajatuksen ja teon, hiljaisen rukouksen ja ahkeran työnteon elämää. Jumalalta saatu voima yhdistyneenä mielen syvälliseen, huolelliseen harjoittamiseen valmistaa ihmisen päivittäisten tehtävien suorittamiseen ja säilyttää mielenrauhan kaikissa oloissa, olivat ne miten koettelevia hyvänsä.

[429]

Jumalallinen neuvonantaja

Vaikeuksien kohdatessa monet luulevat, että heidän on käännyttävä jonkun maallisen ystävän puoleen, kerrottava hänelle ongelmansa ja pyydettyä apua. Hankalissa oloissa epäusko täyttää heidän sydämensä ja tie näyttää synkältä. Ja kuitenkin heidän rinnallaan seisoo koko ajan mahtava Neuvonantaja kehottaen heitä luottamaan häneen. Jeesus, suuri Taakankantaja, sanoo: ”Tule minun luokseni, niin minä annan sinulle levon.” Käännymmekö hänen luotaan epäluotettavien ihmisten puoleen, jotka ovat yhtä riippuvaisia Jumalasta kuin mekin?

Voit tuntea luonteesi puutteellisuuden ja kykyjesi pienuuden työn suuruuteen verrattuna. Mutta vaikka omaisit suurimman älyn, mitä ihmiselle on milloinkaan annettu, se ei riittäisi työhösi. ”Ilman minua te ette voi mitään tehdä”, sanoo Herramme ja Vapahtajamme. Kaikki työmme tulokset ovat Jumalan kädessä. Mitä ikinä tapahtuukin, luota järkähtämättä häneen.

Solmi kaikki ihmissuhteesi hartaasti ja nöyrästi rukoillen. Tämä koskee niin työelämää, vapaa-aikaa kuin avioliittoakin. Näin osoitat kunnioittavasi Jumalaa, ja Jumala tulee kunnioittamaan sinua. Rukoile, kun sinua pelottaa. Kun olet epätoivoinen, älä ilmaise sitä ihmisille; älä luo varjoa muiden polulle, vaan kerro kaikki Jeesukselle. Ojenna kätesi apua saamaan. Heikkoudessasi tartu äärettömään voimaan. Pyydä nöyryyttä, viisautta, rohkeutta ja lisää uskoa, jotta näkisit valon Jumalan valossa ja voisit iloita hänen rakkaudessaan.

Antaumuksellinen luottamus

[430] Kun olemme nöyriä ja katuvia, Jumala voi ilmaista itsensä meille, ja sen hän tekeekin. Hän on erittäin tyytyväinen, kun me vetoamme aikaisempiin armonosoituksiin ja siunauksiin ja pyydämme niiden perusteella häneltä vielä suurempia siunauksia. Hän tulee moninkerroin täyttämään niiden odotukset, jotka täydellisesti luottavat häneen. Herra Jeesus tietää täsmälleen, mitä hänen lapsensa tarvitsevat, miten paljon jumalallista voimaa me käytämme siunaukseksi ihmiskunnalle. Häneltä me saamme kaiken, mitä tarvitsemme muiden siunaamiseksi ja oman sielumme jalostamiseksi.

Meidän on luotettava vähemmän siihen, mitä itse voimme tehdä, ja enemmän siihen, mitä Herra voi tehdä meille ja meidän kauttamme. Sinä et tee omaa työtäsi vaan Jumalan työtä. Alista tahtosi ja elämäsi hänelle. Älä aseta ainuttakaan ehtoa, älä tee ainuttakaan myönnytystä omalle minälle. Opi tietämään, mitä vapaus Kristuksessa merkitsee.

Pelkkä saarnojen kuunteleminen sapatista toiseen, Raamatun lukeminen läpi yhä uudelleen tai sen selittäminen jae jakeelta ei hyödytä meitä eikä kuulijoitamme, jos me emme sovelta Raamatun totuuksia omaan elämäämme. Ymmärrys, tahto ja tunteet on alistettava Jumalan sanan valvontaan. Silloin Sanan ohjeet muuttuvat Pyhän Hengen vaikutuksesta elämän periaatteiksi.

Pyytäessäsi Herralta apua kunnioita Vapahtajaasi uskomalla, että saat häneltä siunauksen. Kaikki voima, kaikki viisaus on meidän käytettävissämme. Meidän on vain pyydettävä sitä.

Vaella koko ajan Jumalan valossa. Mietiskele päivin ja öin hänen luonnettaan. Silloin näet hänen kauneutensa ja riemuitset hänen hyvydestään. Hänen rakkautensa saa sydämesi hehkumaan. Sinä koheet ikään kuin iankaikkisten käsivarsien kannattamana. Sen voiman ja valon kautta, jonka Jumala antaa, sinä voit ymmärtää enemmän ja saada aikaan enemmän kuin aikaisemmin pidit mahdollisena.

Kristus kehottaa meitä: ”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, niin ette tekään, ellette pysy minussa. — — Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette mitään tehdä. — — Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen. Sillä siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää ja tulette minun opetuslapsiksi.

[431]

”Niinkuin Isä on minua rakastanut, niin minäkin olen rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessa. — —

”Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi: että mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, hän sen teille antaisi.” Joh. 15: 4-16.

”Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani.” Ilm. 3: 20.

”Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja.” Ilm.2:17.

”Ja joka voittaa, — — sille — — minä annan kointähden”, ”ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen — — ja oman uuden nimeni.” Ilm. 2: 26-28; 3:12.

Joka luottaa Jumalaan, voi Paavalin tavoin sanoa: ”Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa.” Fil. 4:13. Olivatpa menneisyyden virheet ja epäonnistumiset millaisia hyvänsä, me voimme Jumalan avulla nousta niiden yläpuolelle. Apostolin tavoin voimme sanoa:

”Mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.” Fil. 3: 13, 14.

* * * * *